

G I S
I S-

B. Rh.

ÆSOPI PHRYGIS

FABVLÆ, ELEGANTIS-
simis iconibus veras anima-
lium species ad viuum
adumbrantibus.

Gabria Graci fabelle XLIII.

Batæcum uocchia Homeri, hoc est, ranarum &
murium pugna.

Gælæcum uocchia, hoc est, Felium & murium
pugna. Tragœdia Græca.

Hæc omnia cum Latina interpretatione.

Accesserunt Anieni antiqui auctoris fabule.

Editio postrema, cæteris omnibus castigatior.

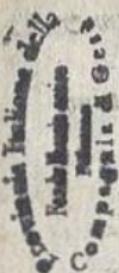

L V G D V N I,
APVD IACOBVM ROVSSIN.

M. D. XCVI.

2. C. 670

BIOGRAPHIA MOZI
HISTORICAE, ET MUSICA
ANIMATISSIMA, ET DIVINISSIMA
ET MUSICA HARMONIOSA, ET
MUSICA DIVINA.

IN DUCIBVS
AC COLIBRIS LIBRARIA
1742. 10. 11.

ΕΚ ΤΩΝ Α-
Φιονίας σοφιστῶν πρε-
γματων.

EX APHTHO-
niū sophistæ præter-
citamentis.

Mέδος ποι-
ηλᾶν μὲν πρε-
πῆτε, γεγέ-
νηται δὲ καὶ
μητρόγονοι καὶ ινοίς
εἰς τὰ πα-
ρενέστεις. ἐστὶ δὲ μη-
θοῦ, λόγου ψυστήν,
εἰνονίζων ἀληθείαν.
καλεῖται δὲ Συβάσι-
ης, καὶ Κέλιξ, καὶ
Κύπρος, πρεστής τῆς
οὐρανούτας μεταποίεις τὰ
δύοματα. γενᾶ δὲ μηλ-
λον Αἰσώπου λέγε-
θαι, τὸ δὲ Αἰσωπον εἴ-
χετο πάνταν συγγένε-
ψια τῆς μηδόνος. Τὸ δὲ
μήδον τὸ μέδον εἰσι λογι-
κού, τὸ δὲ ιδεινὸν, τὸ δὲ
μηκτόν. Εἰ λογικὸν μέδον,
σὺ δὲ πατοῖς αὐτὸν πίστιν.
ἡθο-

A B V L A
pfecta qui-
dē est à poë-
tis, sed &
rhetoribus cōmunis
facta est admonendi
gratia. Est autē fabu-
la sermo fictus, imagi-
ne quadā repr̄esentās
veritatē. Vocatur au-
tē & Sybaritica, & Ci-
lix, & Cypria, accepto
ab inuentoribus nomi-
ne. Verū quoniā Ae-
sopus egregiè præter
cæteros cōscripsit fa-
bulas euicit ut potius
Aesopia diceretur. ea
verò est triplex, Ratio-
nalis, Moralis, Mista.
Rationalis, in qua ali-
quid ab homine geri
a 2 confiu-

confingitur. Moralis,
quæ eorum imitatur
mores, quæ sunt ra-
tionis expertia. Mis-
terio, quæ rationale,
irrationalaque com-
plectitur. Admonitionem
autem, cuius causa
fabulam constitueris,
si præponas, Antefab-
ulationem: si postpo-
nas vero, Affabula-
tionem dices.

καὶ τὸ ἀλόγων ἔ-
θος δημιουργόν.
μικρὸν δὲ, τὸ εἰδέναι φο-
τέον, ἀλόγου καὶ λο-
γικῆς τῶν δὲ παιδί-
ντον, διὰ τοῦ οὐρανοῦ τοῦ
τετράκιον, αφεπτίλων
μὲν ὄντος αφεμύ-
δον, ἐπιμέθιον δὲ τε-
λευταῖον ἐπενέγκαν.

EX PHILO- EK TΩΝ ΦΙ-
strati imaginibus.
fabula.

λογράτων εἰκόνων
μηδον.

F Abulæ se ad Æso-
pum, sua in eū be-
nevolentia conferūt,
quod satagat sui: fa-
bula quippe & Home-
ro & Hesiodo, nec nō
& Archilochus in Ly-
cambē curæ fuit. sed
ab

Φ Οιτῶσιν οἱ μῆ-
δοι παρὰ τὴν Αἰ-
σωπον ἀγαπῶντες αὐ-
τὴν, ὅτι αιτῶν ἐπιμε-
λεῖται ἴμελησε μὲν γά-
νη Ομήρως μύθου καὶ
Ησίοδος, ἐπεὶ καὶ Αρ-
χιλόχῳ αφετούμενοι.

βλω. ἀλλ' Αἰσώπῳ πάντας
τὰ τὰ ἐνθράπων εἰ-
μενότατα, καὶ λόγου
τοῖς θηρίοις μεταδίδω-
κε λόγου ἔνεγκε. τῷ ε-
νεργείῳ τε γάρ ἐπικό-
πτε, καὶ οὐβελέλαυ-
κε, ἐπάτειν καὶ ταῦ-
τα λέων ἡς αὐτὸν ταυ-
κήνει), καὶ ἀλάπηξ,
καὶ λοπός τὸ Δία, καὶ ζ-
δεὶς ἡ χελώνη ἄφεντο,
ὑφ' ὧν τὰ περδία με-
θηταὶ γένονται τὸ Θεῖον
πειρήσθων. οὐδεκι-
μούστες οὖν οἱ μῆδοι
ἀλλὰ τὸ Αἴσωπον φο-
τῶσιν ἐπὶ τοὺς θύρας Φ
οτφού, ταυρίας αὐτὸν
ἀναδίσσοντες, καὶ τεφα-
γώσσοντες αὐτὸν θαλλό-
στεφάνων. ὁ δὲ, οἵμων, π-
ναὶ οὐφάνεις μῆδον. τὸ
γάρ μειδίαμεν Φ αφ-
σώπη, καὶ οἱ ὀφιδιλ-
μοὶ καὶ τὸ γῆς ἰστρες
τετο μηλέσσον. οἵδεν ὁ
Ζευςάφεν, ὅπις τὸ
μῆδων φρονήδεις, μει-

ab Aesopo humana
omnia ad fabellas re-
dacta sunt, sermone
brutis non temerè im-
pertito, nam & cupi-
ditatem imminent, &
libidinem insecta-
tur & fraudem. Atque
hæc ei leo quispiam
agit, & vulpes, & per-
Iouem equus, nec te-
studo muta: ex qui-
bus pueri discunt,
quaæ in vita geran-
tur. Habitæ igitur in
pretio fabulæ, per
Æsopum accedunt
ad sapientis ianuam.
vittis eum deuinctu-
ræ, coronâque olea-
gina coronaturæ. hic,
vt puto, fabulam
aliquam texit. ri-
sus enim faciei, &
oculi in terram de-
fixi id præ se ferunt.
pictorem, fabula-
rum curas remissio-
re animo indigere,

a 3 non

non latuit. Philosophatur autem pictura & fabulorum corpora. Bruta enim cum hominibus conferens, cœtum circa Æsopum statuit, ex illius scena confitum. Chori dux vulpes depicta est. utitur enim Æsopus ministra argumentorum plurium, ceu Da-uo comœdia.

μέρης τῷ Ψυχῆς δέουται. φιλοσοφεῖ ἢ οὐ γραφὴ εἰ τὸ τῷ μύθων σάμψαται. περίαστοι τοιούτοις, αὐτοῖς εἰποτε χρεῖται τῷ Αἰώνιῳ, διὸ τὸ εἰκόνος οὐκεῖται συμπλάνασθαι. Κορυφαῖα ἡ Βροχὴ η ἀλώπηκος γέρεαπ). χεῖται γδ' αὐτῇ οἱ Αἰσωπος Διηγόναι τῶν πλείστων ιστοθέσεων, ὥστε η και μιαδίαι τῷ Δάφνῃ.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΒΙ-
ΟΣ Φυσικοῖς, Μα-
ζίμω τῷ Πλανύδῃ
συγχρεφεῖς.

ÆSOPI FA-
buloris vita, à Ma-
ximo Planude con-
scripta.

Ρεθίμνων
Παιδώποις
ηκρίσωσαν
μὲν ἄλλοι, καὶ οἱς μετ'
αὐτὸς παρέδωκαν φέ-
ροντες Αἴσωπον ἐδό-
κει μὴ πόρρω θεοπέ-
ρας ἐπιπνοίας τὸ ηθο-
κῆς διδασκαλίας αἰψύα
μήπος, πολλῶς τῷ μέτρῳ
τοὺς πολλοὺς αὐτῶν πα-
ρελάπη. καὶ γένεται
φαινόμενος, εἴτε συκο-
γιζόμενος, εἴτε μετὰ εἴ-
σοντας, λιβώντας
καὶ χρόνος, τῷν νεφελο-
ταῖς φτερέμενος, ἀλλὰ
μέγιστοι τοι παῖται πε-
δοτελεῖαι, εἴτε οἷς το-
πικονόμων ὡρούσι
ψυχεῖς, ἀντηγωνεῖς
τοῖς

Ερν μη-
μαρū na-
turā perse-
quuti sunt
& alij, & posteris
tradiderunt : Ae-
sopus vero videtur
non absque diuino
afflatu, quum mo-
ralem disciplinam at-
tigit, magno inter-
vallo multos eorum
superasse. Etenim ne-
que definiendo, ne-
que ratiocinando, ne-
que ex historia, quam
ante ipsius ætatem
tulit tempus, admo-
nendo, sed fabulis
penitus erudiendo,
sic audientium ve-
natur animos, ut
pudeat ratione præ-
ditos

ditos facere , aut sentire, quæ neque aues, neq; vulpes , & rufus non vacare illis quibus pleraq; bruta pro tempore prudēter vacasse fingūtur. ex quibus aliqua pericula ipsiis imminentia effugerunt , aliqua maximā vtilitatē in opportunitatibus consequata sunt. Hic igitur , q; vitā suā philosophicā reip. imaginem propulserat , & operibus magis quam verbis philosophatus , genus quidē traxit ex Amorio oppido Phrygiæ cognomēto Magnæ: sed fortuna fuit seruus. Quare & magnopere mihi videtur Platonis illud in Georgia pulchrè simul & verè dictum: Plerunque enim hæc, inquit, contraria inter se sunt, natura

τὰς λογικὰς ποιεῖν ή φρονεῖν, ἡ μήτ' ὄρυγεις, μήτ' ἀλάπηκεις. καὶ αὖ πάλιν μὴ αφορέσθαι σπείροις οἵ τοι λαὸς τὸ ἀλόγων σὺν κατεργῇ γνενχῶς αφεσσόμενοι μυθούσιται. ἐξ ᾧ οὐ καὶ μη κανδιώσεις ἐπηρημάτων αὐτοῖς διέδρο, ἀλλὰ μεγίστης σὺν τοῖς καυρίοις τὸ ἀφελεῖας ἔτυχεν. ἐπειδὴ τοις οὐ τὸν καθάπερ αὐτὸν βίου φιλοσόφου πολετεῖας εἰνῆνται αφεζένει, καὶ ἔργων μάθηματος τὸ λόγων φιλοσόφων τοις, τὸ μὲν γένος τὸ Αμφείον τὸ Φρυγίας κατηγόρησε τοις εἰρηναῖς τοις τούχισιν γένεσιν δεῖται. εφ' ᾧ ἐσφόδρα μοι δοκεῖ, τὸ τοις Πλάτωνος σὺν Γοργίᾳ καλῶς ἀμοιβὴν ἀληθεῖας εἰρηναῖς τοις τοις πολλὰ γενέσθαι τοις, φησιν, ἐνεπίκα απλάποις ἐσιν,

n. 28

Ἴτε φύσις καὶ ὁ νόμος.
Αἰσωπὸς γὰρ τὴν ψυχὴν οὐ μὲν φύσις εἰλέσθη
τέργαντος ἀπέδωκεν, ὁ δὲ
πατέρας αὐτῷ πάνταν νόμον
ἢ σῶμα τοῦτο δουλείαν ἀπέδοτο. ἔχοντες
μὲν τοις θύλαις τὴν τὴν τὴν
ψυχὴν εἰλέσθεντα λυμάνουσαν. ἀλλὰ καὶ τοῖς
τοῖς πολλαῖς καὶ πολλοῖς
μετασῆσιν επένθεντες
οὐκ εἴπερ μόνον δεῖλον,
ἀλλὰ καὶ δυσκόδεστα τοῖς
εἰποταῖς πάνταν αἰσ-
θρετανταν εἶχε. καὶ γὰρ φο-
βος λιῶσι, σιμοῖς τὴν ρίναν,
σιμοῖς τὸν τράχηλον, τοφ-
εῖλον, μέλαν, ὅτεν καὶ
τὸν ὄνοματόν επιχειρεῖ,
(τὸν αὐτὸν γὰρ Αἰσωπὸν
τὸν Αἰθιόπην) τοφεῖ-
ται, βλαυστός, καὶ κυ-
φός. πάντα καὶ τὸ δρυπε-
ττὸν Θερσίτην αἰχθεῖ.
τηπτὸν εἰδεῖς πανιεράλ.

λόγος

τηλε

α

per

natura ac lex. Nam
Æsopi animum natu-
ra liberum reddidit,
sed hominū lex cor-
pus in seruitiū tradi-
dit. Potuit tamen ne-
sic quidem animi li-
bertatē corrumpere.
Sed quāuis ad res va-
rias, & in diuersa loca
transferret corpus, à
propria tamen sede
illum traducere non
potuit. Fuit autem nō
solum seruus, sed &
deformissim⁹ omniū
suæ ætatis hominum.
nam acuto capite
fuit, pressis natibus,
depresso collo, pro-
minētibus labris, ni-
ger, vnde & nomen
adeptus est, (idem
enim Aesopus quod
Aethiops) ventro-
sus, valgus, & incur-
uus: forte & Homeri-
cum Thersiten tur-
pitudine formæ su-

perans. Hoc vero o-
mnium in eo pessi-
mum erat, tardilo-
quentia & vox ob-
scura simul, & inar-
ticulata. Quæ o-
mnia etiam videntur
seruitutem Aesopo
parasse. Etenim mi-
rum fuisset, si sic in-
decenti corpore po-
tuisset in seruitutem
redigentium retia ef-
fugere. Sed corpore
sanè tali, animo vero
solertissimo natura
exitit, & ad omne
commentum felicis-
simus. Possessor igitur
ipius, tanquam ad
nullum domesticū o-
pus commodum, ad
fodiendum agrum e-
misit. Ille vero digres-
sus, alacriter operi
incumbebat. Profes-
to vero aliquan-
do & hero ad agros,
ut opera speculare-
tur,

λόρδῳ τῷ δημοσίῳ
πών εὐ αὐτῷ χειρίσθω
ιν, τὸ Σερβίγλωσσον,
καὶ τὸ φανῆς πόπρεγ
τε καὶ ἀδιάφρατον. οὐ
πάντα καὶ δοκεῖ τὸ
δουλεῖαν Αἰσωπον πα-
ραποθέσθαι. καὶ γὰρ
δὴ καὶ θεῶμεν αὐτὸν,
εἴ τως ἀριστῶς ἔχον-
τερος σύμμαχος ἐξαγέ-
νετο τὸ δουλούντων
ἄρχος Διοφυγεῖν, ἀλ-
λα τοῦτο τὸν μαρτυρού-
τον τὸν αὐτοῦ, τὸν δὲ
ψυχὴν ἀγκυρόντα
ἐπιφύκει, καὶ περὶ τοῦ
πίστοις πάσιν ἐπιβο-
λόπτερον. οὐ μετριέ-
ται τὸν αὐτὸν, οὐτε
περὶ οὐδὲν οἰκιας ἔρ-
γων οἰκείων ἔχοντες, οὐδὲ
πτέρι εἰς ἀγρὸν ἐξαπέ-
σθαντες οἱ οὐ πελῶσι,
περιθύμως τοῦτον ἔργον
ἔχετο. ἀφικειμένων δὲ
ποτε καὶ τὸ δεσμό-
την περὶ τὸν αὐτὸν, οὐ
οὐτὸν τὸν εὔχεται ἐπικονιωτοῦ

γένες

γέθαμ, μερηγές ήσσού-
και τῇ αγαθῶν φρεψά-
μδρῷ δῶρον λίγε-
νετ. ὁ δὲ ἐπὶ τῷ ὁ-
πώρῳ ηθεῖς ἀρετῶ,
Αγαθόποδι τῷ οἰκετῷ
(τῷ γε τῷ λῷ ὃν με-
τὰ παιδὶ) φυλάττειν
εὐέλαστεν, ὡς αὐτῷ
μὲν τὸ λουτρὸν παρε-
δίνειν. συμβαὶ δὲ έτει,
ηὴ δὲ Αἰσώπου καὶ δῆ-
νια χρεῖαν εἰσελθόν-
τῷ εἰς τὰ οἰκία,
ἀφορητὸς οἱ Αγαθόπους
λαθόδρῳ. Εὐλικία
αὐτὸς τῷ σωδούλῳ ή-
νη περιτίνει : ἐμφορη-
θῶμεν, εἰ δοκεῖ, τῷ
σύκαν ᾧ οὐτῷ . καὶ
διεπόθης ήμεων τῷ
τητητή ζητήσῃ, ἀλλὰ ημεῖς
τῷ Αἰσώπῳ καταμαρ-
τυρίσοιμεν ἄμφω, ὡς
εἰς τὰ οἰκίαν εἰσδρα-
μόντες, καὶ τὰ σύκα λά-
θρα καταφαγέντες. ηὴ
ἐπ' ἀληθεῖ τεμελία,
τῇ περὶ τῷ οἴκῳ εἰσό-

τού, agricola quidam
ficus egtegias decer-
ptas dono tulit. Ille
verò fructus delecta-
tus pulchritudine A-
gathopodi ministro
(hoc enim erat no-
men puerο) serua-
re iussit, ut sibi post
balneum. apponere.
Quā verò ita euenis-
set, atque Aesopo ob-
quandam necessitatē
ingresso in domum,
occasione capta Aga-
thopus consilium hu-
iusmodi cōseruo cui-
dam offert : implea-
mur, si placet, fica-
bus heus tu : & si he-
rus noster has requi-
sierit, nos verò con-
tra Aesopum testifica-
bimus ambo, quod
in domum ingressus
sit, & ficus clā come-
derit : & super verò
fundamēto, videlicet
in domum ingressio-

δη,

ne,

ne, multa mendacia
inædificabimus : &
nihil vnu ad duos
fuerit, præsertim quū
ne sine probationi-
bus quidem diduce-
re vnuquam os queat.
Decreto vero hoc,
ad opus accesserunt,
& fucus deuorantes,
dicebant in singulis
cum risu: Vx tibi in-
felix Aesope. Quum
igitur herus rediis-
set a lauacro, & fi-
cus petiisset, & audi-
uisset quod Aesopus
eas comederit, & Ae-
sopum quim ira iu-
bet vocari, & voca-
to ait: Dic mihi, o
execrande, ita me co-
tempisti ut in penu-
ingredereris, & pa-
ratis mihi fucus co-
mederes ? Ille au-
diebat quidem & in-
telligebat, sed loqui
poterat nullo modo

ob

δῳ, πολλὰ τῷ φύσιδῶ
ἴποινθεμίσορμ. καὶ
τὸ μηδὲν ἔσαι οὐ γε εἰς
τοφες τὰς δύο, καὶ τοῦ-
τα μηδὲ αἷς δὲ λέγων
Διόρει ποτε τὰς
κλωτταῖς διώσαμεν ἐ-
χουν. δέξαντο δὲ τά-
τα, ταῦτα τύρρην ἐχο-
ποιούν, καὶ τὰ σύκαν ἐ-
θίουντες, ἐλεγγούν ἐφ' ἐ-
κεῖσαν οὐδὲ γέλασι, φεῦ
αὶ δύσκητε Αἰσωπε. οὐ
ζίνης δευτότης ἐπαγ-
γλήν τοῦτο δέ τοι λατεῖ
καὶ τὰ σύκα ζητήσεις,
καὶ ἀκέρας ὡς Αἰσω-
πός αὐτὸν κατεδιδο-
κε, τούτε Αἰσωπον οὐδὲ
ὅργη κελούσει κληψῆ-
ναι, καὶ κληψέντι φοῖτο,
λέγε μοι, οὐ κατέρρευτε,
ὅτι μη κατέφροντι-
σας, ὡς εἰς τὸ ταμεῖον
εἰσελθεῖν τὴν ἐπιμφ-
άντιζε μοι σύκα δοιαύ-
σας ; οὐδὲ ἂκεν τοῦ
καὶ συντίσις λινοῦ, λαλεῖν
οἱ εἶχεν δοῦλοι ὄπισσοι

215

Ἄλλο τὸ Σερδύλιασσον.
μετὰν ἡ ἕδη τύπτε-
θαι τὸ πατηγέρων σφο-
δεστέρας ἐπικενδύων,
πιστώ τοῖς τοῖς οὐ δε-
σπότας πόδας, αἰσχε-
θα μηροῦ ἰδεῖτο. ὅρα
μάν τοι, καὶ χλιαργύρ-
διος πεσενεγκάνω, τύ-
τη τε πίπων, καὶ τοὺς
δικτύλιας εἰς τὸ σόμα
καθεῖσ, αἴθις τὸ ὑγρὸν
μόνον αἰσθατεῖν· ὥπα
γε τροφῆς ἀψάρυπ-
τετχει. Λύτρόλει γεω
αὐτὸ τότο οὐ τοὺς διά-
κρινεις δρᾶση, αἰς αἱ
δῆλοι λύτραι θεοὶ τὰ
σῦνται Λαφορέσσας. ὁ
οὐ δεσπότης τὸ νοῦρον
αὐτῶν θωμάσσας, ὥπω
ποιεῖν καὶ τοὺς ἄλλους ἐ-
πιζεῖν. οἱ δὲ ἐγλαυ-
σαντο πιεῖν μὲν οὐδε-
τέρο, μὴ μὲν τοι καθεῖ-
ναι καὶ οὐδὲ λαυρός τοὺς
δικτύλιας, ἀλλ' ἐπὶ τὰ
πλάγια τὸ γνάθων αἰ-
τοὺς αὐτοφέρειν. τὸν
ἔφθ

ob linguae tarditatē.
Quū iam verberādus
effet, & delatores ve-
hementius instarent,
procumbens ad heri
pedes, ut sustineret se
parum, orabat: quum
autem accurritet, &
tepidā aquā attulisset,
eam & babit. & digi-
tis in os demissis, rur-
sum humorem solum
reiecit: nondum e-
nim cibum attige-
rat. rogabat igitur,
ut idem & accusantes
facerent, quō mani-
festum fieret, quisnā
ficus dissipasset, He-
rus autē ingenii ho-
minis admiratus, sic
facere & alios iussit:
illi autem delibera-
uerant bibere qui-
dem aquam, non ta-
mē demittere in gut-
tur digitos, sed per
obliqua maxillarum
eos circumferre. Vix
dum

dum autem biberant, οὐ
quum tepida illa a-
qua nausea potis in-
ducta, effecit ut spon-
te fructus reddere-
tur. Tunc igitur ante
oculos posito &
maleficio ministro-
rum & calumnia,
herus iussit eos nu-
dos flagro vapula-
re. Illi verò co-
gnoverunt manife-
stè dictum illud:
Qui in alterum do-
los struit, sibi in-
scius malum fa-
bricat. Sequenti ve-
rò die hero in vr-
bem reuecto, Ae-
sopo verò fodien-
te, quemadmodum
iussus fuerat, sacer-
dotes Diana, siue
alij quidam homi-
nes via errantes,
& in Aesopum in-
cidentes, exhorta-
bantur per Iouem
hospi

ἴφθασιν ἢ πίστες, οὐ
πό χλιαρῷ θόλῳ σκέ-
το ταῦλαν τοῖς πεπω-
κόντι παραχειμαστικά
τεγκόν, αἰγαλέτις
παρέχει τὸν ὄπαρχον
αιαδόδηλον. τότε τοί-
νυν εῷ ὁ φταλιῶν
πεσόντων τύπον κακορ-
γήσατο τὸν οἰκετῶν,
καὶ τὸ συκοφανῆς, οἱ
μὴ δεσπότης σκέλο-
σεν αὐτὸν κακοφαγέντος
ματίζεισθαι. οἱ δὲ ἐπέ-
γνωσιν σπάσεις οὐ τὸν
εἰπόντα, οὐδὲ τοῦτο
ἐτέρου δόλια μηχα-
νίστηκαν αὐτῷ λέλιπε
τὸ κακὸν αρραγέτο-
νταν. τῇ δὲ ἐπιστον, Εἴ-
μη δεσπότης εἰς ἄσυ ἀ-
ναζείζωντο, τοῦ δὲ
Αἰσώπου οὐάπιοντο
αφορτήσῃ, ιερεῖς τὸ
Ἄρτεμιδον εἴσιν ἄλλοι
λινες αὐτρωποι τὸ οὖδος
πλαινθέτες, καὶ τῷ
Αἰσώπῳ φελτυχότες,
περιτίποται οὓς εἰς
ξείρα

Ἐπεις τὸν ἄνδρα, τῷ
εἰς ἀστοῦ φέρουσαν
τοῖς ἴωσθεῖσιν, οὐδὲ
τὸν οὐκεὶ δέρος τὸν
αὐτὸς ἀπολαγὼν περί-
τερον, καὶ λίτος πα-
ραγένεται δεῖπνον, εἰ-
τακητὴν προσένθυσον αὐ-
τοῖς, εἰς τὸν ἐζήτουσαν
οὐδὲν εἰσινεγκεν. οἱ μὲν
οὖν τοῦτο μὲν ἐπὶ τῇ
Ἑρμῆς, τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ
τῇ οὐδηγίᾳ. Διαφέρε-
ντας τὰ αὐτὸς ἔκπο-
τηστερες, τοῖς τε καὶ
εἰς εἰσενον προσεν,
καὶ δικῆς τὸν διηγέ-
την πρεσβύταρον· Αἴ-
ων τὸν διατερψάντας,
καὶ εἰς ὕπνον κατηπε-
σσόν τούτο τε τὰ συνε-
χοῦς πάνου καὶ καθησ-
τρῷ, ιδοὺν ιδεῖν τὸν
τούχον ἐπιτάσσων κα-
τεῖ, καὶ λύσιν τὸ γλάτ-
την, καὶ λόγχη φρόμεν,
καὶ σοφίαν τῶν τοῦ μη-
γίου χαρεῖσθεντίων. οἱ
δύο οὖν διόπτραις,

φησι,

hospitalem, homi-
nem, ut quę in urbem
duceret viam ostend-
deret. Ille quum sub
umbra arboris viros
adduxisset prius, &
frugalem apposuisset
cœnam. inde & dux
factus ipsis, in quam
quaerebant viam in-
duxit. Illi itaque, tum
ob hospitalitatem, tum
ob ductum, mirum in
modum viro deuin-
cti, & manus in ca-
lum eleuarunt, & pre-
cibus benefactorem
remunerati sunt. Ae-
sopus vero reuersus,
& in somnum lapsus
præ assiduo labore
& æstu, visus est vi-
dere Fortunam asta-
tem sibi, & solutionē
linguæ: & sermonis
curlum, & eam quæ
fabularum est sapien-
tiam largientem. Sta-
tim igitur excitatus

ait,

AESOPI
 ait, Papæ, ut suauiter
 dormiui, sed & pul-
 chrum somnium vi-
 dere mihi visus sum:
 & ecce expedite lo-
 quor, Bos, asinus, ra-
 strum. Per deos intel-
 ligo, vnde mihi bo-
 num accesserit hoc:
 quia enim pius fui in
 hospites, remunera-
 tionem meliore conse-
 quutus sum. Ergo
 benefacere bona ple-
 num est spe. Sic igitur
 Aesopus latratus fa-
 cto, rursus cœpit fo-
 dere. Sed præfecto a-
 gri (Zenas erat ipfi
 nomen) ad operarios
 profecto, & horum
 vnum, quoniam paru-
 errauerat in opere,
 virga verberante, Aes-
 opus statim exclamauit,
 homo cuius
 gratia cum qui nullā
 iniuriam fecit sic ver-
 heras, & omnibus
 teme

φησί, Σαβαῖ, πῶς ἡδε-
 ως κεντιμημένη, ἀλλά
 καὶ καλον ὅντερν ἴδειο
 ἐδέξα. καὶ οὐδὲ ἀκο-
 λύτως λαλῶ, Εὔει, ἀ-
 νθρώπῳ, δίκαια. νὴ τὸ
 θεός σωτῆρα πόθεν μητ-
 τοργήσῃς προστήσο-
 ται. Μύεσθοντος γοῦ
 εἰς τὸν ζεῦς αὐτοὺς
 θάνοντός τοις. Φέρετο-
 νος ἔτυχον, ἃς οὐδὲ τὸ
 δῆ ποτεν ἀγαθῶν ἐσ-
 τολῆγες ἐλπίδων. Στρα-
 μὸν οὐ Αἰσωπος ιατρε-
 ηδεῖς τῷ περιγυρι-
 πάλιον ἤρξατο οὐκά-
 ποτεν. Φέρετον
 τῷ ἄρχετο (Ζεῦς
 λιγκατωνος τούνορε)
 περὶ τὸν ἐργαζομένης
 ἐλθόντος, Καὶ τύτου έ-
 να, ἐπεδὴ μικροὺς ἐσφά-
 λη Φέρετον, τῷ μάδω
 πεπάζεσθε. Αἴσωπος
 παρεγγένετο αὐτοκρα-
 τον· αὐθιστε, Φέρετον
 τῷ μηδενὶ ἴδεικνετος
 των αἰκίδην, καὶ πάσου
 εἰκῇ

εἰκῇ πληγαῖς ἐμφορεῖς
διῆπεργενεῖς παιώνεις ἀ-
γαγέλαντες τῷ κε-
κπημένῳ. Ζηνᾶς δὲ οὐ-
τὸς Αἰσόπος ἀκύος,
ἴδε πλάγιοτε εἰ μέσως,
καὶ περὶ οἰωνῶν εἶπον·
Αἰσόπος λαλεῖν αἰχά-
μηνον, καὶ δὲν ἔμεινον οὐθε-
λαττέσθαι. Φθίσας ζή-
νας αὐτὸς κατηγερ-
το αὐτῷ ἐπὶ τῷ δεσπό-
τᾳ, περὶ αὐτὸς τὴν
αὐτὸν δράσην, καὶ μεσό-
δεσπότης τὸ ἐπιτεττός
παρεγένετο. ταῦτα εἰ-
πὼν οὐδὲν τὸ πόλεμος
περὶ τὸ δεσπότινον ἤ-
λαυνεῖ. καὶ δὴ σὺν θορύ-
βῳ περιστελθὼν, χαῖρε,
φησι, δεσπότε. οὐ δέ, Καὶ
πεθερυβοῦμεν πάντες; φη-
σι. καὶ δὲ Ζηνᾶς χρῆμα
τὸ περιπτώδες εἰ τῷ α-
γέρῳ οὐκέτη. Εἰ δέ δεσπό-
της, καὶ περὶ δένδρον πα-
ρὰ καρποὺς παρέποντας
εἰ φησι ἐγένετο; καὶ

οὐ

temerè plegas inge-
ris quotidie? omnino
renūciabo hæc hero.
Zenas autem hæc ab
Aesopo audiens ob-
stupuit non mediocri-
ter, & secū ait: quod
Aesopus loqui cœpe-
rit, nulla mihi utilitas
erit: præueniens igitur
ipse accusabo eū co-
ram domino, antequā
ipse hoc idem faciat,
& me herus procura-
tione priuet. His di-
ctis urbem versus ad
dominum vectus est.
Cæterū turbatus quū
accessisset, Salve, in-
quit, here. Ille vero;
Quid perturbatus a-
des? inquit. Et Zenas:
Res quædam mon-
struosa in agro conti-
git. & herus, Nūquid
arbor præter tempus
fructum tulit? aut iu-
mētum aliquod præ-
ter naturā genuit? &

b

ille:

ille: Non ita, sed Aesopus, qui antea erat mutus, nūc loqui cōcepit. & herus, Sic tibi nihil boni fiat, hoc existimanti monstrū esse. & ille, Et sancē, inquit: nam quæ in me contumeliosè dixit, sponte prætero here: in te autem, & deos intolerabiliter conuiciatur. His ira percitus herus Zenæ ait, Ecce tibi traditus est Aesopuſ: vēde, dona, quod vis de eo fac. Qnum Zenas autem in potestate sua accepisset Aesopum, & quod in eum haberet imperiū ei renūciasset: ille, Quodcumque volueris, inquit, effice. Fortè verò quum vir quidā iumenta quæreret emere, & propterea per agrum illum iter face

65.

τος ἀκεῖνον οὐδὲ τὸ Ζη-
 ναῖον ἐργάμενον, ἀκεῖνον,
 θέρεμε μὲν τὸν οὐτι μόνον,
 φησιν, δύοδόνδι, σω-
 μάτιον ἢ ἄρρεν, ὁταῦ
 εἰ θέλεις ἀνησυχῶς πα-
 γεσι. Οὐ δέ τοι πόρες φί-
 σαιντος τοποδιχθίου αγ-
 ειτον τὸ σωματίον, οὐδὲ
 τὸ Ζηνᾶ τὸ Αἰσωπον
 μιζεπεριφαμάνει, οὐ ἐρ-
 πορεις ιδῶν αὐτὸν, οὐδὲ
 αἰσχρογνήσας, πόρει-
 σοι, φησιν αὐτὸς τὸ Ζη-
 ναῖον, οὐδὲ οὐχίτερον;
 πό-
 τεοργή σέλεχός εἶτι δέν-
 δρος, οὐ θρωπός; οὐτοις,
 εἰ μὴ φαγεῖται εἴχει, οὐ-
 δὲν αὐτὸν μητὶ εὔχει δο-
 κεῖν αποκόκλη. Ιατρί-
 μοι τῶν πορειῶν διέ-
 κενθανατούσι τοις τοις διά-
 μετρούσι εὑνεκεν; Σωτὴρ εἰ-
 πὼν, ἀπῆγε τὴν έσωτρήν ο-
 δόν. οὐδὲ οὐτὸς μιζε-
 πάξας αὐτὸν, μεῖνόν,
 φησιν. οὐδὲ μετεπραφεῖς
 ἀποθνήσι, φησιν, αὐτὸν οὐτο-
 ρὺ παρέβατε πύνην. οὐδὲ

b 2 Aesop

Aesopus, Dic mihi,
 cuius rei causa huc
 venisti? Et mercator:
 Scelestē, ut aliquid
 boni emerē: tui quōd
 inutilis & marcidus
 sis, non egeo. Et Aesop-
 pus. Eme me, & si qua
 est fides, multū te
 iuuare potis sum. Et
 ille, Qua in re à te
 iuuari possem, quū sis
 odium penitus? Et
 Aesopus, Nonne ad-
 sunt tibi pueruli do-
 mi turbulēti & flen-
 tes? his præfice me pæ-
 dagogum, & omnino
 eis pro larua ero. Ri-
 dens igitur de hoc
 mercator. inquit Zen-
 næ, Quāti malum hoc
 vendis vas? Ille verò,
 Trib⁹, inquit obolis.
 Mercator autē statim
 tres obolos soluit, di-
 cens, nihil exposui, &
 nihil emi. Quum
 igitur iter fecissent,

ac

GREG

ταῦταν Εἰγαρέσην, καὶ ἀ-
φιερθάντων αὐτῶν εἶπε
δὲ, παῦδάσθαι δέος ἐπ-
τὸν μητρὶ τελεῖντα, τὸ
Αἰσωπὸν οἰδέντα καὶ συ-
χθεῖντα αἱεκεράζε. καὶ
οἱ Αἰσωπῷ οὐδὲν τὸ
ἱμπόρεω φησιν, ἔχεις μή
τὴν ἐπιγείδιας δηδόθ-
ένν. ὁ δὲ γελάσας, εἰσελ-
θὼν φησιν, ἄστασις τὸς
σωθελυτοῦ. τὸ δὲ εἰσ-
ελθόντα καὶ ἀστοπ-
ιμονος οἰδέντες ἀκεῖνος,
πιποτε ἄρρεν καὶ οὐ τὸ
ἡμένιον δειπνότη, φησι,
ευμετέβοκερ, ὅπι συμβο-
τονικῆς εὔχεσθαι τῶν ἐπεί-
ασθαι, ἀλλὰ, ὡς τοικεν αὐ-
τὴν βιωκανίαν τοῦτο τὸ
οἰκίας ἀνήσκοτο. μή δέ
ἢ πολὺ ἐστὶ οἱ ἐμπορῷ
εἰσελθὼν τὸ πρόσθιον δέον-
το τετεποθλῆμα τοῖς δέ-
λοις ἐπίσκοπψι, μέλισθ
γδὲ τὸν ἐπιθέουσαν εἰς Αἴ-
σων περιβολή. οἱ δὲ γν-
ωστοί τὸ σκοτίην δε-
μετέβοκερ. οἱ δὲ Αἴσω-

ac peruenissent in suā
domum, pueruli duo,
qui adhuc sub matre
erāt, Aesopo viso per-
turbati exclamaue-
runt. Et Aesopus sta-
tim mercatori inquit,
Habes meae pollici-
tationis probationē.
Ille verò ridens, in-
gressus inquit, Salu-
ta conseruos tuos. In-
trogressum autem ac
salutatē vidētes illi,
Quodnā malum no-
stro hero, inquiunt,
contigit, ut seruulum
deformem adeō eme-
rit, sed, ut videtur: pro
fascino domus hunc
emit. Non multo ve-
rò post & mercator
ingressus, apparari
res ad iter seruis ius-
fit, quod postridie in
Asiam prefecturus es-
set. Illi igitur statim
vasa distribuebant:
at Aesopus rogabat

leuissimum onus si-
bi concedi, tamquam
nuper empto, & non-
dum ad hæc ministe-
ria exercitato. His
autem, et si nihil tol-
lere velit, veniam
præbentibus, ille non
oportere, dixit, o-
mnibus laboranti-
bus se solum inutilem
esse. His quod attol-
lere vellet permit-
tentibus, huc & illuc
quum circumspexis-
set, & vasa congre-
gasset diuersa, sac-
cos, & stramenta, &
canistros, unum ca-
nistrum panis ple-
num, quem duo ba-
siulare debebant, sibi
imponi iubet. Illi
autem ridentes, & ni-
hil esse stultius vili-
hoc scelesto, inquiens-
tes, qui paulo ante
leuissimum rogabat
tollere onus, nunc o-
mnium

ποσὶδεῖται Φιλόποιο
τα τῷ φρεάτῳ αὐτῷ
παραχωρεῖν, ἀτε δὴ εἰ-
ανίτω καὶ μήποι πρὸς
τοῖς Γιανᾶς πανεγίας
τελευτασθεῖσιν. τῷ δὲ, καὶ
εἰ μηδὲν ἄρει βέλη),
συγκαταβούσιν παρεχομέ-
ναν, σκέπτονται δεῖν εἴ-
λογε, πανταν καπιών-
ταν, αὐτὸν μένον ἀστο-
τελῆ τυγχανεῖν. τῷ δὲ ὁ-
τεῖ μὲν ἄρει βέλη) εἰπε
τριπόντων, δεῦρο κα-
κῶσι περιελεφάντος,
καὶ οὐδεὶν ἀφροίτας δι-
αφορεῖ, σύκκατος καὶ τρώ-
ματα, καὶ μεράκτες, εἰσα-
γόρχαντον ἄρτων πεπλη-
ρωμάτων, ὃν δύο βα-
στάζειν ἔμελλον, αὐτῷ
ἐπιτεθεῖναν καλούσι. οἱ
δὲ γελάουστε, καὶ μηδὲν
εἶναι μαρτότερον Φιλό-
ποιος τάπτε καθάρισμα-
τος φάντος, δις μηρῷ
μὲν ἐμπεριθεῖν τὸ καφά-
ζετο, ἐδεῖτο ἄρει τῶν
φρεάτων, νινθὲ δὲ πανό-

ταν

τῶν βαρύτερων ἔλεγο,
χεῖναι μήρας τὰ ε-
πιθυμίαν αὐτῷ παλη-
ράσσου, πατελασόντες,
τὸν γέρατον, ἐπικέντε-
σι τῷ Αἰσωπῷ. ὁ δὲ
τὸν ὄμφατο τὸ φορτίον ἀ-
πηχθίσμενός τοι δεῦρο
κακεῖσθαι σκλαβεῖτο. τὸ
οὐδὲν δὲ ἔμπορος, ἀ-
πειδύνυμοσεν, καὶ φοινί.
Αἴσωπός τοι πονεῖν
πεσθύμεσθαι, οὐδὲ τὰ
ἰατρὰ θηλεῖς εἶχεν,
θηλεῖς τοῦ φόρετον οὐδε-
ποτε τὸν ὄρεας κατέλυσαν, Αἴσω-
πός τοι κελυθεῖς αἱρέ-
δοτοσι, οὐδὲ δὴ τὸν γέ-
ρατον πολλῶν φαρεύ-
των ἐποίησεν. οὐδὲν οὐδὲ
μὲν τὸ ἄρειον καφοτέ-
ρεν τὸ φορτίον μετενό-
τει, πεσθύματερεν ὀ-
δούει. καὶ δη τοι εἰσέρχεται
τὸ κατηχθόνιον πάλιν
αἱρεδοτοσι, τοῦ ἐφεξῆς
ηὔτερον κενὸν παντόποιον
τοι τοι τὸν ὄμφατον αἰσέ-

μνιū grauissimū ele-
gerit, oportere tamen
desideriū eius expla-
re, sublatū canistrum
imposuerunt Aesopo.
Ille verò humeris on-
nere grauatis huc &
illuc dimouebatur.
Hunc videns merca-
tor, admiratus est, &
inquit. Aesopus quam
ad laborādum prom-
ptus sit, iā suum pre-
tiū persoluit: iumenti
enim onus sustulit.
Quū verò hora pran-
dij diuertissent, Aesopo
ius suspanes panes di-
spensare, semiuacuuū
canistrum multis co-
medentibus fecit: vnde
etiam post prādiū
leuiore onere facto,
alacrius incedebat.
Verūm vesperi quo-
que illic quō diuer-
terat pane distributo,
postera die vacuo o-
mnino humeris subla-

to canistro , primus
omniū ibat, vt & cō-
seruis præcurrentem
hunc videntibus du-
bium esset , utrum pu-
tridus esset Aesopus,
an quis alius. Et quū
cognouissent illum
esse , admirabantur,
quod denigratus ho-
muncio solertiū omnibus fecerit: quo-
niam qui facile ab-
fumerentur panes su-
stulit, quum illi stra-
menta, & reliquā su-
pellectilē baiularent,
quæ non est sortita
naturā ut sic absume-
retur. Mercator itaq;
quū esset Ephesi , alia
quidem mancipia cū
lucro vēdidi: remāse-
runt autē ei tria, Grā-
maticus, Cantor , &
Aesopus. Quum verò
quidam ex familia-
ribus ei suassisset in
Samū ut nauigaret,
tamq;

χαν τὸ μέρασθον πεφ-
τῷ ἀπαντω γει, οὐς
καὶ τοῖς σωμάτοις πεφ-
τέκαντα τῆτον ὁρᾶσιν
ἀμφίβολα γίνεται, πό-
τερον δὲ σπουδός εἶναι
Αἰσωπος , ή ἔτερῷ,
καὶ παγκαμψίστην σκεί-
νον εἶναι , θυμῷζειν,
ὅπως το μεμελασμέ-
νον αὐθέρπιον νομε-
χόσεσθαι παύταν ἐπει-
ξει, τοὺς βαδίας διπα-
γμάτης ἕρτεν αρά-
μον, σκείναν τὰ σρά-
ματα καὶ τὰ λοιπὰ τὸ
σκολῶν ἐπιφορίσαμε-
νων, ἀ μὴ φύσιν ἐλα-
χαν ἀτασθανατικόν.
οἱ μὲν τὸν ἔμπορον , ἐπὶ
τῇ Εφέσῳ θνομόρμῳ,
οἱ μὲν ἄλλα τὸν αἰόρα-
πόδιν σωκέδει ἀπέ-
δορ, ἐπελεύθησιν αὐ-
τῷ τείνει , Γεραμμαν-
ῆς , Ψάλτης , καὶ ὁ Αἴ-
σωπος . τὸ δέ ίται σωκή-
ταιναν συμβολίσας
εἰς σάμην ἀπάρει , οὐ
σκεί

εὐτῆ δὴ οὐκ μείζονι
πέρδε ἀπεμπαλίσσει
τὰ σωμάτια, πείθει. καὶ
ὁ ιππος φύγει εἰπὼν τὸ
σώμαν, τὸ μὲν γραμμα-
τικὸν οὐκ τῷ ψαλτῇ
κηρυκὸς τολάς ἀμφιέ-
σας, οἴησιν ἄμειψα εἰπὲ
Ἐπειποίειν τὸ οἶνον Αἴ-
σωπον, οἷον μηδαμό-
θεν εἶχε καροντόμενον, (ό-
λως γάρ οὐκ ἀκριβη-
μένος) εἰδῆσαι σπάνου τὸ
τῷ σείσασθαντάς, μέ-
σον ἀσφοῖν ἐγένετο, οὐς
καὶ τοὺς ὁρῶντας εἰξισε-
σθε λέγοντας, πότερ τοῦ
τὸ έλειδυμένος. Εἴ τοι,
τοὺς ἄλλας ἀφανίζον;
Αἰσωπός δέ, καύπερ
τῶν πολλῶν σκωπο-
μένος, οἴησον μή τοι
τολμηρὸν τοὺς αὐτοὺς
ἀπενίσων. Ξανθός δέ
ὁ φιλόσοφος εἰς τὸν
εὐοικεώταν ἀν τῶν
ελθεῖν εἰπὲ τὸν ἀγρεαν,
καὶ θεωρήματος τοὺς

tanquam ibi cū ma-
iori lucro diuenditu-
ro seruulos, persuadet. & mercator quū
peruenisset in Samū,
grammaticum qui-
dem & cantorem, v-
trumq; noua veste in-
dutum statuit in foro:
sed Aesopum, quo-
niā necunde pote-
rat ornare, (totus e-
nī erat mendosus)
veste ex sacco ei cir-
cumposita medium
inter utrumque con-
stituit, ut & videntes
stuperent dicentes:
Vnde hæc abomi-
natio, quæ & alios
obscurat? Aesopus au-
tem quamuis à mul-
tis morderetur, sta-
bat tamen audacter
ad ipsos intuens.
Xanthus verò phi-
losophus habitans
tunc Sami, profectus
in forum, & videns
b s duos

duos quidem pueros
cum ornatū adstātes.
medium verò horum
Aesopum, ad miratus
est mercatoris com-
mentum , quòd tur-
pem in medio collo-
cauerat , vt appositio-
ne deformis , pul-
chriores sciplis ado-
lescentuli appareret.
Propiūs autē adstās,
percontatus est can-
torem , cuias esset , &
is , Cappadox , tū Xan-
thus : quid igitur scis
facere ? hic , Omnia.
atq; ad hæc Aesopus
risit . Sed discipuli qui
cū Xantho vna erant ,
vt viderunt ipsum ri-
fisse & ostendisse dē-
tes , statim & aliquod
monstrū videre arbit-
rantibus : & uno , cer-
te hernia est , dentes
habens , dicente : alio
verò , quid nam vidēs
risit : alio , non risisse ,
sed

μὴ δύο παιδας οὐκ
σιπεπεία παρειση-
μένους , μέτον ἢ τέτων
τὸν Αἰσωπόν , ἡγάσατο
τὸν Εἰμπόρεγον ἐπί-
νοιαν , ὅπις τὸν αἰχθύν-
τὸν μετέξεν τέτοχεν ,
ώς τὴν παραγέσον τῷ
δυσφόροις , κακλίσις ἐ-
αντὸν τὰς νεανίας φα-
νεῖσι . ἐγνωτέρω δὲ ἐ-
πιστέσ , ἐπύθετο τὸν ψάλ-
τα , πόθεν αὐτὸν εἴη . καὶ
ὅς , Κακπαδόκης . καὶ
ὁ Ξανθός . Οὐοῦσιοίσι
ποιεῖν ; ὁ δὲ πάντα . καὶ
ἐπὶ τέτοιο Αἰσωπῷ
ἐξεζέλασε . τὸν δὲ χολα-
σικῶν , οἱ τῷ Ξανθῷ οὐκ
ποιεῖν , ὡς εἶδον αὐτὸν
γελάσαντα καὶ παρα-
φύναντα τὰς ὄδοντας ,
εἰκαίφυντα καὶ τέρατα
ὄρεν δοξαστανα , καὶ τὸ
μὲν , ἢ που κύλη ἐπὶν
ὄδοντας ἔχεσσι , λέγον-
ται , τῷ δὲ , οὐ ποτε
ἄρρεν ιδεῖν ἐγέλασε ; τῷ
οὐδὲ οὐκ ἐγέλασεν ,
αλλ'

αλλ' ἵππιοντος παίρτων
τὸν βυλομήμαν γνῶνται
ποτε λῦ ὁ γέλως,
εἰς τὸν αὐτὸν πεφυλ-
θὼν τῷ Αἰσώπῳ φη-
σίν, ὅτε γάρ τιν ἐγέλα-
σας; οὐδὲ ὃς, διπολωρέ
γαλάτηιον πεφύκατον.
Ἐγὼ δὲ ἀμηχανόντων
τῆς ὄλοις ἐπὶ τῷ λό-
γῳ, κακτὸν σύζεως ἀ-
ναγράψαντος, ὁ Ξαν-
θος τῷ ἐμπόρῳ φησί,
πόσα πριμήσετ; ὁ
ψάλτης; Εγὼ δὲ, χιλίαιν
ἔσολαιν διπολεμάμε-
ναι, πεφύκατε επεργονήλ-
θεν, γνωρίσαλλον ἀκά-
στος τὸ Κιμηρα. τῷ μηδ-
εικῷ τοτού εργαλμήσει
φιλοσόφῳ, ποτεν αὐ-
τοῖς, καὶ ἀκόσιατες ὅπις Λυ-
δος καὶ ἐπανεργαλμήσει,
τὸν οἶδας ποιεῖν; πάκει-
ναι φαρμάκια, πανταχού, πά-
λιν ἐγέλασεν Αἴσωπος.

ποτὲ γολατικῶν δὲ ι-
νῶν διπολεμήσει. Οὐ δη-
ποτε δέ τοι πεφύκατον

τοις

τοις

sed riguisse: omni-
bus autem volētibus
cognoscere cur risis-
set, vnum ipsorum ac-
cedens Aesopo in-
quit: Cuius rei gra-
tia risisti? Et is, Ab-
scede marina ouis.
Illo vero cōfuso fun-
ditus eo sermone, re-
pentéque secedente
Xanthus inquit mer-
catori, Quanto pre-
tio cantor; illo au-
tem mille obolorum,
respondente, ad al-
terum iuit, immenso
audito pretio. atq; &
hunc rogante phi-
losopho, cuiās nam
foret, & audito Ly-
dum esse: rursusque
rogante, quid ergo
scis facere? & illo di-
cente, Omnia, ite-
rum risit Aesopus.
Ex scholasticis au-
tem quodam dubi-
tare quid nam hic ad
omnes

omnes ridet. alias ei dixit, Si vis & tu marinus hircus vocari, roga. Xanthus autem & rursus rogavit mercatorē, quanto pretio grammaticus? & illo, tribus millibus obolorum, respondentē, agrè philosophus tulit immensum pretium, & versus discedebat. Scholasticis autem potentibus non placuerint ei seruuli: nā, inquit, sed decretum est non emere mācipium pretiosum. Vno autem ipsorum dicente, Sed si hæc ita se habent, igitur turpem hunc nulla lex impedimento est nematur: idem enim & hic ministerium affret, & nos pretiū huius exponemus. Xanthus

ταῦτα γέλας ἐπεργούσεις
αὐτὸν εἶπεν, εἰ βέλφυ
σὺ θελάτης τείχος
ἀκεφαλός, ερώπισσον. οὐ καὶ
Ειδός καὶ αὐτὸς ἦρε
οὗτοῦ εμποργυ, πόση ι-
μήματος οἱ γεραιμαθί-
κος; κακείνω, τειχο-
λίων δύσολῶν, δεποκε-
ναμδρύς, μυσφόρεως οἱ φι-
λόσοφοι τελεγυκε τέλος
πατέροις. Εἰ τηνί-
ματος, καὶ τραφεῖς
ἀπῆσε. ταῦτα γέλατι-
κῶν ἐργμάτων, εἰ μὴ
ηρεσιν αὐτῷ τὰ σωματί-
κα, ναί, φησιν, ἀλλὰ
δόρυα κατέτη, μὴ αὐ-
δερόποδα ἀνείδη τὸν
πολυτίμων. ενὸς δὲ
τέταν φανδρύς, ἀλλὰ
εἰ ταῦτα γάτως ἔχει, τοῦ
γεωργοῦ τετονός
δεῖς νόμος εμποδὼν
ἴσαιται μὴ ανησυχεῖ.
τέλος αὐτῶν γένεται καὶ
τοῦ λάτρευτον εἰσοισθε,
καὶ ἡμεῖς τὸ Καπηλεῖον τούτῳ
κατεύθυντομεῖδα. οὐκ
Εαν

Ζανθος ἐφη, ἀλλὰ γε-
λοιος αὐτὸν εἴη, ὑμοίς σκη-
νούσι τὸ Κέρκυρα, ἐπεὶ
τοῦ δελόν αγνόστως.
ἄπλως τε, καὶ τὸ γυναι-
όν με παραπλεόν ὃν γόνον
αὐτὸν ανέχοντο τοῖς αγ-
χεοῖς σωματίκης ἵστη-
τεῖσθ. Τοῦ δὲ χολαστικῶν
αὐτὸς εἰπόντων, ἀλλ'
ἐγὼς οὐ γνώμην, τοῦ μὴ
πειθεῖσθαι γνωμήν οὐ φι-
λόσοφος εἶπε, λαβω-
μένη πατέρερον πειθεῖ-
ει αἰδεῖη, μηδ ποτε Εὖ τὸ
Κέρκυρα μάτιον διόλη-
ται. παρασελθὼν γένεται
Αἰσωπῷ, χαῖρε, Φίσι.
καὶ οὗ, μὴ γε ἐλυτό-
μην; καὶ οὐ Ζανθος, ἀλλά
Ζουμητος πατέρερος, καὶ
γάρ σε. Εὖ οὐ Ζανθος ὑμοί-
τοις ἄλλοις ἐπὶ τοῦ πα-
ρελόγῳ καὶ επίκρινος τοῦ
ἀποκεισθεντος σκηνολαβεῖς
ηὔρετο, πολεμός εἰσότι,
μελαῖς, Φίσι. Εὖ οὐ Ζαν-
θος· ὃ τοῦ Φίσης, ἀλλὰ
πότεν γεγόνομαι. καὶ οὗ

cn

thus ait, Sed ridicu-
lum esset, vos soluis-
se pretium, me autem
seruū emisse, alioqui
& uxorcula mea mū-
ditiae studiosa, non
refert à deformi ser-
uulo seruiri sibi. At
scholasticis rursus di-
centibus, Sed propè
est sentētia, ne parca-
tur fœminæ: Philo-
sophus dixit, Facia-
mus priùs periculū
an sciat aliquid, ne
& pretium incassum
pereat. Adiens igitur
Aesopum, Gaude, in-
quit. Et ille: num nā
tristabar? Et Xanthus
Saluto te. Et ille, Es
ego te. Et Xanthus
vna cum aliis inex-
pectato & prompto
responso stupefactus,
rogauit, cuiās es? il-
le, niger, Et Xanthus:
Nō hoc, inquam, sed
vnde natus sis. Et is,

Ex

Ex v̄tre matris meæ.
 Et Xanthus, Non hoc
 dico, sed in quo loco
 natus sis. Et ille, non
 renunciauit mihi ma-
 ter mea vtrum in su-
 blimi loco, an in hu-
 mili. Et philosophus,
 Quid verò facere no-
 sti? Et ille, nihil. Et
 Xanthus, quomodo?
 Et is, Quoniam hi
 omnia nosse professi
 sunt, mihi autē reli-
 querunt nihil. Atque
 hæc scholastici vehe-
 menter admirati, Per
 diuinā prouidentiam,
 dixerunt, valde bene
 respōdit. Nullus enim
 est homo, qui omnia
 norit: & propterea
 scilicet & ridebat.
 Rursus igitur Xan-
 thus inquit, Vis emam
 te? Et Aesopus, Me
 hac in re consultore
 eges? vtrum tibi vide-
 tur melius, aut emere,

aut

σκητὸς γασπὸς τῷ μητρός
 με. Εἰ δὲ Σάνθος, ἐπεῖ-
 το λέγω, ἀλλ' αὐτὸν ποίει
 Σπωραγήσονται, κακεῖ-
 νος, σοὶ ἀνήγειτέ μοι
 ἢ μίτηρ με, πότερον
 εὐ ἀνάγειν ἢ κατάγειν.
 Καὶ δὲ φιλόσοφος, ποὺ
 πεάτην ἐπίσασμα κά-
 κειν, καὶ δέν. Καὶ δὲ Σάν-
 θος, Καὶ τρόπονδι τοῦ, ἐ-
 πέδηται τοι πάντας ἐ-
 πίσυνδες ἐπηγέιλαντε,
 εμοὶ δὲ κατέλιπον καὶ
 οὐ. Καὶ επὶ ταῦταις οἱ
 σχολαστικοὶ τύποι φυῶν
 ἀγάμμοι, τὴν τὸν θεί-
 αν αὐτόνοισι, ἐφασκε,
 πάντα καλῶς ἀπεκρί-
 νατο. καὶ δέ τοι εἴσιν
 ἄνθρωποι, διὸ δὲ ταῦ-
 τα δημιουροὶ καὶ ἑγέλοι.
 αὖθις οὐδὲ δὲ Σάνθος
 φησι, βάλει πειώματα
 στοιχεῖον οἰνοπάτῳ, ε-
 μοὶ ταῦτα τὰ το συμβέ-
 λγα δέν; ὁ πότερον σοι
 δοκεῖ βέβληστον, η τοια-
 να, οὐδὲν

ως, οὐ μή, ποίει. ἀδεῖς
τὸν ἄδειν ποέσει βίαιον
ποιεῖ. τόπο τηρεῖ τὴν
οὐκεῖται γνώμην. καὶ
μὲν βάλη, βαλανίς θύ-
εσσιν αὐοιζεις; αἴρυχεν
αρίθμει. εἰ δὲ μή, μή
πολλήτε. πάλιν οὐδὲ οἱ
χολασινοὶ ποέσει ἀλλά-
λαξ ἐφαγαν, νῦν τὸν θε-
ῖνον νεικίνητον καθῆται-
τῶν. Φύγε Ξανθε φί-
ουλος, οἷαν πείσαμεν σε
δραπετεῦομεν βαλίσιοις
γελάταις οἱ Αἴσωπος, οἱ
φη, τῷτο εἰ βαλίσομεν
πεῖσκεις, οὐ πάντας ξεῖ-
σομεῖς σοι συμβάλλεις, οὐ
δῆ ηγήσοι μηκέστι ποέ-
σθεν ἐμοί. καὶ οἱ Ξανθοί,
καλλίστης μὲν λέγεταις, ἀλλά
εἰδηχθεοί εἰς ιακωβίνος, εἰς
τὸν νῦν ἀφορέεν δεῖ φι-
λόσοφες, Εἰ μή εἰς τὸν
ὅψιν. τόπε τῷ ἐμπίστῳ
περισσελθῶν οἱ Ξανθοί,
φησί, πόση τῶν τη-
λεῖς; Εἰ δέ, κιερόμαντοι
μις πάντη ἐμπορεῖσαι
ἔται

aut non, fac. Nullus
enim quicquā vi fa-
cit: hoc in tua positiū
est voluntate. & si vo-
lueris, crumenæ ia-
nuam aperiēs, argen-
tum numera: sin ve-
rò minimè, ne cauile-
lare. Rursus igitur
scholastici inter se di-
ixerunt, Per deos supe-
rauit præceptorem.
Xanthus verò quū di-
xisset, Si emero te, fu-
gere voles? ridens Αἴ-
sopus ait: Hoc si vo-
luero facere, nullo
modo utar te consul-
tore, ut & tu paulo
antè me. & Xanthus,
Bene dicis, sed defor-
mis es: & ille, Mentem
inspicere oportet, οὐ
philosophε, & non fa-
ciē. Tūc mercatorem
adiēs Xanthus, inquit,
Quanti hunc vendis?
& ille, Ut vituperes,
ades, meas merces,
quo

quoniam te dignis
pueris dimissis, de-
formem huc elegisti,
alterum horum eme,
hunc autem aucta-
rium accipe. & Xan-
thus, non certe, sed
hunc & mercator,
Sexaginta obolis e-
me, & Scholaſtici cō-
festim collatos expo-
fuerunt, Xanthus au-
tem poffedit. Itaque
publicani venditione
cognita aderant in-
dagantes, quis ven-
diderit, quis emerit.
At quū puderet vtrū-
que ſe pronunciare,
propter vilitatē pre-
tij, Aesopus ſtans in
medio, exclamauit:
Qui venditus eſt, ego
ſum: qui emit, hic:
qui vendidit, ille
ſi vero ipſi tacue-
rint, ego igitur liber
ſum. Publicani verò
diffuſi riſu, donato

Xan-

διν τὸς ἀξίας σὺ παι-
δας ἀφεις, τὸ διχεῖο
τελεῖον εἶλε. Τάπερον τὴ
λοιπῶν ἀνησυχίας, τελεῖον
πεφύσθει λαβεῖ. Καὶ οὐδὲ
Ξαῦθος, καὶ δῆλα, αὐλαὶ
τελεῖον. Καὶ οὐδὲ μόνον
εἰς οὐκέτι οὐδὲν
οὐκ οἱ μὲν ξολαστι-
κοὶ παραχεῖματα οὐσ-
θενέγκοντες κατέθεν-
το, οὐδὲ οἱ Ξαῦθος εἰκόναι-
ροι. οἱ τοῖνις τελάναι
τὸν εἰδῶν μη μορθηγό-
τες, παρόντας αἴσχυλοι
κοντες, οἵ μὲν οἱ αἴπειποι
λίγοις, οἵ δὲ οἱ πειάμβροι
οὐχισιομέρον οἵ
αἴματος εἰς τὸ μέσον,
αἴκεραζεν οἱ μὲν πολι-
τεῖς, εἰδὼν οἱ πατέρων
οἱ, οἱ γοτι. Καὶ οἱ πωλή-
σταις εἰνεοστοί. Εἰ οἱ αἰ-
ροὶ σιωπῶσι, εἴη ωδὴρο,
ἐλαύηρος εἰμι. οἱ δὲ τε-
λάναι οὐχιθέατες, εἴροι
εἰρουσι

εἰσιντό πε τῷ Ξανθῷ
τὸ τέλος, καὶ ἀπηλ-
λάγησαν. ὁ μὲν οὐν Αἴ-
ων πρῶτος ἤγλαζες ἀφέ-
τιν οἰκίαν ἀπίστητην
Ξανθῷ. μετημεβεντός τοῦ
καύματος ὄντος, ὁ Ξαν-
θός· εἰ τῷ πελεπτέν-
τι χρήσαι αἰδοσυρρέε-
ται, οὐρανός. ὅπερ οὐδὲν
Αἴων πρῶτος, καὶ τοῦ ιμα-
τίου σκείνειν δραξάμε-
νος, ὀπισθεῖς ἀφέσαισ-
τον εἴληκος, καὶ φυσ,
τὴν παχύτερην με πώλη-
σσον, ἐπειδὴ δραπεπόσσων.
καὶ ὁ Ξανθός, αὐτὸς
ὅτυπος, φυσίν, σὸν αὐ-
διναίμην τοιάτῳ τοπ-
ρετειᾶς δεσπότῃ. εἰ γὰρ
σὺ δεσπότης ἦν καὶ μη-
δένα φοβήσματος, ὅμως
αὐτονούσι παρέρχεσθαι
φύσιν, ἀλλὰ διαδίχων
χρῆσις εἰ τύχει τὸ δεῖλον
εἶναι ἀφέσι πνα σελην-
γειας Διακρίνειν, καὶ
τῷ μητερῷ τῆς πορει-
ας πιόνει τι ἀποτη-

Xātho vestigali, ab-
ierunt. Æsopus igitur
sequebatur in domū
euntem Xanthum.
Quū meridianus au-
tem æstus esset, Xan-
thus inter deambu-
landum pallium at-
tollens, mingebat.
quod videns Æso-
pus, vestibus illius
prensis retro ad se-
ipsum traxit, atque
inquit, Quām celer-
rimè me vende, alio-
quin fugiam. Et Xā-
thus, Quamobrem?
Quoniam, inquit, nō
possem tali serui-
re hero. Si enim tu,
qui herus es, & nemici-
nem times, tamen
relaxationem non
præbes naturæ, sed
eundo mingis: si ob-
tigerit seruum me
ad aliquod mitti mi-
nisterium, & inter
eundum tale quid exi-

σε

c

gat

gat natura, necesse o-
mnino fuerit volado
aluum leuare. Et Xan-
thus: Hoc te turbat:
tria mala volens eut-
tare, eundo mirgo. Et
ille, quæ? & hic, stan-
ti mihi caput perus-
sisset sol, pedes vero
terræ solum torridū,
lotij autem acrimo-
nia olfactum offen-
disset. Et Æsopus, va-
de, persuasisti mihi.
Postquam autem do-
mi fuerunt, Xanthus
iubens Æsopo ma-
nere ante vestibulū,
quoniā elegantiuscul-
lam esse sibi mulier-
culam sciebat, neque
opportere illico talcm
turpitudinē ei ostend-
di, antequam aliquis
ipſi urbana diceret:
ipſe autē ingressus di-
cit, Domina, non etiā
posthac obiicies mi-
nisterium, quod mihi
tuæ

οὐ τίν φύσιν, αἰάγ-
κη πᾶτα περιμόροι μὲ
διπτεῖται. καὶ οἱ Ξεν-
θοι, ωὐρας θορυβοῖς;
τεία κακῷ Σουλούδροι
Διαφράγματα. Βαδίζων ἡ-
ραν. καὶ οἱ ποικιλοί
νοι, εἰσάλλοι μοι τίνι μὲ
φαλκὸν πρέπειντεν αὐ-
τὸν οἱ ποικιλοί, ταῦτα ποδαρά
τηνέοις φορούντες αὐτούς
αὐτούς τοὺς τοπερούς
αὐτούς οὐκέταις μοι οἱ Αι-
σοποι, Βασιλεῖς, πέπ-
κυδεις οἱ. ἐπειδὴ Εἴ τι οἰ-
κλοι ἐπέσησαν. οἱ Εασότοις
παρεγγέλλεις τοῦ Αἰσο-
ποῦ μέντοι ποτὲ οὐ πυ-
λανοις ἐπεδίκασθεσσον
οἱ αὐτοὶ οὐ γνώμοι οὐ-
δεις, Εἴ τοι εἴηνται οἱ αἴσο-
ποι φύσιτον αὐτῷ οὐτῇ
φαντασίᾳ, περιτίνα καὶ
αὐτοῖς αὐτῶν ἀξιο-
ταῖς αὐτοῖς δι' εἰσερχόμ-
λεγον. κανένα. σούλητοι
τριπτεῦταις ὄνειδεις τὰς
θεραπείας, οὐ τρεῖς το-
τε

θεραπευίδων τῶν σῶν
διπλαῖσιν. οὐδὲ γέ κα-
κὸς πάγκος σοι ἐπελά-
μψις, εἰ δὲ καὶ ὁ φεινόλ-
λος, οἶον ψπω πέντε,
οὐ γέ οὐδὲ τοῦτο τὸ πυλώ-
ν θεραπευτικόν. πάλαιντος
ταῦτα. αἱ δὲ τὰ θερα-
πευτικά ἀληθῆ νομίσα-
σαν τὰ λεχθέα, τοὺς
ἀκίντας σοι αὐλυνάς
ημφισθεῖτεν τούτοις. Πι-
νιτύταν τυμφίος ἐνά-
πτος ἔστι. τὸ δὲ τὸ Εασ-
τὸν γυναικός εἴσων κλη-
θεῖσα τὰ μάτια την
λαβούσισσα, μία τὸ ἄλ-
λαν μάτιον ὅργωσε,
καὶ ὡς ἀρραβώνα την
κλητὸν αὔραντασσι, τὰ
μάτια την συρριμοῦσα
σκάλει. πάκεινον φα-
μίμου, ιδοὺ ἐγὼ πά-
ρεμαι, ἐπιπλαγέοισε. οὐ,
φησιν, εἰ; οὐδὲ δέ, ναῦ.
κάκεινη, ἀβάσκεσσα,
μη εἰσέλθεις εἴσω, καὶ
πάντες φύγωσι. καὶ μή
τοι καὶ ἄλλης ἐξελθε-

τυα πεδίσσεται πρæ-
stet. Iam enim & ego
puerū tibi emi, in quo
& videbis pulchritu-
dinē qualē nūquam
vidisti, qui & iā ante
vestibulū stat. Et ille
qdē hæc. Pedissequæ
autem vera existimā-
tes quæ dicta fuerat,
inter se nō mediocri-
ter cōtēdebant, cuinā
ipsarū sponsus nuper
emptus futurus sit.

Xāthi verò uxore in-
trò vocari nouitium
iubēte mancipiū, vna
ex aliis magis acce-
lerans, & vt arrhabo-
nem vocationē arti-
piēs, nouitiū seruum
egressa accersebat. &
illo dicente, Ecce ego
adsum, stupefacta:tu,
inquit, es? Et hic, næ.
Et illa, Sine inuidia,
ne ingrediaris intrò,
alioquin oēs fugiant.
Et tamē & alia eges-

sa, ac ut vidit ipsum,
 Cædatur tua dicente
 facies, & huc ingre-
 dere, sed ne appropin-
 ques: ingressus stetit
 coram domina. quæ
 quum eum vidisset,
 oculos auertit ad vi-
 rum inquiens, vnde
 mihi hoc monstrum
 attulisti? abiice ipsum
 à facie mea. Et ille,
 Satis tibi domina, ne
 meum submorde no-
 uitium seruum. Hæc
 autem, Videris, Xan-
 the, osus me, aliam in-
 ducere velle. & forte
 dum pudet dicere mi-
 hi, ut tua domo absce-
 dam, canicipitem mi-
 hi hunc apportasti, ut
 eius ægrè latura mi-
 nisterium fugiam. da
 igitur mihi dotem
 meam, atque ibo. Ad
 hæc Xantho increpâ-
 te Æsopum, tanquā
 in itinere urbana que-
 dam

οντος, καὶ ὡς εἶδεν αὐτὸν,
 παλαχθεῖν σου Φαρμί-
 της τὸ αερόσποντον, καὶ
 δεῦρο, εἰσελθε, ἀκλασάμε
 αεροστήσισης μοι. εἰσελ-
 θὼν ἐπὶ αὐληρὸν τὸ δε-
 ατούριν. οὐ γὰρ τοῦτον θεω-
 ρυμένην, τούτην ὄψιν ἀπέ-
 τρεψεις αὐτὸς τὸ αἷδρα,
 Φαρμύτην, πόθεν μοι τοῦ
 τὸ τέρας λίγευκας;
 ἔκβαλε αὐτὸν τὸ αερ-
 σπόντον με. κακέννος, ἀ-
 λισσοι κυνέοις, μὴ ταύ-
 σονπτέ με τὸ γιάντην.
 οὐ γάρ, δῆλος εἰ Ξανθή με
 σπουδαίη με, επέρση ἀγα-
 γέας Βαλόμυρος. Εἰσως
 αἰδέρειρος Φράγκη μοι,
 ὡς τὸ σινίας αἰνεχωρή-
 σω, τὸ κινοκέφαλον μοι
 τοῦτον κακώμικας, ὡς αὐ-
 τὸν αὐτὸν δυσαναγκετεῖ
 σαι λατρεῖαν, φύγω. δῆλος
 γάρ μοι τὸν αεροῖνον με,
 μὴ πορεύομαι. αὐτὸς
 θεῶτε τὸ Ξανθή μεμ-
 φαρύτην τὸ Αἴσωπον,
 ὡς καὶ μὲν τὸν οὖδε αἰτεῖ
 Ήτα

πνω φθεγξαμδύς τε
τὸν τῷ Σαδίζει σερή-
σεως, πνωὶ γέ τεστος τῶν
γυναικευμάτων λέγεται,
Αἴσωπος ἐφη, Σάλε
αὐτῶν εἰς τὸ Σάραθρον.
καὶ ὁ Ξανθός, πώνει κό-
διεργα, ἢ σοι οἶδ' οὐν
ταῦτα ὡς ἐμαυτον σέρ-
γω; καὶ ὁ Αἴσωπος, ἐρᾷς Φύ-
γυναικακένος πάνυ
μὲν δραπέτη. καὶ τεστός
τῷ Αἴσωπος κερτίσας
εἰς τὸ μέσον τὸ πόδες με-
γάλως αὐτέκραξε, Ξαν-
θός ὁ φιλόσοφος γυναι-
κερπτεῖται. καὶ τραφεῖς
τεστός τῶν αὐτῶν δέσποι-
ναι ἐφη, σὺ, ὃ δέσποι-
ναι, ἐβάλουν τὸ φιλόσο-
φον ἀνησυχαδάγ σου δύ-
λον νέον, δύσαρματοι-
τα, σφειγγάντα, οὐ δέει,
μηνίν σε καὶ τῷ Σα-
λανειώ θεᾶσσα, καίσος
τεστόςει τὸ εἰς αἴ-
χιών Φιλόσοφον δύ-
επίδη, χρυστὴν ἐγώ σε
Φημι τὸ δόματα τειχῆ
λέγει,

dam loquutū de mi-
etu inter eundum,
nunc verò mulieri ni-
hil dicentem, Æsopus
ait, Proice ipsam in
barathrum. Et Xan-
thus, Tace scelus, an
nescis me hanc ut
meipsum amare? Et
Æsopus, Amas mu-
lierculam? Et ille, Ad-
modum quidem, fu-
gitive. Et ad hoc Æ-
sopus pulsato in me-
dio pede valde exclamauit: Xanthus phi-
losophus vxorius est.
& versus ad suam do-
minam, ait, Tu, ο δό-
mina, velles philoso-
phum emisse tibi ser-
uum iuuenem, bono
habitu, vigentem,
qui te nudam in ba-
lneo spectaret, & tecū
luderet in dedecus
philosophi? O Eu-
ripides, aureum ego
tuū inquam os talia
c 3 dic

dicēs: Multi impetus
fluctuū marinorum:
multi fluminum, &
ignis calidi fatus: du-
ra res paupertas, dura
& alia infinita: tamē
nihil æquē durum ut
mulier mala. Tu ve-
rō, ô dñia, philosophi-
vxor quum sis, à pul-
chris adolescentulis
seruiri tibi noli, ne
quo pacto contume-
liam viro tuo inflexi-
ris. Illa hāc audiens,
quū nihil cōtradicere
posset, Vñ vir, ait, pul-
chritudinē hāc ven-
tus es? sed & loquax
putridus hic videtur,
& facetus: reconcilia-
bor igitur ei. Tū Xā-
thus, Æsope, reconciliata
est tibi tua hera.
& Æsopns ironice lo-
quens, Magna res, in-
quit placare mulierē.
& Xāthus, Tace post-
hac. emi enim te ad
seru

λέγει, Πολλαὶ μὲν ὁραῖ
κυράτων θαλατίας.
Πολλαὶ δὲ ποταμῶν, καὶ
πορφύρης πορφύρης Δα-
νοῦ ποτία, διῆγα δὲ ἄλ-
λα μυεῖα. Πλέω δὲν
ἔποδεσθον, ἀς γυνὴ κα-
κή. Σὺ δέ, ἀδέσποτον
φιλοσόφῳ γυνὴ σύζυγος,
τέσσαραν γενίσιαν
ταναγρεῖαν μὴ θέλε,
μη τοι ὑπερβατίαν αἰσθέ-
σῃ ταφερίψις. Ηδὲ Ζεύ-
τη ἀκόσοτος, καὶ αὐτὸς
μηδέτερος οὐτεποτε
θεῖσαι, πότερον φοιτε-
τη, καὶ διπέπελετο.
Διγλωμάτομον τρίνε
αὐτῷ. Καὶ ὁ Εὔνοος, Αἴ-
σωπος, διηδακτεῖ σοι η
οὐ δέσποτα. Εἰ δὲ Αἴσω-
πος εἰρωνευόμενος, μέσα
παχύμενος, φοιτη, τὸ πεπο-
νικα γυναικεῖον. Εἰ δὲ Εὔ-
νοος, σάπια ταύταν γεν-
ώμοικον γέγονε εἰς
θάλ

δύλειν, ἐκεῖς αὐτοῦ
γίνεται. τῇ δὲ οὐρανίᾳ
Εαυτὸς επολέτης Αἰσόη
ποσὶ καὶ δύσας, αὐτὸς θάνατος
τὴν κατοικίαν ἀντιτίθεται.
Ἐγένετο δὲ οὐρανὸς λαχανῶν
Γελώνιος, αὐτειληφεὶς
Αἰσόην. Τῷ δὲ Εαυτῷ
μένοις δημιουροῦσαν
κατεβάσκειν τὸ κέρας,
οὐ καταργεῖσθαι καθέτε,
Φαντασίας αναβλήματος
τῷ πολεμίῳ τοῦ δευτεροῦ.
Ἄλλος δὲ Εαυτός, τίνος γένος,
ηὔδη ποτε πατέρα
μετὰ φυτῶν οὐρανὸν λα-
ζαρων, καὶ τῷ εἰπει-
λαῖσθαι οὐρανὸν τε τῇ
δρόσοις οὐρανόν, οὐρανὸν
οὐρανούς τοιεῖ τὸν αὐξη-
στὸν δὲ αὐτοφράγτην
γῆς ήν ανάδοτος καὶ τοι
μεντερίας επιμελεῖας
αὔξενοις, τύραις οὖν
τέρσην ή βλάσπεδος; οὐ μόνον
Ἐν Εαυτῷς, καὶ τοι φιλο-
σόφῳ τῷ Συντίθεται κύριος
μενδεῖς ἔτερη σπουδή-

seruiendum, ποτὲ ad cō-
tradicendum. Postera
die Xanthus Aesopō
se qui iussō, ad hortū
quēdam iuit emptu-
rus olera. Quum ve-
rō olitor fasciculum
olerū messuisset, ac-
cepit Aesopus. Xātho
autem soluturo iam
hortulanio pecuniam,
hortulanus, Dimitte
domine, inquit: vnu
problema à te deside-
ro. & Xanthus, quid
nam? tum ille, Quid
ita, quę à me plantan-
tur olera, quāuis dili-
genter & fodiatūr &
irrigetur, tardū tamen
suscipiūt incrementū:
quibus verō sponta-
neā ē terra pullulatio,
et si nulla cura adhi-
betur, iis tamen cele-
rior germinatio? Xā-
thus igitur, licet phi-
losophi quæstio foret,
quum nihil aliud sci-

ret dicere, à diuina
prouidētia & hoc in-
ter cætera gubernari
inquit. Aesopus verò
(aderat enim) risit.
Ad quē philosophus,
Ridēs ne, an derides?
Et Aesopus, Derideo,
inquit, sed non te, ve-
rū qui te docuit, quæ
enim à diuina prouidētia fiunt, hæc à sa-
piētibus viris solutio-
nē sortiuntur. Oppo-
ne itaque me, & ego
soluā problema. Inter-
rim itaq; Xáthus con-
uersus inquit olitori,
Minimè omnium de-
cens est, ô amice, me,
qui in tātis auditoriis
disceptauerim, nunc
in horto soluere so-
phismata, puero autē
huic meo, qui conse-
quutiones multorum
callet, si proposueris,
solutionem cōseque-
ris quæfici. Et oli-
tor,

σας εἰπεῖν, τὴν θείαν αρρέ-
γοισι καὶ τὰς πάθεις
ἄλλοις διεκεῖσθαι. Φη-
σιν. ὁ Αἴσωπος (πα-
ρεῖς γδ) ἐγέλασε. καὶ
πάθεις αὐτὸν ὁ φιλόσο-
φος, πότερον χέλας, ή
καταγελᾶς; καὶ ὁ Αἴσω-
πος, καταγελᾶς, φησίν,
ἀλλ' εἰς τὸ γῆρακά
τος σε. ἀ δε ταῦτα θείας
μεγνοίας γένει), ταῦτα
ταῦτα σοφῶν ἀνδρῶν
πυγχάνει τῆς λύσεως.
αφεβαλος τίνων ἐμὲ,
καὶ γὰρ λύσω τὸ αφεβα-
λος. οὐ τέτω τίνων ὁ
Σαρθός ἐπιεραθείς. λέ-
γε τῷ κηπαρεφ, ἵκισε
παύτων δύπεπεστίν,
ώταδ, ἐμὲ τὸ οὐρανό-
τοις ἀκροστηχοῖς Διό-
λεχθέντα, τὰ μεῖψαν καὶ
πώ λύειν σοφίσματα.
πάις δέμιος ἀτοσ, πολ-
λῶν πεῖρην ἔχων ἄνη-
λεθίας. Πέτω μεγσούσα-
θέμδρος, τὸ λύσεως τοῦ
ξηπέτηταμένα. καὶ ὁ
κηπ-

καπτωσίς, ὅτῳ ὁ αγ-
χρεός τελέμαχος εἶδεν,
οἵμοι τῷ δυσυχίᾳ. ἀλ-
λὰ Φρέστον ὡς λάττο, εἰ
θέλητε μήδε τῶν Δια-
στάφοντι ἔγγνωκας. καὶ ὁ
Αἴσωπος, ἡ γυνὴ, φη-
σιν, ἐπέδαινας πέφεις δύσ-
τερην γάμουν ἐλθῃ, τέ-
κνα σὺν τῷ πατέρεβος ἀν-
δρὸς ἔχοντα, ἕπτην εὐ-
ρηι καὶ τὸ ἄνδρα τέκνα
σὺν τῷ πατέρεβος γυναι-
κὸς τεκνοποιούμενος,
ἄλλη μὲν αὐτῇ τέκνα ἐπιγέ-
γενη, τέτταν μόντης εἰσίν·
ἄλλο δὲ πρεσβύτερον τῷ αὐτῷ,
τέτταν εἰσὶ μητρέμα. πολ-
λῶς οὐδὲ σὺ ἐγενέρεοις
εὑδείκνυτο τῶν Διαφο-
ρῶν. τὰ μὲν γὰρ ἐξ αὐτῆς
Φιλοσοφεῖτος καὶ ἐπιμε-
λῶς τρεφόντος διαγίνετο·
τὰ δὲ ἐξ ἀλλοτρίων αἵ-
νων μισεῖ, καὶ Σπλοτο-
πία τελέμαχον, τῶν σὺν
ταντοφύλῳ περικόπτει-
σα, τῆς εἰσαγῆσαις περι-
θετηκέντοις. τὰ μὲν γὰρ

tor, Hic turpis lite-
ras nouit? ὁ infelici-
tatem! sed narra, ὁ
optime, si quæsisti
declarationem no-
sti. Et Æsopus: Mu-
lier, inquit, quum
ad secundas nuptias
iuerit, liberis ex prio-
re viro suscepitis, si
virum quoque in-
uenierit filios ex
prio vxore ge-
nuisse, quos ipsa fi-
lios adduxit, horum
mater est: quos in-
uenit penes virum,
horum est nouerca.
Multam igitur in
trisq; ostendit diffe-
rentiam. Nam quos
ex se genuit, aman-
ter & accurate nu-
trire perseuerat: al-
lienos verò partus
odit, & inuidia v-
tens, illorum cibum
diminuens, suis ad-
dit filiis, illos enim

φύσις

poi c s nat

natura quasi proprios amat, odio autem habet qui viri sunt, quasi alienos: eodem modo & terra, eorum, quae ipsa ex se genuit, mater est: quae autem plantas, horum est uerba: cuius rei gratia, quae sua sunt ut legitima magis nutrit ac fouet: a te autem plantatis, ut spuriis, non tantum alimenti tribuit. His delectatus olitor, Credideris mihi, inquit: quam me graui sollicitudine ac meditatione leuaris. Abi, gratis ferens olea: & quoties tibi his opus est, tamquam in proprium hortu vadens, accipe. Post dies aliquot rursus in balneum profecto Xantho, & qui busdā ibi amicis inuictis, & ad Aesopum

loq

obedit, & oīkeia φίλεις θεοτεγματά ἐσθαι δρεις αīς ἀκόρεται τὸν οἶνον δη τοῦ μητροποτον τῆς μηδρού ποτηρού εἰς αὐτήν. Φυσικρων ροτηρεῖς εἰς αὐτὸς εἴρεται. Φυτεύεις, τεττων γλυκεῖς μητρέψαι. & καρπούς μηδέλον αīς γνοίσαι τὰ οīκεια τεφει καὶ ταλπαὶ τρίσιοι παρεσθεται φυτοφορούσις, οὐ ποταύχις, οἰς νόσοις, τὰς τεσσαράκοντας. εἰπεις τούτοις ηθεῖς δὲ καταρρεγεῖς, πισθύουσις αὐτοὶ φητεῖν, ὅπις με αἰνιζανον λαπτεῖς, Θελεπεχεῖς σκεφτούσις ἀποτίθει περιγραφέων τὰ λεχανα, τοιαὶ δοκίμις τοι τρόπουν δεῖ, αīς εἰς οīκείουν κατηγορίαν παραβανεῖ. μηδὲ ιμέρες ἐπεκλεψει, Εἰ βαλανεῖοι εἰσιν τοῦ Σαΐτης, καὶ θυμοὶ συντρόποι σκέτη τῷ φίλῳ, καὶ περὶ τῆς Αἰσω-

πος

ποι εἰρηνήτος, εἰς τε
 τλού οἰκίαν ἀφοδεγ-
 μένην, Ε φυκίων εἰς τλού
 χύτεσσον ἐμβαλόντε έ-
 φύσαμεν, εἰς τούτον οὐ πελ-
 θών, πάρεκχεν έπειτα φακῆς
 εἰς τλού χύτεσσον έψα-
 λάντον. οὗτος δὲ Ζάρθος ἄ-
 μαρτοις φίλοις λουσό-
 μένων, εἰπέλει τάτους
 σπαστούσιον τούτον. προσεῖ
 πει μέρη τοις Ε αὐτοῖς.
 ἐπὶ φακῆς δὲ εἰς τὸ δει-
 πτόν, καὶ αὐτὸι μηδέποτε
 ποικιλέσσα τὰν ἐθερμό-
 των τούτους φίλους κοίτειν,
 ἀλλὰ δικηρόθεν τλού
 προσθημένων. Τοῦτο εἰκα-
 των, Ε περὶ τλού οἰκίαν
 ἀφιηγμάτων, οὐ Ζάρθος
 φοιτης, δοξάντην δοπλά-
 τεσσού πιεῖν, Αἴσωπε. Φίλοι
 εἰς τὸ διπόρροιας Φ λα-
 τεσσού λαβόντος Ε ἐπιδε-
 μάκτοτος, οὐ Ζάρθος τὸ δι-
 σωτίλας μιαταληθεῖς,
 φεῦ Κατσέρος, φοιτης, Αἴ-
 σωπες; καὶ δοσ, δοπλά λατεσσού,
 οὐ ζηλεύοντας Φ οὐ Ζάρ-

900

tho autem præsentia
amicorum iram com-
pescente, & peluim
sibi apponi iubente,
Aesopum pelui apposi-
ta stabat. Et Xan-
thus, Non lauas? tum
ille, Iussum est mi-
hi ea facere quæ ius-
seris: tu nunc non
dixisti, In iice aquam
in peluim, & laua
pedes meos, & pone
soleas, & quæcum-
que deinceps. Ad
hæc igitur amicis
Xanthus ait, Num
enim serum emi?
nullo modo, sed ma-
gistrum. Discumben-
tibus itaque ipsis, &
Xantho Aesopum ro-
gante, an cocta sit
lens, cochleari acce-
ptum ille lentis gra-
nū tradidit. Xanthus
accipiēs, ac ratus gra-
tia faciendi pericu-
lum coctionis lētem
accep-

98 τῇ παροῖσι τῷ φί-
λῳ τῷ δέργῳ ἐπιχόν-
τῳ, καὶ λεγάκῳ αἱ-
τῷ παρεπεδίῳ κε-
λδίνωσε, Αἰσωπὸς ἦν
λεγάκῳ θεῖς ἴστοτο. καὶ
ὁ Σάνθος, ψινίτρις, κα-
κῶν τοιεῖν ὅσα αἱ ἐ-
πιπλέκειν. σὺ δὲ γε τὸν
ἴπας, Κάλε οὐδερεῖς
τῷ λεγάκῳ, καὶ νί-
ψον τὸς πόδας με, καὶ
θές τοῖς ἐμβάδας, καὶ
ὅσα ἐφεξῆς. τῷ δὲ
τῷ τοῖς φίλοις ὁ
Σάνθος ἐφη μὴ γέδυ-
λον ἐπειδίους; τὸν ἔστιν
ὄπις, ἀλλὰ διδύκα-
λον. αἰσκλ. Θένταν το-
νιν αὐτῶν, καὶ Φίλος
ἢ Αἰσωπὸς ἐρωτίσ-
τῳ, εἰ ἐψήνη φάκη,
δοίδυκι λαβῶν ἐμένος
ἢ τὸ φακῆς κόκκυγο ἀ-
νέδωκεν. οὐ δὲ Σάνθος
λαβῶν, καὶ οἰνθεῖς ἐν-
κειν Φίλον λαβεῖν τὸ
ἐψήνεις τῷ φακῷ

δέξ

δέξαται, τοῖς δικτύ-
 λοις Διατρίψεις, ἐφη,
 καλῶς ἔψη), κόμισσον.
 Τοῦ μέρου τοῦ ὑδάρχεια
 συρτὸς τοῖς τευθλίοις
 καὶ πιοφθέντρος, ὁ Ξαν-
 θος πᾶς ἐστὶν ἡ φακῆ; Φη-
 σι. Εἶσι, ἐλαῖες αὐτῶν.
 καὶ ὁ Ξανθος ἵνα κόκ-
 κον ἐψοσσεῖ; καὶ ὁ Αἴσω-
 πος, μαίλιστα φακλοῦ
 γείνεται εἰπεις, ἀλλὰ
 καὶ φακῆς, ὁ δὲ τολμητι-
 κός λέγεται. ὁ μὲν οὐδὲ
 Ξανθος διπερήσας τοῖς
 ὄλοις, αὔρρες ἐταχεῖται,
 ἐφη, οὐτοὶ εἰς μαρίαν
 με πειτέρεψι. εἰπεις σρε
 φεῖς ταφές τὸ Αἴσωπον,
 εἰπεις, ἀλλὰ ίνα μὴ δόξω
 κακὲς δύλια, τοῖς φίλοις
 ενυβετεῖσιν, ἀπελθὼν ὁ
 νομοῦ πόδας γειρέοις
 τέπιαρας, καὶ Διγέζειαν
 ἐψίσας πιοφθέσεις. Τοῦ
 παδῆ τοῦ παιώνειος,
 καὶ τοῦ ποδῶν ἐψαρμάνη
 ὁ Ξανθος σύλλογος θέ-
 λων τύψει τὸ Αἴσωπον,
 αὐτῷ

quum

quū esset in re aliqua ad vsum occupatus, vnum ex pedibus ex olla clanculum auferens, occuluit. Paulò post autem & Aesopu veniens, & ollam perscrutatus, vt tres solos pedes vidit, cognouit insidias sibi aliquas factas. & accurrens in stabulū, & saginati porci vnū ex quatuor cultro amputans, & pilis nudans, in ollam iecit, ac concoxit cum cæteris. Xanthus verò veritus, ne Aesopus subreptum pedem non inueniens fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit. Aesopo autem in patinā pedes euacuante, ac quinque his apparentibus, Xanthus, Quid hoc, inquit, Aesope, quomodo quinque?

Et

αὐτὴν τοῖν τοῖς χρείαιν ἀρχολυμπίας, ἐνα τὸ πόδιν εἰς τῆς χύτεας λαθραῖς αὐτέλορδρος, ἔκρυψε. μὲν μηκεγ γένη οἱ Αἴσωποι ἐλθάν, καὶ τὸ χύτεαν ἐπισκεψάμενοι, οἰς τὰς τεχνές μόνις πόδας ἐώργησε, σωτήκε επιβλαύσιον αὐτῷ θεατρικόν. Εἰ δὲ παραστημάντι εἰπεὶ τὸν αὐλίκιον, καὶ τὸ στόλον μόνις κήρις τὸν εἶνα τὸ πόδιν τὴν μαχαίραν τοποθέτησεν, καὶ τὸ τείχον φιλάσσει, εἰς τὸ χύτεαν ἐφέγει, καὶ σωτέρει τοῖς ἄλλοις. Ξανθός γένεται, μήτης Αἴσωπος τὸν θύραν ηὔτηται τὸ πόδιν ἐκ σύραν, διποράση αὐτὸν εἰς τὸ χύτεαν αὐτὸν σύνεβαλε τοῦ οἴη Αἴσωπος τὸ πόδιν εἰς τὸ τευθρόν κενάσσοις, καὶ πίντετά των αἰδαρονετῶν, οἱ Ξανθοί, οἱ τρεῖς, φησιν, Αἴσωπε, πᾶς πέτεται.

πέντε; κάκηνος τῷ δύω
χείρω πέσεις ἔχειν πό-
δας; καὶ οὐ Ξανθὸς, οὐ-
κτό. Εἰ οὖτος ποσιεῖται
εἰν τούτῳ πέντε, καὶ οὐ
σιτεῖνόμηντος χείρες νέ-
μεται καὶ ταῦτα τείπους. Εἰ
οὐ Ξανθὸς πάντα διερέως
φάνται, τὰς τὰς φίλους
φησί, ὥχι μικρῶν περι-
θεν εἴπου, αἰς ταῦτα στό-
μα πεφτεῖ μανίαν εἶται
δή τοι τούτοις θύεις; Εἰ οὖτος
ποσ. δέποτε, τοιούτοις
όντος τούτοις θύεις τε
Εἰ ἀφαιρέσεως εἰς τὸ κα-
λόγον ποτὲ συγκερα-
λαυρούμενον, τοιούτοις θύ-
εις εργάτης; οὐ μὲν οὐ Ξαν-
θὸς μηδεμίαν αἵτιναν
δύνασθαι πονούσην
μαστίγων τὸ Αἴσωπον,
ηὔτιγασε. τῇ δὲ θύεισιν
τοῦ χολαργίκην οὐ πο-
λυτελεῖς δύπτεπτας δεῖ
πον, σωματικοῖς χο-
λαργίσις καὶ τὸ Ξαν-
θὸν κεκληκεν. διερχο-
μένων τούτην, οὐ Ξανθὸς

Et ille, Duo porci
quot habet pedes? Et
Xanthus, Octo. Tum
Aesopus, Sunt ergo
hic quinque, & sagi-
natus porcus inferius
tripes pascitur. Et Xā-
thus admodum mo-
lestè ferens, amicis in-
quit, Nonne paulo an-
tē dixi, quod celesti
mē hic me ad insaniā
rediget? Et Aesopus,
Here, nostine, quod
ex additione & sub-
ductione in quantita-
tē secundum rationa-
lem summam colligi-
tur, non esse errorem?
Xanthus igitur nullā
causam honestā inue-
niens verberandi Aeso-
pū, quieuit. Postridie
autem ex scholasticis
quidam sumptuosam
apparans cœnam, cū
aliis discipulis & Xan-
thū innitauit. Cœnan-
ribus igitur, Xanthus
partes

partes ex appositis
 accepit electas, &
 Aesopo ponē stan-
 ti dedit: Benevolæque
 meæ, inquit ei, hæc
 trade abiens. Illeve-
 rò decedens secum
 cogitabat, Nunc oc-
 casio est vlcisci meā
 dominam, propter-
 ea quòd me, quum
 nouitius veni, ca-
 uillata est. Videbit
 igitur an hero meo
 bene velit. Profet-
 tus itaque in do-
 mum, & sedens in
 vestibulo, & hera ac-
 cita, sportulam pat-
 tium coram ipsa po-
 suit, ac inquit, He-
 ra, hæc omnia he-
 rus misit, non tibi,
 sed benevolæ: & ca-
 ne vocata, atque di-
 eto, Veni Lycæna,
 comede: tibi enim
 herus hæc iussit da-
 ri, particulatim ca-
 ni
 μερόδας ἐν τῷ παρεκ-
 ρήμαν αὐτελόμορφος ἐπι-
 λέκτης. καὶ τῷ Αἰσώπῳ
 ἐπιστεγεῖ φεισῶν δύο,
 τῇ δίνοσοῃ μοι, φοιτ
 ὀφεῖς αὐτὸν, πάντας ἐπί-
 δος ἀπελθῶν. ὅδε ἀπιὼν
 καθ' εαυτὸν σύνενόν, γενὴ
 κομητὸς Κοματαῖ με τὴν
 δέσποιναν, αὐτὸν ὥν με
 ἔνίγε νεώντας ἡλιόν
 ἐσκαρπτεῖ ὄψει τρίων
 εἰ τῷ δέσποτῃ με δι-
 τοῖ. ἀρινγάδηρος οὐκ
 εἰς τὸν οἰκιαν, καὶ κα-
 δίσας ἐν τῷ αρχό-
 μα, καὶ τὸν δέσποιναν
 σκηνεῖσας τὸν αυ-
 είδα τῷ μερόδαν ἐπι-
 πεσθεν αὐτῆς τε θε-
 νε, καὶ φοιτ, δέσποινα,
 πάντα πάντας ὁ δέσπο-
 της πέποιφεν ἢ σοι,
 ἀλλὰ τῇ δίνοσοῃ. καὶ τὴν
 καίσα κολέσας, καὶ εἰ-
 πών, ἐλθεῖ λύνεινα, φά-
 γε· σοι γδὲ ὁ δέσποτης
 πάντας ἐπέβαξεν δοζῆ-
 να, αὐτὰ μέρες τῇ κυ-
 οῖ

νὶ πάντα παρέβαλε.
μέτι τὸν αὐτὸν τὸν δε-
σπότιον πάλιν ἐλθὼν,
καὶ ἐρώτησεν, εἴ τι δύνα-
σθαι δέδωκε πάντα, πά-
ντα. φησί, καὶ σιώπην
ἔκει πάντα κατέφαγε.
Ἐγὼ ἐπανεργοῦμεν, καὶ οὐ
ποτὲ ἀργεῖ ἐδίσκους ἐλε-
γχούς; καὶ σκεῖνος ἔμεινε μή-
φοσιν, ὅτι οὐκ εἶρε-
κε, καθ' εἰσαγόντος δέ σοι
χάριτος οὐδὲ. οὐ μή τοι
γυνὴ Θάσος συμ-
φοργήν τὸν σπαζειν
σπαζέν, ὅτε δὲ διστέ-
ρα τὸν καυτὸν ἐλέχθεισε
τὴν αὐτὸν τὸν αἰδρα δι-
νοῖσα, καὶ ἐπέπλουσα, οὐ
μηδὲ μηκέν. Θάσος
συμφοργήν αὐτῷ, εἴσω
παρελθόντες τὸν κοῖλαν
ἐθράψα. Θάσος αὐτὸν
κατέπλοντο, εἰς τημέ-
την αὐτὸν, καὶ ἐνός αὐτῷ
διπλοῦσαν, πλωίσα-
σαν μηρούς μετάλη τὸν
αὐτράποις ζευχῆ, Αἴ-
σοπόν

ni omnia proiecit. Ac
post hoc ad herum re-
gressus, & rogatus, an
benevolæ dederit o-
mnia, Omnia, inquit,
& corā me omnia co-
medit. Illo verò iterū
rogante, Et quidnam
edens ait? Et is, Mihi
quidem nihil quic-
quam dixit, sed secum
tibi gratias habebat.
Vxor tamē Xanthi cā
rem calamitosam esse
arbitrata, tanquā se-
cunda cani redargu-
ta de erga virum be-
nevolentia, ac sub-
dens, certè non am-
plius in posterum co-
habitaturā cū eo, in-
gressa cubiculū, plo-
rabat. Potu autē pro-
cedēte, & quæstiōni-
bus alternis proposi-
tis, ac vno ex ipsis am-
bigēte, quādō futura
effet ingens inter ho-
mines turbatio, Aëso-
pus

pus posse stans ait,
 Quum resurrexerint
 mortui, repetentes
 quæ possederint. Et
 scholastici ridendo
 dixerunt, Ingeniosus
 est nouitus hic. Alio
 verò rursus proponen
 te, quamobrem ouis
 ad cædem tracta, non
 exclamat, sus autem
 quam maximè voca
 feratur, Aesopus rur
 sus ait, Quoniam o
 uis assueta mulgeri,
 aut etiam velleris o
 nus deponere, tacitè
 sequitur. Ideo etiam
 pedibus arrepta, &
 ferrum videns, nihil
 graue suspicatur, sed
 illa familiaria & lo
 la videtur passura.
 Sed sus, ut qui ne
 que mulgetur, neque
 tondetur, neque no
 nit ad horum ali
 quid trahi, sed car
 nes suas tantum usui
 esse

2512

τρέσια, εἰκότως έστε.
 τοταν ἔται ρήθενταν, οἱ
 χολασικοὶ παῖδες ἐπί-
 γεσαν αὐτὸν, τελεόντες
 εἰς γέλωσιν. πανταχού
 να μὲν τοις Εἴ πότε, καὶ
 Εἴ Ξάνθης αφέτις τὴν οἰ-
 κίαν διπονοσκούσει, καὶ
 τῇ γυναικὶ σωνῆταις ὀρ-
 μόντωντος αφολαλεῖν,
 σκέψην τῶν δοπορα-
 φέοται. Φητικοὶ μὲν τοι
 σιν γέγονοι. δέ μη τὴν
 συγγένειαν, θάμπελού-
 σσουν ἡδὲ γέλασιν μεί-
 ναρι σων σοι τάντεύ-
 θεν. οὐδὲ δι' απλάθην τὴν
 κινήσιν πολύπολεις, ἢ πέ-
 πομφας τοῖς μεριδαῖς Εἴ
 οἱ Ξάνθος ἐνταχθεῖσι, λέ-
 γει, σοι ἔστιν ὅπως σοι
 ἔργαντο μενονήκην πά-
 λιν Αἴσωπος. καὶ αφέτις
 τὴν γυναικόν φοιτηνο-
 εῖσα, ἐμοῦ πεπαντόπο-
 στι μεθύεις; Ήνι τοις με-
 ελούσις πέπομφα, σχι-
 σοις; μηδὲ δι', ἐμοὶ μὴ
 εῖν, φοιτηνεῖν, τῇ γέ-
 κανισσα

esse, meritō vocife-
 ratur. His sic dictis
 discipuli rursus lau-
 dauerunt ipsum, ver-
 si in risum. Finito ve-
 rò conuictio, & Xan-
 tho in domum re-
 uerso, & uxorem pro-
 more aggresso allo-
 qui, illa ipsum auer-
 sata, inquit, Ne mihi
 propinquus fias: da
 mihi dotem meam,
 & abibo: non enim
 māserim tecum post-
 hac, Tu autem abiēs
 cani adulare, cui mi-
 sisti partes. Et Xan-
 thus stupefactus, ait,
 Nō potest aliquo mo-
 do non cōdūisse mi-
 hi mali aliquid rur-
 sus Aesopus. & uxori
 inquit, Domina, num
 me poto, tu ebria es?
 cui partes misi, nón-
 ne tibi? Non per Io-
 uem, mihi quidē mi-
 nimē, inquit illa, sed
 d 2. cani,

cani. Et Xanthus Aesopo accito inquit,
 Cui dedisti partes? Et
 ille, Benevolæ tuæ. Et
 vxori Xanthus, Nihil
 accepisti? & illa, Ni-
 hil. Et Aesopus, Cui
 enim iussisti, here,
 partes dari? & ille,
 Benevolæ meæ. Et
 Aesopus cane voca-
 ta, Hæc tibi, inquit,
 bene vult: nam mu-
 lier, et si bene velle di-
 catur, tamen minima
 quaque recula offen-
 sa contradicit, conui-
 ciatur, abit. Canem
 verò verberato, ex-
 pellito, haud tamen
 discesserit, sed obli-
 ta omnium, statim
 benignè blanditur &
 cum gratia hero. O-
 portebat igitur di-
 cere, here, Vxori has
 partes fert, & non
 benevolæ. Et Xan-
 thus, Vides, domina,
 non
 κανί. ή ὁ Ξάνθος τῷ
 Αἰσωπῷ κληθέντι φη-
 στι, πών δέλδωνας θεός με-
 είδας; οὐκέτινος, ηδὲ
 νοσητοῖσι. Εἰ τοῦτος τὸν
 γυναικανόν Ξάνθον, ζ-
 δέντες; οὐκέτινος, ηδὲ
 δέν. Εἰ ὁ Αἰσωπός. Ήντι-
 γόνος εἰδότας δέσπο-
 της μεριδας δοθῆ-
 ναι; οὐκέτινος. τῇ δύνοσ
 ον μοι. ή ὁ Αἰσωπός
 τὸν καναν Φανίσσας,
 αὐτησοι. Θοτίν, δύνοσι.
 ηδὲ γυναικανόν δύνοσιν
 λέγον). ἀλλ' ἐπ' ἐλαχί-
 στῳδι, ηδόποτε, ἀντιλέ-
 γει, λοιδορεῖται, ἀναχω-
 ρεῖ. τὸν μὲν τοι κανα-
 τύφον, ἀπελασον, ηδι
 σὺν ἀναχωρήσοντεν οὖν,
 ἀλλ' ἐπιλαθομένη παν-
 ταν, αἰπίκα φιλοφρό-
 νας συνήρ. Εἰ σὺν κανα-
 τύφον δέσποτας, ἐδήσε-
 σῃ εἰπεῖν δέσποτα, τῇ
 γυναικανόν μεριδας
 κόμισον, ηδὲ τῇ δύνο-
 σον. Εἰ Ξάνθος, οὐδέτε,
 κανεῖσε,

κυρία, ὡς σὸν ἐμῷ τῷ
ἀμφέπημε, ἀλλὰ τῷ οὐ
μίσαι^{το}; αὐτός τοι
ταράσσει, καὶ σὸν δύσεον
αἰσθάνεταις, διὸ λιγότερον
τοῦ μαστιγώσω. τῷ μὲν
πεθομένις, ἀλλὰ λαθρός
ισθετις τὸς λαοτῆς γρ-
υεῖς δύσκληστος. Αἴ-
σωπος εἶπεν σὸν ὄρθαις
εἶπον, ἦ δέσποινα,
ὡς οὐκέτι τοι μηδέλον εὔνοει,
καὶ ὅτι οὐκέτι δέσποινας
ημερῶν δὲ θυντὴν παρεφ-
γκυάν, καὶ τὸ γυναικὸς
αὐλαῖς μέρης, μέρης,
Ἐ τὸ Ξάνθης τὸ περο-
κόνταν θύντας οὐς αὐτὴν
οὐς ἀνταποστέλλειν οἴ-
καδε πίνειντος, τῷ μὲν
μητρὸν πεινεῖν θελόντος, τῷ
τὸ Ξάνθης διατίντι εἰς
αἴθουμαν πεσόντο^{το}, Αἴ-
σωπ^{το} περοκόνταν αὐ-
τῷ Φησι, μηδὲν, δέ-
σποινα. ἐπὼν γάρ αὐτὴν
αὐτελον ἕκει αὐθαύρειον
καὶ ἀπαρχάλακτον οὐράνων
ισθετις οὐ. Ελαβεῖν κέρ-

non meam esse cul-
pam, sed eius qui tu-
lit? Tolera itaque, nec
deerit mihi occasio,
qua eum verberem.
Illa verò non creden-
te, verū clām ad
suos parentes regres-
sa, Aesopus inquit:
Num recte dixi, οὐ
here, canem tibi ma-
gis bene velle quam
meam heram? Diebus
autem aliquot prete-
ritis, & uxore irrecon-
ciliata manente, &
Xantho affines quod-
dā ad ipsam, ut reuer-
teretur domum, mit-
tente, illa verò quūm
cedere noller, & in-
de Xanthus in mo-
rōre esset, Aesopus
adiēs ad eum inquit,
Ne te afflictas, here:
ego enim cras veni-
re sponte & citissimè
faciam ad te. Et acce-
pta pecunia in forum
d ; iuit,

iuit, ac emptis anseribus & gallinis, & alius quibusdam ad conuiuum idoneis, ambulans domos circuibat. Transibat igitur & ante domum parentum heræ suæ, ignorare simulans illorum esse, & in ea heram manere. Et quum in quendam ex domo illa incidisset, rogabat, an aliquid ad nuptias utile domestici possent sibi vendere. Illo autem, Et cui opus est, rogitante, Xantho, inquit, philosopho: cras enim uxori copulandus est. Eo verò ascidente, & uxori hæc Xanthi, ut audiuit, renunciante, illa cursim & properè ad Xanthum iuit statim, & contra ipsum clamabat, dicens in-

ter

λεξις

λέγοντα τοῖς ρύσι ἀλ-
λοις ἐγίνεται, ὡς σὸν αὐ-
τοῦ Σάσσοντος, ὁ Ξάνθης, ἑ-
τέρᾳ γυναικὶ διανεψή-
ση οὐκαρποθῆσεν. Εἰ
στοις ἔμπειρος ἐπὶ τῷ οἰκί-
ατοῦ Αἰσωποῦ, ὡς ἐδί-
έλεινον ἀσῆρε. Μή δὲ
ἥτερας πάλιν πόνος, κα-
λεσας ὁ Ξάνθης χολα-
ρίζεις εἰς ἄχεισον. τῷ Αἰ-
σωπῷ φησιν, ὁ Φάρνησος
ἀπελθὼν πάντα ὅ, πηγε-
σότας τὸ τέκνον βελη-
σον. ὁ δὲ ἀπίστων, καθ'
ιαυτὸν ἐλεγεῖν, ἐγὼ δι-
δαξάω τὸ δειπνότιον μὴ
μωρῷ θλεπατείθημ. Καὶ
λάθιταις οὐ μόνος οὐδὲ
καὶ πειραμάτῳ οὐτοῦ οὐτοῖς
μάτρας ανακλινθεῖσι,
γλώτταις ὀπτοῖς εγκίνει
οὐδὲ οὖν γέρει παρέθη-
κε. τοῦτο οὐχ ολασικῶν ἐπει-
νοσύντανος φιλόσοφον
τὸ πεφτόν ἐδεσμεύσας θλε-
τῶν λόγουν ιστηγοσταν,
πάλιν Αἰσωπος ἐφέσει
γλώττη

teralia & hæc, Non
me viuente, οὐ Xan-
the, alteri uxori con-
iungi poteris. Et sic
mansit in domo per
Aesopum, quemad-
modum propter illū
discesserat. Post dies
rursus aliquot, inui-
tans Xanthus discipu-
los ad prandium,
Aesopo inquit, I, eme
optimum quodque &
præstantissimum. Ille
inter eundum secum
dicebat, Ego docebo
herum non stulta mā-
dare. Quum linguas
igitur solum suillas
emisset, & apparasset
discubentibus, lin-
guam assatam singu-
lis cū salsam ēto appo-
suit. discipulis laudā-
tibus ut philosophi-
cū primū ferculū pro-
pter linguae ad loqua-
tionem ministerium,
rursus elixas Aesopus

d 4 ling

linguas apposuit, atq; iterum etiam ferculo alio atq; alio petito, ille nihil aliud quam linguas proponebat. Discipulis autē eodē subinde cibo repetito indignatis, Quousque linguas inquietibus, quippe nos per diem linguas edendo nostras doluimus? Xanthus inquit iratus, Nihil aliud tibi est, Aesope? & is, Non certe. tum ille, Nonne mādaui tibi, sordidissime homule, optimum quodq; & præstantissimū obsonari? & Aesopus, Multas habeo tibi gratias in crepanti me philosophis viris præstib; quid igitur fuerit lingua melius & præstatius in vita? omnis enim doctrina & philosophia per ipsā mōstrat

γλώπιας παρέτηκε. καὶ αὐτὸς αὖ βράψας αἱ τηθέντος ἄπλα καὶ ἄκα, ὁ δὲ ἔδει ἐπεργόν οὖν μη γλώπιας πεχύνθει. τοῦτο γὰρ ζολωτικῶν ἐπὶ τῷ Σεύτῳ τῷ τεσσαροῖς μίζῃς θύμος γλώπιας εἰπούτων, καὶ οὐσιώς οὐκέτις δὲ ημέρας γλώπιας ἐδίσκετες Σεύτης πεπτήρας ἡλιόσαεμον· οὐ Σάντος φροντίσθε οὕτω, ἀδεῖ σοι πάρεστιν ἵπεργον Αἴσωπον; καὶ δέ, οὐδὲπιτε. κακεῖνθε, ἐχεντεράλαίνειν σοι κατέρευτον ἀνθρώπιον, πᾶν δέ, πηγενότας τε καὶ μέλισον ὀφεληνόμου; καὶ οὐ οὐδὲ Αἴσωπον, πολλὰς ὀμολογῶ σοι Σεύτης γάρ της μεμφορδίων με φιλοσόφων ἀνδρῶν παρέργονταν. τί ἀντί γέροντος γλώπιας; επιστέφεν τε Εβέληνον ἐν Γαλβιώταις πάσης γέρου παρέδειας Φιλοσοφίας δια αὐτῆς παρεῖται.

δέλει) ἐ διδάσκοντες. δι-
ατῆς δόσες, λύψεις, ὁ-
γραφ, ἀ σπασμοί, διφη-
μια, μάστιχα πάσαι. δι-
ατῆς γέδουλοις τοῖς)
γάμοις, πόλεις ἀναγέθη-
ται, ἀνθρώποι Διδασ-
κοντες), καὶ σωματένι φά-
νας, δια αὐτῆς ἀπεις ο-
βίῳ ἡμῶν σωμάτηκεν.
ζόειν ἄρα τὸ γλώσσης
ἄρεμον. ἐπὶ τέττας οἱ
χολιαστικοὶ τῷ μὲν Αἰσω-
ποιού ὄφεως λέγαν φά-
μοις, ἡμαρτηκέναι τῷ
τοιδάσκαλον, διελη-
λύτασιν ἔκαστον ἐπὶ οἱ-
κε. τῇ οἴησεργάτη πά-
λιν αγτιαμδρίων ἀνταν-
τῇ Ξάνθον, οὐτεινοὶ ἀπε-
λογείτο, μὴ καὶ γνώ-
μην ἀντεῖς Σεῦτα γεονέ-
νας, ἀλλὰ τὸ ἀχρεῖον δέ-
λε τῇ κακογείᾳ σύμε-
ρον τῷ Διδασκαλού δεῖ-
πον, καὶ τῷ παρεό-
των ἡμῶν ἀντεῖς Διδά-
κοντας. Εἰ καλίστας αι-
τού πάντας, η φωλόζε-
τεο

stratur ac traditur:
per ipsam dationes,
acceptiones, fora, sa-
lutationes, benedicē-
tiae, musa omnis : per
ipsam celebrātur nu-
ptiae, ciuitates erigun-
tur, homines seruan-
tur: &c, ut breuiter di-
cam, per ipsam tota
vita nostra consistit:
nihil ergo lingua me-
lius: Ob hæc discipu-
li Æsopum rectè lo-
qui dicentes, aberral-
se verò magistrum,
abiere singuli in do-
mum. Postridie rur-
sus accusantibus ipsis
Xanthum, ille respon-
debat, non secundūm
voluntatem suam hæc
facta fuisse, sed in-
utilis serui nequitia:
hodie autem permu-
tabit cœnam, & ipse
præsentibus vobis cū
eo colloquar. Ac vo-
cato eo, vilissimum
d 5 quod

quodq; & pessimum
obsonari iubet, quòd
discipuli secum forēt
cœnaturi. Ille autem
nihil mutatus rursus
linguas emit, & appa-
ratus discumbentibus
apposuit. Hi inter se
submurmurabāt, Por-
cinæ rursus linguae. Et
paulo post iterum lin-
guas apposuit, & val-
de iterum atq; iterū.
Xátho autem iniquo
animo ferēte, &c, quid
hoc Aesope, dicente,
nū rursus mandaui ti-
bi optimū quodq; &
præstantissimū abso-
nari ac non potius vi-
lissimū quodq; & pes-
simū: ille autē, Et quid
vnquā peius lingua, ὁ
here? nōne vrbes per
ipsam corruunt? non
homines per ipsā in-
terficiuntur? nō mēda-
cia omnia, & maledi-
cta, & periuria per
ipsam

τὸν τε καὶ χειράτον ὄψι-
ντος κελύσῃ, ἡσ τὸ χο-
λαστικῶν σωθ αὐτῷ δε-
πησόπιλαν. ὁ ἥμιδεν δια-
τραχεῖς, πάλιν γλώσ-
σας ἐπίστετο, καὶ ἔτοιμο-
σας, αἰσκληπιδέσις πα-
ριθήκεν. οἱ δὲ τοῦτος ἀλ-
λήλους ἵσταθάνεν, γο-
ρειν πάλιν γλώσσαν.
καὶ μὲν πακέρη αὐθίς
γλάπτις παρέθηκε, ἐ-
μφέλω αὐτῆς καὶ αὐθίσ.
Ἐάντοι δὲ μυστικὴ-
τήτηται, καὶ οὐ τόπο-
Αἰσωποί, εἰρηνῆσος, μη
πάλιν συνετέλειν τοι
πᾶν δέ. Ηγειρόποτε τε
καὶ βέλνισον ὄψινησι;
εκαὶ παῖδες δέ, η φανέλοποι
τοι τε καὶ χειράτον; ὁ δέ,
καὶ οὐ ποτε χειρογράφης
γλώπης, ὁ δὲ απόποι; οὐ
πόλεις δὲ αὐτῆς κατε-
πίπουσι; σοὶ αὐτρω-
ποι δὲ αὐτῆς αὐτοῦσιν
ταῦ; ὁ φεύδη παντες,
καὶ Ελιφηνίας, οὐ ἐπι-
οργίαν διὰ τῶν πε-
ραγμάτων

επιγονται; οὐ γάρ τι νοῦ
αρχαὶ καὶ βασιλεῖαι δὲ
αὐτῆς αἰατέστονται;
όχι, ὡς κεφάλαιον εἰ-
πεῖν, οὐδὲ δι αὐτῆς
ἄπις μυείαν πλημ-
μεληπιδπον γένεται; Καὶ
τοῦ Αἰσωπον φαί-
νεται οὐδὲ σωματικέ-
ναν τῷ Ξάνθῳ Φοῖτῃ,
ὅτε, εἰ μὲν πάντα σεαυτῷ
ἀσφαλισθεὶς αὐτὸν
εἰπεῖν μανίας ἀφορεῖ
σοι γένεσθαι. οἷον γὰρ οὐ
μορφή, τοιάδε Εἰ οὐ ψυ-
χή. Εἰ οὖτος τετρά-
σιτόν, σύ μοι δοκεῖς αὐ-
θρωπε κακερτεχήν τις
καὶ θεάτρος εἶναι, δεσπό-
της παρρεξίου καὶ οἰ-
κέτης. Εἰ οὖτος τετρά-
σιτόν, τοῦτο, τεφάσεως ἐφί-
λῳ θεο ματιγῶση τὸ αὐ-
θρωπον, δραπέτη, φο-
σιν, ἐπείπερ θεῖς εργα
εἴπας τὸ φίλον, δει-
ζόν μοι ἀθεῖς εργα αὐ-
θρωπον ἄγαγον. ἐξελ-
έγει τοιαῦτα ἐπιουσίους

ipsum perficiuntur? non
nuptiae & principatus
& regna per ipsum e-
uertuntur? non, ut sum-
matim dicam, vita o-
mnis per ipsum infi-
nitorū errorū referta
est? Hæc Aesopo dicens
te quidā ex discuben-
tibus vñā, cū Xantho
inquit, Hic, nisi valde
te ipsum munieris, nō
dubia erit infamiae
causa tibi. qualis e-
nim forma, talis & a-
nima. Et Aesopus ad
eū, Tu mihi videris,
οὐ homo, prauus qui-
dā & curiosus esse, he-
rum irritans cōtra ser-
uum. Et Xanthus ad
hæc, occasionē cupiēs
verberādi hominem,
fugitiue, inquit, quo-
niā curiosum dixisti
amicum ostende mi-
hi incuriosum homi-
nē adductum. Egres-
sus igitur postridie in
plat

plateam Aesopus, & eos qui prateribant circumspiciens, videt quēdam in loco quodam diu sedentem, quem iudicās secum otiosum & simpli-
cem esse, accedens inquit, Herus te inuitat secum prāsurum.
Et rusticus ille nihil sciscitatus, neq; quis esset à quo inuita-
retur, ingressus est in domum, & cum ipmis calceis, vt erant
viles, discubuit. Ro-
gante autem Xan-
tho, Quis hic? Ae-
sopus ait, Incurio-
sus homo. Et Xan-
thus in aurem fatus
vxori vt sibi obse-
queretur, & quod ipse iussiterit face-
ret, vt honesta ra-
tione plagas Aeso-
po inferret. Dein-
de coram omnibus
inq

φησιν

τὸν λεαφόρεγόν οὐ Αἴ-
σωπος, καὶ τὰς παρό-
γε πολιορκοῦσσιν, δέξῃ π-
να ἐφ' εἰδότοπά τοιούτον
χρόνον καθίσαιται, οὐ καὶ
δοκιμάστας καθ' αὐτὸν
ἀπέμερνά τινα ηγή-
ται τοιούτην, περιστελλάν,
φησιν, οὐ δεσπότης σε
ηγελεῖ σωτὸν αὐτὸν αἱ-
τησομενού, οὐδὲ οὐχειώ-
νταν τοιούτου μαδέν περι-
γκασμένου, μάτε οὐ
ἄν τινόν πιστού καλεῖται,
εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκί-
αν, Εστὶν αὐτὸς τινε-
ρηφαστικός φαύλοις τοιού-
του αἱρέπεσσεν. ἐρομένος δὲ
Ἐάνθης, Ήτο γέτε;
Αἰσωπός εἶπεν, ἀπεβέ-
ρυγός ἀνθρακός οὐδὲ
οὐ Εάνθης εἰς γέτε εἰπὼν
τῇ θυσίᾳ σταυρούσσῃ
θύμαι αὐτῷ, οὐδὲ οὐτοῦ
αὐτὸς εἰπεῖται, ποι-
εῖν, ὡς ἀν διαφορό-
πον λόγῳ πεληγαστι τῷ
Αἰσωπῷ εἰπεῖνεν. εἰ-
ταὶ δὲ επηκόῳ πάντων,

Φοῖς, κυρία, ὕδωρ ἐπὶ τὸ λεκάνην βαλέσσε, τὸς πόδας δὲ ξένη νίψον. διενοῦτο γὰρ οὐδὲν τὸν, ὡς πάντως οὐ ξένον αὐλαβούμενον. ὁ δὲ Αἰσοπός ὡς σκέπτεται φανέντος, ἀλλὰς λύψει, μὴ δινείντος τὸν λεκάνην, καὶ τὸς πόδας δὲ ξένη νίψουσα. ὃ δὲ μητέ τοιτὸν γάπων τὸν δὲ οὐκέτι δεσπότιν, καθ' εἰσιτοῦ εἶπε, Κυρηστή με πάντας βάλε, καὶ τύχει τὸν χάραν αὐτοχθέα τὸς πόδας με βάλε) νίψαι, ἐπεὶ θεοπάντησιν εἴχεν ἀντίτετον. πεγλείας δὲ τὸς πόδας, νίψον κυρία, Φοῖς καὶ νιψάμενον αὐλαβούμενον. δέ τι Ξένης καλέσιον τὸν οἶκον τῷ ξένῳ δοθῆσαι πιέν, πάλιν σκέπτεται εἰλογίσας καθ' αὐτού, ὡς αἱ τρεῖς μὲν τὸ πεζότε-

inquit, Domina a quam in peluum in iice, & pedes hospitis laua. Cogitabat enim secum, omnino hospitem recusatrum: Aesopum vero illo curioso apparen te, verberibus cæsum iri. Illa igitur iacta aqua in peluum, ibat pedes hospitis lotura. At ille cognoscens hanc esse domus dominam, secum loquebatur, Honorate me omnino vult, atq; huius rei gratia suis manib. pedes meos vult lauare, quum ancillis queat hoc mandare. Extensis igitur pedibus, Laua, inquit, hera: ac lotus discubuit. Xantho autem iubente vinum hospiti dari quod biberet, rursus ille considerabat secum, ipsos antec oport

oportere bibere, sed quia sic ipsis visu est, nō opus mihi hæc inquire. Accipiens igitur babit. Prædætibus verò, & ferculo quodā hospiti apposito, atque illo suauiter comedete, Xanthus cū, quod malè hoc cōdiuisset, criminabatur, atq; etiā nudū flagellabat. rusticus autē secū dicebat, Ferculū quidem optimè cōctū est, & nihil ei deest quo minus recte paratum sit: si autem absq; causa suū seruū velit flagellare paterfamilias, quid ad me? Xantho autem agricōferente, neq; incundē affecto, quoniā nihil hospes curiosè inquirerat, tandem placentæ allatæ sunt. hospes verò, ut qui nunquam placentam gustasset,

con-

sue

σωρδίαν καὶ συνειλῶν
αὐτὸς ἀς Φαρμός ἔ-
δει. Φέτα Ξανθού τὸν αρ-
γοῖον αἰγαστοῦ μύου, έ-
πι διπότε, ὡς κατάρρε-
πε, Φυρδός, καὶ μέλιτος
δίκαιος καὶ πιπερεως τὸν
αλανγώνες εἰσαγά-
σας; σκέψινθος ἐφη, εἰ μὲν
ώμος ἔστιν, ὡς δέωσος,
ὁ αλανγός, μὲν τύπτε.
εἰ δέ, οὐχ ἀς ἔδει εἰσαγά-
σας, μηδὲ εἰς, ἀλλὰ τὸν
δέωσον αὐτῷ. καὶ οὐ
Ξανθος, εἰ τοσοῦτος εἴ-
μης τῷ τῷ γέρεντε γυναι-
κῷ, ζῶον αὐτῷν αρ-
τίως κατακάσω, καὶ πά-
λιν τῇ γυναικὶ γένει
αὐτῷ σων πονηρῶν ατ-
δί Αἴσωπον. καλόμενος
τῷ κληρονόμῳ εἰς τὸ
μέσον ἀσθενῆς, πυρά
ἀντίψεων λαβόμενος τὸν
υψηλὸν ἐγὺς τὸ πορφύ-
ρον, αεροδοκήσομεν
οὐν αὐτῷ εἰς τὸ πόρο
ἐπιφένναμ. διέτρεψε δέ-
πας, καὶ σφιελέπετρ τὸ

αἴρε-

conuoluens, & cōclu-
dēs ipsas ut panes co-
medebat. Xantho au-
tem pistore accusan-
te, & curnā, ὥ execran-
de, dicente, & absque
melle ac pipere placē-
tas præparasti? ille in-
quit, Si cruda est, ὥ he-
re, placēta, me verbe-
ra: si verò nō, ut orot-
ebat, præparata est,
nō me, sed heram ac-
cusa. Et Xanthus, Si
à mea hoc factum est
vxore, viuam ipsam
nunc comburam. atq;
iterum vxori innuit,
ut sibi obsequeretur
propter Aesopum. Ius-
so igitur larmanta in
medium afferri, pyrā
succedit, & atreptam
vxorem prope pyram
egit, ut expectatetur
ipsam in ignem im-
mittere. Differebat
autem aliquo modo,
& circūspiciebat ru-
stic

sticum, si quo modo assurgens à tali audacia prohibere ipsum aggredieretur, sed is secū rursus considerabat, quum nulla adsit causa, quidnā sic irascitur? Deinde inquit, O paterfamilias, si hoc iudicas oportere fieri, expecta me parumper, dum digressus adducam & ipse meam ex agro uxori, ut ambas simul cōburas. Hæc à viro Xāthus audiēs, & huius synceritatem ac generositatem admiratus, Aesopo inquit, Ecce verè homo incuriosus: habes accepta præmia victorix, ô Aesope. Satis est tibi de cætero: dein verò libertatē tuā affrēris. Postridie autē Xanthus iussit Aesopo in balneas ire,

&c

άρχοντας, εἴπως αὐτοὺς τὸ Σεύδε Κλείνει
τοι εἰρήνην αὐτὸν ἐξαγόρευε ὁ Ἰησος αὐτὸν
αὐτὸς διεκοπεῖσε, ὡς
εἰλικρινὰ παρέσθη, ή
δύποτε έτες ὄργισε).
εἴπε φονι, σινδέσθε
τα, εἰ τέτο κίκελκας
δεῖν γέρεας, νασόμενον
με μικρον, μέχεται
αὐτὸν ἀπέλθων σπεγκα
με καὶ αὐτὸς ἵξε ἀρετή
τὴν γυναικόν, ὡς αὐ
τὸν φω τῷ πατέρει κα
τακαπον. τῶν ταῦ
ιανδρος ὁ Σάντος ἀκτι
νας, ἐπει τετταὶ ἀκτι
ον τοὺς γυναικοὺς θαμά
σας, τοῦ Αἰσωποι φο
σιν, ιδὲ ἀλλοῖς ἀνθρώ
πος ἀνθεσθεσ. ἔχει τα
υκι, τηγαλαβῶν Αἰσω
πε. σάλις ἔχει τοι τὸ λοι
πόν τὸ δι' αὐτευζει ἐνδο
γένεις τὸ οντις ἐπιτίθεται.
τὸ δι' επιθεσιν ο Σάντος
ἐπιτίθεται ο Αἰσωποις
τὸ βαλανεῖον ἀπελθεῖν,

καὶ

καὶ οὐέψασθε εἰ μὴ πολὺς πάρεστιν ὄχλος, βέλεσθη γένεται τὸν αὐτὸν λαζήναν. ἀπίστημι τὸν ὁ στρατηγὸν σωματίτασ, καὶ τὸ Ξάνθην μήτε αὐτὸν ὄντα, οὐειρη ποῖ πορεύοντο. Τὸν δὲ, τὸν οἶδα, φαρμάκον, νομίσας ὁ στρατηγὸς τὸν ἐρώτουν αὐτὸν πειρεῖ, ἔδει λογισθῆναι, εἰς εἰργτὸν αὐτὸν ἀπαχθῆναι κελούσαι. ἀπαγέμιψα τὸν μὲν ὁ Αἰσωπὸς ἐκράτειν, ὁρᾶς, ὁ στρατηγὸς, ὅπως ὁρθῶς ἀπεκρίθῃς; ἡ τὸ μὴ αφεσθεῖν, καὶ σωλήνης σοι, καὶ εἰς εἰργτὸν ἱδη ἀπαγέμειν. καὶ ὁ στρατηγὸς ἐκταλαγεῖται εἰπεῖ τῷ δόπολογίας ἐπίστριψε, ἀφίκεται ἀπίστημα. Αἴσωπος δὲ παρεγγόμενος εἰς τὸ θεατρεῖον, καὶ πλήθος εὑρίσκεται αὐτῷ θεατῶν μέρος ὄχλος, καὶ λίθους ἐρεῖται τὸν εἰσόδον μεταγίγναται κείμενον, ἐφ-

& scrutari an multa adesset turba, velle enim lauari. Abeuntī autem prætor occurrēs & Xanthi ipsum esse cognoscens, interrogauit quonam iret. Quod quum se is negasset scire, existimans prætor interrogationē suam floccipendi, in carcerem ipsum adduci iubet. Quum igitur abduceretur Aesopus, clamauit, Vides, ὁ prætor, quemadmodū recte responderim? quæ enim non expectaui, & occurri tibi, & in carcerē iā trahor. Tū prætor stupefactus responsum proptitudine, sicut abire. Aesopus autem perfectus in balneas, multā turbam in ipsis intuitus est, sed & lapide videt in medio ingressu positum, in

c

quem

quē singuli ingredien-
tes & egredientes pe-
dē offendebāt. Hunc
autē vñus quis ingre-
diens, vt lauaret, sub-
latū trāsposuit. reuer-
sus igitur ad herū. Si-
vis, inq̄t, here, lauari,
vnum hominē in bal-
neis vidi. Et Xantho
pfecto, ac multitudi-
nē lauantū vidēte, &
qd hoc, dicente, ò Ae-
sopē, nōne vñū homi-
nē dixisti te vidisse? &
Aesopus, Certè, inq̄t:
nā lapidē illū (manu
ostēdens) ante ingressum
positū reperi , in
quē ingredientes oēs
& exēentes offendeb-
ant. vñus verò quidā
antequā illideret, ele-
uatū transposuit. Illū
igitur vñū hominem
dixi vidisse, pluris fa-
ciens quam alios, tum
Xanthus, Nihil apud
Aesopum tardū est ad
resp

ov̄ inḡs ṭ̄ eisōr̄t̄o
te n̄ḡ eisōr̄t̄o t̄ p̄odes
aeḡs̄t̄a t̄c̄ȳo. t̄v̄t̄o d̄
eis n̄s eisōr̄t̄o ḥ̄φ̄ ā λoū-
m̄d̄, āc̄ȳs̄ m̄t̄ēf̄ȳk̄ē.
t̄c̄ȳs̄p̄īl̄as oūīs̄ t̄c̄ȳs̄
t̄ d̄ēm̄t̄l̄s̄, eis n̄λoū-
eis. φ̄n̄s̄īd̄ēm̄t̄l̄s̄, t̄ōn̄ō-
d̄t̄ȳ, t̄r̄a ān̄p̄āp̄ōs̄ c̄
t̄d̄ t̄c̄ȳs̄ēīw̄ t̄ēf̄ē-
m̄m̄. n̄ḡīs̄ t̄d̄ Z̄āt̄ōn̄ ḥ̄-
t̄ōs̄, n̄ḡīs̄ t̄d̄ āλ̄ōt̄s̄
t̄ λoūm̄d̄m̄ōs̄ id̄ōt̄s̄,
n̄ḡīs̄ t̄ t̄v̄t̄ ēm̄t̄s̄,
Aisoūt̄, t̄x̄ t̄v̄t̄ ān̄p̄āp̄ōs̄
t̄φ̄n̄s̄ ēw̄c̄n̄īs̄; ō
Aisoūt̄. r̄āf̄. φ̄n̄s̄īt̄n̄
ȳd̄ āl̄t̄ōs̄ c̄n̄ēv̄ōs̄ (t̄ȳ t̄-
ēīd̄ēz̄s̄) āc̄t̄ t̄ ēīō-
d̄ōs̄ x̄ēp̄d̄ōs̄ s̄t̄ēḡȳ, ḥ̄φ̄
t̄ȳ eis ēīs̄ōr̄t̄ēs̄ t̄m̄v̄t̄s̄
t̄ ēīs̄ōr̄t̄ēs̄ āēḡs̄t̄āt̄īs̄
ō. eis d̄b̄ t̄s̄īs̄ t̄
āēḡs̄t̄āt̄īs̄, āc̄ȳs̄ m̄t̄ēf̄ȳk̄ē.
c̄n̄ēv̄ōs̄ eis ān̄p̄āp̄ōs̄ ēw̄c̄n̄ē-
s̄ūs̄, āēḡs̄t̄āt̄s̄ t̄ āλ̄-
λ̄ās̄. Ē ò Z̄āt̄s̄, z̄d̄ēs̄
t̄ūc̄j̄s̄ t̄d̄ Aisoūt̄ āp̄j̄s̄
eis

εἰς ἀπελογίαν. ἄλλοτε ποτε τοῦ Ξάνθου ἵξε ἀφέδρυ ἱππικόντῳ, ἐπυδυμόντον τὸ Αἴσωπον, οὐ δῆ ποτε οἱ ἀνθρώποι μετ' ἀπόπτην τοῦ τὸ γαστρὸς σκυρίμαχαν βλέπουσι; οὐδὲν ἔφη, καὶ τοὺς παλαιὰς χρόνους αὐτὸς οὐτε τὴν φερετήσιν ζώντων πολιορκούντων ταῦτα απατάλιναν αὐθόδωλοντα, οὐδὲ τοῖς οἰκείας σκεῖ διατείβαινταν διποταπτούμενοι φρέσιας. ἵξε σκένειν τὸν δεδεινότερον οἱ λόποι τὸν αὐθρώπινον, τῷσι τοῦ γαστρὸς ἀφορεῶστο λύματα, μηδ πως καὶ αὐτοὶ τοῦ πεπάνθυσιν. ἄλλὰ σὺ δέσποινα, μηδ φέρειν· οὐδὲ ἔχεις φέρειν αὐτὸν τὸν συγκοντήσιν τῷ, καὶ τὸ Ξάνθε τοιούτοις ἄλλοις τὸ φιλοσόφων αἰσχλογεῖσθε, καὶ τοῦ πότε οὐδὲν πικροπόσιτῷ, συκνά-

responsionem. Aliquando alias Xantho ex latrina redeunte, & interrogante Aesopum, Quid ita homines post cationem ventris excrementa aspiciunt? Ille ait, Antiquis temporibus vir quidam delicatius vivens multo tempore prae deliciis in latrina sedebat, ut & sua illic immorans cauferit praecordia. Ex illo tempore igitur timentes ceteri homines, ventris inspiciunt fordes, ne quo modo & ipsi hoc patiantur. Sed tu, here, ne time: non enim sunt tibi praecordia. Die autem quodam, celebrato conuiio, & Xantho cum aliis philosophis discubente, & potu iam inualescente, crebrae qua-

stiones inter hos ver-
sabantur. atq; Xantho
incipiente turbari,
Aesopus adstans, ait,
Here, Bacchus tria
possidet temperamen-
ta: primum volupta-
tis, secundum ebrieta-
tis, tertium contumeliae.
Et vos igitur poti iam
& lætati, quæ reli-
qua sunt omittite. tum
Xanthus iam ebrius
ait, Face, Inferis con-
sule. Et Aesopus: Igi-
tur & in inferos dis-
trahere. Ex discipulis
autem quidam sube-
brium iam Xanthum
vides, & ut in vniuer-
sum dicam, temulen-
tum, O præceptor, in-
quit, potest ne quis e-
bibere mare homo?
Et ille, Admodum qui
dem. ego enim ipse
hoc ebibam. Et discipu-
lus, At si non poteris,
quamna tibi multam

irreg

περβλήματος μητέον
τόπων σκαλισθεῖται. καὶ
Ἐπάνθε αρξαμένης θε-
ρηστικῆς. Αἰσωπός πα-
ρεστὼς, ἐφη, δέποτε, ὁ
Διόνυσος τρεῖς κίκηροι
χρύσεις, τὸν μὲν σερφ-
τὸν ἴδοντις, τὸν δὲ διο-
τίγαν μέτην, τὸν δὲ τεί-
τον ὑβρεως καὶ ώμεις
τὸν πεπανώτερον ἕδη καὶ
ιδεῖτες, τὰ ἔφεξεν κα-
τελίπετε καὶ ὁ Ξάνθος
ἕδη μεθύνων φονόν, σά-
ππαροις ἐν ἀδησυμβά-
λοντες. Εἰ ὁ Αἴσωπος οὐ-
καν καὶ εἰς ἄστρα κατε-
πασθησόται τοῦ διολατη-
κῶν θεοῦ ταῦτα βεβεβίε-
ντον ἕδη τῷ μέθῃ τὸ Σει-
ρον ἴδων, καὶ ὅλον εἰπεῖν
οἰνοτολῆτας, καθηγητά,
φονόν, διώλατρού θεού εἰ-
πεῖν τὸν θεόλαττον ἵν-
θρωπον; Εἰ δέ, πάντα μὲν
ἔντονες γένος αὐτὸς ζω-
τὸν σκηνομένος. Εἰ δέ οὐτοις
λατηκός, εἰ δὲ διωλατρός,
θεού ποτε στεγανομένος

ἐπιγράψω; Εἰ ὁ Ξάνθος,
τὸν σίκιαν μην πήγε
πᾶσαν. καὶ εἰπε τοῖς
καπεφέμδροι τοὺς δα-
κτυλίους τὰς συνθήκας
σύνεργους. τότε μὲν οὐδὲ
διελύθησαν. τῷ δὲ οὐσε-
ρίᾳ περιειστος ἐξεγερ-
θεὶς τῷ Ξάνθῳ, καὶ τὸν
τε ὄψιν τοῦ φαρμάκου, καὶ
τὸν δακτύλιον σὺ τῷ νί-
πτεσθ, μὴ ιδόντος, Εἰ
τὸν Αἰσωπὸν οὐδὲ αὐτὸν
πυθομένης, σκένης, σοκ-
οῖδες, φροτ, τί ποτε γέ-
γνεν· ἐν δὲ οἴδε μό-
νον, ὅτι τῆς σίκιας συν-
τὰς ἀλλότριας γέγονες.
καὶ ὁ Ξάνθος, ὅποι δῆ;
καὶ ὁ Αἴσωπος, ὅποι τὸ
χήρες μετέβατο συνέδον
τὸν γύλανταν σύπιεν,
καὶ πὶ ταῖς ὄμφαλογίαις
κατέδου καὶ τὸν δακτύ-
λιον. κάκειντο, Εἰ πῶς
ἄρει ἐγὼ μεῖζον πίστεως
ἔργον διωνόσουμ; ἀλλά
σα νῦν δέομεν, εἴ τις
συνέστι, εἴ τις δεινό-

irrogabo? Tum Xan-
thus, Domum meam
depono totam. Atque
interim depositis a-
nullis pacta firmauer-
runt: tum discesser-
runt. Postridie dilicu-
lo excitato Xantho,
ac faciem lauante, &
anulum inter lauan-
dum non vidente, &
Aesopum de eo in-
terrogante, ille, Ne-
scio, inquit, quid-
nam factum fuerit:
sed unum scio tan-
tum, quod à domo
decideris tua. Tum
Xanthus, Quamob-
rē? Et Aesopus, Quo-
niā heri ebrius pe-
pigisti mare ebibe-
re, atque in pactis de-
posuisti & anulum.
Et is, Et quomodo
maiis fide opus po-
tero? Verum te nunc
rogo, si quod com-
mētum, si qua versu-
e 3 tia

tia, si qua experientia,
præstò sis, ac opere por-
rige, ut vincam, aut
pacta dissoluā. & Ae-
sopus, Vincere quidē
haud licet, sed ut sol-
uas pacta efficiam.
Quū hodie rursus in
vnum conueneritis,
nullo modo videaris,
timere, verūm quæ pa-
ctus es bene potus, ea
dem nunc etiam so-
brius dic. Iubeas itaq;
stramenta & mensam
in littore poni, & pue-
ros paratos cum po-
culis porrigeret tibi
marinā aquam. Quū
autem omnem vide-
ris turbam concur-
risse ad spectaculum,
ipse discubens iu-
be ex mari impleri
poculum: atque hoc
accepto omnibus audientibus dic pactis
præfecto, Quænam
apud vos foedera in-
iuum

Heges.

καὶ μὴ τὸ σωθῆναι; καὶ iuimus? Atque is re-
 ὁ διπολεμένης οὐ, αὐτὸς spondebit tibi, quod
 ἀμφορίσας τὸν θέ- pepigeris mate ebi-
 λαστινούς συντεῖν. ερα- bere. Conuersus igi-
 φεῖς οὐκ ἐν τῷ ἀπαν- tur tu ad omnes sic
 τῷ οὐτῷ Φεδόνον, αὐ- dico, Viri Samij,
 ορες Σάμου τούτην υ- scitis & vos penitus
 μεῖς πάντας τολείσοντες quām plurimos flu-
 δούσοντες πολεμήσετεν τούτῳ θέλασ- uios prorumpere in
 λογίῃς εἰς τὸν θελασ- mare: ego autem pa-
 σον, ἐγὼ δὲ σωθῆνες- etus sum solum ma-
 μένους τὸν θελασθαν- re ebibere, non etiam
 συντεῖν, & μὲν ἐπὺς exeuntia in ipsum flu-
 εξέσθηται εἰς αὐτὸν πο- mina. Hic itaq; scho-
 ταμένος. Τοῦτο δὲ οὐδελα- lasticus eat prius re-
 σικὸς ἀπιλθῶν τούτης τούτης tenturus flumina o-
 εγνώποιεν τοὺς ποτα- mnia, deinde statim
 μοὺς ἀπαντάς, εἴτα δὲ mare solum ebibam.
 διῆρεν ἐγὼ τὸν θελασ- Xanthus autem fu-
 θαν μέγαρον συνιούμενον. δὲ Ξάνθος τὸν μέλανον- turam ex hoc parti
 σὺν τούτῳ τὸν σω- solutionem cognoscens, vehementer
 θῆκε Διδύλιον ἔσεσθη latatus est. Populo
 γνώσας, ταχείᾳ δηλού- igitur ad littus con-
 με τούτην παρεῖ τούτην fluente ad spectacu-
 γαλόν συρρέοντας οὐ- lum eius quod fa-
 ἐπὶ θέαν τούτην παραγόντες, & οὐ Ξάν- ciendum erat, quām
 θον τούτην διδαχθεῖσα edoctus fuerat ab
 αὐτῷ

Aesopo fecisset, ac dixisset, Samij acclama-
runt laudantes ipsum
& admirantes. Sed
scholasticus tum ante
Xathi pedes prouolu-
etus, & victum se con-
fitebatur & pacta ro-
gabat dissolui. Quod
& fecit Xanthus ex-
orante populo. Profet-
atis autem ipsis in do-
mum, Aesopus adiens
Xanthum, inquit, Per
omne tibi vitam gra-
tificatus ego, nonne
dignus sum, o here,
consequi libertatem?
Et Xanthus obiurgā-
do ipsum repulit, di-
ces, An nolo ipse hoc
facere? sed exi ante ve-
stibulum, & specula-
re: & si videris duas
cornices, renūcia mi-
hi: bonum enim au-
guriū hoc: quod si v-
nā videas, hoc malū.
Accedēs igitur Aeso-
pus,

αφεσθε τοις Αἰσώποις δρά-
σιν τοις καὶ εἰπόντες, οἱ
Σάμιοι αἰνέόντων σύ-
φημάντες αὐτὸν ἐγνω-
μόζοντες. οὗτος οὐδετε-
ρός αφεσθεσαν τίκι-
ναι τοις Σάμιοις, γενι-
κῆθει τε ὀμολόγησε,
εἰς ουαζήκας ἐδεῖτο λύ-
σιν. οὐ καὶ πεποίκε Σάν-
χος μνωπάντος τοις δή-
μοις ἀφιηρόμενος αὐ-
τοῖς τίκινοισι, Αἴ-
σωποις αφεσθεθέντι, τοις
Σάμιοις φησὶν, ο πάντα
σοι τοις χαροπάμε-
νοις οὐδὲ, ψηλὴν ἄξιον εἰ-
μι δέσποζε τυχεῖν ἐλευ-
θερίας; Εἰ ο Σάνχος λοι-
δορήσας αὐτὸν ἀπήλα-
σε, λέγων, μηδὲ τοι βαλο-
μένω μηδὲ τοι τῷ πο-
τεῖ; ἀλλ' ἔξελθε αφε-
τοι πυλῶνος, καὶ σκέψαγ-
καν ιδης δύο κρεώπτας,
ανάγκειλόν μηδέ τοι
δύο οιωνὸς τοι εἴσεται εἰ-
μιαν ιδης, τῷ πονη-
ρῷ. αφεσθεθέντι τοι ο Αἴ-
σωπος,

σωπῷ, καὶ συμβαινό-
τα δύο κρέωντας ἐπὶ Λε-
υκῷ οἰδὼν δένδρον κατέ-
στριψε, περιελθὼν τῷ
Ξάνθῳ αὐτὸν γενέτεν. ἔξι-
όντι δὲ τῷ Ξάνθῳ, οὐτε
ρηγος τάπειται. καὶ
οὐ Ξάνθος γατεραν μό-
ντιν οἰδὼν, ἐφη, σοι εἴ-
πας μητέρας φαστείσατε, δύο
εισρεκίνας; οὐδὲ, στρεψ,
ἀλλὰ οὐτερηγος τάπειται.
καὶ οὐ Ξάνθῳ, ἐπέλιπε
σοι δραπετὴ τῷ χλωρά-
ζειν με; καὶ κελάσει κώ-
τον γυμνωθέντα τύπτε-
θαι. Τὸ δὲ Αἰσωπὸν με-
τιέμενός περιελθὼν θε-
ῖνας ἐπὶ τὸ δέεινον
τῷ Ξάνθῳ. καὶ οὐ Αἰσω-
πῷ οὐδὲ τυπτόρῳ τῷ
αὐτερηγον οἴμηται δυ-
στίων. ἐγὼ μὴν γάρ οὐ
τὸ δικρέωντας οἰδὼν τύ-
πτομου, σὺ δέ οὐ μίαν
οἰδὼν μόνιν, εἰς διώ-
χιαν ἀπέδη. ἕως τοῦ οὐρ-
λοῦ οὐ σιανοσκοπία. καὶ
οὐ Ξάνθῳ τὸ ἀγχίστων
κιτό

pus, & quū fortē duas
sic cornices supra qua-
dām vidisset arbo-
re sedentes, accedens
Xantho renunciauit.
Exeunte autē Xātho
altera harū auolauit:
& Xanthus alterā so-
lam vidēs, ait, Nōnne
dixisti mihi, execran-
de, duas vidisse te? &
is, Ita, sed altera auo-
lauit. Tum Xanthus,
Reliquū erat tibi fu-
gitive, ut derideres
me? & iubet cum de-
nudatū verberari. At
dū Aesopus verbera-
batur, profectus qui-
dā inuitauit ad cœnā
Xāthū, ac Aesopus in-
ter verbera exclama-
uit, Hei misero mihi:
ego enim qui duas vi-
di cornices verberor:
tu verò q[uod] vñā tātū, in
coniuim abis. vñā
itaque fuit augurium.
tū Xanthus solertia-
m
c s cius

eius admiratus, cessa-
re iubet verbera. Non
multis autē post die-
bus philosophos &
rhetoras quum inui-
tasset Xanthus, iussit
Aesopo ante vestibu-
lum stare, & nullum
idiotam ingredi si-
nere, sed sapientes so-
los. Hora autem pran-
dij, clauso vestibulo
Aesopus intus sede-
bat. Ex inuitatis autē
quodam profecto, &
ianuam pulsante, Ae-
sopus intus ait: Quid
mouet canis? Ille pu-
tans canis vocari, ira-
tus discessit. sic ergo
vnusquisq; veniens
redibat iratus, putās-
se iniuria affici, Ae-
sopo eadem omnes
intus interrogante.
Quū autē vnus ipso-
rum pulsasset, & quid
mouet canis, audiuis-
set, & caudā & aures

resp

αἰροῦ Ἰωνίας, πεί-
στας καλός τισθε-
νος. οὐδὲ οὐ ποτέ
ημέρας φιλοσόφους καὶ
ρήγας κατέχεις δὲ Ξάν-
θῳ, σπιλέως τῷ Αἰ-
σιώπῳ τῷ πυλῶ-
ντῷ σλούμ, καὶ μηδέ-
να. Τὸν ιδιωτῶν εἰσελθεῖν
συζητεῖσθαι, ἀλλὰ οὐ Κύρος
σοφοὺς μόνους. τῇ δὲ ὥ-
ρᾳ τῷ αρίστῳ κλέος
Αἰσιώπῳ τῷ πυλῶντι
εὐτελέσθη τὸν πε-
κλημάτων δέ οὐκ εἴ-
δοτόντος, καὶ τὴν Σέργην
κατηγόρητο, Αἰσιώπῳ
ἐνδοθεὶς ἐφη. Οὐ σέτει οὐ
κύαν; οὐ δηροπίας κύων
καλπάνημα, οὐρανίας κύ-
περτοντον, οὐ τις ουδὲ οὐ-
τος ἀφικυνθόμενος, οὐδὲ
ἀπήριος οὐδὲ οὐρανίας,
οὐρανίας οὐβρέχεις, οὐ Αἰσιώ-
πῳ τῷ τοι τὸν πάντας
ἐνδο-
θεὶς ἐρεψάντος. οὐος οὐ
αὐτῶν κόψατος, καὶ οὐ
σέτει οὐ κύανον οὐτονίτος,
καὶ τὴν τε κερηγρατίαν

οὐτος

ἄλλα δύοκε θέρος, Αἴ-
σωπος αὐτὸν ὁρθῶς δι-
κηγόρος δύοκε θέρος,
ανοίξας τῷσι τὸ δειπό-
τιν ἥμαρτο, καὶ φυσιν,
οὐδὲτες πῶν φιλοσόφων
οὐκεπιαθένται σοι ἡλ-
ιεν, ἀ δύσπολε. τῷλιν ἐ-
πος μόνῳ. καὶ ὁ Ξάνθος
σφόδρα ἥδυ υπος, πι-
στελελογίθησε οἰνοῖς ὑ-
πὸ τοῦ κληθένταν. τῆς οἰ-
νοεργασίας οὐκεδόντες
οἱ κληθέντες ἐπὶ τὴν
Ἀλυτερών, συνεχόντοι
τῷ Ξάνθῳ, φάγκοντες,
ώς τοικας, ἀ καθηγη-
τὰ, ἐπιθύμους μὴ αὐτὸς
ἐξουδενῶσιν ἥμερος, αγ-
δεύμῳ. καὶ τὸ σατανή-
τηπολιθῶν οἴνοις
Αἴσωποι, ὡς τεπτηλα-
κίους καὶ κυνάς ἥμερος ἀ-
ποκαλεσμού. Εἰ ὁ Ξάνθος,
ὄντας τοῦτο εἰν, ἢ ὑπαρ-
κάκεντος, εἰ μὴ ἔργο-
μον. ὑπαρκεῖδη τὸν ξάνθον
μετακληθεὶς Αἴσωπον,
καὶ ἐρωτηθεὶς οὐδὲ ὄργην

respondisset, Aesopus
ipsum recte iudicans
respondisse, aperta ia-
nua ad herum duxit,
ac inquit, Nullus phi-
losophus ad conui-
uiū tuū venit, ὁ here,
præter hunc solum. Et
Xanthus valde trista-
tus est, deceptū se exi-
stūmans ab inuitatis.
Postridie quum venis-
sent inuitati ad lite-
rarium ludū, accusa-
bant Xanthum, dicen-
tes, Ut videris, ὁ præ-
ceptor, cupiebas qui-
dem ipse contemnere
nos; sed veritus, putri-
dum in vestibulo con-
stituisti Aesopum, ut
nos iniuria afficeret,
& canes vocaret. Et
Xanthus, insomniū-
ne id est, an vera res?
Tū illi, Nisi stertim,
vera res. Et celeriter
vocatus Aesopus &
rogatus cū ira, cuius
rei

rei gratia amicos i-
gnominiosè amolit⁹
esset, ait, Nō tu mihi,
here-mādasti, ne quē
vulgarium ac indoctū
hominē permitterem
in tuū conuenire con-
uitum, sed solos sa-
piētes? tū Xanthus, Et
quales hi? nōne sapiē-
tes? & Aesopus, Nullo
pacto: ipsiſ etenī pul-
ſantibus ianuā, & me
intus rogitātē, quidnā
moueat canis, neque
quisquā eorū intelle-
xit sermonē. Ego igitur,
quū indocti oēs
viderentur, nullū ipſo-
rū introduxi, niſi hūc
qui sapienter respōdit
mihi. Sic igitur quū
Aesopus respondiſſet,
rectē omnes dicere
ipſum confirmarunt,
Ac post dies rurſum
aliquot Xāthus ſequē-
te Aesopo ad monu-
mēta accessit, & quā-
in

Ἐχάσει τὸς φίλους ἀ-
ῆμας ἀπέστρεψεν, ἔφη,
Ἄγε σύ μοι δέκατον εὐ-
τείλω, μή πινα τὸ ίδι-
ατῶν καὶ ἀμεθῆν αἰ-
δρῶν ἐπομεῖται τὸν
οἷον σωκεθῆν αὐτή-
αν, ἀλλ' ἡ τὸς σοφός μο-
νας; καὶ Ξάνθος, καὶ Κύνες
ἔποι, εἴ τοι σοφῶν; καὶ οἱ
Αἰσώποι, οὐδὲμια μη-
χαιῇ αὐτῶν καὶ γένεται
πρὸντων τὸν θύραν, καὶ
μᾶς ἐνδοθεν ἐρωτῶνται,
Ἴποτε σείεις κύνων, ἐσθί-
οισσιν αὐτῶν σωκῆε-
ται λόγων. ἐπὼ γάρ οὐδὲ
μαθῆνα πάντων φαίνε-
ται, ὅδεντα τύπων εἰσή-
γενεν, τῷλιν τὸ σοφῶς
τύπου δύπονθεντα μοιο-
ῦταις ἐν τῷ Αἰσώπῳ ἀ-
παλογημένους δέκας ἀ-
παντες λέγειν αὐτὸν ἐ-
ψυχίσαντο. Εἰ μεθ' οὐδέ-
ρεις πάλιν, πνας οἱ Ξάν-
θοι εἰπομένους τῷ Αἰσώ-
πῳ ποσὶ τὰ μητρικά
παρεγέροντο, καὶ ἡ εὖ
τοῦ

ταῦς λέρναῖν ἐπιχείμη-
μενοις λῷ ἀναγνώσκων
ἰαυτὸν ἵτερπε. Φ δὲ Αἰ-
σώπος ἡ θνή τέτων ἐγ-
κεχειρεγμένα σοιχεῖα
τῶνται ἰδόντος, αὐτὸν δὲ
εἰς θάνατον, ἵπποι ἐργ-
μένουν, εἰ ἄσφα τῶν τοι
δεῖην ἐπιμελῶς κατε-
νούσθαι φάνταστο, οὐχ
αἴσιος τὸν ἔβαντο τὸν τρό-
πον σιρενί θλεσσοφο-
στιν, καὶ ὀμφαλόγονον διπ-
έζουσα τοῖς ὅλοις καὶ οὐ
Αἰσωποῦ, εἰ θλεσσο-
την τῆς σηλᾶς, αἱ δέσπο-
ται, θυσιαρεὺς ταῦθεντί-
ζωσεν, Πῦρ μὲν ἀμειψη;
καὶ δέ, θύρος, λίψη γῳ
τὸν ἴλον θερίαν συ, Καὶ
τὸν ἕμουν Φαρνησία. τό-
τε οὐ Αἰσωποῦ διποχῶν
τὸ σῆλην βίησεται τέσσα-
ρες καὶ ὁργέας, αὐτέλαβε
τε τὸν θυσιαρεὺς καὶ λέει-
κε τῷ δέσποτῃ, λέγων,
ὅτι μηδεὶς τὸν ἐπιχειρί-
αν, οὐτὶς ὥντος τὸν θυσια-

in arcis erant epigrā-
mata legens scipsum
delectabat. At Aeso-
po in quadam ex ipsis
insculptas litetas has
vidente, αὐτὸν οὐ θέλε-
οstendentēque Xan-
tho, atq; rogante, an
haſce nouiffet: dili-
genter ille scrutatus,
nō potis fuit harum
inuenire declaratio-
nem, ac fassus est du-
bitare omnino. Tum
Aesopus, Si per hanc
columnulam, οὐ here-
thesaurum ostendam
tibi, qua reme remu-
nerabis? Et is, confi-
de, accipies enim li-
bertatem tuam, atq;
dimidium auri. Tunc
Aesopus distans à cip-
po passus quatuor, &
fodiens, accepitq; the-
saurum, & tulit he-
ro, dicens, Da mihi
promissum, cuius cau-
sa inuenisti thesau-
rum.

rum. & Xanthus, Nō
 si & ego sapiam, nisi
 & sensum literarum
 mihi dixeris: nam scire
 hoc multo re in-
 uenta mihi pretio-
 sius. & Aesopus, Qui
 thesaurū infudit hīc,
 vt vir sapiens literas
 insculpsit has, quæ &
 inquiunt, α recedens,
 γ passus, δ quatuor,
 ϵ fodiens, ε inuenies,
 θ thesaurum, χ au-
 ri. Et Xanthus, Quia
 ita solers es & astu-
 tus, nō accipies tuam
 libertatem. Et Aeso-
 pus, Renunciabo dan-
 dum aurum, \circ domi-
 ne, regi Byzantino-
 rum: illi enim recon-
 ditum est. Et Xan-
 thus, Vnde hoc no-
 sti? Et ille, Ex li-
 teris: hoc enim in-
 quiunt, α redde, β re-
 gi, δ Dionysio, ϵ
 quem, ε inuenisti, ϑ
 thes-
 $\eta\gamma$. $\eta\gamma$ \circ Εασπό, $\gamma\zeta$
 \circ οὐτε καὶ μὲν εἰδέρας, εἰ
 μὴ ἐ τοι νοεῖ τὸν γο-
 γεῖσαν μὴ φρεστῆς· τὸ
 γδ̄ μαθεῖν τοῦτο πολὺ^ν
 τοῦ διεγήματος ἐμοὶ θη-
 μάστεργν. $\eta\gamma$ \circ Αἰω-
 πος, \circ Τὸν οὐρανὸν κα-
 τείξας σύνεψη, ω σο-
 φος αὐτὸς τὰ σογχῖα
 διεράσσει τοῦτα, α
 καὶ φοῖν, α διπλᾶς, γ
 βήραπε, δ πένταρχος, ϵ
 δ ἀρίξας, ε διρύκτης, θ Ιη-
 ονιαρχός, χ ζευσόν. $\eta\gamma$ \circ
 Εασπό, επέδηπες οὐ-
 τως επιβύλχος εἰς τὸν πα-
 νεργόν, $\&$ λύψης τῶν
 ἐλεύθερίων. $\eta\gamma$ \circ Αί-
 ονιαρχός, αιαχειλῶν δο-
 θύαις, ω δέσποται, ρ
 χευσίον τῷ Καπλέι Βυ-
 τανίᾳ. σκέινω γδ̄ τε-
 τομίσαται. $\eta\gamma$ \circ Εασπός,
 πολὺ τοῦτο οἴδας; κα-
 κεῖνός, ειπετο γείσαν
 τοῦτο γάρ φοῖν· αδπό-
 δες, γ Καπλέι, δ Διο-
 νυσίων, ω ὅν, ϵ εὑρετες, ϑ
 Ιηονι

Τησανθρώπον, καὶ χρυσόν.
καὶ οὐ Ξάνθος αὐγόνας τῷ
βασιλίως εἶναι τὸ χρυ-
σόν, τῷ Αἰσόπῳ ἐφη,
λαβὼν τὸ ἱματίον τὸ ερ-
μάγον, πονηρούσσον. καὶ πε-
ιθατό, ὃ σὺ μηδεὶς τοῦτο
παρέλθεις, ἀλλὰ οὐ χρυσόν
αἰσθαντοι πονηρόντας.
καὶ ὅπως, ἄκυνθον, τῷ
καὶ λέγει τὰ γεράμυτα,
αἱ αἰελόποδες, βασιλί-
σσατες; δὲ διλέπετε, οὐ δέ,
εἰ τύχετε, ηὐ Τησανθρώπον,
καὶ χρυσόν. καὶ οὐ Ξάν-
θος, δένος, Φοῖνι, εἰς
τὴν οἰκίαν, ως αὐτὸν
ηὐ Τησανθρώπον διελόμε-
τη, καὶ σὸν τὸν ἔλασθε-
νταν διπλάσιης. ἐλθό-
των οὖν, οὐ Ξάνθος φοβή-
θεος τὸ τοῦ Αἰσόπου λά-
λον, εἰς εἰργτὸν αὐτὸν
σκέλουσσεν εἰργλυθείη.
εἴ τοι οὐ παραγγε-
νότης τησανθρώπον, Φοῖνι, εἰ-
σὶν αἱ πατρίσιοι τοῦ Αἰ-
σόπου φαντασίαι; οὐχὶ ὅπερ
τὸν διπλασιόντα μην

thesaurum, καὶ aurum. Et
Xanthus audiens re-
gis esse thesaurum,
Aesopo ait, Accepto
dimidio lucti, tace-
to. Et ille, Non tu mi-
hi nunc hoc præbes,
sed qui aurum hīc in-
fodit: ac quemadmo-
dum, audi: hoc enim
dicunt literæ α αcce-
ptum, β vadentes, δ
diuidite, ο quem, ε
inuenistis, η thesau-
rum, καὶ aurum. Et Xan-
thus, Veni, inquit, in
domum, ut & thesau-
rum diuidamus, &
tu libertatem acci-
pias. Profectis ergo,
Xanthus timens Ae-
sopi loquacitatem, in
carcerem ipsum ius-
stis iniici. Et Aesopus
inter abducendū, Hu-
i usmodi, inquit, sunt
promissa philosopho-
rum: non solum e-
nim nob̄ accipio meā
libert

libertatem, sed & in carcerem iubes inici me. Xanthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei, Nimis recte inquis, ut parta libertate vehementior sis contra me accusator, Tum Aesopus dixit, quodcumque mihi potes facere, fac malum: omnino vel inuitus liberabis me. Ea verò tempestate huiusmodi res Sami obtigit. Quum publicè festum celebraretur, repete aquila deuolans, & publicum rapiens anulum, in serui sinum demisit. Itaque Samij perterriti & in plurimum ob hoc prodigium quū incidissent mætorem: in vnu coacti, cœperunt rogare Xanthum, quod primus ciuium esset & philosoph

τὸν ἐλεύθερον, ἀλλὰ
Ἐ εἰς δεσμωτήριον κε-
λοῦσι τὸν Ξάνθου με. ὃ
μὲν οὐκ Ξάνθος σκίλο-
σεν αὐτὸν δοπλυθέντα,
Ἐ περὶ αὐτὸν ἔφη, πό-
νον καλῶς φῆσιν ἐλεύ-
θερούς τοιάν, σφιδερ-
τερούς με γάρ την κατήγε-
ρος. οὗτος οὐδὲν εἶπεν,
οὐ ποτὲ με ἔχεις κα-
κὴν ποιεῖν, πότε. πάν-
τως ἐάκων ἐλεύθερώ-
σθε με. καὶ δὲ τὸν κα-
ρκην τύττεις σωμέπει π-
τείσθεν τὸν Σάμιον πα-
δίμην ἑορτῆς ἀγρούν
ἄγρους ἀετὸς κατα-
πλεύ, καὶ τὸ δημόσιον ἀε-
ταῖς δακτύλιον, εἰς
δούλῳ κάλπον ἀφίκεν.
οἱ μὲν Σάμιοι θρυ-
σσούστες, καὶ εἰς ταλεί-
σλα τεῖχος τῷδε τὸν οι-
μεῖν πιστύτε τὸν ἀ-
γωνιαν, καὶ Σωτὸν ἀγρο-
θίντες, ἡρέσαντες δεῖος
τὸν Ξάνθον, ἀπε τοπίου
τὸν πολιτῶν ὄγρος, Ἐ φε-

λος

λοσόφη, σφίσι τὸν κεί-
σιν τοῦ σημείου Διοσ-
φίου. ὁ δὲ ποῖς ὅλοις
ἐπιπορεῶν, χρόνον ἡτ-
τε, καὶ ἀφικόμενος
δὲ, πολὺς ἦν ἀθυμῶν,
Ἐ τῇ λύπῃ Σαπιζόμε-
νος, οἷα δὴ μηδὲν κεί-
νει διωμάρμος. ὁ δὲ Αἴ-
των τὸν ἀθυμίαν
συννόσας τῷ Ξάνθῳ,
περιστελθὼν, λέγει, Φέρ-
ειν, ἀδειάσομε, εἴ τα δι-
ατελεῖς ἀθυμῶν; ἐμοὶ
περισταθεῖται, χαίρειν εἰ-
πὼν τῷ λυπεῖσθαι. αὐ-
τοις δὲ εἰς ἄγερον περι-
στελθῶν, εἰπὲ τοῖς Σαμί-
οις, ὡς ἔχεις τοῦ σημείο-
λυτεῖν ἐποδούλους, εἴ τι
οιωνοσοπεῖν, τῶις δὲ
μητροῖς πολλῶν πεῖ-
ρειν εἰδὼς, αὐτὸς ὑμῖν
το ζητέμενον λύσον. καὶ γε
μὲν αὐτὸς ἐπιτύχει τὸ λύ-
σεις διεστοι, σὺ τὸν
δόξαν διπίσῃ, πιστώσῃ
χρόμενος διλαβεῖν
ποτόγων, ἐμοὶ μόνῳ οὐ

cet

lophus, vt sibi iudi-
cium prodigij mani-
festaret. At ille omni-
no ambigens, tempus
petiit. Et profectus
domū, multū erat tri-
stis & solicitudinibus
immersus, vt qui ni-
hil iudicare posset.
Sed Aesopus mōrōre
Xanthi cognito, ad-
iens ait, Qua causa, ὁ
here, sic perseueras
tristari? mihi cōmit-
te, valere iusso mō-
rōre. Cras in forum
profectus dic Samiis,
Equidem neque pro-
digia soluere didici,
neque augurari, sed
puer mihi est multa-
rī rerū peritus, ipse
vobis quæsitum sol-
uet. Et si ipse consecu-
tus fuero solutionem,
here, tu gloriam re-
portabis, tali vt̄s ser-
uo: sin minus fuero
consecutus, mihi soli

f crit

erit dedecus. persuasus igitur Xāthus, & postero die in theatrum profectus, & stans in medio iuxta admonitiones Aesoppi concionatus est iis qui conuenerant. Illi verò statim rogabant Aesopum acciri: qui quum venisset starétque in medio, Samij facie ipsius considerata, deridentes clamabant, Hæc facies prodigium soluet? ex deformi hoc quid vñquam boni audiemus? atq; ride re cœperunt. Et Aesopus extenta manu & silentio petito, inquit, Viri Samij, quid facie meā cauillamini? nō facie, sed animum respicere oportet. Sæpe enim in turpi forma bonū animum natura imposuit. An vos

exter

χότεῡτεν αφεριβύσσεται
ύβρις. πάθεις έν το Σάν-
θο, καὶ τὸ οὐερεῖκας εἰς
τὸ θέατρον ἀπαντήσας
καὶ καλεσθεὶς εἰς τὸ μέ-
σον καὶ τὸν ταῦτην
Αἰσωπὸν διελέγοντα
οὐωελθοῦσιν. οἱ δὲ οὐ-
γέας ήξίουσι τὸν Αἰσωπὸν
κλητικαὶ· τοῦ δὲ ἀφ-
κομδρού καὶ σάντος ἐπὶ^{τὸν}
τὸ μέσον, οἱ Σάμιοι τὸν
όψιν αὐτῷ καλεοντα-
τες, ἐρεζούλοις τε ἐφώ-
νουσι, αὐτῷ ή ὁψισι σημει-
ετ λόσι; σὺν τοῦ αὐτοῦ
τέλευτῃ ποτε καλοὶ α-
κρυσθεῖσι; καὶ γελῶν
ηρέκανθο. καὶ οὐ Αἰσωπὸν
καλεούσας τὴν χεὶς καὶ
ητυχίαν αὔτης θνέ-
θαι φησιν, αὐθόρρεις Σά-
μιοι, τί μην τὸν οἴψιν
σπάσπετε; σὺν εἰς τὸν
οἴψιν, ἀλλ' εἰς τὴν νοῦν
διπλάνητε γένεται. πολ-
λάκις γδὲ καὶ τὴν φαύλην
μορφὴ γενέσθαι νοῦν η
φύσις συνιηκεν. ή τὸν
έξαθ

έξωθεν τῶν κερδεμάνων
μορφήν σκοπεῖτε ύ-
μεῖς, ἀλλὰ οὐ τὸν αὐτὸν
γεῦσιν οἶνον, ταῦτα οὐ
Αἰσωπού πάντες ἀνγύ-
σαντες, ἔλεγον, Αἰσω-
πε, εἴ τι διώσατο, λέγε
τὴν πόλειν καὶ ὅσην παρ-
ροστας ἐφη, αὐτῷδες Σα-
μιοι, ἐπίδηπεν η τόχη
φιλόνεικον γένος, δόξης
ἀγάνακτης τεῆπης δεσπότην
καὶ δούλων. καὶ μὲν οὐ δύ-
λον οὐταν φανῆν τε δε-
σπότην, οὐδὲ μαστίγων ἐ-
λασσεταις εἰδούσιν,
καὶ δέ, ἔλαπτον καὶ οὐτα-
πληγαῖς ξυνθίσταται. εἰ
ινεῖς Διό, τῆς ἐλευθερί-
ας παρρόσιαν κατείσο-
δε μηδι, ἐγὼ νῦν οὐκεν
ἀδέως τὸ ζητούμενον
φράγτος. τότε οὐδῆμα
διπλιᾶς γλώττης αφέσ-
θε Ξανθού ἴθόν, ἐλευ-
θερωτού Αἰσωπον, ιπά-
κτον Σαμιοῖς, γάζα-
ση τὸν ἐλευθερίαν αὐ-
τῇ τῇ πόλει. οὗτος Ξάνθος

exteriorē testarū for-
mā cōsideratis, ac nō
potius interiorē vini
gustū? Hæc ab Aeso-
po cū audissēt omnes
dixerūt, Aesope, si qd
potes, dic ciuitati. Et
ille audacter ait, Viri
Samij, qm̄ fortuna,
quaē cōtentioñis stu-
diosa est, gloriæ cer-
tamē pposuit domi-
no & seruo: & si ser-
vus inferior videatur
domino, verberibus
cæsus abibit: sin autē
præstatiōr, nihilomi-
nus & sic verberibus
lacerabitur: si vos per
libertatē loquēdi mi-
hi fiduciā indulseritis,
ego nūc vobis intre-
pidē quæsitū narrabo.
Tūc populus uno ore
clamabat ad Xanthū,
libertare dona Aeso-
pū, obtēpera Samiis,
largire libertatē eius
ciuitati. At Xáthus nō

annuebat. & Prætor
ait, Xanthe, si tibi nō
placet auscultare po-
pulo, ego hac hora
Aesopū libertate do-
nabo, & tunc tibi æ-
qualis fuerit. tunc igi-
tur Xanthus necessa-
riò libertatem reddi-
dit. Et præco clama-
uit, Xanthus philoso-
phus liberum Samiis
largitur Aesopum. At-
que interim finē ser-
mo Aesopī accepit di-
centis Xantho, Vel
inuitus me libertate
donabis. Aesopus ita-
que libertatem cōse-
quutus, stās in medio
ait, Viri Samij, aquila,
vt scitis, regina a-
uium est: quoniā autē
imperatorum annulū
hēc raptū demisit in
serui sinū, hoc signi-
ficare vult, quendā, ex
iis qui nunc sunt, re-
gé velle vestrā liber-
tatem

σὸν ἐπένδυε. καὶ ὁ πεύ-
της ἕφη, Ξανθε, εἰ μὲν
σοι δοκεῖ τῶνκεστοι τὸ
δῆμον, ἐγὼ τὸ δέ τῆς ὀ-
ρεως Αἰσωπὸν ἐλαύνε-
εγε αὐτὸν ποιήσουμεν. καὶ τό-
τε σοι ὅμοιόμενος ἐξεγε-
τηνεσσων τῶν οἱ Σάν-
θεοὶ αἰάλην τὴν ἐλαύ-
νειαν ἀπέδιψε. καὶ ὁ
κῆρυξ ἔβοις, Ξανθε
ὁ φιλόσοφος ἐλαύνε-
εγε Σαμίοις τὸν Αἴσω-
πον. καὶ τέττῳ πέρας ὁ
Ἐγειρόμενος λόγος εἰλί-
φει, Φαρμάκου τοῦτος τὸ
Ξανθεν, οἷς καὶ ἄκαν ἐ-
λαύνειαντος με. Αἴσω-
πος δὲ ἐλαύνειας τυ-
χεῖν, σεΐς εἰς τὸ μέσον,
ἕφη, αἱρετε Σάμιοις, ὁ
μὲν ἀετός. αἱρέσθε, Καστ-
ιλλοίς, τὸ ἀρνίθιον ἐπινό-
ητὴ τὸ στρατηγικόν. οὐ-
κτόλιον δέ τος ἀρπάζεις
ἀφῆκεν εἰς δούλα κάλ-
πον, τὴν τοπειάσθι βέ-
λεγὸν τὸν τοιούτον Καστιλ-
λού οὐς Ξάλεγος ὑμῶν τὸν
ἐλαύ-

εἰλούθερίαν δουλῶσαι,
καὶ τὸν κυρίους νόμον
ακύρων δεῖξαι. τῶι πα-
σι μὲν Σάμιοι ἀκρύσαντες
κυπηφείας ἐπλήθησαν.
μήτι δὲ πολὺς ζεόντος
καὶ γεάμασται παρὰ
Κρείσων Φίλον Λυδῶν βα-
σιλέως ἤκει Σαμίοις, κε-
λούσσοτε τὸ δῶρον τοῦδε
φόρους αὐτῷ παρέχειν.
εἰς δὲ τοιχούτῳ, αφε-
μάχλιον ἐγίμων εἶναι.
ἔσουλούσαντο μὲν οὐδὲ
παντες· ἔδεισαν γὰρ ὑ-
πῆκοι γένεσας τῷ Κρεί-
σων· σωοίσσον μὲν γε εἴ-
ναι καὶ Αἰσωπὸν ἐρω-
τησαι. κακεῖν φέρεται
τοῖς εἰπε, τῷ δοχείονταν
ὑμᾶν γνάμην δεδικά-
των εἰς φόρουν ἀπιγω-
γίλων ἴσωμάντων τῷ βα-
σιλέϊ, συμβολὴν μὲν δοθεῖ-
σαι, λόγου δὲ ἐξαὶ υἱῶν,
Ἐ εἰσεδιθεὶ τὸ συμφέρον.
η τούτη δύο ὁδούς ἔδει-
ξεν εὐ τῷ θεῖ, θατέρων
μὲν εἰλούθερίας, οἷς μὲν αὐ-

tatē in seruitutē redi-
gere, atq; sanctitas le-
ges irritas facere, his
auditis Samij mæro-
re repleti sunt. Sed nō
multo pōst tēpore &
literæ à Cræso Lydo-
rum rege venerūt ad
Samios, iubentes eis
ab illo tempore ut tri-
buta sibi pēderet: si n
minus obtemperau-
rint, vt ad pugnā se pa-
rēt. Cōsultabāt igitur
vniuersitati timuerunt e-
nim subditi fieri Cræ-
so, cōducibile tamen
esse & Aesopū cōsule-
re. Et ille cōsultus ait,
cū principes vestri sē-
tēt iā dixerint de tri-
buto dādo obtēperā-
dū esse regi, cōsiliū iā
minimē, sed narrā-
tionē vobis afferā, &
scietis quid conducat.
Fortuna duas vias o-
stēdit in vita, alterā li-
bertatis, cuius princi-
pium

f 3

pium accessu difficile,
sed finis planus: alte
ram seruitutis, cuius
principiu facile & ac-
cessibile, finis autē la-
boriosus. His auditis,
Samij exclamauerūt,
Nos quum simus libe-
ri, serui esse gratis no-
lumus, & oratorem
infecta pace remi-
serunt. His ergo co-
gnitis, Cœfus de-
creuit bellum in Sa-
mios mouere, sed le-
gatus retulit, Non
poteris Samios de-
bellare, quamdiu est
apud eos Aesopus, &
consilia suggestit. Po-
tes autem magis, ait,
ō rex, legatis mis-
sis, petere ab ipsis
Aesopum, pollicitus
eis pro eo & gra-
tias alias relaturum,
& solutionem iusso-
rum tributorum. Et
tunc forte poteris
eos

χὴ δύσβατο, ἢ γέ τε-
λοι ὁμοιόν· ταπέρας γέ
δυλείας, ἵνε ἡ μὲν δέρζη
δύπτης τε καὶ βάσις, ἢ
τὸ γέ τέλοι ἐπώδυνον.
Ἔωπε ἀγούσαντες οἱ
Σάμιοι, αὐτεβόησαν, ἡ-
μεῖς ἐλεύθεροι ὄντες,
ἐκόντες & γνόμονα δῆ-
λοι, ηγή τη πρεσβύτερων
& σωδειῶν ἀπέπεμ-
ψαν. ὁ μὲν αὐτὸς Καρίας
Ἔωπε μάθην ἐθουλό-
σας πόλεμον καὶ τὸ Σα-
μίων κινέν. ὁ δὲ πε-
σσοῦτος αὐτοὺς ήγειν, οὐ
τὸν αὐτὸν διηγένεις Σα-
μίους ταῦτα χειρολαβεῖν
Αἰσωπον παρ' αὐτοῖς
ὄντο, καὶ γνόμονα ταῦ-
τηντο. Διῆν δὲ μάλ-
λον, εἶπεν, ὁ Εαπλεῦς
πρεσβύτερος δύπτείλας, ἐ-
ξαγῆσαι παρ' αὐτῶν
Αἰσωπον, τανχόμητο
αὐτοῖς αὐτὸν χάρε-
σαι ἄλλας τε δώσειν, ηγή
λησιν τη ἐπιπεπιμέρων
φόρον. καὶ τοτε πάξει οἱ-

ος τε οντις Σύτων αφε-
γένεται. Εό μηρ Κροίσος
καὶ ταῦτα πεισθετικά
διπείλας ἔκδοσεν ἡτο-
μή Αἰσωπον. Σάμιοι δὲ
τῷτον εἰδόθας μάντης
ἔγνωντο. Αἴσωπος δὲ
τῷτον μανθάνει, καὶ φησι,
αἱρόμενοι Σάμιοι, καὶ μόνοι
μόνοι πολλοῖς ποιεί-
μαν παρεῖ. Ζὺς πόδας
ἀφικέθαται τὸν Σαοτίεων,
ἔγελα δὲ οὐμῶν ένα μο-
νονείτεν. ηρέτοντος
οὐρανοῖς λόγῳ
ζώα, πόλεμον οἱ λύκοι
τοῖς αφεβάτοις συνῆ-
ψαν. Τοῦτον καθάπου
ραχούπινον Ζὺς θρεμ-
μαστος, Ετοις λύκοις διπο-
συβέντων οἱ λύκοι πει-
σθετικά διπείλαντες
ιφασκαν τοῖς αφεβάτοις
οἱ βούλοινθε Σιουδὲν
εἰρήνη, καὶ μηδένα πόλε-
μον ιστοποιήσαν, τοις κυ-
ναῖς αὐτοῖς εἰδοῦθα. Τοῦ
τοῦ πεισθέταν ωντας αἰσι-

eos superare. Et Cro-
sus his persuasus, le-
gato missō, dedi si-
bi petebat Aesopum.
Samij autem hunc
tradere decreuerunt.
Quo cognito, Aeso-
pus in media con-
cione stetit, ac in-
quit, Viri Samij, &
ego permulti facio
ad regis pedes pro-
ficiisci, sed volo vo-
bis fabulam vnam
dicere: Quo tempo-
re animalia inter se
loquebantur, lupi bel-
lum ouibus intule-
runt. vna verò cum
ouibus canibus præ-
hiantibus, ac lupos
arcentibus, lupi le-
gato missō dixerunt
ouibus, si voluerint
viuere in pace, & nul-
lum suspicari bel-
lum, ut canes sibi tra-
derent. Ques verò
quum ob stultitiam
f 4 per

persuasæ essent & canes tradidissent, lupi & canes dilacerarunt, & oves nullo negotio interemerunt. Samij igitur fabulae sensu percepto, decreuerunt apud se detinere Aesopum. Ille verò non permisit, sed cum legato vna soluit, & ad Crocem se conferebat. Profectis itaque iis in Lydiā, rex ante se stante Aesopum videns, indignatus est, dicens, Vide qualis homuncio obstitit mihi ad tantam insulam subiugādam? tum Aesopus. Maxime rex, non vi neque necessitate coactus ad te veni, sed sponte adsum: patere autem me parumper audire. Vir quidam quum locutas caperet occidetq;

ας πεθέντων, καὶ τὸν κώνας ἐκδεινότων, οἱ λύκοι τοὺς τε κώνας διεπάραξαν, καὶ τὰ αφεῖαι ράστα διεφεύγον. οἱ Σάμιοι τὸν τοῦ μένθου βέλημα σωνόντες, ἀρμηταὶ μὲν παρὰ ιαυτοῖς καταρχεῖν τὸ Αἴσωπον. οὐδὲ τὸν ἡρίζετο, ἀλλὰ τῷ περισσεύτῃ σωναποτάλισμας, αφέσι Κοριστὸν ἀπῆν. αφιησθεὶς μάντις αἰτῶντος Λυδίαν ὁ Σασιλός ἐπιασθεῖς αὐτὸν σάρτα τὸ Αἴσωπον θεσσαλοῦ, ἡγεμόνατος, λέγων, οὐδὲ ποτεπόν αὐθάρπτιον ἐμποδάν μη: γέγενεν τὸν τέσσαρες ποταμῶν; καὶ ὁ Αἴσωπος, μέγιστος Σασιλεύ, οὐ εἴα, οὐδὲ αἰάγκη τοῖς σε παρεχθύομέν. αλλὰ αὐθαίρετος πάρεμι. αἰάγκου δὲ μην μηχανὴν ακόσιην αὐτὸν οὐ κείδεις τυλέσω, καὶ ἀ-

πον

ποκτηνύς, εὗτε μὴ τέτ-
ητα. ἵσται δὲ κακένον
ἡβούλετο κτείνει φυγήν
οὐ τέπιξ· αὐθαπει, μή
με μάρτιον αἰδῆς· ἐώ
γδ' οὔτε τάχας βλά-
πτω, οὔτ' ἄλλο πῦρ ά-
πανταν σε ἀδικῶ. τῇ
κινήσῃ δὲ τὸν εὖρον οὐ-
μένων ηδὺ φένειομε,
τέρπων τὰς ὁδοπόρους.
Φωνῆς οὐδὲ παρέει
ταλέον οὐδὲν σύρισθε.
κάκειγε ταῦτα ἀκού-
σας, ἀφῆκεν ἀπίειν.
κάκη ρύπη, ἡ βασιλεύ,
τὼν σῶν ποδῶν ἅπε-
μεν, μή μι εἰκῇ φονεύ-
σης. οὐδὲ γὰρ οἴτη τούτη
μι ἀδικησάμηνα, τὸν οὐ-
τελίαν δὲ σώματος γλυ-
καῖον φένειομε λόγειν.
ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμά-
τας ἀμφι, τῷ οἰκτείσεσ-
αντὸν, ἔφη, Αἴσωπε, οὐ-
κοις ἐγώ τοι στέλωμε τὸ
ζεῦ, ἀλλ' οὐ μοισε. ὁ
γενέτελεις, αἴτοι, καὶ λί-
ψη καὶ ὅσ, δέσμωμε τον

εἴσε

retq; cepit & cicadā:
cū & illā vellet occi-
dere inq; cicada, Ho-
mo ne me frustra oc-
cidas: ego enim neq;
spicā lədo, neq; in a-
lia re quapiā iuriaria
te afficio: motu verò
quæ in me sunt mem-
branularū suauiter cā-
to. delectas viatores:
præter igitur vocē in
me ampli⁹ nihil inue-
nies. Et ille cū hęc au-
ditset, permisit abire.
Et ego itaque, ô rex,
tuos pedes attīgo. ne
me sine causa occi-
das: nō enim possū in-
iuria quęquā afficerē,
sed in vili corpore ge-
nero sum loquor ser-
monē. Rex autē mira-
tus simul & miserat⁹
ipsum, ait, Aesope nō
ego tibi largior vitā,
sed fatū. Ergo qd vis,
pete, & accipies. & il-
le, Rogo te, ô rex, re-

f 5 conc

cōciliare Samiis. Quūque rex dixisset, Reconciliatus sum, procidens ille in terram, gratiasque ei agebat. Post hēc suas conscripsit fabulas, quas in hunc usque diem extantes apud regem reliquit. Acceptis autem ab ipso literis ad Samios, quōd Aesopi gratia eis reconciliatus fuerit atque muneribus multis, natiugavit in Samū. Samij igitur hunc videntes, coronāsque ei intulerunt, & tripudia eius gratia constituerunt. Ille autem illis & regis literas legit, & ostendit quōd sibi donatam à populo libertatem, libertate rursus remuneratus fuerit. Post hēc verò ab insula decedēs, circumibat orbem ybique

εασιλεύ, Δρακόντη
Σαμιοις. τοῦ ἢ βασιλέως εἰπόντο, δίκαια
γηρα, πετῶν ἐκεῖνο
ἐπὶ τῷ γῆς, χάρισ
τε αὐτῷ ἀμπλόζ. Τῇ
τοῦτο τὸν οἰκεῖον συν-
γενθάνδρος μήδους, τὸς
μήχει ηγια τοῦ φερού-
νους, παρὰ τῷ βασιλεῖ
κατέλιπε. Δεξάμηνος ἢ
παρ' αὐτῷ γράμματα
απεῖ Σαμιοῖς, ὡς εὐ-
εκτοί Αἰσωπον τέλεις δι-
ήλασκ, ηγια δῶρον πολλὰ
ταλάσσας ἐπιτίθεν εἰς
Σάμην. οἱ μὲν οὐκ Σα-
μιοις τούτον ἴδοντες, σεμ-
ματά τε αὐτῷ αφεσ-
τέλον, Εἰ γρεψεις αὐ-
τῷ πάτε τῷ βασι-
λεώς αὐτέργην γράμματα,
Εἰ ἀπίδειξεν ὡς τῷ εἰς
αὐτὸν θυνομένου παρὰ
τῷ δίκαιος ἐλόγεσσιν,
ἰλόγεσσι πάλιν ἡμε-
ταζ. μᾶτις ἢ τέλει τὸν
εαυτόν, τούτης τῇ

six

οἰκουμένης τοῖς ἀπαντά-
ζοις τῷ φιλοσόφῳ Αἰσ-
ολεύμῳ τῷ ἀρινθύμῳ τῷ
δὲ καὶ τῷ βασιλῶντι,
καὶ τὰς ἐκεῖνος σοφίαν
ἐπιδειξάμφος, μέγας
πιστὸς τῷ βασιλεῖ Λυκή-
ρῳ ἐγένετο. κατ' αὐτούν
γὰρ τὰς χρόνους οἱ βασι-
λεῖς τῷτοι ἀκάλλητοι εἰρή-
νται ἔχοντες, οἱ τέρψεως
χάριν τῷτοι περιβλήματοι τῷ
συφιτικῶν τῷτοι ἀκάλλητοι
χαράφοντες ἐπεμπονοῦσιν· αὐ-
τοὶ οἱ μὲν ἐπιλυόμφοι,
φόρους ἐπὶ ἥπερ τῷτοι τῷτοι
τῷ περιπόντων ἐλαμβά-
νον· εἰ δὲ μὴ Κρίς ἴσσους
πιρεῖχον. οἱ τοίνυιν Αἴ-
σοντοι τῷ περιπόμφα-
τῶν τῷτοι περιβλημάτων Λυ-
κήρῳ οικανὴν ἐπέλινε, καὶ
διδοκιμεῖν ἐποίει τὸ βα-
σιλεῖα. καὶ αὐτὸς ὁ Αἴσος
Λυκήρῳ ἐπεργάζεται βα-
σιλεύσοντι αὐτέπειπεν.
ἄντας ἀλέτων μηρόντων,
φόρους οἱ βασιλεὺς ὅπ-
ταιεῖντος εἰσέπειπεν.

Aīs

vbiq; cū philosophis
disputando. Profectus
autem & in Babylo-
nem, & suam ipsius do-
ctrinam demonstran-
do, magnus apud re-
gem Lycerum euasit.
illis enim tēporibus
reges inuicem pacem
habētes atq; delecta-
tionis gratia quæstio-
nes vicissim sophista-
rū scribendo mittebāt:
quas qui soluerent,
tributa pacta à mit-
tentibus accipiebant:
qui verò non, æqualia
præbebant. Aesopus
igitur quæ mittteban-
rur problemata Ly-
cero intelligens dis-
soluebat & clarū red-
debat regem: & ipse
Lyceri nomine alte-
ra itidem regibus re-
mittebat. Quæ quū re-
maneret insoluta, tri-
buta rex quām pluri-
ma exigebat. Aesopus
autem

autem quum non gnuisset filios, nobilis quendam, Ennum nomine adoptauit, atque ut legitimus filius regi allatum commendauit. Non multo autem post tempore Ennus, cum adoptatis concubina rem habuit. hoc scies Aesopos, expulsurus erat domo Ennum. Qui in illū ira correptus, epistolāq; fictā, ut ab Aesopo scilicet, ad eos q; sophismatis cum Lycero certabant, quod ipsis paratus esset adhærere magis quā Lycero, regi dedit, Aesopi signatam anulo. Rex & sigillo credens, atque inexorabili ira percitus, confestim Hermippo mandat, ut nulla examinatione facta proditorem occideret

Aἰσωπῷ δὲ μὴ παρδοπιησάμεθα, ἐναντία τὸ διγλυῶν Εὐνου τὸν κλῆσιν εἰσεποιήσατό τε, καὶ ὡς γνώσιον παῦσε τῷ Σατιλέοις αφεσενέγκας σωτέρος. μῆτρὶ δὲ οὐ πολὺν χρόνον τοῦ Εὐνου τῇ τοῦ θερμόν παλαικῆ συμφθαρέντῳ, Αἰσωπος τῷρος γνέσις ἀπελαύνειν ἔμελε τὸ οἰκίας. οἱ δὲ τῇ κατ' οἰκεῖας ὅργη ληφθεῖς, ἐπισολῶντες τὰς σπέρματα παρέστησαν περιζηρόντας Λυκίην, ὡς αὐτοῖς ἴσχιμός ἐστι πεντίτελος μακάλον τὸν Λυκίην, τῷ Σατιλέοις συχειλούσε, τῷ δὲ Αἰσωπῷ Σάτιλη σφραγισθεντος διακυλία. οἱ δὲ Σατιλόντες τῇ τε σφραγίδει παθεῖσ, καὶ ἀπιρεστάτησ ὁργὴ χρηστάμεθα, παρεγγένημα τῷ Ερμίπον κελούσεις μηδὲν ἐξεπίπτει, οἷα δὴ παρδοπιησάμεθα,

τίνις Δευχείπολος Αἴ-
σωπον. ὁ δὲ Ερυίππος,
φίλος τε λοιπὸν Αἰσού-
πω, καὶ τότε δὴ τὸ φίλον
ἐπέδειξεν. ἐν ποιησίᾳ
πάφων μηδενὸς εἰδέντος
κρύψας τὸν αὐτῷ παπον,
εἰς διπορήντρος ἔτεσφεν.
Ἐννοοῦσας δὲ τοις οὐλα-
δοίσκοντιν Αἰσώπου πα-
ρέλαβε. Μὲν οὐαγχέο-
νον Νεκτεναῖον Συσ-
τάλος Αἰγυπτίων πρό-
μβρος Αἴσωπον τεθνη-
κείη, πέμψας Λυκίνων
παραχρῆμα ἐπισολῶν,
οἰκοδομεῖς αὐτῷ διπο-
ρήλαχ κελεύοντο, οἱ
πύργοιν οἰκοδομήσοντο,
μήτ ἀραιοῦ, μήτ γῆς
ἀπτόμδρον. καὶ τὸ δίπορει
γέρδηρον ἀεὶ τοῖς πάντας
ὅσα εἰς ἐρετῶσι καὶ τὰ
ποιήσαντες. Φόρος εἰσ-
πεάπλεν εἰ δὲ μη, κατα-
γένθει. ταῦτα τὸν Λυ-
κίνων οἰνοχρωστίνα, οὐ-
δεῖος

deret Aesopū. At Her-
mippus & amicus fue-
rat Aesopo, & tunc se
amicum ostendit. In
sepulcro enim quo-
dam nemine sciente
occultauit hominem,
& secretò nutriuit. En-
nus autem regis ius-
su omnem Aesopi ad-
ministrationē suscep-
pit. Sed quodam post
tempore, Nectenabo
rex Aegyptiorum au-
diens Aesopū occidi-
se, mittit Lycero sta-
tim epistolā, archite-
ctos sibi mittere iu-
bentē qui turrim ædi-
fiscerent, neque cælum
neque terrā attingen-
tē, & responsurū sem-
per aliquē ad omnia
quæcūque rogauerint.
quod si fecisset, tri-
buta exigeret: sin mi-
nus, solueret. His le-
ctis Lycerus mœrore
affectus est, quū nul-
lus

lus ex amicis posset
quaestione de turri
intelligere. Rex ta-
men & columnā sui
regni dicebat inter-
iisse Aesopū. Hermip-
pus autem dolore re-
gis ob Aesopū intel-
lecto, adiit regē, & vi-
uere illum renuncia-
uit, addiditque ipsius
causa Aesopū non in-
teremisse, sciēs quōd
pœniteret aliquando
regem sententiaē. Re-
ge autem nō medio-
criter super hisce ex-
hilarato, Aesopus
fordens, ac squallens
totus adductus est.
quumque rex ut eum
vidit, illacrymasset,
atque ut lauaretur,
aliaq; cura ut affice-
retur iussisset, Aeso-
pus post hoc & de
quibus accusatus fue-
rat, causas confuta-
uit, ob quæ quum

lxx

devos ἦ φίλων διω-
δίου τὸ περβλημα τὸ
τοῦ Ζεύ πύρευ σωῆ-
νει. οὐδέ τοι βασιλεὺς
καὶ κίονα τῆς ἑσπερίδος βα-
σιλεῖας ἔλεγον διπλω-
λεκταὶ τοι Αἰσωπον. Ερ-
μίων δὲ τὸν Ζεύ βα-
σιλεῖας δὲ Αἰσωπον λύ-
πτον μετάνυν, αφοῦ λ-
γε τοι βασιλεῖς, καὶ
ζεῦς εὐεῖνον διηγείλι-
σαι, αφοῦτοι αὐτὸν δι-
χάλιν αὐτὸν δὲν με-
λεῖν, εἰδὼς ὡς μελησ-
μοτε τῷ βασιλεῖ τῆς α-
ποφάπως. Ζεύ δὲ βασι-
λεὺς Διοφεόριτος ἐπὶ
Ζεύσις ἱδίντες, Αἰσω-
πῷ ρυπῶν καὶ αὐχμῶν
όλῳ περσικῶν Ἰητοῦ
βασιλεῖας, αἱ εἰδεῖς αὐ-
τοῦ, διακρύσσοντος, λόγοι-
σιν τῷ τῆς ἀληντο-
μελεῖας ἀξιωθῆναι κε-
λεύοντος, Αἰσωπος με-
τὰ τὴν τοῦ πατέρος ἀντε-
τηρεντὴν τοὺς αὐτοὺς ἀ-
ποκρύπτασθαι. εφ' οἷς καὶ

τοῦ βασιλέως τὸ Εννο
αιακρέν μέλλοντο, Αἰ-
σηπός αὐτῷ συγχώνει
ητῆ περ. ἐπομένως δὲ
ρύταις οἱ βασιλεῖς τὰ
τοῦ Αἰσηπᾶς ἐπισολεῖ
τῷ Αἰσωπῷ ἐπίδωκεν
αὐτογνῶνει. οἱ δὲ αὐτί-
κοι τὰς λύσιν συνεισθ
αερελήματο, ἐγέλασε
τε καὶ αἱ πρεσβύτεραι σκέ-
λοσσεν, ὡς ἐπέδει χθ-
μῶν παρέλθῃ πειμφῆ-
να τὸν τὸν πύργον
οἰκεδομήσαντας, καὶ τού
διποκελιούμδρον καθέστη
ἐπεργατώμδρα. οἱ βασι-
λεῖς οὐδὲ τὸν μὴ Αἰ-
σηπᾶντος περίσσεις ἀπέ-
σθλεν. Αἰσωπῷ δὲ τῆς ἐξ-
αρχῆς διοίκουν συνεχεί-
ελοεν ἄπιστον, ἔκδοσαν
αὐτῷ παραδοὺς καὶ τὸ
Εννο. οἱ δὲ Αἰσηποί
παραδιαβάν τὸν Εννο,
οὐδὲν ἀνδεῖς αὐτὸν ἔφε-
σσεν, ἀλλ' ὡς καὶ παλιν
απερχόντες, ἄλλος τε καὶ
τέλευτος ἐπιτίθει τὸν λό-

rex Ennum esset oc-
cisorus, Aesopus ei
veniam petiit. Post
hæc autem rex Ac-
gyptij epistolam Ae-
sopo dedit legen-
dam. At ille sta
tim solutione cogni-
ta quæstionis, risit,
ac rescribere iussit, vt
quum hyems præter-
iisset missum iri, &
qui turrim essent æ-
dificaturi, & respon-
surum aliquem ad
rogata: Rex igitur
Aegyptios legatos
remisit, Aesopo au-
tem pristinam admini-
strationem tradi-
dit omnem, deditum
ei tradens & En-
num. At Aesopus ac-
cepsum Ennum nul-
la in re tristitia af-
fecit, sed vt filio
rursus recepto, aliis
que atque his ad-
monuit verbis: Fili,
ante

γραπτό

ante omnia cole
Deum. Regem ho-
nora. Inimicis tuis
terribilem te ipsum
præbe, ne te conte-
mnat. amicis facilem
& communicabilem
quò longè beneuo-
lentiores tibi sint. I-
tem inimicos male
habere precare, &
esse pauperes, ne te
possint offendere: at
amicos in omnibus
bene valere velis. Se-
per vxori tuae bene
adhære, ne alterius vi-
ri periculum facere
velit: leue enim est
mulierum genus, ac
adulatum minus ma-
lū cogitat. Velocē ad
sermonem ne posside
auditum. linguae con-
tinens esto. bene a-
ḡtibus ne inuide, sed
cōgratulate: inuidens
enim te ipsum magis
offendes. domestico-
rum

γεν. τέκνον, αφ' πάν-
των σέβε τὸ θεῖον. τὸν
εαυτίκα δὲ Ἰησοῦ. καὶ
τοῖς μὴ ἐχθροῖς σὺ δει-
νὸν σεωτὸν παραποδί-
αζε, ἵνα μὴ καλαφρε-
νῶσι σὺ, τοῖς δὲ φίλοις
πρᾶσιν ημὶ δύμετάδο-
τρν, αἰς δύνασέργουσι σὺς
μάτιλλον γίνεσθαι. ἔτι τοὺς
μὴ ἐχθροὺς νοστρὸν δύσκου
καὶ πένεδει, ὡς μὴ οἴ-
σσι τε εἶναι λυπτεῖν σε.
τοὺς δὲ φίλους καὶ πιν-
ταῖν πράστειν έσθλον.
αἵτινη γαλακτίσι σὺ χρη-
στὸς ὄμιλει, ὅπις ἐπέργου
ἀνθρόπος πεῖσαν μὴ ζη-
τηση λαβεῖν. καθφον γδ̄
τὸ τῆ γαλακτῶν ἐστὶ φῦ-
λον, καὶ καλυκδιόδημον
ἐλάττῳ Φροντεῖ κακῷ.
δέξαιν μη τοὺς λόγου
κτῆται τέλος ἀνγέλος. τοῖς
δὲ γλωττίνος ἐλκευτήσις ἐ-
στο. τοῖς δὲ πράστεισι μὴ
φθόνει, ἀλλὰ σύγχαρε-
φθογάν γδ̄ σεωτὸν μαζά-
λον διλέψεις. τῷ οἰκε-
τῷ

τῶν συ ἐπιμελοῦ, ἵνα
μὴ μέγον ὡς δεσπότης
τε φοβῶν), ἀλλὰ ἐ ὡς
διτερότης αἰδῶνται.
μὴ αἴχματα μαρτύρειν
αὐτὸν τε κρίται. τῇ γυ-
ναικὶ μιθεποτε πισθύ-
σης δάστρηται· αὐτὸν γέ-
δωλίζεται, πῶς σὺ κυ-
εισθε. καθ' ἡμέραν
καὶ εἰς τὴν αὔγειον δέπο-
ται μέση. Βελπον γέτε
λεύτηντα ἐχθροῖς κα-
πιλεῖψα, η ἔστηται τῷ
φίλῳν ἐπιδεῖδας. δι-
αφορῆρετο· ἵστηται
συναντῶσι, εἰδὼς ὡς
καὶ τῷ κινητά μέρεν η
καὶ ταφεστοθεῖται. ἀγα-
θὸς γνόμονος μὴ μετε-
νόῃ. φίληρον αὐδεῖται·
Εὐλετῆς οἵτινες. τὸ γέ-
νερὸν σον λεγόμενον ηγή-
πτελόμενον επεργισι φέ-
ρεν αναγένον. πεπλε-
μὴ τὸ λυπήσονται σε.
ἐπὶ γάρ της συμβαφήν τοι
μὴ λυπά. μῆτε πονηρὰ
βελούσῃ ποτί, μῆτε
τέσσε

rum tuorum satage,
vt te non solum vt
dominum timeat, sed
etiam vt benefactorem
venerentur. Ne pu-
deat discere semper
meliora. Mulieri non
unquam credas secreta:
nam semper armatur,
quomodo tibi domi-
netur. Quotidie in
diē crastrinū reconde:
melius enim mortuū
inimicis relinquere,
quam viuentē amico-
rū indigere. Salutato
facile qui tibi occur-
runt, sciens & catulo
caudā panē compara-
re. Bonum esse ne pœ-
nitentiat. Sulurronem vi-
rū eiice domo tua: nā
quaē à te dicuntur, ac
fiunt, aliis cōmunicabi-
bit. Fac quaē te non
mœstū facient, cōtin-
gētib⁹ ne tristare. ne-
que praua cōsulas un-
quam, neq; mores ma-
ḡlorum

lorum imiteris. His ab
Aesopo Ennus admo-
nitus , tum sermone,
tum sua conscientia,
vt sagitta quadā, per-
cussus animum , pau-
cis pōst diebus ē vi-
ta discessit. Aesopus
autem aucupes o-
mneis accessit, at-
que aquilarum pul-
los quatuor vt cape-
rent, iubet. Sic itaque
captos nutriuit, vt di-
citur , ac instruxit,
cui rei non magnam
fidem adhibemus , vt
pueros in sportis ipsis
appensis , gestando
in altum tollerent:
atque ita obedien-
tes pueris essent , vt
quocumque illi vel-
lent, volarent , siue
in altum , siue in ter-
ram humi. Præteri-
to verò hyemali tem-
pore , & vere arri-
dente , quum ad iter
omnia

πρόπτευκτον μηδέποτε.
ταῦταις οιούστας τὸν προθέτοντας, εἰπεῖ-
νος τοῖς τε λόγοις καὶ τῇ
οίκτικη σωμάτωτε οὐδὲν
εἰλεῖται πληγεῖς τὰς
ψυχὰς μετ' ἀπολας
ημέρας τὸ βίον μετίτα-
ξεν. Αἰσωπός ἐτοι ι-
δεῖται ταῦτας αφεντι-
λεστιμόνος, ἀλλὰν γει-
τερος τελευτας συντη-
φθίσας καὶ διατη-
φεντας εἰς τοὺς ἔρε-
ψεν, ὡς λέγεται, καὶ ἐπαγ-
όδουσεν. ὅπερ ἐπάνω ή
με πήρομον ἔχει, οὐ
ποιήδας δῆλος θυλάκων
αἵρεις πεπονημάτων
βασανίσοντας εἰς ὑψό-
τερον, ἐπτοις ψα-
κηρότερος τοις παραίνεις.
οὐδὲ ὅπερεπειρετος εἰς
βαλοντας ἀποπλεῖ, αὐτὸν
τοις ὑψότερος, αὐτὸν τοις
γάλης χαμάζει. τοῦτο γά-
μερνης ἀρρεγες παρα-
δεσμόντος, ἐπειρετος δῆλος θυ-
λάκων τοις, ἀποπλεῖ το-
ις

ωφές τὸν ὁδὸν συνοδεύειν μεταρθρῷ Αἴσωπος, ἐτὰς τε παιδας λαζῶν, Καὶ τὰς αὐλίκας, ἀπῆγεν εἰς Αἴγυπτον πολλὴν φυγάσια. Εἰ δόξῃ τοφές παπέτωληκιν τὴν σκηνήν μηδέ τοι παραχειρένειν τὸν Αἴσωπον, συνίστρεψε μαζή, φοιτή, τοὺς φίδοις, μεμοθηκάς Αἴσωπον τεθυηκένειν. τὴν δὲ ἐπιέσθη καλύπτοντας ὁ Βασιλεὺς παῖδες τὰς τὴν τέλειαν λαζῆς φέρειβαλέσθησαν, αἵρετος ἐρέων εἰνδιδούσας, Εἰ δέσθηκε, οὐδὲ λαζῆς κίτησεν. Εἰ καθιερθεῖς ἐφ' ὑψηλῷ διφρεύ, Εἰ τὸν Αἴσωπον εἰσαγγέλιαν καλύπτοντας Υἱούμενον εἰνέργειας, εἰσελθόντην Φοῖσιν Αἴσωπη, Εἰ τὰς συνέργειας δέ, σε μὲν ἡλίῳ εἰσερινθεῖς τὰς δὲ τοῖς σε τύττες, αἴρεινοις σείχουσι, καὶ οὐ βασιλεὺς τρωμάτας αὐτὸν, καὶ δώ-

omnia parasset Aesopus, & pueros accepisset, & aquilas, decepsit in Aegyptum multa imaginatione & opinione ad stupefactioνē illorum hominū versus. Sed Nectenabo audito adesse Aesopū, Insidiis circumuictus sum, ait amicis, quia intellexeram Aesopū mortuum esse. Postridie autē iussit rex, vt omnes magistrat⁹ cādidis circūdarētiur vestibulis, ipse lanceā induit, & coronā ac gēmatā citarin. Quumq; sedēs in alto solio Aesopū introduci iussisset, Cui me assimulas, ingredienti, inquit, Aesope, & eos qui mecum sunt: & ille, Te quidē soli verno: qui verò te circumstant, matutinis aristis. & rex admiratus ipsum, donis

eum prosequutus est.
Postero autem die rur-
sus rex candidissimam
indutus, amicis pur-
pureas iussit accipe-
re, ingredientem Aesopum
iterum eadem
rogavit. Et Aesopus,
Te, inquit, comparo
soli: hos autem qui
stant circum, radiis
solaribus. Et Necte-
nabo, Existimo nihil
esse Lycerum praे
meo regno. & Aesopum
subridens, Ne fa-
cile de illo sic loque-
re, ô rex: nam genti
vestrae vestrum re-
gnum collatum in-
star solis lucet. at si
Lycero cōparetur, ni-
hil aberit quin splen-
dor hic, tenebrae ap-
pareant. Et Nectena-
bo apposita verbo-
rum responsione stu-
pefactus, Attulisti no-
bis, ait, qui tunc
adifi-

εοις ἐδέξασθε. τῇ δὲ
μετ' ἐκείνῳ ἡμέρα πά
λιν ὁ μὲν βασιλεὺς λόγο
ηπέτην συνοδουσία
νος, τοῖς δὲ φίλοις φοι-
νικὸς κελάσσων λαβεῖν,
εἰσελθόντες τὸ Αἴσωπον,
τὴν προτέραν αὐθίς
πεῦσιν ἐποδέτο. Εἰ δὲ οἱ
Αἴσωπος σὲ μὲν εἶπεν, εἰ-
κόσια ἡλίῳ, τὸς δὲ πολέ-
στι τύττεις ἀπῆσι. καὶ δὲ
Νεκτεναβὼ σύμμαχον μη-
δὲν εἶναι Λυκήρον περὶ
τὴν ἱρᾶν Βασιλείαν.
καὶ οἱ Αἴσωποι μεταδί-
σται, μὴ διχερῶς δὲ πα-
ποῖς εἰκεῖν λεγε, ἀ το-
σιλεῦν. περὶ δὲ τὸ ὑπ-
μέτερον ἔθνος δὲ οὐδὲν
ἐποδέκνυρθρή Βασιλεῖον
δίκιον ἡλίου σελαγῆ.
εἰ δὲ Λυκήρων παραβλη-
θεῖη, καὶ δέοι μη τὸ
φῶς τοῦ ζόφον δισ-
δέχθειν. καὶ οἱ Νεκτε-
ναβὼ τὴν τοῦ λόγου δι-
σοχίαν συντολαγχεῖσι, η-
νεκάς ημιν, ἐφη, τὸς
μετὰ

μελλοντες τη πινερην οι-
καδομενην; Εστι, εποιησοι
εισιν, ει μενον ιανδει-
ξεις τη τοπον. μη τητο
ιεπιλθων εξω τη πολεωσ
ο Συπλόσις επι τη πε-
διον, ιωδεις διαφειρί-
σους τη χωρην. αγαγών
την την Αισωπον επι της
ιωδειχθείσας η πάχ-
γωνας τετλαρας, τους
τετλαρους τη θεταιν, α-
μα τους παιον διὰ τη θυ-
λάκων απηγορήσοις, Ε-
οινοδόμων τοις παιον
μη χειρος διεις ιερο-
λεια, σκέλουσιν αιω-
νιωναι. οι ή απειρύλος
γηνόμενοι, δότε ημιν, ε-
φόρνει, λιθες, δότε ηγ-
νιαν, δότε ξύλα, Ε ταλ-
λω τη ερεγον οινοδομιν
επιπτηδειαν. ο ή Νεκτε-
νεος της αινδας θε-
σημερος ιανδεις τη θεταιν
εις ιψων αναφερομέ-
νους, εφη πολέμου έμοι
πίλαις αιθρωποι. Εστι
Αισωποι, αλλα Λυκη-

εΘ

αδifcent? Et ille, Pa-
ratis sunt, si modò o-
stendas locum. Po-
stea egressus extra vr-
bem rex in plani-
ciem, demonstrat di-
mensum locum. Addu-
etis itaque Aesopus ad
demonstratos loci an-
gulos quatuor, qua-
tuor aquilis, vna cum
pueris per sacculos
appēsis, ac puerorum
manibus fabrorū da-
tis instrumentis, ius-
fit euolare. Illi verò
sublimes, Date no-
bis, clamabant, lapi-
des, date calcem, da-
te ligna, & alia quæ
ad αδificationem a-
pta sunt. Sed Nece-
nabo viisis pueris ab
aqualis in altum sub-
latis, ait, Unde mihi
volucres homines? &
Aesopus, Sed Lyce-
rus habet: tu autem
homō quum sis, vis

g 3 cum

cum æquo diis rege contendere? & Nectenabo, Aesope, victus sum, quæram autem te, tu respôde. Et ait, Sunt mihi fœminæ hîc eque, quæ quum audierint eos, qui in Babylonie sunt, equos hinnientes, cōfestim concipiunt. Si tibi ad hoc est doctrina, ostende. Et Aesopus, Respondebo tibi cras, Ô rex. Profectus verò ubi hospitabatur, felicem iubet pueris comprehendi, & captum publicè circumduci verberando. Aegyptij autem illud animal colentes, sic male tractari ipsum videntes, concurrerunt & felicem è manu verberantium eripuerunt, ac rem renunciant celeriter regi: qui vocato Aesopo,

Ne

eos ἔχει· σὺ γέγελες, αὐθαπος ὦν, ισογένες ἐσίζει. Βασιλεῖς; καὶ οἱ Νεκτεναῖς, Αἰσωπεῖς τοιημενοὶ εργομένοι δέ σε, σὺ δὲ μειδότερον είσαι φύσιν, είσι μηδιάτεροι ὡδεῖς ιπποι, αὔρατοι επεδαὶ άκένωσι τὸν Βασιλεῖν. Ιαπωνικοὶ ιεροὶ οὐκανθανόσιν. Οὐδέ τοι ταῦτα τοῦτα πάρεστι σοφία, επιδιέξαι. καὶ οἱ Αἰσωποι, διπλορύθμοι στοιχεῖοι θεοῖς. Καὶ θῶν δὲ κατήγετο, αὔλερη τοῖς παισὶν σκέλους σε συλλαβεῖν. Εις συλλαφήντες, δημοσία κατείχεοι κατειχόμενοι οἱ οἱ Αιγύπτιοι τὸ Σῶον σε Σόρδιοι, οἵτω κακῶς πικήσοντες αὐτὸν θεούς μεροι, σωμέδραμον, καὶ τὸ αὔλερον τὸ κέρες τὸ μαστίγεων παπάσιτες, αἰσχύλοις τοῖς πέρησι τῷ βασιλεῖ τοῦ πάτησε. οἱ γαλέας τὸν

Aīc

Αἰσωπον, σὸν ἥδες, φησί, Αἰσωτέ, ὃς Γιός σε-
ἔσθρος παρ ἡμῖν ἐστιν
αἴλιχεργίνα π γεν τά-
το πεποικασσεῖ ὁς. Λυ-
κῆργυ τ βασιλέα ἥδι-
κησεν, ἀ βασιλεῦ, τ πα-
ρελθόντις υπτός ἦτος
ο αἴλιχεργό. ἀλεκτεύο-
ντα γένι αὐτῷ πεφόνδι-
κε μαίχηρι κ λιναγ-
ον. τεσσε π γε μέν καὶ
τοις ὠρας αὐτῷ τ υ-
πτός ομημύνονται. καὶ ο
Βασιλεὺς, σὸν αἰχιών
ψουδόμηρο Αἰσωπε;
πῶς γένι σὺ μιᾶς υπο-
άγλιχος ἀπ Αἰγύπτου
ῆλθει εἰς Βαβυλῶνα;
κακένος μετιδίκας φη-
σίν. Ε ποι, ἀ Βασιλεῦ,
σὺ Βαβυλῶν τ ιππων
δερματζόντων, οἵ συ-
γιδε θήλασι ιπποι συλ-
λαμβανόσι; οἵ οι Βασι-
λεὺς τούτα ακάστα,
τέλι φεγγούντι αὐτῷ ε-
μανδύεσθε. μήτ τούτα
μηποτε φαίνεται αφ-

ηλία

Nesciebas, inquit, Ae-
sope tāquam Deum
à nobis coli felem?
quare igitur hoc fe-
cisti? Et ille, Lycerum
regem, iniuria affe-
cit, ô rex, præterita
nocte hic felis: gal-
lum enim eius occi-
dit pugnacem & ge-
nerosum, præterea
& horas ei noctis
nunciantem. Et rex,
Non pudet te men-
tiri Aesope? quonam
modo vna nocte fe-
lis ab Aegypto iuit
in Babylonem? Tum
ille subridendo in-
quit, Er quomodo,
ο rex, Babylone e-
quis hinnientibus,
hic equæ fœminæ
concipiunt? Rex autem
his auditis, pru-
dentiam Aesopi fe-
licem esse dixit. Post
hæc autem quum
acciuisset ea Helio-

baum g 4 poli

poli viros quæstionū sophisticarū peritos, atque de Aesopo cum eis disputasset, inuitauit vnā cū Aesopo ad conuiuium. Discumbentibus igitur ipsis, quidam Heliopolita inquit Aesopo; Mis-
sus sum à Deo meo quæstionē quandā ro-
gare te ut ipsam sol-
ueres. Et Aesop⁹ Men-
tiris: deo enim ab ho-
mine nihil opus est
discere. Tu autem nō
solū te ipsum accu-
fas, sed & deū tuum. A
lius rursus ait, Est tē-
plū ingēs, & in eo co-
lūna duodēcim v̄bes
cōtinens, quarum si-
gulæ triginta trabibus
fulciuntur, quas cir-
cuncurrunt duæ mu-
lieres. Tū Aesop⁹ ait,
Hanc quæstionem a-
pud nos soluēt pueri.
Templū enim est hic
mund

ἡλίου πόλεως ἀνδρας
ζητημένταν σεφισκῶν
ἐπισήμονας, Εἰ τούτη
Αἰσωπον Διγλεκθεῖς
ώτοις, ἐνάλεσεν ἀμφο-
τέλ Αἰσωπῷ ἐπὶ διω-
χίαν. αἰνακλινθένθων γε
αὐτῶν τὸ ἡλίον πολιτῶν
ης φοιταῖς τὸ Αἴσω-
πον ἀπεσάλιν παρεῖ-
ται γε εἰς μὲν πεντάν πνε-
ποθέασθαι σὺ, ὡς αὖτις
τοῦ ἐπιλύσονται, καὶ ὁ Αἴ-
σωπος, Φύσιδη, θεὸς γένος
παρὰ αὐτράπτης γένος δέ
τημα μεθεῖν. σὺ δέ & μό-
νοι ταυτῆς κατηγορεῖς,
ἀλλὰ οὐ γε γε σὺ. Ἐπε-
ρος πάλιν εἶπεν, Εἴ ταῦτα
μένγας, Εἰ τούτη σύ-
λλογος δάδει πόλεις ἔ-
χων. ἀντικριστού-
ται δοκεῖς ἐσέμασιν. τέ
τας γε τοῦτον δύο νο-
νάγκεις. καὶ ὁ Αἴσωπος
ἔφη, τέτοιο τῷ αὐτοῦ λη-
μῷ καὶ οἱ παρὰ ἡμῖν ἐπι-
λύσονται παρῆδεσ. ταῦτα
μὲν γάρ εἰς τὸ θέρος ὅμη-

σμος.

την τοιαύτην οὐδενός αἰτίαν, οι
πελάτες καὶ αἱ δονήσις ταῖς
ταχαίνουσιν ημέραις οὐκέτι
κατατίθενται, εἰς δύο γωνίαν
χωρίς, αἱ παραστάσεις ἀλ-
λαγας στέχονται. τῷ δὲ φε-
ζῆς ημέρᾳ τοικαλεούσας
τὸν φίλον ἄπαντας ὁ
Νεκτεναβός, φησι, Άψε,
Ἄιοντοι τοῦτον δορλή
τορθόμην φόρυς τῷ βασι-
λεῖ Λυκίων; εἴς δέ τις
αὐτῶν ἔπει, καλός στο-
μός αὐτῷ παρέλαμψε-
τος φράσσαι ήμιν, τοῦτον ὡς
ὅτι οἰδαμόν εἶται οὐκέποτε
μήν. καὶ δια, αὐτοὺς ἐπὶ
τοτε τοιαύτην διπολιγνή-
μανη ἀπελθὼν ἐν τῷ σιω
πεζάρδηρος χρυσομετέλε-
ον τὸν ὡς τοπείχετο, Νε-
κτεναβός διηγλογῶν κή-
λια πέλαντα τῷ Λυκί-
ων ὀφείλειν περίτιας ἐ-
πισυνελθὼν τῷ βασιλέῖ
τὸ χρυσομετέλεον ἐπέδω-
κεν. οἱ δὲ οἱ Καστίδεως

mūdus: columnā annus: vrbes menses: &
trabes horum, dies:
dies autem & nox,
duæ mulieres, quæ
vicissim sibi succe-
dunt. Postridie con-
uocatis amicis omni-
bus Nectenabo in-
quit, Propter Aeso-
pum hunc debebimus
tributa regi Lyce-
ro? At ex his vnuis
ait, Iubebimus ei
quæstiones dicere no-
bis ex iis, quæ neque
scimus, neque audiui-
mus. Et ille, Cras
hac de re vobis re-
spondebo. Decedens
igitur, & composito
scripto, in quo conti-
nebatur, Nectenabo
cōfītēns mille talen-
ta Lycero debere,
mane reuersus regi
scriptum reddidit. Re-
gis autem amici pri-
us quam aperitetur

τὸ

g 5 scrip

scriptum, omnes dixerunt, Et scimus hoc & audiimus & vere scimus. Et Aesopus, Habeo vobis gratiam restitutionis causa. At Nectenabo confessione debiti lecta, ait, Me nihil Lycero debente omnes vos testificamini? Et illi mutari dixerunt, Neque scimus, neque audiimus. Et Aesopus, Et si haec ita se habent, solutum est quaestum. Et Nectenabo ad haec, Felix est Lycerus, talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Aesopo, atque in pace remisit. At Aesopus in Babylonem profectus, & narravit Lycero acta in Aegypto omnia, & tributa
red
κοινωνίας τοῦ θεοῦ μετέπειον πάντες ἐλέγοντες εἰδόμην τὴν τοιχίην οὐκέπειραν, καὶ ἀληθῶς ἐπισάμενοι. οὐδὲ οἶδε τὸ διαδόσσεις ἔνεκεν. οὐδὲ Νεκτεναῖον τὴν οὐρανούσαν τὸ οφελῆσις αἰώνυμος, εἴπεν, εἰ μὲν Λυκήρων οὐδὲν ὁ φειλογότος, πάντες οὐκέπειραν μαρτυρεῖτε; καὶ κακῶν οὐκέπειραν τοὺς οὐρανούς εἰδόμην τὸν οὐρανόν τοῦ Λυκήρου. οὐδὲ Αἰσωπός, οὐδὲ ταῦτα εἴπειν οὐδὲν οὐχί λέλυτο. Συγκριμόν τοῦ Νεκτεναῖον τοῦ Αἰσωποῦ, οὐδὲ ταῦτα μαρτυρεῖσθαι Λυκήρου τοιαῦτα συφίσαι εἰ την Βαπτίσεις ιατρῷ κακηῇ μήπος. τοις δὲ συμφωνηταῖς φόρεται παραδόσει τοῦ Αἰσωπῶν, εἰρηνήν ἀπέσχεται. Αἰσωπός οὐ εἰς Βαβυλῶνα παραγένεται μηδέποτε, διεξαγέτε Λυκήρων τὰ τοῦ Αἰγυπτίου περιστεράτων τοις

χρή τὸς φόρετος ἀπέδω-
κε. Λυκίνεος δὲ εὐέλου-
σεν αὐδολαύτης χρυσάν-
της Αισώπῳ αἴσατεῖ-
ται. μῆτρὶ δὲ τολων χρό-
νον Αισώπος εἰς ἐπά-
δα ἐβυθίσθη τοῦ πολευ-
ομη, καὶ δὴ τῷ Σατιλεῖ
οὐαζεῖν μέρος, ἀπεδή-
μησεν, ὅργον δὲ τοις αὐτοῖς
απέτερον οὐ, μᾶν ἐπαν-
ήξαντος Βαβυλῶνα, καὶ
καὶ τὸ λοιπὸν Διγ. βιώ-
σθη. τούτοις δὲ τοῖς επαν-
ήξασι πόλεις, ἐπειδὴ τοῖς ε-
πιφίλεσι σοφίαις ἐπιδίκτυο-
μέρος, ἥλθεν καὶ εἰς Δελ-
φας. οἱ δὲ Δελφοὶ, δια-
λεγομέροι μὲν ἡκροῶντο
ἥδεντο, θυμὸς δὲ τοις θεο-
πείας εἰς αὐτὸν ἐδέχε-
σαν ἄδολεῖν. ὃ δὲ τοὺς
αὐτοὺς ιππολαβῶν, ἔφη,
αὐτὸρες Δελφοί, ἐπειδό-
μοι ἔντλων ὑπόστης εἰκό-
τειν τῷ σὺν Ιαλάτῃ φε-
ρομέρῳ. κακέντο γένος
ἔγνωτες σὺν πολλῇ δι-
στίμησες ιππολαβῶν

reddidit. Lycerus au-
τεῖ iussit statuā auream
Aesopo erigi. Nō mul-
to autem post tempō
re Aesopus in Græciā
decreuit nauigare, at
que cum rege cōposi-
tione facta discessit,
iurat ei prius p̄ oculū
dubio redditurū se in
Babylonē, atque illic
reliquū vitæ viciū.
Peragratīs autē Græ-
cis vrbibus, & sua do-
ctrina patefacta, pro-
fectus est & Delphos.
Verū Delphi disse-
rentem quidē audie-
runt libenter, sed ho-
nore & obseruantia
eum affecerunt nulla.
Is autem ad eos suspi-
ciēs ait, Viri Delphi,
succurrat mihi ligno-
vos comparare, qđ in
mari fertur. Illud et-
enim vidētes ex mul-
ta distātia dum flucti-
bus agitatur, magni
pretij

pretij esse existimamus, postquam autem proxime aduenierit vilissimum appareret. Et ego itaque quoniam pcul essem ab urbe vestra, ut eos qui existimatione digni sunt vos admirabar. Nunc autem ad vos profectus, omnibus (ut ita dixerim) inueni inutiliores, sic decepti sum. Quoniam haec audiuit et Delphi, & timebant ne aliquo modo Aesop & ad alias urbes accedens male de se diceret, decreuerunt dolo hominem occidere. Atque igitur auream phialam ex eo, quod apud se erat, facello Apollinis accipientes, clavis in Aesopi absconderunt stragulis. Quoniam Aesop verò ignoraret quae ab ipsis dolofacta fuerant, egressus ibat in Phocidem. At

Delphi

φερόμενον, πολλάκις οὐκέτι εἶπεν εἶναι οἰούσθα. ἐπίδειον δὲ ἐξυπέτητο τε σέληνη, δύτελέσατο φαγετοῦ. καὶ γὰρ γάνη πόρφωρεν τὸ ὑμάνιον πόλεως αὐτοῦ, αἷς θύρας οὐ μέσην λόγην οὐδέποτε ἔθαψαμενον. τυνιδίον δὲ ἐλθών αὐτὸν οὐκέτι πανταν, αὐτὸν εἰσεῖν, αὐθρώπων δύο εγενήσαντέρεις οἵτινες πεπλασθέμενοι. Σῶμα ταῦτα ἀπέσταττες οἱ Δελφοί, καὶ δείσαντες μή πας Αἰσωπός οὐδὲ τοὺς τούτους μάλιστα πόλεις Καδίζαν, κακῆσις αὐτὸν λέπη, ξελόνη ἐνεγκλύποντο δόλῳ τὸν αὐτρωπον ἀνελέντες. καὶ δῆτα κευτοῦ φάλλον εἴπερ τοῦτο παρατίθεται, οὐδὲ Απόλων οὐδὲ οὐδελόρθος, λάθραι φοῖς Αἰσωπόν ποτέ περιέψαντο στάματος, τοῦ δὲ Αἰσωπού τὸν πάτερα τὸν οὐτούντος οὐκαρενθέτητο, εἰςελθών ἐπορθέστο τοις φωκίδαις. οἱ δὲ

Δελφοί

Δελφοὶ ἐπιδραμύτες,
καὶ κατεχόντες αὐτὸν,
αἰένεινον ὡς ἵερους λη-
ψόποι. Οἱ δὲ αἰγαλεί-
να μιδὲ πεπαχένται
τοιχῷ, σκένειοι τοῖς βί-
αι τὰ σράματα αια-
πτύξαντες τὴν χρυσῆν
εὑρεγ φίλων, λόγῳ ἀ-
γαλαβόντες, τοῖς εὖ τῇ
πόλι τὸν ἀπεδείκνυ-
σαν τὸ σωτὴρ ὄλεινα θεό-
βω. οἱ δὲ αὐτὸν Αἰσωπὸ-
τὴν σκένειναν συννοίσας
ἐπιθύλιν, ἐδέει τὸν αὐ-
τῶν δεπολυθήνει. οἱ δὲ
ἢ μέγοντον τὸν ἀπέλυσαν.
ἄλλοι δὲ ιεροσυλήσαντε,
καὶ εἰς τὸ δεσμωτήρεν
εὑνέσαντο, θανατον αἴ-
τες κατεψήφιστορμοι.
Αἰσωπὸς δὲ μιδὲ μη
μηχαιτὴν πονηρέας τῆς
δε τύχης συθίηνα δυ-
νάμενος, ξαντὸν ἐπὶ τὸ
ειρκτῆς ἔθρωντο κατή-
μενος. Τὸ σωτήραν δέ
της αὐτῷ, Δαμάγης τένο-
μοι, τοῖς αὐτῷ εἰσελ-

Θάν,

Delphi aggressi, & de-
tinentes ipsum, percō-
tabātur ut sacrilegum.
Illo autem negante a-
liquid fecisse eiusmo-
di, illi vi stragulis e-
uolutis, auream inue-
nerunt phialam, quā
etiam acceptā omnibus
ciuibus ostende-
runt non cum paruo
tumultu. Igitur Æso-
pus cognitis illorum
insidiis, rogabat eos,
ut solueretur. Hi au-
tem nō solū nō sol-
uerunt, sed ut sacrile-
gum in carcere quo-
que iniecerunt, morte
eius suffragiis decre-
ta. Æsopus autem
quum nulla astutia à
mala fortuna li-
berari posset, seipsum
in carcere lugebat
sedens. Ex familiari-
bus autem ipsius qui-
dam, Damas nomi-
ne, ad ipsum ingres-
sus

sus, & videns eum sic lamentari, causam rei rogauit. & ille ait, Mulier quædam quū recenter suum virum sepeliuisset, quotidie profecta ad tumulum, plorabat. Arans autem quidam non procul à sepulchro, amore captus est mulieris, & derelictis bobus iuit & ipse ad tumulum, ac sedens vñā cū muliere plorabat. Quum illa rogaret, cui nam & ipse sic lugeret? Quo niā & ego, inquit, decentem mulierem sepeliui, & posteaquam plorauerō, mœstitia leuor. Illa autem, Et mihi id ipsum accedit. Et ille, Si igitur in eadem incidimus mala, curnā inuicem non coiungimur? ego etenim amabo te vt illam, & tu me rursus

θῶν, καὶ οὐτας ἔπειτας ὀλοφυρεύμενον, τὰς αὐγὰς
Ἐπιμένοντος ἡρετοῦ καὶ δι
ἴφη, γανή περ περισσότε
τως τὸ ἐσωτῆρος αὐδρα
Γάνθαρι, καὶ τὴν οὐερεν
ἀπίστοις περιστο τὸ μην
μεῖον, ἐθρύλοις αἰροτελῶν
δὲ θεοὺς & πόρρω Θεού
μυλέσ, εἰς ἐπιθυμίαν ἡ
καὶ τὸ γανάκησ, καὶ κα-
πιλτον τὸν Βόιον ἥλ-
ιον καὶ αὐτὸς περιστο τὸ
μηνηρα καὶ περιστο συ-
νεθρύλοις τὴν γανάκην. ὁ
ἡ πυθομένος, οὐ δηποτε
Ἐπιτονεις επίτως ὄδυσσε;
ὅπικάρῳ, φοινι, διπει
πη γανάκηα πετάξε-
ζει, καὶ επέδιαν κλαύ-
σον, τὸ λύπης καθίσο-
μεν. ἦ το, καὶ μηδὲ τρυπά-
σαι τὸ περιστονεταμέ-
κεινθω, εἰ τοίνυν τοῖς
αὐτοῖς περιπτώγε-
μεν πάγεσ, οὐ δη ποτε
ἄπληλοις μη σωθείμενοι;
ἔτοι τε γη φιλίων σε-
ας σκείβω, καὶ μὲ σὺ
πάλ.

yt

παλιν ὡς τὸ στεπῆς αὐ-
δρα. οὗτοι εἴκοσι τὼ
γυναικεῖ καὶ δύο σωμάτι-
δον σὺ τέτοιος καὶ λέπτης
ἐλθόντες, οἱ τοιούτους λύ-
σας, ἀποτίλασσεν. οἱ δὲ εἰ-
πανελθάνοντες τοιούτους λύ-
σας μὴ δύρεσσι, καὶ πλεοδού-
τε καὶ οἰραώσαν ισχυρῶς
συεγκρατοῦσι. ελθόντες δὲ οἱ
ηγανῆ, καὶ διαφυγόμε-
νον δύρεσσι, φοιτούσι
πάλιν κλαύσεις; κακεῖσθαι,
νῦν, εἶπεν ἐπὶ ἀληθείας
κλαύσω. κακῷ γάρ τοι πολ-
λοὺς Διοδόρας καὶ δύ-
νας, νῦν τοῦ ὄντος Ιησοῦ,
λύσιν Θεοῖς μηδεμίᾳ
γενέσθαι. καὶ ταῦ-
τα παρηγόντες οἱ Δελ-
φοι, καὶ σύνθαλόντες αὐ-
τὸν τὸ εἰρητῆς, εἰλυγού-
σιαί τοι Θεοῖς κηρημένης.
οἱ δὲ τοῖς αὐτὸς ἐλεγεν-
τοῖς ἦν ὅμηρον τὰ ζῷα
αὖτες θαυμάχοι φίλοι
θεοῖς, εἰς δὲ τοὺς αὐτοὺς
· σκάλεσε, καὶ ἀπαγγείλω-
σει τῷ μετονομασθεί-

vt tuum virum. His
persuasit mulieri, &
conuenetunt. Interim
autem fur profectus, &
boves soluens abegit.
Ille autem reuersus nō
inuentis boibus, & plā-
gere & lugere vehem-
mēter instituit. profe-
cta igitur & mulier,
& lamentantem inue-
niens, inquit, iterū plo-
ras? & ille, Nūc ait, ve-
rē ploro. & ego itaque
multis euitatis peri-
culis nūc verē fleo, so-
lutionem mali necūde
inueniens. Post hāc
affuerunt & Delphi &
extractū ipsum ē car-
cere trahebant violen-
ter in præcipitium. Ille
autem eis dicebat: Quā
do collequebantur a-
nimalia bruta, mus-
ranæ amicus factus,
ad cœnā eā inuitauit,
& abducta in pena-
riū diuitis, ubi multa
escul

esculenta erant: Comede, inquit, amica rana. Post epulacionem & rana murem in suam inuitauit cœnationem: sed ne defatigere, inquit, natādo filo tuum tuum pedem meo alligabo. Atque hoc facto saltauit in paludem. Ea autem vrinata in profundum mus suffocabatur & moriens ait, Ego quidem per te morior, sed me vindicabit maior. Supernatante igitur mure in palude mortuo deuolans aquila hunc arripuit, cum eo autem appensam vna etiam ranam, & sic ambos deuorauit. Et ego igitur, qui vi per vos morior, habeo ultorem: Babylon enim & Græcia omnis meam à vobis exig

τὰ πλεῖστα τῷ ἐδυνά-
μων λιβ. δέλφις, Φοῖο,
φίλε βάτραχος. μῆτρά την
εἰσαστιν Εἰς τὸ βάτραχος
τὸ μὲν ἐπὶ τῶν οἰκείων
κιάλεσσος δίηγαν. ἀλλὰ
μὴ δύσκολης, Φοῖο, γν-
χόμενος, μηχανίδα λε-
πτή τὸ σὸν πόδια τῷ ε-
μαυτῷ αφοπεῖσθαι. Εἰ
τότο πρόδεξας ἥλαρε εἰς
τὴν λίμνην. αὐτῷ δὲ τοῦ
πεδιώναρτος εἰς Κάρον,
ὁ μῦς ἀπεπνίγεται, Εἰς
οπανεῖπεν· ἐγὼ μὲν τὸν
σὺ Θηνόκα, σκοτικῆτή-
σθημεν τῇ νῶσῃ μετέχοντο.
επιπλεόντες τὸν δέ μη-
δος τῇ λίμνῃ νερεῖς κρα-
τεπέντε αὐτὸς. τὸ δέντεν ἀφ
ήγουσε, σωμὰ αὐτῷ δὲ
αφοπεῖται μέρον διατηνόμενον
τὸ βάτραχον. καὶ ἔτις
ἄμερον κατεπονήσαστο.
καὶ γὰρ τίνα βίᾳ αφέται
ὑμῶν διατηνόμενον, εἴτε
τὸ ἄμερον τοι. Βαβυ-
λὼν γένεται Ελλὰς πᾶ-
σα τὸ ἐμέγε ταξιδεύειν

ἀπομητέεσι τύνασθεν. οἱ
μὲν οὐδὲ Δελφοὶ εἰδῆσσι
ἐφείδοντες τὸν Αἰσωπόν. ὁ
δὲ ἐπὶ τῷ θεῷ Απόλλωνος
κατέφυγεν εἰργόν· οἱ δὲ
κύκνεις θεοπάτασσον-
τες μετ' ὄργην, ἐπὶ τὸν
κρημνὸν αὐθίς εἰλκην.
ὁ δὲ ἀπαγέμιθρος τὸν ἔλε-
γχον, ἀκρόστετό μια Δελ-
φοῖς, Λαγωὸς τῶν ἀετῶν
διακόδιμον, τοῦτος κατέ-
την κανθάρες κατέφυ-
γε, δεόρθρος τῶν αἰτών
σπεθηναί. ὁ δὲ κανθάρος
ῆξεν τὸν αἴτον, μηδε-
λεῖν τὸν ικέτην, ὅρκίζων
αἴτον τῷ θεῷ μετίτιτον Δε-
ὸς, οὐ μηδὲ μη καταφέρει
νηστοῦ τὸν μικρόστητον αἰ-
τῶν. ὁ δὲ μετ' ὄργην τῇ
πτέρευτι ράπτοσες τὸν
κανθάρον, τὸν λαζαρὸν ἀρ-
πάσας κατέφυγεν. ὁ δὲ
κανθάρος τῷ τε αἴτῳ
σωσαπιπτή, οὐδὲ τὰ
καλύπτα τυττε καλύπτε-
σθαι, ἐδημοσεόλθειν,
τὰ δὲ τύττε κατακυ-
λίσας

exigēt mortem. Del-
phi tamen ne sic qui-
dem pepercerunt Ae-
sopo. Ille autem in
Apollinis confugit sa-
cellum, sed illi & illinc
extraxerunt irati, &
in præcipitum rursus
traxerunt. Aesopus
quū abduceretur, di-
cebat, Audite me Del-
phi: Lepus aquila in-
flectātē in lustrum sca-
rabei confugit, rogans
ut ab eo seruaretur.
Scarabeus autem ro-
gabat aquilam ne oc-
cideret supplicem, ob-
testādo ipsum per ma-
ximum Iouem, saltem
ne despiceret paruita-
tem suam. Illa verò ira-
ta, ala percutiēs scarā-
beū, leporē raptum est
depasta. Scarabeus au-
tem & cum aquila vo-
lauit, ut nidum eius
disceret, ac iam profe-
ctus, oua eius deuo-
h luta-

luta discupit. Illa autem quum graue existimaret, si quis hoc auras fuisse, & in altiore loco secundò nidiificasset: & illic rursus scarabeus iisdem hāc affecit. Sed aliqua inops consilij penitus, aīcēdit ad Iouem (in eius enim tutela esse dicitur) & in ipsius genibus tertia foetura ouorū posuit, deo ipsa cōmendās, & sup plicans, ut custodiret: sed scarabeus ē stercore pilula facta, aīcēdit, & in sinū Iouis eā demisit. Iupiter assurgēs ut simum excutere, & oua abiecit oblitus, quæ & contrivit deiecta. Sed quum dicisset à scarabeo, quā hāc fecisset ut aquilā vlcisceretur, nō enim scarabeum tantum illa affecit iniuria, sed & in

λίστας διέφθερε. Φέρετον ποιοπομφύς, εἴ πε τῷ τολμέοδε, καὶ πι μετεωρέτης τόπος τὸ δύστερη νεοπλοποιησαράς· κακοῖ πάλιν καυταρούς τὰ ἵππα τερητού διέπηκεν. οὐδὲ τὸν αμηχανόσας τοὺς ὄλοις, αἰσθατὸν ἐπὶ τὸ Διατρέποντος εἶναι λέγεται· πίσιν αὐτῷ γένεσο τῶν τείτων γενήσιν τοῦ αἵματος, τοῦ θεοῦ τοῦ παραγένετος, οὐδὲ ικετεύσας φυλάττειν. ο καΐτηρος δέ πότρυ σφαῖραν ποιοτας, οὐδὲ αἰναβας ἵπποι τὸ πόλως τὸ Διος ζεύτην καθῆκεν. οὐδὲ τὸν αἰνισταντας εἴφερε τὴν ὄντον διπονάζεσσαδέ, οὐδὲ τὴν ὀάσιδερρίτεν σύλλαθον, οὐδὲ την ποσόντα. μαθὼν ἃ πέρος τὸ καυταρούς, οὖν ταῦτα ἔδειξε τὸν αἴσιον μῆτρον, τὸ γέροντα καὶ πατέρας εἰκείνος, μάγον ἡ δικ

δικησεν, ἀλλὰ νῦν εἰς τὸ
Δίος αὐτὸν ἡσέβησε,
αφέσθαι μὲν τὸν εἶπεν ἐλ-
γόντα, κατέταργεν εἴναι
τὸ λυπουμένα, οὐ δι-
κέγοντος λυπάσιν. μὴ δι-
λόγει, πῶς τὸ γέροντος
αὐτῶν παρανοθύει, οὐ
γεβάλλει τῷ κατέρρεω
διαλλαγής αφέσθαι μὲν
τὸν γέροντα τὸν μὴ παθο-
μόν, σκένειος εἰς καμ-
ρὸν επεργνάτη τὸν αὐτῶν
μετεπέγκει τοκετὸν, ἵνα πο-
σθῇ μὴ φάγειν τὸν καύσα-
ρει. καὶ ὑμεῖς δινῶσθε
οὓς Δελφοὶ, μὴ ἀπ-
μάσσοντες τὸν δῆμον τὸν γέ-
ρον, εἰς δὲν κατέρρυπτεν, εἰ
Ἐ μικρῷ πετύχηκεν ιε-
ρῷ· καὶ δὲν γέλασθε πε-
τερόψι. οἱ δὲ Δελφοὶ
τάττων ὀλίγος φρεγτί-
ζοντες, τέλος ἐπὶ τὸν θύ-
μον τοῦ ὄμοιώς ήγεν. Αἴ-
σωπος δὲ μιδενὶ τὸν
αὐτὸν λεγομένων ὁρᾶν
κακοποδύεις πάλιν φη-
σίν· αὐτὸς αὐτόμερος

& in Iouem ipsum
impia fuit, aquilæ re-
uersæ ait, Scarabeum
esse qui affecit mœ-
rore, & certè iure af-
fecisse. Nolens igitur
aquilarum genus de-
ficere, cōsuluit scara-
beo, ut aquilæ recon-
ciliaretur. Quum hic
non paruisset, ille in
aliud tempus transpo-
suit aquilarum partū,
quum non apparent
scarabei. Et vos igi-
tur, o viri Delphi, ne
despicite hunc deum,
ad quem profugi, et si
parum sortitus est
delubrum: neque e-
nim impios negli-
get. Delphi verò hæc
parum curantes, re-
ctā ad mortem iti-
dem agebāt. Aesopus
nullare rē à se dicta vi-
dens eos flecti, rur-
sus ait: Viri crude-
les & imperfectores

audite: Agricola quidam in agro cōsensuit, & quum nunquam ingressus esset in yrbe, precabatur domesticos ut eam videret: at illi iunctis asellis, atq; in curru eo imposito solum iussuerūt agere. Eunti autem procella & turbine aēre occupantibus & tenebris factis, aselli à via aberrantes in quoddam præcipitum deduxerunt senem atille iam præcipitandus, ô Iupiter, ait, in qua re te iniuria affeci, quod sic iniquè occidor, præfertimq; neque ab eius generolis, neq; à mulis bonis, sed ab asellis vilissimis? Et ego itaque eodem modo nunc tristor, quod non ab honoratis viris aut elegantibus, verum ab inutilibus

& pessi-

mis. Porāntes anōto-
re, μαρτύριον ήσεν ἀ-
πό την πόλεων, ἐπει
ποδεμού τοῦ λαγείσ
τοῦ, παρεγένετο τοῖς οἰ-
κετεσ τῷ τοῦ θεοῦ οἴ-
ζούς ζεύκτες ὄντας. Ε
πει τὸ αὐτὸν αὐτὸν α-
ναθιβασθεὶς μάρτυρ
επέλευσον ἔλαντον. ο-
δόλον, οἱ καμάροις οἱ
τύλαιοι, η διάπαντας
βόσκοντες, οἱ σόφες μηνοί
τοι, ταὶ αἰγαίαι τὸ οὖτε
τακτανταί εἰσιν οἵτινες τὰ
πρεσβύτεροι. οἱ μέταν
ηδὲ ταραχημένοις, οἱ
ζεῦ, εἶτε, οἱ ποτέ σε νότι
καιοντες, οἱ πάντα παραγό-
ντες λαπτανταί, οἱ τοι-
μοὶ οὐδὲ ιπποι τοις θύ-
ραις, οἱ δὲ ιπριόντας οἴζο-
τον, οἱ τοις θύραις διτε-
λεσταντες; οἱ τοις θύ-
ραις ιστοις τοις δυο-
χεργοῖς, οἱ τοις θύ-
ραις ανθράκαι, οἱ επιστή-
μοντες, οἱ τοις θύ-
ραις αγριεις

nisi

χρημάτων διστάλιμην.
μέττουν ἐπίδεικτον καὶ
μήτρας αφίσας τριῶν εἰ-
ρηκε πάλιν μεῖζον: ἀ-
ντίγνωστον τὸν οἰκεῖον ἐγγο-
θεῖς θυσαρέος, εἴς ἀ-
γρὸν ἀπέστηε τὴν χ-
ραῖνα, μόνην ὃ τὴν θυ-
σαρέον διπλασίαν εἶ-
δεστο. Ηὔτε πάτερ, εἴπειν,
αἰσθόσιον περάτεος σύρρ-
ιπτον μὴ τοῦτο πολ-
λῶν αὐτρῶν αἰργανῆ-
σαν, οὐ τοῦτο οὖν θυσαρέον
οὐδὲ μή. τοῦτο τριών καὶ
ἐφίμων, ὡς παρέστησαν:
Δελφοῖς, λέγω ὡς ηγε-
μονὸς Σκύλλης Εὐχεβ-
βοὶ σφειτοῖσιν, καὶ ταῦτα
εἰς Αἴθιον σύρετεσσιν, οἱ
παραγόντες ἀδικῶσσαν
αἰνιᾶσσιν δοτεῖσθεν. Νο-
μογάνημα γένεται ίμενον τῇ
πατρίδι, οὐ θεοῖς μηδε-
τύροις, οὐδὲ τοῖς πάτερ-
σίκης διπλασίαις, οἱ
μητρὸι Κηφισίοντο εἰσα-
κοσιώτες. Ἐρριψθεν τοῦ
αὐτοῦ οἱ Δελφοὶ καὶ

& pessimis interfici-
cior. Iaq; præcipitan-
dus eiusmodi dixit
rursus fabulam: Vir
quidam suā deamans
filiam, ius misit uxo-
rem, solam autem si-
liam receptam viola-
uit. Illa autem, Pater,
ait, scelestā facis: mal-
lem tamon à multis
viris dedecore hoc af-
fici, quam à te qui
genuisti. Hoc nunc
& in vos, o iniqui
Delphi, dico, quod
eligerem in Scyllam
& Charybdim potius
incidere, ac in Africæ
Syrteis, quam per nos
iniuste atque indignè
mori. Execror igitur
vestram patriam, &
deos testor, me præter
omnem iustitiam in-
terire, qui me vici-
scerunt exauditum
Præcipitarunt igitur
ipsum Delphi de ru-
h 3 pe,

pe, & mortuus est. Nō multò post autem pestilentia laborātes, oraculum acceperunt, expiandam esse Aesopi mortem. Cui, quòd & consciij sibi essent iniustè eum interfecisse, etiam cippum erexerunt. Sed primates Græciæ ac sapientissimi quique, quū & ipsi quæ in Aesopum facta fuissent, intellexissent, & in Delphos pfecti sunt, & cum illis habita inquisitione, vltores & ipsi Aesopi mortis fuerunt.

Finis Aesopi vita à Maximo Planude conscripta.

Ἐκρημέττε, καὶ ἀπέθανεν.
Ἐπολεμοῦσι οὐδὲν τοιούτοις
μάλιστα συγχρέεται, οὐδὲν
συγνόνιτον, οὐδὲν λάσπε
οὐδὲ τὸ Αἰώνιον θάνατον.
Ωὐ καὶ αἱ σωματιδίτες ἔσω
της ἀδίκως φονεύθεται,
καὶ σύλλησις αἰτησομένη.
οἱ δὲ εἰς τὴν Εὐλαΐδα προσ
ταῦτα γενόντες, καὶ δουτοῦ τῆς σο
φιατέραν καὶ αὐτοῖς τὰ
εἰς Αἰώνιον πεπειραμέν
τα μαρτύρια, εἴσι τε Δελ
φες παρερχόντοι, καὶ
οὐδὲ ἀνενοίσαι σκεψά
μένοι, πρωρεὺς καὶ αὐ
τοῖς τῷ Αἰώνιῳ θανάτῳ
μαρτύριασιν.

Τέλος Φίλος Αἰώνιος
Εἰς τὸν Μαζίμου Φίλον
Πλανέδης συνήσυφεν
το.

ΑΙΣΩΠΟΥ ΆΕΣΟΠΙ ΦΑ-
ΜΥΤΟΙ. ΒΥΛΑΕ.

*

*

Ἄερὸς καὶ Αλώ-
πης.

AQVILA ET
Vulpes.

Ἐτος καὶ Α-
λώπης φι-
λιωθύτες,
ωλησίον ἀλ-
λάων οἰκεῖν ἔγραψαν,
εἰσεγάνουν φιλίας ποι-
ῶμεν τὴν συνίθεσιν.
οὐ μέτεφέν ψυλλὸν δεν-
δρόν

Q V I L A
& Vulpes
inita amici-
tia, prope
habitare decreuerūt,
amicitiā familiarita-
te confirmantes. Itaq;
Aquila super alta ar-
bore

bore nidum affixit. Vulpes verò in proximis arbustis filios pепerit. Ad pabulum igitur aliquando Vulpe profecta, Aquila cibi inopia laborans, deuolans in arbusta, & filios huius abre-tos, vñacum suis pul-lis deuorauit. Vulpes itaque reuersa, & re-cognita, non tā filio-rum tristata est mor-te, quām vindictæ in-opia: quia enim terre-tris esset, volucrem persequi haud pote-rat. Quare procul stans, quod etiam im-potentibus est facile, inimicæ maledicebat. Non multo autem post, caprā quibusdā in agro sacrificanti-bus, deuolans Aquila partem victimæ cum ignitis carbonibus rapuit, & in nidum tulit

δρε τὸν καλικὸν ἐπίκεια
τοῦ ἡγεμόνος Αλώπηκος σὺ τοῖς
ἴσχυσιν θάρυβοις ἐτεκνο-
ποιήσας. ἐπὶ νομέων
οὗ ποτε τὸν Αλώπηκος
περιστελθύσας, ὁ Αετός
τροφῆς ἀπορεῶν, καθε-
τὼς ἐπὶ τῷ θάρυβον, καὶ
τὰ τέκνα τούτης αἰχνε-
πάγκας, ἄμφοι τοῖς αὐ-
τῷ νεοτοῖς ἐθουνόσιν.
ἡ δὲ Αλώπηκος ἐπανελ-
έγοντα, καὶ τὸ περιχέρεν
μαθήσονται, καὶ ποσθρυτὸν
τῷ τῷ τέκναν λιγίᾳ
θαύτῳ, οὔσην ἐπὶ τῷ
ἀνέντι ἀπόρῳ χρονίᾳ
γειδοῦσα πτώσιον διώ-
κειν εἰχεῖσα τε λινό. διὸ
ηγή πορρώθεν ισάσσον,
τεθρόντη τοῖς ἀδυάν-
τοις ἐστιν εὐπόρον, τῷ
ἐχθρῷ κατηρεῖται. καὶ πόλ-
λοι δὲ οὐσερον αἰγάλην
ἐπὶ ἀρχῇ θυόντας, κα-
πιπτεῖσιν ὁ Αετός μέρες
ποτὲ θυμόταν σὺν ισο-
πύξοις αὐτοτάξιον οὐ πε-
σε, καὶ πάντας νεοτοῖς
νήσα

ηγαθήν. αὐτέμες ἐσφο-
δρὺς πιθεῖσαν τος τίλι-
κῶνται, οἱ φλογῆς αβα-
δεῖσιν, οἱ ἀποδεῖς ἀ-
πτίως ἐν τυλχάνον-
τες, ὅπτηστες εἰς γῆν
κατέπεσται. η δὲ Αλώ-
πηξ ἐπιδραμέσσοντο ἐν ὁ-
ψει τοῦ Αἴτεος πάντας
κατέφερθεν.

Επιμένειον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ φίλιαν πιθεῖσαν
δύντες καὶ τὴν σὺν τῷ
ὑδηκημήρᾳ φύγωσι πι-
μαζίαν διὰ ἀθίνειαν,
ἀλλὰ τὴν γέ θείαν δι-
κινούσι παρεκρέοντας.

Αἴτεος νόμοι Καύ-
ρας.

ΛΑΖΩΣ ιω' Αε-
ρὸς διανόμηρος
τοῦς κατίτιν Καύρα-
ς κατέρυγε, δέομδος
ιω' αὐτὸς σωθῆσεν. οὐ
δὲ Καύρας ἡέισ τὸν
Αἴτεον μηδελεῖται
κατίτιν, οὐκίσαν αὐτὸν

tulit. Vento autem
vehementer tunc flā-
te, & flamma excita-
ta, Aquilæ pulli inuo-
lucres adhuc quū es-
sent, assati in terram
deciderunt. Vulpes ve-
rò accurrens in con-
spectu Aquilæ omnes
deuorauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos
qui amicitiā violarint,
licet ab affectis iniuria
fugiant ultiōne ob im-
potentiam, diuinum ta-
men supplicium non de-
pulsuros.

A Q V I L A E T

Scarabeus.

2

LEpus Aquila inse-
stante in lustrum
Scarabei profugit, ro-
gans ut ab eo serua-
retur. Scarabeus au-
tem rogabat Aquilam
ne occideret suppli-
cem, obtestanti ipsam

h 5 per

830

xv

830

per maximū Iouem, ne scilicet contemneret paruitatem eius, Illa verò irata ala per cussit Scarabeum, & Leporem arreptum deuorauit. At Scarabeus, & cum Aquila volauit, ut nidum eius disceret: ac iam profectus, oua eius deuoluta disruptit. Illa autem quum graue existimaret, si quis hoc ausus fuisset, & in altiore loco secundò nidificasset, & illic rursus Scarabeus pariter hanc affecit. Sed Aquila inops consilij penitus ascendit ad Iouem (in eiusenim tutela esse dicitur) & in ipsis genibus tertiam fœturam ouorum posuit, Deo ipsa commendans, & supplicans ut custodiret. Scarabeus autē è ster-

ct̄ Ἐ μηγίστα Δίος, ἡ μή μὴ καπιφερνησμένη τὸ μηχόπτερον αὐτῆς. ὁ μετ' ὅργην τῇ πτέρυξι βασισθεὶς τὸ Καύθιζον, τὸ Λαιμὸν ὀξεῖστας κατέφερε. ὁ δὲ Καύθιζος τῷ τε Αἰτίῳ σωκράτη, ὃς τὸν πελμαῖν τέτταν καθαμέθειν, καὶ δὴ ωφελέαν, τὸν δὲ τέτταν καπεκυδίσας διέφερε. Ἐτὸν δὲ τὸν ποιησαμένον, εἴ τις τὸν τολμησάντες, κακαὶ μετενδοτέρας ζεπτὸν διδύτερον νεοπόποιησημέρις, κακοῖς πάλιν ὁ Καύθιζος τῷ ἴσητεττον διέθηκεν. ὁ δὲ Αἰτίος ἀνηγγειλόντας τοῖς ὀλοῖς, αἰδοῖς ἐπὶ τὸν Δία (τέτταν γειτόνες εἶναι λέγεται) τοῖς αὐτοῖς γράμμοις τὸν τεττάνον γράμμον τὸν αὖν ἔγκει, τὸ δέ τοῦτο παραδέιπνος, καὶ οἰκετόστας φυλάττει. ὁ Καύθιζος τὸν

περ φαίηραι ποιόντας,
 Επειδὴς, ἐπὶ Γένιλ-
 πον Γέ Δίος Σωτῆο
 καθῆκεν. ὁ δὲ Ζεὺς ἀ-
 ναστὸς ἐφ' ὅτι τὸν
 δοντικάξας, τῷ τὰ ἄνα
 δέρριψεν εὐλαβόμε-
 ντο, ἢ καὶ σωνεῖται
 πεσόντα μεθῶν ἡ τοῦ
 Γε Καυθάρος, ὃν Σωτή-
 ἕρασε τὸν Αἴτον ἀμεώ-
 μδην ἢ μὴ τὸν Καύ-
 θαρον εἰπεῖν μέγρου
 ἀπέκρινεν, ἀλλὰ καὶ εἰς
 τὸν Δίον αὐτὸν ποτέντος,
 τοῦτο τὸν Αἴτον εἶπεν ἐλ-
 θόντα, Καύθαρον εἶνα
 τὸ λυπούσαν, καὶ δὴ τὸ
 δικαίως λυπεῖν. μὴ δε
 λόμην τοῦ οὐν περίσσος
 τὸ τὸν Αἴτον παντοδῆ-
 ναν, σωνεῖται λόγε τῷ
 Καύθαρος Διαλλαγῇ
 τοῦτο τὸν Αἴτον θέσθαι.
 Γέ τοι μὴ πιθανόν, εἴτε
 εἰς καμέρην ἐτερον
 τὸ τὸν Αἴτον μετέψη-
 ρητὸν, λίθια τοῦ μη
 φαγεῖν, τὸν Καύθαρον.

Epim

core pilula facta ascen-
 dit, & in sinum Iouis
 cam demisit. Iupiter
 verò quum surrexisset
 ut simum excuteret,
 oua quoque proiecit
 oblitus, quæ & con-
 triuit deiecta. Cogni-
 to autem à Scarabeo
 quod hæc fecisset ut
 Aquilā vlcisceretur:
 nam non modò Sca-
 rabeum illa iniuria
 affecit, sed & in Io-
 uē ipsum impia fuit,
 reuersæ aquilæ ait
 Iupiter, Scarabeum
 esse qui mœstitiaæ cau-
 sa fuerit, & certè iu-
 re fuisse. Nolens igit
 tur genus Aquilarū ra-
 rescere, consuluit Sca-
 rabeo ve Aquilæ con-
 ciliaretur. Eo autem
 nō parente, Iupiter in
 aliud tempus Aqui-
 larum transmutauit
 partum, quum Scara-
 bei non appareant.

AFFAB

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nullum cōtemendum, præsertim quum non sit quisquam, qui lassitus se ulcisci non queat.

PHILOMELA
& Accipiter. 3

PHilomela super arbore sedens de more canebat. Accipiter autem videns, ac cibi indigens, aduolans corripuit. Quæ quū occidenda esset, orabat Accipitrem ne deuoraretur: neq; enim satis esse ad Accipitris ventre impletū, sed oportere ipsum cibo egente ad maiores aues conuersti. Accipiter autē respōdens ait, Sed ego certè amēs essem, si q; in manibus parat⁹ est, cibo dimisso, quæ non yidentur

Επιμύθιον.

Ο μῦθος θῆλοι, μηδένος καταφερούει, λαγός οὐδέποτε, ως χόδεις εστιν, ος αφηπλακισθεὶς σὺν αὐτῷ διωνθεῖται εἰστιν επαμυθεῖ.

Ανδὰν καὶ Ιε-

ρεῖ.

A Ηδῶν ἐπὶ δένδρῳ σφεζόμενη τῇ τειστὸς ἡδεῖ. Ιερεῖς ἢ θεοπάτεροι, ηγετοφῆς διπλῶν, σωματικού επιπλέουσιν δὲ αὐτοῖς μετάσπου, ιδεῖτε Τι Ιερεῖς οὐτε βεβαλλοῦσαν: μηδὲ τὸ μαντίλι οὔτι Ιερεῖς γινέσθαι ταῦχον, δεῖν δὲ τὸν τροφῆς στρατόδομον ἐπὶ τὰ μεῖζα τὸ ὄργεαν παπιέσθαι οὐτε οἱ Ιερεῖς ταύλακαν εἴπεν, αὐτὶς ἔμετε οὐφενειν αὐτὸύλοις τὴν τοῦ ζερού οὐτείλινος τροφῆς αφεῖς, τὰ μὲν φανόρει-

νέ πω διάνγιμι.

Επιμελεν.

Ο μοθός διλοι, ο-
πι νη τι αιθρώταν εί-
τες ἀλόγισοι εἰσιν, οι
δι ἐλπίδας καλόνταν ἀ-
δικῶν τὸν τινα χρέος των
ιεράρχων.

dentur persequar.

AFFABVLATIO.

Fabula significat ple-
rosque homines eodē mo-
do esse inconsultos, qui
spe maiorū qua & incerta
sunt, qua in manibus
habentur amittant.

Αλώπηξ ναι Τερ-

γο.

VULPES ET

Hircus. 4

Aλώπηξ οι Τερ-
γοις οι φάντατος εἰς
φένεις κατέβησεν. μή
ζήτω πειν. Κει Τεργον
οκεωθερδής τὴν ανο-
δον, η Αλώπηξ ἔφη,
γάρον,

Vulpes & Hircus
sitientes in pu-
teum descenderunt,
sed postquam bibe-
runt, Hirco indagante
ascensum, Vulpes ait,
Confid

Confide, vtile quid in
vtriusque etiam salu-
tem excogitaui: si e-
nim rectus steteris,
& anteriores pedes
parieti applicueris, &
cornua pariter in an-
teriorē partem incli-
naueris, quū percur-
retim ipsa per tuos
humeros & cornua,
& extra puteum illinc
exiluerim, & te post-
ea extra ham hinc. ab
Hirco autem ad hoc
promptè officio præ-
stito, illa quū ex pu-
teo sic exiluisset, exul-
tabat circum os la-
ta. Hircus autem ipsa
accusabat, quod trā-
gressa fuerit conuen-
tiones. Illa autem,
Sed si tor, inquit, men-
tes possideres, quot in
barba pilos, non antic
descendistis, quam a-
scensum consideras.

Τάχος, γενίσμόν οὐ καὶ
εἰς τὸν ἀμφοτέρων συ-
πηγιαν ἐπινεύοντα. εἰ
δέ ὅρθι τραχεῖς, τὰς
ἱματοφύτις τὸ ποδῶν
τῷ τίχῳ προσερέποντες,
καὶ τὰ κλεψά σημιώσας
εἰς τὸ ἱματοφύτην κλι-
νεῖς, αὐτοδραμύσονται
τὸ σῶν αὐτὴν γάτων κομ-
κεράτων, καὶ ἔξω τὸ
φρέσιτον ἐκτίθεν πη-
δύσσουσα, οὐδὲ τοῦτο
ταῦτα πάσσονται τεύχειν.
Τοῦτο τεγέντος τοῦτο
ἐπειμας ἵστηται πο-
λὺς, εκτίθεν τὸ φρέσι-
τον ἐπίτως ἐκπηδήσα-
σσα, ἐποίει τοῦτο τὸ σό-
μιον ἥδε μάρτυρος τοῦ
τεγέντος αὐτῶν ἐπέμφε-
ται, ὡς παραβαίνοντα
τοῖς σωθήκασι. Η δὲ ἄλλη
εἰς τούτους, εἴπει, φρέ-
σιτος ἐκτίθετος, ὁπότας
εὐτῷ πάργων τείχος, οὐ
πεστεργνον αὐτὸν κατέσθη,
πεινὴ τὸν αὐτὸν οὐκ
ψαθεῖ.

Ἐπιμένιον.

Οὐδὲ θεῷ δηλοῖ, ὅτι
ὅτι εἰ τὸ φρεγίμων τὸν
δρα δεῖ πεστερον τὸ
τέλη σκοτεύει τὸ πέν
γιαστανεῖται ὅτις αἱ
τοῖς εἰ γέρειν.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
sic prudētem virum o-
portere prius fines al-
tius cōsiderare rerum,
deinde sic ipsas ag-
gredi.

Αλάππη καὶ λέων.

Vulpes & Leo.

Aλάππη μήπως θε-
ατερμόνι Λέοντα,
ἐπειδὴ κακόν θνητού
αὐτῷ συλλιπτεῖ, τὸ
μὲν πεφτον τὸν ὅτις ἐφο-
βήθη αἱ μικροῖς ἐλπί-
τερον θεατερμόν, ἐφο-
βῆται

Vulpes quū nun-
quam vidisset
Leonem, quum ei ca-
su quodam occurris-
set, primūm sic ti-
muit, sed fermè mo-
rerebetur. Deinde quum
secundò vidisset, ti-
muit

mult certe, non tamē
vt prius: tertio autem
quum ipsum vidisset,
sic contra eum ausa
est, vt accederet & col-
loqueretur.

AFFABULATION.

Fabula significat,
conuersatione terribilia
quoque accessu facilis
fieri.

βῆτη μὲν , & μελῶς τὸ
αφέπειον . εἰν τείχει
τὸν θεαταρίου , εἴπεις
αὐτῷ κατεπέιρροσει , οὐδὲ
καὶ αφειλθόσαι Διά-
λεχθῆσαι.

Επιμένιον.

Ο μῦθος δηλοῖ , ὅτι
ἡ σωτήρεια καὶ τὰ φο-
βερά τοῦ πειραμάτων
διαφέρει τὰ ποιεῖ.

FELIS ET
Gallus. 6

Αἴλουρος καὶ Αλε-
κτενός.

Felis comprehen-
so Gallo , quum
rationabili causa vo-
lebat deuorare. Ca-
terum

Αἴλουρος συνα-
βὼν Αλεκτενό-
να μετ' οὐλόγη τὸν
αὐλας ἡβελήνη κατε-
φαγεν

Φαγεῖτο δὲ καπνό-
ριναί τοι, λέγων, ὡς ὁ-
χληρός εἴη τοις αὐτοῖς
ποιεῖ νύκταρ περισσούς
καὶ μὴ συβάρειν ὑπνού
τυλάντινον. Τὸν δὲ πολο-
γυμόν, ἵππο τῆς και-
τουρῶν ἀφελεῖα τοῦ ποι-
ᾶν, ὡς ἵππο τὸ σωτῆρι
τοῦ ἔργων ἐγείρεαδ, πά-
λιν δὲ Λίλυρος αἴγιαν
ἐπέφερεν, ὡς αὐτεβήν
εἴη τοῖς τοῖς φύσιν, μη-
τρὶς καὶ ἀδελφαῖς συμ-
μικηνόμος. Τοῦτο γέ τοῦ
πορείας ἀφίλεται τὸ δε-
ποτῶν πεντέλειν φό-
σσαντο, πολλῶν αὐτοῖς
εἰπεῦθεν ὡῶν θελεμέ-
των, δὲ Λίλυρος εἰπών,
αὖτοι εἰ σύ γε πολλῶν
οὐ πορεῖς δέ τοφεσάπαν
δύπλοι γάντι, ἔτοι μέρη
τοι ἄπειρος τοῦ μηδέ,
τοῦτον κατεθοινόστοις.

Επιμοθίαν.

Οἱ μῦθοι δηλοῦ, ὅτι
ἡ πονηρὰ φύσις πολυμ-
ηλεῖται, αἴγιαν μόνην
μετέτινεν.

terūm accusabat ip-
sum, dicēdo molestū
esse hominibus no-
ste clamātem, neque
permittente somno
frui. Eo vero respon-
dente ad illorū vtili-
tatem id se facere, ut
ad consueta opera ex-
citarentur, rursus Fel-
is causam afferebat:
quod impius esset erga
naturam, cum ma-
tre ac sororibus co-
eundo. Eo autem &
hoc ad vtilitatem do-
minorū facere dicen-
te, quum multa ipsi-
hinc oua pariantur,
Felis præfatus, Sed si
tu multis abundas e-
videntibus respōsi-
nibus, ego tamen ie-
iunus non perstabo,
ipsum deuorauit.

AFFABVLATI O.

*Fabula significat,
prauam naturam pec-
care volentem, si non
i veris-*

verisimili cum pre- μετ' διλόγων διωκείν
textu facere id possit, περισχήματος, δημο-
aperte tamen mali- λυπτως γε μην πορ-
gnans. ερύτην.

VVLPES. 7

ΑΛΩΠΙΚΕΣ.

Vulpes laqueo ca-
pta, quū absclis-
sa cauda euasisset, non
viuendam præ pudore
existimabat vi-
tam. Decreuit itaque
& aliis Vulpibus hoc
iridem persuadere, vt
communi malo suum
celaret dedecus. Et
iam omnibus collec-
ctis,

606
Αλωπίκες σὺ παρ-
δι ληφθέσσα, καὶ
διπονητέοντς τῆς ψοφῆς
διαδράου, αβίαλγει
αγριών ηγεῖσθε τὸ βί-
ον. ἐγὼ οὐδὲ τοιούτοις
λας Αλωπίκες τετ-
αντανεγένηται οὐδὲ
τὸ κοινὸν πάθει τοιούτοις
συγκαλύψειεν αὐχένα.
καὶ δὴ πάσας αφρο-

ονοι, παρέντες τε καὶ ἔχεις
διπλόπτερον, οὐδὲ γὰρ α-
πεπτέσθαι μέντοι τὴν τοῦ
μελιτροῦ, ἀλλὰ καὶ πε-
πτῶν βάρος αφορε-
πτυμένον. ὑπολαβόντος δέ
ης αὐτῶν, εἶπεν, οὐκ αἴ-
τη, ἀλλ' εἰς τοὺς τὴν
αφορεφέρεν, σύν αὐτῷ
μήν αὐτῷ συνεβλαστεῖς.

Ἐπιμύθιον.

Οὐ μῆθα δηλοῖ, ὅπ-
οι πονοργῇ τῇ αὐτρώ-
πων ἢ δὲ εὔνοιαν τὰς
αφεῖς τὰς πέλας ποιεύ-
ται συμβολίας, Διὸς δὲ
τοῦ αὐτοῖς συμφέρειν.

Αλώπηξ καὶ Βά-
τρον.

Aλώπηξ φρεσμένη
αιγαστίνος, ἐπει-
δὴ ὀλιθίουσα καθά-
πιπτεῖ εἰς τὸν, ἐπειδή-
τος τοῦτος οὐκ εἰς Βά-
τρον εγένετο τοῦτο
ιπποτοῦ.

ctis, suadebat caudas
abscindere, quod non
indecens solum hoc
membrum sit, sed &
superuacuum onus ap-
pensum. Respondens
autem ex ipsis quedam
ait: Heus tu, nisi tibi
hoc conduceret, no-
bis non consuleres.

AFFABVLATIO.

*Fabula significare uti-
detur, prauos homines
non benevolētia in pro-
pinquos consulere, sed
propter suam ipsorum u-
tilitatem.*

VULPES ET

Rubus.

8

Vulpes sepe con-
scensa, quum la-
pla casura foret, ap-
prehendit in adiu-
torium Rubum.

Quam obrem quum
pedita, ubi ibat
ad eum, ducit, de-
bet.

xit. Hei mihi, confugi
enim ad te tanquam
ad auxiliatorē, sed tu
peius me tractasti.
Sed errasti, heus tu,
inquit Rubus, quæ
me apprehendere va-
luisti, qui omnes ap-
prehendere soleo.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, sic
et homines esse stultos,
qui ad eos auxiliū gra-
tia accurrrunt quibus
magis iniuria afficerē
natura insitum est.*

VULPES ET

Crocodilus. 9

Vulpes & Croco-
dilus contēdebāt
de nobilitate. Quum
multa autē Crocodi-
lus superba de proge-
nitōrū narrasset splen-
dore, quod exercita-
tionum principes fue-
rint, Vulpes respon-
dens, O amicissime,
ait,

εἶπεν, οἵμοι, κακόφυ-
γάσσαι με γέλεπί σε, ὡς
ἐπί βοηθού, σὺ χεῖρεγγ
διέψηκες. ἀλλ' ἐσφά-
λης, ἀσύτη, φοστίη
βάτῳ, ἐμὲ βεληθεῖ-
σσε ἐπιλαβέδηται, ἢ πε-
τώτων ἐπιλαμβάνε-
θει τοι εἴωθα.

Επιμένειον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτις καὶ τὸ αἰγάλεων
μάτιοι, ὃστις οὐδεὶς
πεφρέχεσσιν, οἷς τὸ
ἀδικεῖν μάλλον ἔμφυ-
γε.

Αλώπηξ καὶ Κρε-
κόδειλος.

Aλώπηξ καὶ Κρε-
κόδειλος ἤμοι-
σθέντες τοὺς θύμοι-
ας, Πολλὰ ἦ Σεργορ
δεῖλος ὑπερέφανα πε-
ρί τοῦ πεφρέχεντος
ξίοντος λαμπεῖτητος;
ὡς γαρματαξέρητος,
ἢ Αλώπηξ τοσ-
λαβόσσα, ὡς ταῦ, εἶπεν,
ἄλλα.

ἀλλὰ καὶ μὴ λέγης,
ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δερμάτου
τὸ φάγη ὡς εἰς πα-
λαιῶν ἐτῶν εἰς γενενα-
σμόνθ.

Ἐπιμένθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅπ-
τι φύσιδομένων αὐτῶν
ἐλεῖχθο τὰ πενήντα
τε γένεται.

ait, sed si ipse nihil
dicas, tamen ex cute
videris quam anti-
quis temporibus sis
exercitatus.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, mē
daces viros res ipsas ar-
guere.*

Αλεκτρυόνες καὶ

Πέρδιξ.

GALLI ET

Perdix.

10

Αλεκτρυόνες τοι εί-
σιν εἰπὲ τοι οικί-
ας, πειάδηθ. Εί πέρ-
δικη, στις σκέναις α-
φῆται γένεσθ. Τοι το-
πος

Allos quidā ha-
bent domi, em-
ptā quoque Perdicem
cū illis pauci dimisi:
qui quum ipsam ver-
ber

i s ber

berarent ac expelle-rent, illa tristabatur
valde, existimans ut
alienigenam hæc se
pati à Gallis. Quum
verò paulò post &
illos videret pugna-re, & seipsoſ cædere,
mœrore soluta ait,
Sed quidem posthac
non tristabor, videns
& ipſos pugnare in-
ter ſe.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
quod prudentes facile
ferant ab alienis iniu-
rias, quum ipſos vi-
deant neque à suis ab-
ſtinere.

VVLPES. II

V Vlpes in domum
mimi profecta,
& singula ipſius va-
ſa perſcrutata, in-
uenit & caput lar-
uæ ingeniosè fa-
bricatum, quo &

πόνηται αὐτὴν Εἰπε-
λανόντων ἐκένθω
ήδομει σφόδρα, νομίζων
ὡς ἀιδόφυλον τοῦτο
πάχειν τὸν τοῦ Αλε-
κτηνόντων. ὡς ἦ καὶ μι-
κρὸν πακεῖνες ἐώραχε
μαχορίμενος Εἰπεῖν
καπτεῖνται, τοῦ λύκης ἀ-
πολυθεῖς εἶπεν, ἀλλ' ἔ-
γων δὲποτε τοῦτο τοῦ λυκῆ
συμφέγγει, ὅρῶν καὶ αὐτὸς
μαχορίμενος ἀλλοίσι.

Επιμέλιον.

Ο μῆθων δηλοῖ, ὃν
οὐ φρόνιμον μακάριος φέ-
ρεται τούτο παρὰ τὸ ἀλο-
τεῖαν ιβρεῖς, ὅταν αὐ-
τὸς ἴδωσι μηδὲ τὸ οἰ-
κεῖαν ἀπειχομένος.

Αλώπηξ.

A Λάόπηξ εἰς οἰκί-
αν ἐλθόσσει τὸν
κατόπιν, Εἰπεσσε τὸν αἱ-
την τοκεών τὸν διερμηνω-
μένον, δύρες Εἰπεφαλλώ
μερμελακίουν δίφυντος
κατευκόσιασμόριων, λι-
κη

ac

οὐ αἰσλαθόσι τεῖς χρεούς
σὺ ἔφη, ὃ οὐκέ φαλή,
καὶ οὐκέ φαλον σὸν ἔφη.

Επιμέθιον.

Ο μῦθος τοῖς εὐ-
δραστικαλοτεροῖς μᾶ-
τις σάρκει, καὶ τὸ Φυ-
γλον ἀλογίσεις.

accepto manibus ait,
O quale caput, & ce-
rebrum non habet.

AFFABVLATIO.

*Fabula in viros ma-
gnificos quidem corpo-
re, sed nimis incon-
fultos.*

Ανδρανός καὶ

Γιαφός.

CARBONARIUS

& Fullo. 12

ANδρανός ἐνί-
ποιοῖς οἰκεῖοις
ἵστις τῷ Γιαφῷ πα-
ρεγένετο προτοτάτῳ τοῦ
οἰκητοῦ. ἐγένετο
τασσασθεντὸς ὄφη, ἀλ-
λα
γόν

Carbonarius in
quādam habitās
domo, rogabat, ut &
Fullo accederet, & se-
cū colibitatet. Fullo
autē respōdēs ait, Sed
i 4 non

non hoc possem e-
go facere, timeo e-
nim ne quæ ego de-
albo, tu fuligine re-
pleas.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, o-
mne dissimile esse inso-
ciabile.*

PISCATOR E S. 13.

Piscatores trahebāt verriculum, quod quū graue foret, gaudebant & exultabant, multū inesse prædæ exstimatorantes, sed quū in
lit

σοκάν τύρος διωμήνια
έγωμε πεδάζει. δεδοθ-
ηδ, μη πώς ἀπερ ἔρι-
λούκουγα, αὐτὸς ἀσβό-
λης ταλπεδίς.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, οὐ-
πάν τὸ αἰόμιον ἀκι-
γάνησον.

Αλεῖς.

Aλεῖς εἶλον σαγή-
νιλο, βαρεῖας ἡ
αυτῆς γόνι, ἔχουσαν γέ-
ιονέτου, πολλῶν εἴνη-
τιν ἄρδεν νομίζοντες.
ὡς δὲ ἐπὶ τὴνέρες ταύ-
την

τὸν εἰλκύσσοντες, τῷ μὲν
ιχθύων σέρρῃ ὀλίγους,
λίθον δὲ οὐ κατηπα-
μεζέτη αἴνυ μεν ἔρχον-
το καὶ ἀλύειν, καὶ ποστόν
ἐπὶ τῇ τῇ ιχθύων ὀλι-
γότης, δοσον ὅπις καὶ τέ-
νατια πεφύπτει λάθο-
σιν. εἰς δέ τις εὐ αὔρης
πεισθύτερος εἶπε, μή
ἀχθαμεδα, οὐταρραγο.
τῇ γε ἡδονῇ, οὐτοικει,
αὐτελφοῖ εἴτε ή λάυη, καὶ
ημέρες ουτοῦ ἐδικτυάσθη
περιπλωτέντες, παύ-
τως οὐ καὶ λυπηθεῖσι.

Επικεφαλον.

Οὐ μῆθα δηλοῖ, ὅπις
δεῖ λυπεῖσθαι τοῖς
δασοτοχίοις.

Κομπασίς.

AΝτί τις διποδημέ-
λος, εἶπε γέ τι πά-
λιν περὶ τὸν καυτὸν
γέλιον ἐπινελθὼν, ἀλλά
τε πολλὰ οὐ Διοφό-
ροις λιδερογαθηκεν.

littus ipsum traxisset,
piscesque paucos quidem
sed lapidem in eo per
magnū inuenisset, tri-
stari & micerere coepi-
runt nō tā piscium pauci-
tate, quamq; & cōtra-
ria antē animo psum-
perant. Quidā autē in-
ter eos natū grandior
dixit, Ne tristemur, οὐ
sociji, nā voluptati, ut
videtur, sotor est tri-
stitia: & nos igitur o-
portebat tantum ante
lætatos omnino aliquā in re etiā tristari.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat non
oportere tristari frustra
ta spe.*

IACTATOR. 14

VIR quidam per-
egrinatus, dein-
de in suam patriam
reversus, aliisque mul-
ta in diuersis vi-
riliter gestisse locis

III 15 iact-

iactabat, atque etiam Rhodi saltasse salutum, quem nullus eius loci potuerit salvare: ad hoc & restes qui ibi interfuerunt dicebat se habere. Quidam autem ex iis qui aderant respondens, ait, Heus tu, si verum hoc est, non est tibi opus testibus: Eni Rhodus, eni &c saltus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nisi prompta rei demonstratio sit, omnem sermonem vanum esse & superfluum.

Impossibilia promittunt tens. T. A. I. S

Vix pauper ægrotans & male affectus, quum à medicis desperatus esset, deos rogabat, pollicens si sanitatem sibi

χάρας οὐρανοῦ καὶ δὴ καὶ τῆς Ρόδω πεπληγένται πληγέσι, οὐού δοθεῖ τὸ εἰπεῖν τοις αὐτοῖς εἰ τοι εἴη πληγήσι. αὐτὸς τοτὲ ἐγένετο μερικαὶ τὰς εἰκασίας πληγῆς τοις αὐτοῖς πληγέσιν θεοὺς παραβάν, ἕφη, ἀετός, εἰ αλαγῆς τοτὲ τοι, δοῦνον δὲ τοι μερικέσσιν τοις πληγέσι.

ΕΠΙΤΥΘΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι εἰπὸ μη μερικός εἰς τὸ σεάνυμα τοῦ διπλεῖτος ή, πτέρυξ λόγου πεπονθόταν.

Αδυάντα επαγγελλόμενος.

Aνὴν πέντε νοσῶν Αργεῖον μεταστρέψασθε, εἰσδιηγεῖς τὸ ιατρὸν ἴμπροσθον, τὸ γεωργεῖον, ὃς τὸν οὐρανὸν κατεῖ μεταποιεῖ.

λιν ἐπανιλθεῖν ποίησαι ἐγέρταις Βόαις αὐτοῖς εφεσσίσθε τοιχίους μηδεμονίοις θυσίαν. τὸ δὲ γυμνῆς αἵτε πυγμῆς, καὶ πά σὺ ταῦτα λιν ὑγιαίνεις; σκένεντος ἐφι, οἵτινες τὸ αἰγαλεῖον με σύντεῦθεν, οὐ οἱ θεοὶ ταῦτα με ἀποκτήσωσι;

Ἐπιμάνδρον.

Ο μὲν θεός διλοῦ, ὅπ ποκκοὶ φαδίας καλεπαῖς γέλοντ), ἄπειρ τελέσου ἔργῳ τε πεφεδεκῶσιν.

Κακοπτέλμων.

AΝὴ κακοπτέλμων εἰς τὸν Δελφοῖς ἦκεν Απόλλωνα, πρεσβότη τῷ τρυπλῷ μηδεμονίῳ. καὶ δὴ λαβὼν τριπόδιον σὺ τῇ χλεᾷ, καὶ τῷ τῇ εἰδῆς οἰκεῖσσας, ἐγι τῷ τριπόδῳ ἔζεσσι, καὶ ἤρετο τὸ θεόν, λέγων, Αἴπολλον, οὐ μῆλον θεῖς φέρω, πότερον ἐμποιῶν τούτῳ,

rursus restituissent, centum boues ipsis oblaturum esse in sacrificium. Vxore autem eius rogante, Et ubi tibi hæc si conualueris? Ille ait, Putas enim surgere me hinc, ut dij. hæc à me repetant?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, multos facile polliceri, quæ re comprobare non sferent.

MALIGNVS. 16

VIr malignus ad eum, qui in Delphis est, iuit Apollinē tentaturus ipsum. Atque ideo comprehenso passerculo manu, & eo veste conctecto, stetitque proximè tripodē, ac rogauit Deum, dicendo, O Apollo, quod manibus fero, utrum viuum

οπτικ.

uum.

uum est an mortuum? nam si mortuum dicere, viuum ostensurus erat passerculum: si viuum, statim suffocatum mortuum illum offerret. Sed Deus maligna ipsius cognita mente ait, Virum vis, heus tu facere, facito: penes te enim est illud facere, siue viuum quod contines, siue mortuum ostendere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, Deū neq; decipi posse, neque quicquam eum latere.

PISCATORES. 17

Piscatores egressi ad venationem, quum multo tempore defatigati nihil cesserent, & admodum tristabantur, & descendere apparabant. sed statim Thunnus maximus

πάπιον; Βελόμβρος
ας εἰ μὲν ποιεῖται,
ζῶντας ἀνθεῖται τὸ σπέ-
διον· εἰ δὲ ἔμποιον,
δίγιος διποτίζεις νε-
κρὸν φένειον πεφενεγ-
κεῖν. οὐ δε γε θεὸς τὰ
κακάτεχνον αὐτῷ γνώσ-
τηνοισιν, εἴπει, ὁ πότε-
ρον, ὁ διάτροπος. Βελύ ποι-
ησον. παρότι σοι κατει-
χότερον πεῖται, οὐ τοι
ζῶν δικτελέσθεις, οὐ νεκρὸν
διποτίζεις.

Επιμένετον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅπ-
το θέασιν ἀπαρθόμενοι
καὶ ἀλάσθησον.

ALIEIS.

A Lieis ἐξελθόντες
εἰς ἄγραν, ἐπειδὴ
πολιῶν χρόνον παλευ-
παρθένων τε ἐδένειλον,
σφόδρᾳ τε ἡθύμφων,
καὶ αἰσχωρῆσαν παρε-
πιδύσοντο· δίγιος ἦ
Θωμάς ταῦτα μεγά-
λων

των διανούμενών ίχθυ-
ων εἰς τὸ πλοῖον αι-
τῶν εἰσῆλθεν οἱ ἐπάγ-
λαβόντες, μετὰ ἀδρῆς
αὐτούς.

Επιμένειον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅπ-
ποδάκις ἀ μὴ τέχνην
παρισχετε, τῶν τούχων ἐ-
δωρήσονται.

Φίναξ.

AΝὴρ πέντε γοσῶν,
καὶ νῦν εἰρητοῖς θεοῖς
εἰς Διοσκούρειν έστιν ἐγε-
τῶν εἰς θυσίαν παρεστά-
σθαι. οἱ δὲ θεοὶ πάρεστοι
τῷ τρυφερῷ θυσίᾳ, οὐ πά-
θουσαν, ἀπήκλαξαν. οὐ δὲ
αἰνεῖσθαι, ἐπεδὴ βοῶν
ἡπόρει, σεβάνουσι τοὺς
ἐγκοτὸν πλάσας ἐπὶ τῷ
βαρμῇ θεοῖς ἀλοκωτα-
στεν. οἱ δὲ θεοὶ θυσίᾳ
τοις αὐτὸν αἴσιωσαν, ὅ-
ταρεις ἐπισύντες αὐτῷ,
εἶπον ἄπλητε εἰς τὸν
χαλὸν εἰς τὸνδε τὸν

ximo quodam infe-
stante pisce, in nauigium
ipsorum insiluit:
quo capto, læti abiere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
sæpe quæ ars non pra-
buit, ea donasse fortu-
niam.

DECEPTOR. 18

VIR pauper ægrotas
vouebat diis
si euaderet boues centum
in sacrificium
oblaturum. sed dei
tentaturi, hoc à morbo
liberarunt. At ille
surgens, quoniam bo-
bus carebat, ex pasta
boues centum à se
formatos in ara po-
sitios sacrificauit. sed
dei ipsum vlturi, in
somiis adfuerunt ei,
didentes: Abi ad lit-
tus ad cum: locum
illic:

illic enim Atticas
mille drachmas inuenies. Ille autem exci-
tatus, laetus & alacer
ad demonstratum lo-
cum perrexit, aurum
disquirens. Sed illic
in piratas incidit, ab
ipsisq; comprehensus
est. Captus ergo ut
dimitteretut piratas
orabat, mille auri ta-
lenta daturū ipsis pro-
mittēs. Sed quum nō
crederetur, abactus
ab ipsis, diuenditus
est mille drachmis.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
mendacijs hominū ini-
micum esse Deum.*

πον. εἰναι τὸ Αἴγαρος γε-
λίας σύρησθε. εἰναι τὸ
τὸ διηπνωθέας τοῦ ἱδο-
ῦ καὶ αὐτοῦ τοῦτος τὸ
τυποδέχεντα τόπου ἀ-
φίκετο τὸ ζευσίον δε-
ρεύσθων. εἰναι τὸ διηπ-
νωθέας τοῖτο τούτῳ, τῷ
αὐτῷ τοῦ οὐελύφη. α-
λλας τὸ ἥδη ἀφεθεῖμεν τὸ
πέραπον ἐδέστο, χιλια-
χεισί τάλαντα δάσδη
αὐτοῖς ταπειχέμενον.
αὐτοῖς δὲ τὸν ἐπισύρετο,
ἀπαχθεῖς τῷ αὐτῷ,
ἀπεμπαλήντη χιλια-
δραχμάν.

Επιμένθιον.

Ο μὲν τὸ δηλοῖ ὅτι
τοις ψεύδεσθαι αἰτρά-
πον εχθρεύει τὸ θεῖον.

RANA E. 19

R Anæ duæ in pa-
lude pasceban-
tur, æstate autem sicca
ta palude, illa dereli-
cta quærebant aliam:

cx

Βάτσαροι.

B A' τετσει δύο τοι λι-
μηνι τεμενέον, γέ-
ετος δὲ τὸ ερεβίον τὸ
λίμνης, εκ τοῦ κατα-

τέραν. καὶ δὴ βαθεῖ πε-
νέστυχον φρεάτιν, ὃπερ
ἰδὼν ἐπερθεὶς θυτέρῳ
φονί, συνίκησε τέλθωμάρι, οὐ
ἔτερον, εἰς τὸ δέ τοι φρέ-
αρ. οὗτος οὐδὲ τὸ σε-
γύδει οὐδὲ ξηραντή,
τῶς αὐτοποιεῖται;

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅπερ
δεῖ ἀπειλούσθως τῷ
σύντομοι τοιμαζούσιν.

cæterū profundū
inuenient puteum.
Quo viso altera alte-
ri inquit, Descenda-
mus, heus tu, in hunc
puteū. Illa respondens
ait, Si igitur & hīc
aqua aruerit, quo-
modo ascendemus?

ΙΑΤΕ Ε ΑΒΥΛΑΤΙΟΝ

• Fabula declarat, nō
oportere inconsideratè
res aggredi.

Γέρων καὶ Θάνα-

τος.

SENEC ET

MORS.

20

Γέρων ποτὲ ξύλα
τεμεὶς ἦργε, καὶ

SENEX quondam
incisis in monte
lignis,

lignis, ac in humeros eleuatis, vbi multam viam oneratus iuit, defessus & depositus ligna, & mortem ut veniret inuocabat. At morte ilico adstante & causam rogante qua se vocasset, senex ait, Ut onus hoc sublatum imponebas mihi.

AFFABVLATO.

Fabula significat, omnem hominē vitā studiosum esse, & licet infinitis periculis immersus videatur morte appetere, tamen vivere multò magis quam mori eligere.

ANVS ET
Medicus. 21

MVLIER anus do-lens oculos, conduxit Medicum quendam mercede, conuentione facta.

πὶ τὸν ἄμυναν αἰράμεθα,
ἐπέδη πολλαῖς ὁδοῖς ὀπῆσιν, αἴρειν καὶ ἀπέργετο
τὰ ξύλα, καὶ τὸ θέατρον ἐλέθειν ἐπεκαλέει.
Γ. Φ. Τανάτος οὐ δύναται
ἰπισάνθει, καὶ τὸν αὐτὸν
πανθανομόρφος δικαίων
αὐτὸν καλοῖν, οὐ γέρων
εφη, οὐατὸν φόρτου τὴν
άρσην ἐπιβίν μοι.

Επιμένοιο.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅπη
πᾶς αὐθαπτός φιλόζωος
καὶ μυρτοῖς κινδυνοῖς
δοκῇ θανάτῳ ἐπιθυμεῖν,
οὐαστὸς ζῶν πολὺ τῷ θανάτῳ σα-
ρεῖται.

Γραῦς καὶ Ια-
τρός.

Γινὴ γραῦς ἀλλογο-
νος τοὺς ὀφιδιλοὺς, εισοκαλέεται Κύπρον
ἢ Ιαπωνίαν ἐπὶ μιθᾶ,
συμφανήσσεται, ὡς εἰ τὸ
Τρεζούντα.

Θεραπόνοις αὐτὸν τὸ
μελογνήσει μετόν αὐ-
τῷ δίδοντι, εἰ ὁ μὲν μηδὲν
δίδοντι. οὐκέτεποτε μὲν
ὁ Ιατρὸς τῇ θεραπείᾳ.
καθ' ἡμέραν ἐν Φοιτῶ
αἱ τὴν πεσθεύντιν, ηγι-
τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῇ
χρέων, σκεῖντο μηδα-
μῶς αὐταύλεπτον ἔργον
οντος τὴν ἄρσην σκείντο
τὸν τὸ χρισμάτος, αὐ-
τὸς ἐν πᾶσῃ τῇ οἰκίᾳ
οικουμένη ὑφαρξάμενος
οἰσητέονται οὐ μὲν.
Γεῖν τὸν εἰκῆς πε-
ρετοῖσιν εἴργα καθ' ε-
κάστην ἐλαττώμενον ε-
πὶ ζεῦσιν, αἱ καὶ τέ-
λοι παντάπαιοι αὐτῇ
θεραπόνοις μηδὲν ὑ-
πολειφθῆσθαι τὸν Ια-
τρὸν τὰς συμφανθέν-
τες μεθειρεῖς αὐτὸν ἀπο-
ποιῶντος, αἱ καρδιάς
θλεπόσους οὐδὲν, καὶ τὰς
μοιερας παραγγελ-
τῷ, μᾶλλον μὲν γάρ, εἰ-
πει σκείνη, παντὸν ἔδε-
νται,

cta, si se curaret,
pactam mercedem
ei daturam: sin au-
tem minimè, nihil
daturam. Aggressus
est igitur Medicus
curam: quotidie ve-
rò accedens ad ve-
tulam, & oculos ei
vngens, quum illa
nequaquam videre
posset ea hora ob-
unctionem, ipse vas
aliquod ex domo au-
ferens quotidie di-
scedebat. Anus igi-
tus suam suppellecti-
lem videbat singulis
diebus minui adeò,
ut tandem omnino
sanatae nihil relin-
queretur. At Me-
dicus quum iam pa-
ctam pecuniam ab
ea efflagitaret, ut
quæ pure iam vide-
ret, & testes addu-
ceret, Magis certè,
ait illa, nunc nihil
k vi-

video, Nam quum oculis laborabam, multa mea in mea videbam domo: nunc autem quū me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video,

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prauos homines ex ijs que agant, ignaros contra seipso argumentum afferre.

AGRICOLA ET
filij ipsius. 22

πέντε οὐρανούς τε διθυμίας εὐόσην, πολλὰ τε ἔμων καὶ τὸν ἴματης ἐβλεπον οἰκίαν· τοῦ δὲ στρεμού οὐρανού φῆς, ψόδην ἐκείνων ὅρα.

Επιμένειον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅποι πονηροὶ τε αὐθάπτων τέλοι ὁν πεπλήσσοι, λαζαίνοις καθίσαντον τε τοῖς λείζοντες οὐρανῷροι.

Agricola quidam
vita excessu-
rus,

Γερεγές οὐ μέτων
ηγαπάνεις τείον,
καὶ

καὶ τὸν μὲν τὸν εἰ-
αυτῷ Παιδας πέμψει
λαβεῖν τῆς γεωργίας,
περισσοκαλεσίμφρος αὐ-
τὸς ἐφη, παιδες ἐμοὶ
ἴω με καὶ τὸν τούτον
ἔχειν, όμεις δ' ἄπεις σὺ
τῇ ἀμπελῷ μοι κέκρυ-
πτος. Σητήσαντες, σύρη-
σαντες πάντας οἱ μὲν οἱ
ηγέρτες θησαυρῷ ἐκεῖ
τὴν καθεραρέντας, πᾶ-
σους τὰν τῆς ἀμπέλου
γλῶν μὲν τὰν διπλίω-
σιν τὸν πατέρος κατέσκα-
ψαν, ἐπιθυμεῖσθαι δὲ
καθείστας, οὐδὲν
λοσ καλῶς σκαφέσσοι,
πολλὰ τολμώντας τὸν
ηγέρποντα αὐτόδωκεν.

Επικρίσιον.

Οὐ μούθετοι διδοῦσι, ὅπ-
οι κάρπος τὸν θησαυρόν
ἐσι τοῖς εἰδρώποις.

Δευτέρη καὶ
Κύνις.

Aντίπειτο τὸν χει-
μῶνας σὺ τῷ αὐ-
τῷ

rus, ac volens suos
filios periculum fa-
cere de agricultura,
vocatis ipsis ait, Filij
mei, ego iam ē vita
discedo, vos autem si
quae in vinea à me oc-
cultata sunt, quax-
sieritis, inuenietis o-
mnia. Illi igitur rati-
thesaurum illic de-
fossum esse? omnem
vineā terram post in-
teritum patris defo-
derunt, & thesa-
rum quidem non in-
uenerunt, sed vinea
pulchrè fossa, multi-
plicem fructum red-
dedit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, la-
borem thesaurū esse ho-
minibus.

HERVS ET

Canes.

23

Vir quidā à tem-
pestate in suo
k z subur-

Suburbio deprehensus, primum moevis comedit, dehinc capras. Tempestate autem inualecente, & operarios boves iugulatos comedit. Canes vero his visis, dixerunt inter se, Sed fugiamus nos hinc. Si enim operariis boibus herus noster non abstinet, quomodo nobis abstinebit?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos maximè fugere &

τούς αφεασίν διπλόφεις, τρεπτά μὲν πατέσσαντα κατεφαγήσαντας αγρας. Φέρεται μάνθανοπεπικερατώντας, καὶ ταύτας ἐργάζεται βοῦς σφάξας ἔποντας. οἱ δὲ Κυνίς ταῦτα ιδόντες, διελέχθησαν ταῖς ἀλλήλους, φύσαριθμάλλονταις γε σύντευθεν. εἰ δὲ τὸ ἐργατῶν βοῶν δεσπότης ημῶν εἴκει φεύγει, πάσις ημῶν φεύγει;

Επιμνηστορ.

Οὐ μῆτρες δηλοῖ, οὐ τέττας μεγάλιστε φύσαντες.

καὶ φυλάσσεις ἔχει, οἱ
τοις ὅδι τοῖς δίκαιοις α-
πέχονται.

Γάιη καὶ Οε-

νισ.

MVLIER ET

Gallina.

25

Γάιη καὶ Οενίας
εἶχεν, οὐδεὶς δὲ
μετέγνω τὸν αὐτὸν θεό-
νταν. ναυπιστραὶ δὲ οὐ εἰ-
παντεῖσθαι οὐδὲν,
ταῦτα παραβάλλοι, δι-
τέξει τὸν οὐρανόν, οὐρα-
πεποιήσει. οὐδὲ Οενίας
παντελὸς θεοράτην οὐλ-
ῶνται τὸν οὐρανόν τεκεῖν
καὶ θεωράτην.

ETI-

Mvlier quædam
vidua Gallinam
habebat, singulis die-
bus ouum sibi parien-
tem: rata verò si plus
Gallinæ hordei pro-
iiceret, bis paritaram
die, hoc fecit. Sed
Gallina pinguefacta,
ne semel quidem die
parere potuit.

k 3

AFFAB

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui ob auaritiam plurium sunt appetentes, & qua adsunt amittere.

Επιμέντος.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι οἱ Δῆμοι ταξιδεύσιαν ταξιδεύσαν ἐπιτυμωτες, καὶ τὰ παρόντα δικάζονται.

Morsus à cane. 25

Morsus à cane quidam medicaturum circuibat quærens. Quū autē occurrit letet quidā ei, & cognosceret φ quærebat. Heus tu, ait, si sanari vis, accipe panē, atque eo sanguinem vulneris sicca, & ei qui momordit cani ad edendum da. & is ridēdo, ait. Sed si hoc fecero, oportebit me ab omnibus qui in urbe sunt canibus morderi.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prouos etiam homines bonoſcio affecitos, magis ad in-

Κωδίκητος.

Δικαιοίος ής τὸν κώνος, τὸν αἰσθητὸν τοῦτον ζητῶν, εὑ-
ποχῶν δὲ ής αὐτοῦ, καὶ γένες οἱ ζητεῖ, ὁ θεός,
εἶπεν, εἰ σώζεσθε βόλει, λαβεῖν ἀργεῖ, καὶ τὸν
τῷ αἴματος τὸν τολμῆσαν, τοῦ δικρό-
π κώνι φαγεῖν ἐπί-
δος. κακεῖτο μάλα-
σας, ἐφη, ἀλλ' εἰ το-
το ποιησω, δεῖ με ὑ-
πὸ παντων τῶν σὺ τῇ
πόλει κώνων διχεῖ-
ναι.

Επιμέντος.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἐν τῷ αἰδράπτων οἱ πο-
νεοὶ διεργετέμμοι,
μετάλλου

μάχλον ἀδικεῖν παρο-
ζύγονται.

ad inferendam iniuriā
exacui.

Nescivis
νέοντος οὐ μά-
χλον.

Adolescentuli &
Cocus.

Διονίσιος μέσον τηνίσια παρενθήσατο, καὶ δῆ τὸ Μαγείρεον αφέντο πατέρα σινειαν εἶχεν ἀχολόμαθόν, ἄπειρον τοπικόν μισθώσατο τὸ τῶν κρεῶν ὑρελόμαθον εἰς τὸ θυτίσου πεφτίκει κέλπον. ἐπιστραφέντως δὲ τὸ Μαγείρεον, καὶ τὸ κρέας ἐπιβιττύντως, δὲ εἰληφός οὐκέπει μὴ εἶχε, ὁ δὲ ἔχων, μὴ εἰληφέντη.

Duo adolescentuli iuxta Cocum assiduebant, & Coco in aliquo domestico opere occupato, alter horum partem quandam carnium subreptā in alterius demisit sinum. Conuerso autem Coco, & carnē querente, qui abstulerat iurabat non habere: qui autem habebat

k 4 bebat

bebat, non abstulisse. Cucus verò cognita malitia ipsorum, ait, Sed et si me latueritis, peieratum Deum non latebitis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, quod licet homines peierantes lateamus, Deum tamen non latebimus.

φέναχ ὁ οὐ Μάγχειος αἴ-
Θόμηρ τὸν κακε-
γίου αὐτῶν, εἶπεν, ἀλλὰ
καὶ ἐμὲ λαζήπε, τὸν γ'
ἐπιορκεύματος Θεὸν κα-
κον παλισθεῖ.

Επιμένιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ αὐτῷ πους ἐπιορ-
κεντες λαζαρηροί, ἀλλὰ
φυ γε Θεὸν καὶ λαζαρηρού.

INIMICI. 27

Duo quidam in-
ter se inimi-
ci, in eadem nau-
nauigabant : quo-
rum alter in puppi,
alter in prora sede-
bat: Tempestate au-
rem superueniente, &
naue iam submer-
genda, qui erat in
puppi gubernatorem
rogabat, vtra pars
nauigij prius ob-
tuenda esset. Quómu-
que ille proram di-
xisset, Sed mihi non
est

Εχθροί.

Διορίες ἀλλήλοις
εχθράγοντες ἐπί^{της} αὐτῆς νεάς ἔτοι-
αν ἀκάτεες τὸ μὲν ἐπί τὸ
πεύκον, ἄτερ τὸ ἐπί τὸ
τερψίονες σκαδη-
το. Κατατραχτὸν ἐπιχωνο-
μένος, καὶ τὸ νεάς μελ-
λόντος ἡδη πατεροτί-
χεαδ. ὁ ἐπί τὸ πεύκον
τὸ κυβερνήτων ἥρει,
πότερον τὸ μερῶν τὸ
αλοιες περάπερον μελ-
λας πατεροτίχεαδ. Τὸ
τὸ πλω τοπέρειαν εἰπό-
ται, εἰδικὴ μητρῶν

εἰς λιπηρὴν, εἴπεν ὁ θεο-
νατός, εἰς τὸ οὐρανὸν μετὰ
τοῦ ἐμοῦ τὸ χθόνιον
σωθεῖσκον τοι.

est graue, ait, mori-
si visurus sum ante
me inimicum mo-
rientem.

Επιμέλειον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ποιῶσι τὸ αὐθόραιπαν γε-
δὲν τὸ εἰατῶν βλάβην
φρεσοῦζουν, εἰ τὸς ε-
χθρὸς μέγιον εἶδωσι τῷ
αὐτῶν πακυμάριον.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, mul-
tos homines nihil suum
nocumentum curare, si
modo inimicos suos vi-
deant ante se malo af-
fetos.

Αἴλυρος καὶ
Mures.

EN σίκτῃ τοῦ πολ-
λῶν Μυᾶν ὄντων,
Αἴλυρος τῷ τρέπει τὸ
κενοῦσθαι, καὶ καθέ-
κεσσον εἰατῶν συπλα-
σάνταν κοτύθειν. οἱ δὲ
κοδεὶς ἐκόστιν εἰατρὸς ἀ-
ναλιπομένοις ὥσπερτοι,
ἔφοσοι τοῖς ἀλλή-
λοις, μηκετί κατέτο
τέλθαμψ, οὐαὶ τὴν παν-
τάπαιον δόπολάμετον.
Ἐγὼ δὲ Αἴλυρος μὴ δι-
μηρίος δένγο εἰσαντε-
αζ,

FELIS ET
Mures. 28

IN domo quadam
quum multi essent
Mures, Felis eo co-
gnito iuit eō ac co-
rum singulos captos
deuorabat. At illi
quotidie quum se
absumi viderent, di-
xerunt inter se, Ne
posthac infra desce-
damus, ne peni-
tus intereamus. Nam
si Felis non po-
test huc venire, nos
ad eum k 5 sal-

salui erimus. Sed Fe-
lis quam nō amplius
Mures descenderent,
statuit apud se per a-
stutiam eos decipiens
enocare. Cæterū quū
peſſulum quendā cō-
ſcendiffet: de eo ſe
ſuspendit, & mortuū
ſimulabat. Ex muri-
bus autem quidā ac-
clinatus, viſoque eo
ait, Heus tu, etſi ſac-
cus fieres, nō te adibo.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prudentes homines, qui
aliquorum prauitatem
experti fuerint, non am-
plius eorum falli ſimu-
lationibus.

VVLPES ET
Simius. 29

IN concilio quon-
dam irrationabi-
lium animalium fal-
tamit Simius, & ap-
proba

Ἄγιμενις συζησόμενα.
ἔ ἐτιλύρε θυμέποντες
Μυᾶν καὶ δύταν, ἐνα
δι ἐπινοίας αὐτὸς σο-
φιζόμενος ἐκαλέον-
ται, καὶ διὰ δότο πατέ-
λος πνεὺς εἰστὸν αὐτο-
ῖας ἀπηρέπετε, καὶ
αφεοπιεῖτε τεκρὸν εἴ-
νετε. Φέτος μὲν πε-
ριεργάνθεις, καὶ idῶν αἰ-
τον, ἐφη, ὁ βατός, καὶ
γύλας γήρη, καὶ τεφε-
λούσσιμος οὐτοι.

Επιμέλεια.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τοι αὐτροπῶν οἱ Θεογνί-
μοι, ὅταν τὸν εὐίων μη-
χῆτες περιβῶσιν, ὀ-
κέντι αὐτῷ εἰξιπατῶν-
ται τοῦς ἵστοκούσσιν.

Αλάπηξ καὶ Πί-
γης.

Ἐνοικοδωποτέ
ἄλλοις ζώαις αἴ-
χνοισι Πίγης, καὶ
δίδειν μηδέτας, Βατ-

205

λόδις ταῦταν ἐχε-
ζεῖθν. Αλάπης οὐ αι-
τοῦ φθονοστού, ὡς ἔ-
πει παρεῖδε κέρας ἐγέ-
νεται. τὸ Πίθηκον λαβεῖ-
σσα εὐταῦρα ἔχειν,
ὡς εὔροι μὲν αὐτῷ, λε-
γεσσα, ηπομεγέτερον,
μὴ μὴ τοι εἰ γένονται
αὐτῷ τοι Καπιλές γε-
τέρον τὸν διδασ-
καλεῖταιντον αὐ-
τῷ, ἄτε δὴ Καπιλές, τὸ
ηπομεγέτον αἰδεῖται. οὐ
δὲ ἀσεμονίπτας αφε-
σελθεῖν, νησὶ ευκληπτείσ-
ται οὐ παντὶ θεοῖς

probatus, Rex ab
ipsis electus est. Vul-
pes autem ei inuidens,
ut in casse quodam
carnem vidi, Simiū
secum illuc duxit,
quod inuenisset ipsa
thesaurum illum, di-
cens, non tamen &
vix eo: quippe quem
lex Regi tribueret:
atque hortata est i-
psum ut regem the-
saurum accipere. At
ille inconsideratè pro-
fectus, & captus à
casse, ut quæ decepi-
set,

set, accusabat Vul-
pem. Illa autem ei, O
Simie, quum talem
tu habeas demétiam,
imperium in bruta
tenebis?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eos qui actiones ali-
quas inconsultè aggre-
diuntur, in infortunia
incidere.

de ζει τον λόγον

ΤΗΥΝΝΟΣ ΕΤ
Delphin. 30

THUNNUS Del-
phino persequen-
te, magno imper-
tu ferebatur. Quum
capiendus esset, in-
scius ob vehementem
impetuū decidit in in-
sulam quandā ab eodē
verò impetu & Del-
phin quum co electus
est. Thunnus autē cō-
uersus, quum agétem
animā Delphinū di-
fis-

ξαπατησακ ἐμει-
φίρ τών Αλάπενος.
ἢ τεῖς αὐτὸν, ἢ Πέδη-
κε, ποιάτων σὺ μετί-
αν ἔχων, τὴν ἀλόγων βα-
σιλεύσας;

Ἐπιμέθιον.

Ο μῆθο δηλοῖ, ὅτι
οι πέδετοι τιτιν ἀπεργ-
ούσιας ἐπιχειρήσατε,
δυσκήματοι τελεπο-
πίται.

Θεῶν οὐκέτι Δελ-
φίνι.

O γυν Θεοί μακρύσ-
τε τὸν Δελφί-
νο, οἱ ποταμοὶ περίο-
ζω φερόμενοι, εποδή-
κηπελαμβανόντες ἔνει-
λει, ἐλαφεν ταῦτα σφόδ-
ρας ποτεστείς εἰπεσσόν
εἰς τοντον θύσον ταῦτα ἢ το-
διγίας πόνους οἱ Δελ-
φίνιοι ποτε οιδεξάκει-
λει, οἱ τὸ Θεῶν οὐκέτι
στραφεῖς, καὶ λεπτούσι
χαρπα τὸ Δελφῖνα εἰπ-
εικάσει,

ερχόμενοι, εἴπει, σὺν ἔτει
μηδὲ οὐ γίνεται λυπη-
θεῖσι, ορῶντες τὸν αὐτονόμονον
γενότα μηδὲ τέττα, σωθεὶς
εἰμοι δύσπονοντα.

Επικάλεσον.

Οὐ μῆδος δηλοῖ, ὅτι
ἱανδίως τὰς συμφορὰς
οἱ αὐθρωποι φέρουσι,
τὰς τέτταν αὐτές δυ-
συχεῖσι ορῶντες.

disset, ait, Nō amplius
mihi mors molesta
est, quū eū videam qui
mihi causa fuit ipsius,
vna mecum perire.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
facile miseras ferre ho-
mines, si eos qui illarum
auctores fuerunt, infeli-
ter agere videant.

Iatros καὶ No-
σῶν.

ΙΑΤΡΟΣ νοσουμένῳ εἴτε-
ρεπόσι, οὐδὲ νοσην-
τος διπονούντος, σκέπ-
, οὐδὲ τὰς ἐνημε-
ρώσεις εἰπεῖν, οὐτοῦ οὐ
αὐθρωποῦ, εἰ σίνε αὐ-
τείρητο, καὶ κλυστήρου
ἐχεῖν, σὸν αὐτὸν εὐθυγά-
κει. Οὐδὲ παρουσιανού-
πολασθεῖται, ἐφη, οὐδὲ
ιατρός εἰσιν, οὐτε μηδὲν
σφιλός εἰσιν, αλλὰ τότε
παραινεῖν οὔτε ψύχεις

χειρᾶς

MEDICVS ET
Ægrotans. 31

M Edicus ægrotū
curabat : ægro-
to autem mortuo, ille
efferentibus dicebat,
Homo hic si vino ab-
stinuerit, & clysteri-
bus usus fuisset, non
interiuerit. Quidā au-
tem ex iis qui aderāt
respondens ait, Opti-
me, non oportebat te
hæc nūc dicere quum
nulla utilitas est, sed
tūc admonere quum
his

his vni poterat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere amicos tempore necessitatis prabere auxilia.

δεῖης ἴδιωματος.

Ἐπιμένον.

Ο μὲν θεός δηλοῖ, ὅπ δε τοι φίλους σὺ κατεργάσῃς οὐάγκης τοι βοηθείας παρέχειν.

AVCEPS ET

Vipera,

32.

ΙΞΩΤΗΣ ΚΑΙ

ΕΓΓΙΣ.

A Vceps visco accepto & arundinibus aucupatum existit. Viso autem turdo super alta arbore sedente, & arundinibus inter se in longitudinem coniunctis, sur.

ΙΞΩΤΗΣ ΙΞΟΥ ανελαβὼν τοις καλάνευσες, τοεὶς ἄργαν εξηλέφευ, ιδὲν γέ τικήνειν ἐφ' ὑψηλῆ δένερα πατέζερειν, τοις τοις καλέμεσις οὐαγήσιοις ἐπὶ μηνῷ οὐαγήσιοις, αἴνοις.

ωφές αὐτὴν συλλα-
βεῖν βαλόμεθεν οἱ φε-
ρεψεν. καὶ δὴ λαθὸν ἔχον
ποιμανόμεθεν τὸν πό-
δας ἐπέπιπος. τὸ δὲ ορ-
γιστέοντος καὶ δεκάποντος
αὐτὸν, σκέπινος ἦδη λει-
ποψυχῶν ἐλεγε, δύση-
νθεν ἐγώ, ἐπεξον γε θη-
ρεύσομαι βαλόμεθος, αὐ-
τὸς οὐφές ἐπέρεου ἡγεσύ-
θει εἰς θάνατον.

Επιμένθιαν.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅπ-
οι τοῖς πάλαις ἐπίσου
λαζίοντες, λαυδίνυσσι
ποδάκησι οὐφές ἐπέρεων
τοτὲ αὐτὸν πάχοντες.

sursum eum comprehensus suspiciebat.
Cæterū ignarus Vi-
peram dormientem
conculcauit. Quā ve-
rò irata momordis-
set ipsum, ille iam a-
gens animam dice-
bat, Me miserū, alium
enim capturus, ipse
ab alio captus sum.
ad mortem..

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
eos qui proximis in-
sidiantur, ignoros se-
pe ab alijs id ipsum
pati.*

Kάστωρ:

FIBER. 33

Ο Κάστωρ ζῶός εστι
περσάπτων, τὸ λί-
μναις τὰ πολλὰ δια-
τήριμον, & τὰ αἰδηδά
φατιν λατρεῖς χειρο-
μενοῖς εἶναι. οὐτοὶ δι-
δαν τὸν αἴθρων δια-
κόμεθεν καταλαμβά-
νον, γειώσκων τὸν κάστω-
ριν.

Fiber animal est
quadrupes in sta-
gnis plerumq; vitam
degens, cuius puden-
ta dicunt usui esse me
dicis. Hic igitur quum
ab hominibus per-
sequentibus iam capi-
dus sit, cognito cuius
gra-

gratia petatur, abcis-
la sua pudenda proii-
cit persequentibus, &
sic salutē cōsequitur.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, eo
modo homines prudentes
pro sua salute nullum
habere respectum pecu-
niarum.*

διάκει, διποτεμών τὸ
ιαυτός. αὐδοῖα γίγνεται
τοὺς τὸς διόπνοις, οὐδὲ
ὅτῳ σωτηρίας τυχεῖσθαι.

Επιμένειον.

Ο μῦθος ὅτοι, ὅτι τὸ
τοῦ τοῦ αὐτρώπων οἱ φρέ-
νιμοι ἡταῖς τὸ εἰωτῶν
σωτηρίας ὑδεῖα λόγου
τοῦ κενημάτων ποιεύται.

CANIS ET
Cocus.

Κύων οὐδὲ Μάζ-
εθ.

CAnis irrumpens
in culinam, &
Coco occupato, cor-
de arrepto fugit.

At

Kανος εἰσῆλθες
καὶ μαζεύειον, καὶ
μαγειεὺς ἀχολεμί-
ας, καρδιαν ἀσπάσας
ιψοφον.

Ἐφεύρεν. ὁ δὲ Μάγος
ἐπιστραφεῖς, ὡς εἶδεν
αὐτὸν φύλακας εἴπει,
Ἄγητος, ιστὶ ὡς ὅπε-
τε εἰς τὸν φυλάκομά
σε· οὐδὲ ἀπὸ ἐμοῦ παρ-
δίαις εἴληφας, ἀλλὰ ἐμοὶ^{τι}
καρδίαις εἴδωκας.

Επιμένειον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλάκις τὰ παρήμα-
τα τοῖς αὐτρώποις μα-
θήματα γίνονται.

At Cocus cōuersus, ut
vidit ipsum fugien-
tem inquit, Heus tu,
scito ubi fueris
me te obseruaturum:
non enim mihi cor
abstulisti, sed dedisti
potius.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
sepe nōcumenta ho-
minibus documenta
fieri.

Κύων καὶ λύ-
κος.

CANIS ET

Lupus. 35

KΥΩΝ οὐδὲ ἐπιώ-
λείστιν τὸν εὐά-
στον δέλποντα
μόντος, Ε βρῶμα μελ-
λοντῷ θυσίαν αὐτὸν,
εδέητο μὴ νῦν αὐτὸν
ποιεῖθεντα. νῦν μὲν γάρ,
φοιτ, λεπτός εἰμι καὶ
ισχύρος. αὐτὸν δὲ μικρὸν
αἰσχετίνης μέλλοντον εἰ-
μοι δεσπόταν ποιόν
γάμους, καὶ γὰρ τίνειν-

πε

CAnis ante stabu-
lum quoddā dor-
miebat: quūmque Lu-
pus irrupisset, & de-
voraturus eum esset,
rogabat ne tūc se ma-
ctaret. Nunc enim, in-
quit, tenuis sum, &
macilentus: si autem
parumper expectauer-
is, mei domini fa-
cturi sunt nuptias, &
ego

ego tunc multa depar-
stus pinguior ero, &
tibi suavior cibus fiā.
Lupus igitur persuas-
sus abiit. Post aliquot
dies reuersus inue-
nit superiū super
domus tecto Canem
dormientem, & stans
inferius ad se voca-
bat, admonens eum
federis. Et canis, At,
Lupe, si posthac an-
te stabulū me videris
dormientem, non am-
plius expectes nu-
ptias.

πε πολλὰ φαιῶν, πικε-
λέσσερ θέσμου, καὶ
σοι ἡδύτερη βρῶμα
θυνόσμεν. οὐ μὲν Λύ-
κῷ πεδίοις ἀπῆλθε.
με δὲ ημέρας δὲ ἐπανελ-
θὼν, εὗρεν αὐτὸν ἐπὶ τῷ
δάκτυλῳ τῷ κατὰ κα-
τεύθυνσα, καὶ σὺν κρί-
τῳ τοι τοῖς εἰσαγόν τοι
καὶ λεπτοῖς, τυφλοῖς πολλα
αὐτῷ τῷ σωθῆκάν. ηδύ
ο Κύαν, ἀλλ', ὁ Λύκε,
εἰ τῷ δόπτεδε τοι τῆς
ἐπαίλεως με ἴδοις πρ-
οθύδοτα, μηκέτι γά-
ρ μες αἰνειδίης.

AF-

ΕΠΙ

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ φρεγίναι οὐκ εἰσπό-
μαν, ὅταν τέλιν κι-
δωνούντες σωθῶσι,
Ἄλλος τέλος φυλάτ-
τηται.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, pri-
dentes homines quum a-
liqua in re periclitatis sal-
ni facti fuerint, cauere
ab eo quam diu vixe-
rint.

Κύων καὶ Αλεκτρυ-
νητεύαν.

Kύων καὶ Αλεκτρυ-
νητεύαν επειργεῖαν ποι-
ποιήμενοι, ὁδὸν. ε-
πειργεῖς ἐν ταχασσού-
σι, ὃ μὲν Αλεκτρυνὴν ε-
πειργεῖς δένδρῳ σκύτουσι
αἴσιβας, ὃ δὲ Κύων ερεῖ-
ται μίση γε δένδρῳ κυί-
λωμα ἔχοντες. Τοῦτο γέ
το εἰω-
δος νύκτωρ Φωνήσω-
ντος, Αλεκτρηνὴν ακόσοντο
ερεῖς αὐτὸν ἔσφραμε, Ε-
ταῖσσον κρύπτειν, ερεῖς
ειστὸν κρύπτειν ἡ-
ξίς, ἐπιτυμεῖν γε ἀγα-
θῶν γέτων ανθεῖν ζῶν
ἔχει ματάσσειν. Τοῦτο
εἰπόν

CANIS ET

Gallus. 36

Canis & Gallus
in initia societate,
iter faciebant. Vespera
autem superuenien-
te, Gallus consen-
sa arbore dormie-
bat, at Canis ad ra-
dicem arboris exca-
uatae. Quum Gal-
lus, ut affolet, no-
ctu cantasset, vul-
pes ut audiuit accur-
rit, & stans inferius,
ut ad se descenderet
rogabat, quod cupe-
ret adeò egregio can-
tu animal comple-
cti. Quum autem is
1 2 dixit

dixisset, vt ianitorem prius excitaret ad radicem dormientem, vt quum ille aperuisset, descendenteret, & illa quærente vt ipsum vocaret, Canis statim profiliens eam dilacerauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prudentes homines, inimicos insultantes ad fortiores astu mittere.

εἰπόντος τῷ θυραρῷ
αφέπειργν διηπίσσαν οὐ-
πὸ τὴν πίζαν καθεδό-
δοντα ἡσάνθης αἰοί-
ζειντος κατελθεῖν, κα-
κεινος διηπίσσαν αὐτὸν
φανῆσαι, οἱ Κύων αὐ-
φυης πηδήσας αὐτὸν
διεπαράσσει.

Επιμέλιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅπ-
οι φρεγίποι τῷ αὐθρώ-
πον τὰς ἐχθρὰς ἐπλ-
ήγουσι, αἵσις ιχνευότε-
ρες πέμπουσι παρελα-
πέριδροι.

Leo & Rana. 37

LEo audita ali-
quando Rana val-
de clamante verrit se
ad vocem, ratus ma-
gnum aliquod animal
esse: parumper autem
expectando, vt vidi-
t plam stagno egre-
sam, accedens pro-
pius proculcauit.

Λέων Ε Βάτραχος.

Λεων ἀκέστας πο-
τὲ βατράχου μέ-
τα βοῶψις, ἐπεράφη
τοῦς τὴν φάντασιο-
μὴν μέτραν ξῶν εἰ-
ναντι· αφορειας ἢ μι-
κηγή, οἷς εἶδεν αὐτὸν
αφοσειδόντα τὸ λίκην
αφοσειδέων αὐτὸν κα-
πεπάτσιον.

ΑΙΓΑΙΟΝ

ΕΠΙ

Επιμένειον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ότι
δέντρο τόφειος δίδει
κούσ, μόνος παράπονος.

AFFABVLATIO.

Fabula significat nō o-
portere, ante quā videas
auditiū solo perturbari.

Δέων καὶ Οὐρανός

Αλώπηξ.

LEO ET ASINVS

& Vulpes. 38

Δέων καὶ Οὐρανός καὶ
Αλώπηξ καίνω-
νιαν ποιοτέρων, ἐξηλ-
γον τεῖχος ὑγεαν. πολ-
λῆς οὐδὲ θήρας συλλη-
φθείσης, πεφεύγειον
Δέων τῷ Οὐρανῷ λείψαν
τοῖς. ἀγαθοῖς μερίδας
ποιησάμενος εἰπεῖσθαι,
οὐλέ

LEO & ASINUS &
VULPES inita so-
cietate, egressi sunt
ad venandum. Multa
igitur præda capta,
iussit Leo Asino
ut diuideret sibi. At
ille tribus partibus
factis æqualiter, ut
13 elige

eligerent eos hortabatur. Et Leo ira percitus Asinum deuorauit. Inde Vulpix ut diuiderer iussit. Illa vero in unam partem omnibus congestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi, Quis te, o optima, diuidere sic docuit? Ea inquit, Asini calamitas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse aliorum infirmitas.

Leo & Vrsus. 39

Leo & Ursus simul magnaum natum hinnulum, de eo pugnabant. Grauter igitur a seipsi affecti, ut ex multa pugna etiam vertigine corriperentur, defatigati iacebant

εὐλέξασθε τύπος αρχή
τηρέτο. καὶ οἱ λέων
τυμωθεῖς τὸ ονοματέ-
φαγμόν εἰσαγόντες οὐ πάντες
μετέβησαν συνέλθουσεν. οὐ
δὲ εἰς μίαν μετάδιαι πάντα
τοις σωρόσσοις, ἐστι τῇ
εργάζονται οὐκτέλιπεν. καὶ
οἱ λέων σώσεις αὐτῶν, οὐσιών,
αὐτοῖς βελτίσης, διαφεύγειν
έπειτας ἐδίδαξεν; οὐ δέ εἴ-
πει, Φίδης συμφορέει.

Επιμέλεια.

Ο μῦλος δηλοῖς ὅτι
σωφρονισμοὶ γίνονται
τοῖς αὐτοῖς πόνοις, τὰς
πέλας δυσυχήματα.

Λέων καὶ Αρκτός.

Λέων καὶ Αρκτός
όμης βρυνέντω πε-
πτυχόντες, τῷ τύπῳ
εμψύχοντο. δεινῶς οὐδὲ
τοις ἀλιτίνω θρηνού-
στες, οὐδὲ τὸ πολ-
λῆς μάχης κακόσκοτο-
διάστημα, ἀπανθράκω-
τες

τες ἔκεινοι. Αλάπηξ ἦ
κύκλω πελλίσσοι, πε-
πτωκός αὐτὸς ἰδό-
σι, καὶ τοῦ βέβηδον
εἰ τῷ μίσῳ κείμενον,
τῷδε δέ, μίσου ἀφ-
φοῖν Διαδραμμον καὶ
ἀγριόσσοι, φύγον
ἄλλο. οἱ δὲ βλέποντες
μὲν αὐτὸν, μὴ διώ-
μοις ἐπιασθῆναι, δεί-
λαυοις ημεῖς, εἴποι, οὐδὲ
Αλάπηξ ἐμφύγειμό.

Επιμένειον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἄλλων κριπώντων ἄλλοι
καρδαίγονται.

bant. Vulpes autem cir-
cumcirca cundo, ubi
prostratos eos vidit,
& hinnulum in me-
dio iacentem, hunc per
medios utrosque per-
currens rapuit, fu-
giensq; abiit. At illi vi-
debant quidem ipsam,
sed quia non poterant
surgere, Nos mis-
eros, dicebant, quod
Vulpi laborauimus.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
aliis laborantibus alios
lucrari.*

Μαύρης.

MΑΥΡΗΣ ἐστὶ ἀρρεῖς
καθημένη, δε-
λέγετο. ἐπιστύρεις δὲ π-
νοι εὔφυντις, καὶ ἀπο-
γείλαντος, ἀστερὶ οἱ
κίνηται θυεῖταις ισ-
απεπτεμμέναις τε πο-
σοῦ εἰναι, καὶ παύται τὰ
τύπτονται.

VATES. 40

Vates in foro se-
dens, differebat.
Quum autem superue-
nisset quidā de repete,
& renunciasset quod
domus ipsius fenestræ
apertæ omnes essent,
& quæ intus erant
abla

ablata omnia , exiliuit suspirans , & cursum ibat. At quem quidam vidisset ipsum currentem , Heus tu , inquit , qui alienas res præscire profiteris , tuas ipsius non præuaticinabare?

ἐνδον ἀφηγημάτια, αἱ επίδηστε τε σεβάζεται, καὶ δρουαῖς ἡδὲ τελέχονται δὲ οὐτὸς θεοσύμβιος, ἀετοῖς, εἶπεν, οὐ ταῦλότερα πείματα πεσεῖσθεντας ἐπαγγειλόμενοι, τὰ σωτῆρας γε μεμαυτούς;

Επιμένιον.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos qui suam vitam prauè gubernantes, que nihil ad se attinent præscire conantur.

Ο μῦθος τεσσάρων Εἰον φαίλων διοκέντες, τῶν δὲ μηδὲν αὔτις πεπονήστων πεγγοστῶν παρθένες.

FOR

MIG

Μύρμηξ καὶ Πε-
ελεόφοι.

FORMICA ET
Columba. 41

Mυρμηξ διψήσας
κατελθὼν εἰς τὴν
πηγὴν, παρεσυρεῖς ταῦθα
τὸν ἥρδυματον ἀπεπνί-
ζει. Περιστερὴ δὲ τῇ τοῦ
θεατημάτη, κλάνα δέν-
δρον καὶ εἰλίσσοντα εἰς τὴν
πηγὴν ἔρριψεν, ἐφ' ἣν
καθίσας ὁ Μύρμηξ
διεσώθη. Ιερόπτης δὲ
τοῦ μῆτρος τὸν καλά-
μην σωθεῖς ἐπὶ τῷ
τὴν Περιστερὴν συλλα-
βεῖν

Formica sitiens de-
scendit in fon-
tem, ac tracta à flu-
xu, suffocabatur. Co-
lumba verò hoc viso,
ramum arboris de-
cerptum in fontem
proiecit, super quo
sedendo Formica eua-
sit. Auceps autem qui-
dam post hoc cala-
mis compositis ad Co-
lumbam comprehen-
sionem den-

15 den-

dendam ibat. Hoc autem viso Formica alicupis pedem momordit, qui dolens & calamitos proiecit, & ut Columba statim fugeret auctor fuit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ostendere benefactoribus gratiam referre.

Γενη ἡει ταῦρος οἱ Μύρη
μηξιαρχεῖν, τὸ δὲ
κέλετο πόδια ἐδάκει. οἱ
γάληνοις, ταῦτα κα-
λάμεις ἔρριψε, καὶ τὰ
Πιερισταῖς αὐτίκαι φύ-
γειν ἐποίουν.

Επιμένειον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
δεῖ τοῖς σύεργεταῖς καί-
ειν διποδόναμον.

Vespertilio & Rubus
& Mergus 4 2

Νυκτερίς καὶ Βάτραχος
καὶ Αἴθυα.

Vespertilio & Rubus & Mergus inita societate, mercatoriam decreuerunt vitam agere. Itaque Vespertilio argentum mutuata, depositum in medium, Rubus vestem secum accepit, Mergus tertius aes, & enauigauerunt. Temperestate autem vehementi oborta, & na-

Nυκτερίς καὶ Βάτραχος καὶ Αἴθυα επιχείρου ποιούμενοι, εποζηγήσαντες δέρματαν βίον ζεῖν. οὐδὲ οὐδείς, Νυκτερίς δρυγύσθιον διενδοτεράμην, κατέβηκεν εἰς τὸ μέσον, οὐδὲ Βάτραχος ἐδημεύσει μετ' εαυτῆς ἐλαύειν, οὐδὲ Αἴθυα τείτη γεινήσαντες, καὶ αποτελεσματικῶν. Χριστός δὲ σφοδρὸς γνομός, καὶ τὸ γε-

105

ως καθιτεύπειον, παῖ
ζε δηλέωντες, αὐτὶ^ν
ἐπὶ τῷ γῆς διεσήμ-
ουν. οὐδὲν γίνεται
μὴ Αἴθυας τοῖς αἰχ-
λοῖς αἱ ταρεθρόσι,
μὴ περ τὸ χαλκὸν εὐ-
σάλητη γαλατία. οὐδὲ
Νυκτερίες τοὺς δενε-
στες φοβεράδη, τοὺς δὲ
ηὔρεταις & φάγεται, γύ-
ντως οὐδὲποτε νοοῦται
ζεῖσθαι. οὐδὲ βάτραχος τοῖς
παρειότων ἐδῆταις οὐ-
λαμβάνει, εἴ περ τὸν οἶ-
κείσθιον επιγνοίη ζητεῖσσα.

Επιμένειον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τοῖς οὐκ επεδάσθοδη,
τοῖς τοῖς οὐκ ὑσερον εφε-
πέπερδη.

Nοσῶν νοῆται-
τοσ.

NOσῶν οὐκ εἰσώ-
δηταις ἐρωτώ-
μηται οὐπος διετέμη,
τοῖς τοῖς εἴπερ τοῖς
ιορ-

ui emerita, omnibus
perditis, ipsi in ter-
ram euaerunt. Ex il-
lo igitur mergus lit-
toribus semper affi-
det, num quopiam æs
eiiciat mare. Vespel-
tilio verò creditores
timens, interdiu non
apparet, sed noctu
ad pabulum exit. Ru-
bus prætereuntium
vesti inhæret, quaer-
rens sicubi suam co-
gnoscat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
in ea, quibus incumbi-
mus, in posterum nos
recidere.

AEGROTVS ET
Medicus. 43

AEgrotus quidam à
Medico rogatus
quomodo valuisse,
Plus, ait, q̄d oporteret,
sudaf

sudasse. Ille autē bonā ait hoc esse. Secundō verò ab ipso iterū rogatus quomodo habuisset, horrore correptū, ait, valde cōcussum fuisse. Ille & hoc bonum esse ait. Tertio rursum rogatus quomodo valuisset, ait, in intercūtem incidisse. Ille & hoc rursus bonum ait esse. Inde ex domesticis quodā ipsum rogante, Ut habes? Ego, ait, heus tu, præ bonis pereo.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, maximè ex hominibus odio nobis haberi, qui ad gratiam semper loqui student.

LIGNATOR ET
Mercurius. 44

Lignator quidam
iuxta fluuiū suam
ami-

ιδρακένει. ὁ δὲ ἀγαθὸς ἐφη τὴν εἰνα. οὐδὲ τέρειον πιεῖ αὐτὸν πάλιν ἐρωτηθεὶς, ὅπως ἔχει, Φέκην συζεδεῖς, εἶπε, σφοδρῶς, Διάτεπνάρχου. ὁ δὲ καὶ τὴν ἀγαθὸν ἐφονεῖ εἰνα. οὐδὲ τοτεινον αἴτιος, ὅπως διεγένετο, εἶπεν, οὐδέποτε πειπατάκενει. ὁ δὲ καὶ τέλος παλιν ἀγαθὸν εἶπεν, εἰνα. εἰσαὶ τὸ οἰκεῖον. Ήνος αὐτὸν ἐρωτησαντες, ὅπως ἔχεισεν, εἶπεν, ὡς εἰπεῖται, ωτὸν τὸ ἀγαθὸν δοκίλιυμα.

Επιμήδιον.

Ο μῆνος διλοι, ὅπη μᾶλιστα τὸ αὐθρώπου μοιχεεύονται τὰς τοῦς γαστρὶ οἵτι Βουλομένας λέγουν.

ΞΥΛΟΣΩΡΔΜ@ Ε
Ερμῆς.

Ξυλοσόρδμος ήσ
πιρσὸς τῷ ποτε-
μείῳ

μεν τὸν οἰκεῖον ἀπέβαλε πέλεκιν. ἀνηγανῶν τὸν παρὰ τὸν ὄχηλον καθίσας ἀδύρεσθ. Εξειπτὸν ἐ μετὰ τὸν οἴκηταν, καὶ οικτείρας τὸν θραπον, κατέβασε εἰς τὸ πότερον. Καὶ σὺν αὐτῷ εἶπεν καὶ πέλεκιν, καὶ εἰς τὸν οἴκον ὃν ἀπάλευεν ἤρετο. Φέρετον τὸν εἶναι φαρμάκον αὐτὸς καὶ τελεῖας ἀργυρᾶν αἰνιγμόν. Φέρετον τὸν εἶναι τὸν οἰκεῖον εἰπόντος, εἰς τοῖς καλαβασινοῖς τὸν οἰκεῖον τὸν εἰπόντος.

amisit securim. Inops igitur consilij iuxta ripam sedens plo-
rabat. Mercurius au-
tem intellecta cau-
sa, & miseratus ho-
minem, vrinatus in
flum, auream su-
stulit securim, & an
hæc esset quam per-
diderat rogauit. Il-
lo non eam esse di-
cente, iterum vrina-
tus argenteam sustulit.
Illo, neque hanc esse
suam dicente, tertio vri-
natus, illam ipsam su-
stulit.

stulit, illo hanc verè esse desperitam dicente, Mercurius probata ipsius aequitate, omnes ei donauit. Ille profectus omnia sociis quæ acciderant narravit. Quorum unus eadem face re decreuit, & ad flu uum profectus & suam securim consultò demisit in proflu entem, & plorans sedebat. Apparuit igitur Mercurius & illi, & causa intellecta ploratus, vrinatus similiter auream securim extulit & rogauit, an hanc amississet. Illo lætabun do, &, Verè hæc est, dicente, perosus Deus tantam impudentiam, non solum illam detinuit, sed ne propriam quidem reddidit.

ηγκε, Φέτταν ἀληθῶς εἶναι τὸ δόπολαλόπει φαιδρὺ Ερμῆς δόποδεξάρδης οὐτοῦ τὴν διηγουσίων, παντας αὐτῷ ἴδωρόσσει. ὁ δὲ παραγόντιμός θεός πάντα τοῖς ἑταῖροις τὰ συμ βανταὶ θεεζελῆλυθεν. ἄντες οὖς τὰ ἵστα Δια πεύκαδη ἐνελαύσσετο, καὶ παρὰ τὸ ποταμὸν ἐλθὼν, καὶ τὴν οἰκείαν ἀξίνων ἐξεπίπθες ἀφεῖς εἰς τὸ ρέοντα, κλαύσαν εὐάρπτο. ἐπι φανεῖς γνέ Ερμῆς κακείνων, καὶ τὴν αἴγαν μαρτίαν Φίδιον κατεβὰς ὄρφίων χενοῦσι ἀξίνων ἐξεισχεν, καὶ ἔργον, εἰ ταῦτα ἀπέβαλε. τοδε σωὶ ἡδοῖ, καὶ, ἀληθῶς οὐδὲ τοιοῦτος, μυστικὸς Θεὸς τὴν Σοσιότην αδιάδειαν, ἢ μέρον ἐκείνην κατέσχεν, αὐτὸν τὴν οἰκείαν ἀπέδωκεν.

Επιμένειον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ὅσον τοῖς δικαίοις τὸ
δεῖον συντάξει, τούτος
Ἐν τοῖς ἀδίκοις συν-
τίθεται.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
quantum iustis Deus au-
xiliatur, tantum iniustis
esse contrarium.

ΟΥ Ε Κυπο-
ρεσ.ASINVS ET
Hortulanus. 45

ΟΝΟ- πανεργί-
μηρος Κυπορε.
ἰπόδη ὄλιξα μὲν ἡδίς
τολείσει δὲ ἐμόχθει, πο-
ξαὶ τῷ Διὶ ὡς τῷ κη-
πορεῖ ἀπαλλάξεις ἐτέ-
ρω ἀπειμποληθῆναι δε-
στότι.

A Sinus scriuiens o-
litori, quoniam
parum comedebat, plu-
rimum laborabat, pre-
catus est Iouem, ut ab
olitore liberatus, al-
teri venderetur do-
mino.

mino. Quum Iupiter exoratus, iussisset ipsum figulo vendi, iterum iniquiore animo perferrebat quam prius, onera, & cœnum, & tregulas ferens. Rursum igitur ut mutaret dominum rogauit, & coriario venundatus est. Peiorum itaque prioribus hexrum nactus, & vi- dens quæ ab eo fierent, suspirando ait, Hei mei misero, melius erat mihi apud priores heros manere. hic enim, ut video, & pellem meam conficiet.

απότη. Φέρε Διὸς ἐπακόσιον τόν, καὶ πελάδυσιν τῷ αὐτῷ περιφερεῖ πειθῶμε, πάλιν ἐνσφόρει πάλεον τὸν πεστεργυ, ἀχθοφορῶν, καὶ τὴν τε πηλὸν, καὶ τὸν περιφερεῖ πομφούς καμίζων. πάλιν τὸν ἀμειψαὶ τὸ δεσπότινον ἵκτον, καὶ βυρροδέψῃ απεμπλάταιν. εἰς κείσαντα τοῖν τὸν πεστερέαν δεσπότινον ἐμπεσῶν, Εἰσέστη τὰ παρ' αὐτῷ πεστερήμα, μὲν σεναμάνη ἐφη, οἵμῳ τῷ πελματώρῳ, Βέλιον λίμνῃ παρεῖ τοῖς πεστερέασι δεσπότιμος μέρειν. Φέρετοδ, ὡς οἴεται, καὶ τὸ δέρμα μας κατεργάσει).

AFFABVLATIO.

Fabula significat tūc maximè priores dominos à famulis expeti, quum de secundis periculum fecerint.

A V-

Επιμένθιον.

Ο μῆθος δηλοῖ, ὅποτε μάλιστα τοὺς πεστερέας δεσπότους οἰκεῖται ποθάσιν, ὅταν τὸ δεσπέρων λάθιστοι πεῖσον.

Ορντ

Οενιδοθίέας ἐ Κο-
ρυδαλός.

A U C E P S E T
Galerita. 46

Oριζοθίέας ὁ εγ-
σιν ίση παγιδας,
Κορυδαλός ἡ Βύζη
πόρρωθεν ιδών, ἐπισ-
τάνεται, οὐ ποτ' ἐρχάσο-
ται. Τοῦτο τὸ πόλιν κατέκιν φα-
μδύς, εἰπε δὲ πόρρωτέ-
ρεω διπολιερησοντες, καὶ
κρυβέντων, ὁ Κορυδα-
λός τοις Τούτοις λό-
γωις πιστός αισ-
θάνει εἰς τὴν βρέφειον οὐλήν.

AUCEPS autibus stru-
xerat laqueos: Ga-
lerita vero hunc pro-
cul videt, rogavit, quid
nam faceret. eo urbem
condere dicente, dein-
de procul regresso, &
absccondito, Galerita
viri verbis credens ac-
cessit ad cassem & ca-
pta est. At aucupe ac-
tulit eis τὴν βρέφειον οὐλήν.
τοῦτο οὐ Οενιδοθίέας επι-
m
δρα

accurrente, illa dixit,
Heus tu, si talem
vibem condis non
multos inuenies inco-
lentes.

AFFABVLATIO.

Fabula significat
tunc maximè domos φη
vrbes desolari, quum
prefecti molesti fue-
rint.

VIATOR. 47

VIATOT multa con-
fecta via, orati-
uit, si quod inuenerit,
dimidium Mercurio
eius dedicaturum.
Nactus igitur peram
cariotarum & amygdala-
rum plenam, at-
que ea accepta, eas
comedit. Sed cariotar-
um ossa & amygdala-
rum cortices super
altari quodam impo-
suit, inquiens, Habes,
ô Mercuri: votum.

Nam

δραμάγχος, ἀκεῖνος
εἶπεν, ἀλλα, εἰ τις αὐ-
τῶν πόλιν κῆλεις, οὐ
πολλοὺς σύρνοις συν-
κείωθεν.

Επιμέλιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅπ-
τοτε μάλιστα οἴκαι καὶ
πόλεις ἐρημεῦνται, ὅταν
οἱ πονειῶντες γαλεωδ-
ιαντα.

Οδοιπόρος.

ΟΔΟΙΠΟΡΟΣ πολ-
λῶν αὖσας ὁ-
δοῦ, πύξατο, εἰ ἄρει δι-
εύσθ π., τὸ ίμενον τάτου
τῷ Ερεμεῖ αὐτήσαν. πε-
πτυχών ἢ πήρε μετ'
φοινικῶν ιψὶ ἀμυγδά-
λαιν, καὶ τούτην αὐτο-
λόμητο, ἀκεῖνος μὲν
φαγε, τὰ ἢ τὸ φοινι-
κῶν ὁσὲ, καὶ τὰ τὸ ἀ-
μυγδάλαιν κελύφη ἐ-
πὶ ήν οὐ αὐθίκης βα-
μᾶς, φίσας, ἀπέχεις, ἡ
Ερεμη, τὰ δύχλω. 20

γνῶσιν θεόντες τὰς εἰ-
ρήνας καὶ τὸν τοῦ θεοῦ σὲ
διάφορον μημένων.

Ἐπιμύθιον.

Οὐ μῦθος αὐτὸς αὐ-
τρα φιλάρεων , καὶ
τὸς Θεού Δίδι ταλαιπω-
χίαν καταστοφιζόμενον.

Nam rei inuentæ ex-
teriora & interiora
tēcum partior.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, vi-
rum auarum, qui ἐ^τ
Deos ob cupiditatem
fallit.*

Παῖς καὶ Μή-
τρε.

ΠΑΪΣ οὐδειώνα-
λειψ τὸν δύσημον
μαθητὴν δέλτον κλέ-
ψας , ἔβαλκε τῇ μη-
τρὶ . τὸ δὲ μὴ ἐπιτωληξά-
σθι, μᾶλλον μὲν δύο
δεξαμένης , περιών τοῖς
χεόντοις ἕρξας καὶ τὰ
μείζω κλεπτην . ἐπω-
ρφάρεις δὲ ποτε λη-
φθεις , ἀπήγον τὸν
αὐτὸς θάνατον . τὸ δὲ μη-
τρὸς ἐπομένης καὶ ὁλο-
φυερόμηνς , σκενεῖται
τὴν μητρὶ Διαλε-
χθῆναι τῷ δὲ θεῷ . τὸ

PVER ET
Mater. 48

Ver ex literario
ludo condiscipuli
librum furatus , tulit
matri. Quum ea verò
non corripiisset , sed
poti^o amplexata fuisset ,
proiectus ætate
cœpit & maiora fura-
ri. In ipso autem fur-
to aliquando depre-
hensus , ducebatur
recta ad mortem. At
sequente & lugente
matre , ille carnifices
orabat , ut pauca quæ-
dam matri colloque-
retur in aurem. Quæ
m 2 quum

quum illico ori filij se admouisset, ille au-rem dentibus demor-sam abscidit. Matre autem & aliis accu-santibus, quia non so-lum furatus sit, sed iam & in matrem im-pius esset, ille ait, hæc enim mihi perditio-nis fuit causa. Si e-nim quum libitū fura-tus erā me corripiuis-set, non ad hæc usque progressus nunc du-ceret ad mortem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eorum qui non in prin-cipio puniuntur, in maius augeri mala.

PASTOR ET
Mare. 49

PAstor in mariti-mo loco gregem pascens, viso tran-quillo mari, deside-

ra-

τὸν οὐρανὸν τῷ σύμπλεγμα τοῦ πανόραματος, ἐκεῖνο τὸ ὑπέρ τοις ὅδοις διεκάνω ἀφείλετο. τὸ μητρός καὶ τὸ ἄλλων παιτυγερεωτῶν, ὡς καὶ μένον κέκλοφεν, ἀλλὰ τὴν καὶ εἰς τὸν μητέρου ποστόν καὶ σκεῖνος εἶπεν, αὐτὴν γάρ μοι τὸ ἀπωλεῖας γέγονεν αὔτοῦ. εἰ γὰρ ὅτε τὸν δέλτον σκεπλόθειν ἐπέστηλης μοι, τοῦτο μέχρι τητανοῦ χαρήσας νωρὶς ἤρεμεν εἰπεῖ τὸ Γάγατον.

Επιμήδιον.

Οὐ μῆτρα δηλοῖ, ὅτι τὴν μητέρα δέρχεται καὶ λαζομύρων εἰπεῖ μετέστοι αὐξάνει τὴν καρδίαν.

Ποιμῆν καὶ Θάλασσα.

Ποιμῆν καὶ παραγόντας τὸν ποιμνιον νέμεται, ενεργειας γαλακτώσας τὸν γάλα

ταῖλατταν, πεθύμησε
πλεύσου τοῦς ἐμπο-
ρεῖαν. ἀπειπωλήσας
Ἐν τῷ περβάκῳ, καὶ Φοι-
γίνων βαλανός τοιά-
μπρο, εἰπὼν. Κύμα-
ντο ἢ σφοδρὸς θυμού-
ντο, καὶ τὸν πλωτὸν
γεύσοντος Βαττῆσθε,
παιζεῖ τὸ φέρτον εἰ-
σαλάντεις τὸν ταῖλα-
τταν, μέλις κατὰ τὴν
διεσπόντη. μᾶλις δὲ πάρεστις
εἰς ὅλίχας παρεσόντες
πόνος καὶ τὸ ταῖλαττον
(ἔτυχε γένεται τὸ ταῖλα-
ττον) τὸν ἡρεμίαν
ταυτίζοντο, τασσο-
βῶν ἔτρω, εἶπε Φοινί-
καν αὐτὸις, οὐδὲ τοικεν,
ἐπιθυμεῖ. Εἰ δέ τοι
φαίνεται ησυχάζεσσον.

derauit nauigare ad
mercaturam. Ven-
ditis igitur ouibus,
& palmarum fructi-
bus emptis, soluit.
Tempestate verò ve-
hementi facta, & na-
uis in periculo quum
esset, ne submerge-
retur, omni onere
eiecto in mare, vix
vacua nauis euasit inco-
lumis. Post verò dies
non paucos, transfeun-
te quodam, & ma-
ris (erat enim id for-
tè tranquillum) quie-
tem admirante, susce-
pto sermone, Hic ait,
cariotas iterum, ut vi-
detur, desiderat, & pro-
pterea videtur que-
rum.

Επιμέθιον.

AFFABVLATIO.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὰ πατρίμαρτε τοῖς αἰ-
θρώποις μαρτύριμα γί-
γνοτει.

*Fabula significat, ca-
lamitates hominibus do-
cumenta fieri.*

PVNICA ET
Malus. 50

PVNICA & Malus
de pulchritudine
contendebant. Multis
cōtētionibus interim
factis, rubus ex proximā
sepe audiens desi-
namus, ait, ô amicæ,
aliquando pugnare.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, in
prestantiorum seditioni
bus vilissimos etiam co-
nari esse aliquos.*

TALPA. 51

TAlpa cæcum a-
nimale est. Dixit
igitur aliquando ma-
tri, Morum mater vi-
deo : deinde rursus
ait, Thuris odore ple-
na sum : & tertio ite-
rū, Aerei, inquit, lapil-
li fragorē audio. Ma-
ter verò respondens
ait,

Ρούκη Μη-
λέα.

PΟιά κή Μηλέα πε-
ρὶ καθάριον ἔχον.
πολλῶν δὲ ἀμφισβητη-
σεων μεταξὺ θνομάρων
βάτοις ἐκ τοῦ τοπού
ἀκόσοις φερομένης πα-
σάμεδην, εἰπεν, ὡς φί-
λαυ, ποτὲ μαχόμενα.

Επιμένιον.

*Ο μῆδος δηλοῖ, ὅπ-
ον ταῦς τοῦ ἀμενόνων σέ-
σοι κή οἱ μηδεὸς ἄξιοι
πέραντας εἶναι γένεται.*

Ασπάλαξ.

O Ασπάλαξ τυφλὸν
ζῶν ἐστι. Φησί
ὅν ποτε τῷ μητρὶ, συ-
καμινέαν μῆτρε βέβαιη.
εἴδα αὐτὸς Φησί, λιβά-
νη ὁσπις πεπλήσσα-
μενη κακτρίτη παλιν,
χαλκῆς, Φησί, ψηφί-
δοι κτύπου ἀκένα. ἡ δὲ
μῆτρε ταύλιαντα εί-
πεν,

πεν, ὡς τέκνουν, ὡς ἕδη
κατημασθαιών, & μόνον
ὅψεως ἴστρησαν, ἀλλὰ
καὶ ἀγοῦν, οὐ σφρίσεως.

Ἐπιμένειον.

Οὐ μῆθα δηλοῖ, ὅτι
ἴποι τῷ ἀλαζόνῳ τὸ
ἀδυάπτοι κατεπιβύελ-
λον), καὶ σὺ τοῖς ἐλα-
χιστοῖς ἐλέγχοντα.

ait, O filia, ut iam per-
cipio, non solum visu
priuata es, sed & au-
ditu, & olfactu.

AF F A B V L A T I O.

*Fabula significat,
nonnullos iactabundos
impossibilia profiteri,
et in minimis redar-
gui.*

ΣΦῆκες καὶ Πέρ-
dices.

ΣΦῆκες καὶ Πέρδι-
κες διψήσιον
μήμονας τοῖς γεωργεῖν ἥλ-
θον, παρ' αὐτοῖς αὐτού-
τοις πιένειν εἰπαγμένοις
νοισιν τῷ ίδαιστος ταύ-
την τὴν γένειν διποδά-
σσονοι μὲν Πέρδικες οὐδέ-
ποτε τούς θάμπελες· οἱ δὲ
ΣΦῆκες κύκλῳ τοξεύον-
τες τοῖς κέντροις διπο-
σοῦσσιν τοὺς κλεψύδας. οἱ δὲ
γεωργεῖς ἔφη, ἀλλ' οὐρα-
γές εἰσι δύο βόες, οἱ
μηδὲν εἰπαγμένοις

πίνεται

V E S P A E E T
Perdices. 52

VEspæ & Perdi-
ces sitibundæ ad
agricolam iuerunt, ab
eōq; petierunt vt da-
ret eis bibere, pro-
mittentes pro aqua
hāc gratiam redditu-
ras: Perdices quidem,
fodere vineas: Vespæ
autem, circumcirca
eundo aculeis arcere
fures. At agricola
inquit, Sed mihi sunt
duo boues, qui nihil
promittunt, tamen
m 4 omnia

omnia faciunt. Melius igitur est illis dare quām vobis.

AFFABVLATIO.

Fabula in viros perniciosos, qui promittunt quidem iuuare, ledunt autem admodum.

παῦται ποιεῖσθν. ἀμενον
Ἐγένετο δὲ τοῖς σκύλοις δύναμη
η περι μέτιν.

Επικίνδυν.

Ο μῦθος αφέσαι
δρας εἰζώλειται, ὡφελεῖται
μήτρα ἐπαγγελλομένους,
βλάπτειται γένεσιν.

PAVO ET MO-
nedula.

Ταῦτα καὶ Κο-
λυσ.

A Vibus creaturis
arem, Pavo ro-
gabat ut se ob pul-
chritudinem eligerent.
Eligētibus autem eum
omni-

ΤΩν δρυΐων Σου-
λομάν ποιῆση
επιτίσια, Ταῦτα εἰσαρτύ-
νεται Διὸς τοι καί θεοί
χειροτονεῖται εἴσεν μήτρα.

ζετάγει παύτων, Κολυ-
ος ιστολαβών, ἵφη,
ἀλλ' εἰ σοι διαιτοῦ-
το ἀρρός ήμος κοπε-
δάκειν ἐπιχθένει πάσ
ημῖν ἐπαρκείσθει.

Ἐπιμένθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὰς ἄρχοντας οὐ διέ-
κατέθετο μόνον, ἀλλὰ τε
ῥάμπου, καὶ φρέγησιν
ἐκλέγειται δεῖ.

omnibus , monedu-
la suscepito sermone
ait, Sed si te regnante
Aquila nos persequi
aggressa fuerit, quomo-
do nobis opem feres?

AFFABVLATIO.

'Fabula significat, prin-
cipes non modò propter
pulchritudinem, sed &
fortitudinem & pruden-
tiam eligere oportere.

Μούιος καὶ Α-
λάππης.

MΟΥΙΟΣ ἄχειτο ε-
πι πνος εἰσὼς δέν-
δρα, τὰς ὁδόντας ἔη-
γκειν. ἀλάππης δὲ ἔξω-
μήντης τὴν αἴγιαν, ὅπ-
μηδεμιᾶς απεσούδιμήντης
απέβηκεν, Ή τὰς ὁδόν-
τας ἔηγκειν, ἕφη, σὺν ἀλό-
γῳ τὴν ποιῶ. εἰ γάρ
με κίνδυνος απε-
τάσῃ, ἔηγκειν με τηνι-
καῦτα απές τὰς ὁδόν-
τας ἔηγκειν ἀχολεῖσθαι
θένσῃ,

APER ET

Vulpes.

34

APer, quum cui-
dam adstaret ar-
bori , dentes acue-
bat. Vulpe autem ro-
gante causam , qua-
re nulla proposita ne-
cessitate dentes acue-
ret, inquit, Non abs
re hoc facio. Nam si
me periculum inua-
serit, minimè me tunc
acuendis dentibus oc-
cupatum esse opor-
tebit,

m 5

tebit, sed potius para- δένοι, ἀλλὰ μᾶλλον ε-
tis vti. Σίμων ἐστι χρῆστας.

AFFABVLATIO.

Ἐπιμένον.

Fabula significat. Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
aduersus periculū prae- δαι τεστὶ τὸ κίνδυνον
paratum esse oportere. παραγόντα δέξεται.

CASSITA. 55

Κορυδαλός.

Cassita à laqueo
Capta, plorans di-
cebatur, Hei mihi miser-
ia & infelici volucri.
Nō aurum surripui cu-
iusquam, non argéntum,
non aliud quicquam
preciosum. Granū au-
tem

Κορυδαλός εἰς τά
γιαν ἔλεγχον, οἵμοι τοῦ
πελαγῶρων καὶ μυστικῶν
πτελῶν, εχεντὸν σύν-
σφισμάτων πνεόν. οὐκ
ἄρενοργον, οὐκ ἄλλον τοῦ
πρίων. ηὔκοτες ἐσίτε
μικρές

μικρὸς τὸν δίνατόν μοι τε tritici paruum mortis mihi causa fuit.
απερύξεινος.

Επιμένθιον.

Ο μῦθος αὗτος τὸν
ἄφε κέρδος σιτελεῖς,
μηγαν υφισαμδίας κίν-
δυον.

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos qui ob
vile lucrum magnum
subeunt periculum.*

Νεβρός.

NΕΒΡΟΣ ποτε αὗτος
τὸν ἔλαφον εἶπε,
πάτερ, σὺ καὶ μεῖζων
καὶ παχύτερος καὶ ὁν
πέφυκας. καὶ κέρατα
αὗτος τύποις ὑπερέφυα
φέρεις αὗτος ἄμισσας,
ηδίποτ' οὐδὲ καὶ τοι
τοι φοβή ; κακέντο
γελῶν εἶπεν, ἀληθῆ μὲν
τοι τοι φῆς, τέκνουν· εὖ
οἵ οἰδεις, ὡς εἰπεῖται
καὶ οὐλακιὰ ἀκόσοι,
αἴγακα αὗτος φυγὴ
σοι οἰδὲ ὅπως σιφέ-
εμοι.

Επιμένθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅπ
τοις φύσῃ διάλεξ διδεία
παραίνεται βάρυντον.

Αα

HINNVLVS. 56

HINNVLVS aliquan-
do Ceruo ait,
Pater, tu natus es &
maiior & celerior ca-
nibus, & cornua præ-
terea ingentia gestas
ad vindictam, cur nā
igitur sic eos times?
Et ille ridens ait:
Vera quidem hac in-
quis, fili : vnum ve-
rō scio, quod quum
canis latratum audi-
uero, statim ad fu-
gam nescio quomo-
do efferor.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
natura timidos nulla ad
monitione confirmari.*

LE

L E P O R E S E T
Ranæ.

57

Δεινοί καὶ Βά-
τεραι.

Lepores aliquando lin vnum profecti, sui ipsorum deplorabat vitam, quod foret periculis obnoxia, & timoris plena. se enim ab omnibus & canibus & aquilis, & aliis multis consumi. Melius itaque esse mori semel, quam toto vita tempore timere. hoc igitur confirmato, impetum

Oι Δεινοί ποτε σπειλθῆντες, τοις αυτῶν τοῖς ἀκάλλητος ἀπικλεόντος Σίον, ὃς ἐπιφαίνεται εἴναι καὶ δελίας πλέων. καὶ γὰρ ἐντὸν αὐθέρπων ἐν κυνῶν, καὶ σετῶν, καὶ ἄλλων πολλῶν αἰναλίσοντες. Σέλλον οὐκέτι εἶναι θαυμάτων, οὐδὲ βίσι πρέμεν. τέλος τοίνυν κυρώσαντες, ἀριστούν καὶ

πέται τὸν εἰς τὴν λίμνην, ὡς εἰς αὐτὴν ἐμπεσούμενος καὶ δισπιγγόμενος. Τῇ γέ κατημέρων κύκλῳ τὸ λίμνην βατεῖαν, ὡς τὸ σφρόμενον κτύπον ἥδον τοῦ, οὗτος εἰς τὸν λαγῶν θεόν τοις ἀληθεῖς εἶναι δοκῶν τὸ ἄλλον ἔφη, εἴτε, εταῖρος, μετὸν σώματος ὑμῶν αὐτὸς Διοπέπειρος. Ἡδη, ὡς ἀράτε, καὶ ημῶν ἔτερος ἐπὶ ζῶα διέλοπερα.

ΕΠΙΤΕΛΙΟΝ.

Ο μῦθος δηλοῖ, οὐκονδιαχρωτεῖς, εἰς τὴν χειρονα παχόντων παραμυθοῖς ταῖς.

petum fecerunt simul in paludem, quasi iam eam delapsuri, & suffocandi. Sed quum Rannæ, quæ circum paludem sedebant, cursus strepitu percepto illicò in hanc iusluisserunt, ex leporibus quidam sagacior esse vi-sus aliis, ait, Sistite, o socij, nihil graue in vos ipsos molimini, iam, ut videtis, & nobis alia sunt animalia timidiora.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, miseros grauioribus aliorum consolari calamitatibus.

ΟΥΡΑΝΟΙ Ιπ-

ΑΣΙΝVS ET

Equus.

58

ΟΝΟΙ Ιππονέμονται, ὡς ἀφίκονται τεφόρμους καὶ επικιλῆς, αὐτὸς μετα-

Α Sinus equum beatum putabat; quod abunde nutritur & accuratè, quum ipse neque palea-

palearum satis haberet, idq; plurimū defatigatus. Quum autē tempus institit belli, & miles armatū ascendi. Equum, huc illuc ipsum impellens, cæterū & in medios hostes infiluit, & Equus vulneratus iacebat. His visis, Asin⁹ Equū mutata sententia, miserum existimabat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non oportere principes & dinites amulari,

ἀχόραν ἄλις ἔχειν, καὶ θῶμα τούτην παλαι- παράσθιαν. ἐπεὶ δὲ καρυός ἵπει πολέμου, καὶ ὁ στρατόπεδος ἴνοταλος αὐτὸν τὸ Ιππον παντερχό- σε τῷ τοῦ ἑλαύγαν, καὶ δὴ καὶ μέσον τὸ πολε- μίων εἰσήλισε, καὶ ὁ Ιππον τοιηνεις ἔκειτο. ταῦτα εισροκάς ὁ ὅγος τὸ Ιππον μετέβαλδόμε- νος ἐγέλαντεις.

Επιμεθίσιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὃν τὸ δεῖ τὸς ἀρχαρχεῖς καὶ πλαστῆς θηλεωῦ, αὖτις

Ἐκ τοῦ σκέπαν φθόρον, Ε
τὸν κινδυνον αἰσχον-
ζαμένος τὴν πενίαν ἀ-
γαπᾷ.

lari, sed in illos iniui-
dia & periculo con-
sideratis, paupertatem
amare.

ΦΙΛΑΞΗΣ.

ΦΙΛΑΞΗΣ οὐκ εἶ-
παντας αὐτὸς τὴν
νοίαν ἐκφεύγοντες-
ντο, καὶ χρυσοῦς θῶλον
ποίησας, ἐν την τάπαι
καταθέουσε, συγκαθέει-
ζας σκῆνη καὶ ψυχήν
ἰσωτες ἐπὶ τὴν, καὶ κατ-
ημέραν ἐχόμενον, αι-
τον ἔβλεπε. Τῇ δὲ ξε-
τῶν οὐκέτι παρεπη-
ρίσας, καὶ τὸ γεγονός
οικισμένας, λανθόντας
τὸ θῶλον ανέλεπο. μῆ-
τὶ δὲ ταῖσι κακέντοι τὸ
θῶλον, καὶ πεντὸν τὸ πον-
ιδῶν, θρωεῖν ἔξειτο, καὶ
τὴν αἴπαν πυρόμενον,
μὴ ὅτας, εἰπει, ἦ το-

AVARVS. 59

AVarus quidam,
quum omnia sua
bona vendidisset, &
auream massam fecis-
set, in loco quodam
defodit, vna defosso
illic & animo suo &
mente, atque quotidie
eundo, ipsam vide-
bat. Id autem quum
ex operariis quidam
obseruasset, cognouit,
& refossum mas-
sam abstulit. Post
hæc & ille profectus,
& vacuum locum vi-
dens lugere coepit,
& capillos euellere.
Hunc quum quidam
vidisset sic plorantem
& causam audiuisset,
Ne sic, ait, heus tu,

tri

tristare : neque enim habens aurum habebas. Lapidem igitur pro auro acceptum, reconde, & puta tibi aurum esse : eundem enim tibi usum præstabit. Nam, ut video, neque quum aurum erat, vtebare.

τΟ, ἀθύμει· ὅδὲ γέγονται τοιαῦτα, τὸ χρυσὸν εἶχες. λιγότερον δὲ αὐτὸν χρυσόν λαβὼν θεός, καὶ νομίζεις τὸ χρυσὸν εἶναι. τὸν αἰτίων γάρ τοι πληγάσει τοιαῦτα. οὐσὶ οὐδὲ γέγονται, ὅδὲ οὐτε ὁ χρυσὸς λιγὸν χρήσοις οὐδαμόν τοι πάτερ.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi usus adfuerit.

Ἐπιμένειον.

Ο μῦθος διλοι, ὅπλοδεν η κτῆσις, ἐστι μὴ η κτῆσις, περισσοῦ.

ANSERES ET

Grues.

60

Xlivis καὶ Γέργη-

νοι.

Anseres

Xlivis

XΗντες καὶ Γέρεγονος ἐπὶ ταῖς λάθραις οὐ πάντας σύνεμενοι. Τὸν δὲ θηρευτῶν ἐπιφανέστατον, οἱ μὲν Γέρεγονος καθόφοι ὄντες, ζεχίων ἀπίπτησαν· οἱ δὲ Χλωτες Δῆλος οὐ πάντας συμβόταν μείναστες συνειλήφθησαν.

Επιμένθιον.

Οὐ μῆθαν δηλοῖ, ὅπου καὶ σὺ ἀλώσῃ πόλεως, οἱ μὲν ἀκτημονες δύρεως φύγουσιν, οἱ δὲ τῷλέστοις δελδύστοις αλισκόρδροι.

Χελώνη καὶ Αετός.

XΕλώνη Αετὸς ἐδεῖτο πάντας ταῦθα διδοῖς. Τὸν δὲ παρειαντας πόρρω τῷ θεῷ φύσιας αὐτῆς εἶναι, εἰκέντι μαρτλον τῇ δεήσῃ τοις αποστίκαις. λαβὼν οὐδὲ τὸν θεόν τοις ἀντεῖ,

Anseres & Grues in eodem prato pascebantur. Venatoribus autem visis, Grues, quod essent leues, statim euolauerunt: Anseres vero ob onus corporum quum mansissent, capti fuerunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, & in ex pugnatione urbis inopes facile fuge-re, dinites autem serui re captos.

TESTUDO ET
Aquila. 61

TESTUDO orabat Aquilā, ut se volare doceret. Ea autem admonente, procul hoc à natura ipsius esse, illa magis precibus instabat. Accepit ergo ipsam vnguis-

bus & in altum sustulit, inde demisit. Hęc autem in petras cecidit, & contrita est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, multos, quia in contentionibus prudentiores non audierint, seipsoſ laſſeſſe.

PVLEX. 62

Pvlex aliquando saltans, viri pedibus inhæſit: hic autē Hercule in auxiliū invocat. at quū illinc rursus saltasset suspensus ait, O Hercules si cōtra pulicem non auxiliatus es, quomo do cōtra maiores aduersarios adiuuabis?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nō oportere in minimis Deum rogare, sed in necessarijs.

C E R-

ηδ̄ εἰς ὑψοῦσινεγ-
κάρ, εἴτ̄ ἀφίκεν. ἡ ἐ-
πι περιώπεσθαι, συν
ετέσθη.

Επιμήδον.

Ο μῆτρα δηλοῖ, ὅτι πόλοι σὺ Θιλοεικέως τῷ Φρονιμωτέραν παρακολούτες, εἰστας ἐ-
ελαφαν.

Τύλα.

ΥΙΛΑ ποτὲ περί
σασον, ἐπει πόδα
ανδρὸς σπάζουσεν ὃ ἡ
Ηρακλεὺς ἐπει συμφέ-
χιαν σπάλει. τοῦτο σπά-
ζεν αὐθὶς ἀφελομένης
τετάξας, εἰπεν, ὁ Ηρα-
κλεῖς, εἰ ἐποίησί μοι
σωμάχους, πᾶς ἐ-
πι μείσοιν ἀντιμετω-
πεῖς σωματοῦς;

Επιμήδον.

Ο μῆτρα δηλοῖ, μὴ
δεῖ τὸ ἐλαχίστον γεθεῖς
δεῖσθαι, ἀλλ' ἐπει τὸ ἀ-
γαγκιαῖον.

Ελα-

Ελαφος.

CERVA. 63

Eλαφος τὸν οὐρανὸν
πειπρωμένην τὸν ὄ-
φιαλιῶν, ἐπὶ μίσοντος
σύμμετρον, τὸν μὲν ὄγκαν τὸν
ὄφιαλρεῶν πάσι τὴν
ἔποσσαν Διὰ τοὺς καυ-
χετοῦτας ἔχοντα, τὸν δὲ
λοιπὸν παῖδες θελαπταί,
ὅτεν δὲδεν ταύτησι.
παραπλεόντες δέ πα-
νες, καὶ τάττε σχεδό-
μοις, αὐτῆς κατετό-
ξουσι. οὐδὲ εἰστιώ
ἀλοφύρερος, οὐδὲ νέφος
μὲν εἰδεδίκει, μηδὲν πα-
θόσι,

Cerua altero ob-
cæcata oculo, in
littore pascebatur, sa-
num oculum ad ter-
ram propter venato-
res habens, alterum
verò ad mare, vnde
nihil suspicabatur.
præter nauigâtes au-
tem quidam, & hoc
coniectantes ipsam
fagittarunt. Hæc au-
tem seipsum luge-
bat, quod vnde ti-
muerat, nihil passa-
nū 2 foret:

foret: quod non putabat malum allatum, ab eo proditā.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sape qua nobis noxia videntur, utilia fieri: qua verò utilia, noxia.

Θέση, οὐ δὲ σύναψις κακὴ ἐπίκειν, τὸν Σώτης αποδεδομέν.

Επιμένων.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτε πολλάκις ἡμῖν τὰ Βλαστοφύλακας, αφέλιμοι γίνεται τὰ δὲ ὀφέλιμοι, Βλαστερός.

CERVA ET
Leo. 64

Ελαφός καὶ
Λίαν.

Cerua venatores
fugiēs, in spelū-
cā ingressa est: in leo
nē autē ibi incidens,
ab

Ελαφός κινηγός
φθείχου, eis αὐ-
τογον εἰσέδυ. Λίαν δὲ
εκαὶ φειτοχθόνι, τὸ
κατεῖ

αὐτῷ σωτεῖλίθῳ θύ-
σκον δὲ ἐλέγειν, οἵμη
ὅπερ ἀθράπτες φόβογε-
σσα, τῷ θησέων ἀχε-
ωτέρῳ αθείποντι.

Επιμέλιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅπερ
πολλοὶ τὸν αὐτράπων με-
νεῖς κανδωμένες φέ-
γοντες, μιγάλας ἐπε-
φέπονται.

ab eo comprehensa est:
moriens autem dicebat,
Hei mihi, quod homi-
nes fugiens in ferarum
immitissimum incidi.

AFFABVLATIO.

Fabula significat
multos homines, dum
parua fugiunt pericu-
la, in magna incur-
rere.

Ελαφος ē Αι-
πελος.

C E R V A E T.

Vitis. 65

Ελαφος κανηπεύς
φέγοντας, οἵτις Αι-
πελος πίλας

C Erua venatores
fugiens, subuite
n 3 deli-

delituit. Quū preteriissent autem parum per illi, Cerua prossus iam latere arbitrata, vitis folia depasci incœpit. Illis verò agitatis, & venatores cōuersi, & quod erat verum, arbitrati animal aliquod sub foliis occultari, sagittis cōfecerunt Ceruam. Hæc autem moriens talia dicebat: iusta passa sum. non enim offendere oportebat quæ me seruarat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui iniuria benefactores afficiunt, à Deo puniri.

Afinus & Leo. 66

CVm Afino Gal-
lus aliquando pascebatur. Leone autem aggresso Afifi-

πίλω σκεύβη. παρέλθοντας δ' ὀλίγῳ σκειναιν, ή Ελαφός τελέως ἥδη λαθεῖς δόξασι, τοῦ Αμπέλου φύλακαν ἐθίσιν ἔργασι. τόταν ἦσθομάριν, οἱ κυνηγοὶ ἐπιστρέντες, καὶ ὅπερ λιγόθες, νομίσαντες τὴν ζώναν τῶν τοῖς φύλλοις τὰ κεύπτεαδ, βέλεσιν αὐτῶν τὸν Ελαφον. ή ἡ Θηνάσιασσα, Σιαστὸν ἔλεγε. Μίκαρο πίπονθα. 8. 28. ἐδή τὸν σώσασσαν με λαμπάνεθμα.

Επιμέλιον.

Ο μῆθα δηλοῖ, ὅτε οἱ ἀδικητὲς τοὺς δύεργέλεις τῶν Θεῶν καλαζονται.

Οὐαὶ καὶ Λέων.

Ο Νῷ ποτὲ ἀλεκτρινὴν σπειρόσιν. Λέοντος δὲ ἐπιλόγοντος τῷ Οὐαὶ. δὲ ἀλεκτρινὴν

κτενών ἐφάνησε, καὶ οὐ μὲν Λέων (φασὶ γὰρ τοὺς τὸν τὴν ἀλικπένον φαντί φοβεῖσθαι) ἐφυγὼν δὲ Οὐρανοῖς αὐτὸν πεφύγεια, ἐπέδραμεν σύντοις τῷ Λέοντι, οὐδὲ πόρρω τὴν ἐδίωξεν, ἔντι μηκέτεν δὲ τὸν ἀλεκτρυνόν ἐφίκεται φαντὶ, τρέφεις οὐ Λέων κατεθοινόσῃ. οὐδὲ θυμόσιαν εβόα, ἀλλιστρήγων καὶ αἰσχύρος πολιτεῶν γὰρ μηδὲν προνέαν, τίνος κατεινεῖς πόλεμον ἐξαγμένθω;

num, Gallus exclamauit, & Leo (aiunt enim hunc Galli vocem timere) fugit. At Afinus ratus propter se fugisse, aggressus est statim Leonem. Ut verò procul hunc persequutus est, quod nō amplius Galli perueniebat vox, cōuersus Leo deuorauit. Hic verò moriens clamabat, Me miserū & dementē. Ex pugnacibus enim nō natus parētibus, cuius gratia in aciem irruit?

Επιμέλιον.

AFFABVLATIO.

Οἱ μὲν Θεοὶ δηλοῖ, οὐ πολλοὶ τῶν αὐθρώπων ταπενυμόσιοι ἐπιτίθεταις τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθεται, οὐδὲ τῶς ὡς σκειγαντοῦσι.

Fabula significat, plerosque homines inimicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

Ku-

n 4 OLY

OLITOR ET

Canis 67

Olitoris Canis in
puteū decidit:
Olitor autem ipsum
illinc extracturus,
descendit & ipse
in puteum. Ratus
autem Canis accesi-
sse, ut se inferius
magis obrueret, O-
litorem conuersus
momordit. Hic au-
tem cum dolore re-
uersus, Iusta, inquit,
patior, nam cur un-
quam sui imperfecto-
rem seruare studui?

AFFABVLATIO.

*Fabula in iniustos,
& ingratos.*

Sus & Canis. 68

Sus & Canis mu-
tuò conuiciabantur.
Et Sus iurabat
per Venerem, procul
dubio d'etibus discif-
surum Canem. Canis
vero

Κηπωρὸς καὶ
Κύων.

Kηπωρὸς Κύων εἰς
φρέαρ πετέπεσσον.
οὗτος αὐτὸν σκλήθει αὐτό-
νεκτεῖν, κατηλθει καὶ αὐ-
τὸς εἰς τὸ φρέαρ. οἰη-
θεῖς δὲ οὐ Κύων αἰς κα-
πανέρω μέλλων αὐτὸν
παρεγένετο καθαδό-
ναι, τὸ Κηπωρὸν σρα-
φεῖς ἐδακν. οὗτος
οὖν οὐδὲν ἔπιπνει, οὐ-
κούσα, οὐσι, πέπονται,
οὐδὲ ποτε γέλει αὐ-
τῷδεσσος σῶσαι ιατέ-
διους;

Ἐπιμύθειον.

Ο μῦθος τοις αἱ-
πεσι, καὶ ἀχαρίστους.

Σῦς οὐ Κύων.

Σὺς οὐ Κύων ἀλ-
λόλοις διελοιδ-
εούσθε. οὐχὶ οὐ μὲν Σῦς
ἄρινε νῦν τὸ Αφεοδί-
τον, οὐδὲ γειτονεῖ
αιαρρήσει τὰς κώνας.
οὐδὲ

Ἄντε Κύων ἀφέσ ταῦτα
εἰρωνεκῶς εἶπε, καὶ λᾶς
καὶ τὸ Αφροδίτης ἡμῖν
δόμυνεις. Δηλοῖς γὰρ τὸ
αὐτῆς ὅπι μάλιστα φε-
λεῖσθ, οὐ τὸ σῶν ἀνε-
θέτων σαρκῶν γειδό-
μενον, γέδε δὲλας εἰς ισ-
εψιν πεφοίσθ. Καὶ οὐδὲ Σῦς,
Ἄφε τοῦτο μὲν οὐδὲ καβλ-
λον δῆλη εἴσιν η Θεὸς
σέργυσσον με. Γέδε κτεί-
νειν δὲ οὐδὲλας λυμαν-
νόρδμον παντεπιστον ἀ-
ποστέφεται. σὺ μὲν γε
κακῶς ὄχεις, καὶ ζῶσσα
καὶ τεθυηκύς.

verò ad hæc per ironiam dixit, Bene per Venerem nobis iuras. significas enim ab ipsa vehementer amari, quæ impuras tuas carnes degustatè, nullo pacto in sacellum admittit. Et Sus, propter hoc igitur magis præ se fert Dea amare me. Nam occidentem, aut alio quoquis modo ledetè omnino auersatur: tu tamen malè oles, & viua, & mortua,

Epi

n 5

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prudētes oratores que ab inimicis obijciūtur cōsticā artificiose in laudem conuertere.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῆθος δηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τὸ ἐπέρων τὸν ταῦτα τὰς ἐχθρῶν ὄγκους, σύμφοδες εἰς ἐποιούντας μετριηγάντες.

Sus & Canis. 69

Sus & Canis de fœcunditate certabat: dixit autem Canis fœcūdam se esse maximè pedestrium omnium: & Sus occurrēns, ad hæc inquit, Sed quum hoc dicis, scito & cæcos tuos te catulos parere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non celeritate res, sed perfectione iudicari.

Συς καὶ Κύων.

Τοις καὶ Κύων περιέλθειν τινας ἡλίον· ἔφη δὲ οὐ Κύων εὔθηκες εἶναι μέλισσα παῖτων τὸ πέζων. καὶ οὐδὲ παστούχησσα, τοῖς ταῖς τὰ φονιγούς, ἀλλὰ σταύρους τὴν θελήντης, ἵστι οὖν ἐπιφλέγει τὰς σωτῆρις σκύλακας ἥπτει.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῆθος δηλοῖ, ὅτι σὸν τὸν τάχι τὸ πέζη γυμνότης, ἀλλὰ σὺ τὴν τελεότητα κείνεται.

SERPENS ET

Cancer. 70

Serpens vñā cum Cancero viuebat, ini-

Οφις καὶ Καρκί-

νος.

Οφις Καρκίνω συνδητάτης, επιφερεί-

αν

αν τοῖς αὐτὸν ποιη-
σίμῳ θ. ὁ μὲν Καρ-
κίνῳ ἀπλόει ἀντὶ τοῦ
πον, πεζούσιας καὶ
καίνον παρήνει τὸ παθ-
εῖνος· οὗτος γέδεινται
τὸν παρεῖχε πεθόντος.
ἰππικός δὲ οὐ Καρ-
κίνῳ αὐτῷ υπενθύξε,
καὶ οὐσιον οἴον τε πί-
σις. Φονός εἰ δὲ Ο-
φεις καὶ θάνατον συ-
παγένετος, σκένως εἶπε,
ὅτις ἔδει καὶ πεθέντει
διτῶν εἰς ἀπλόνειαν.
ἀδελφὸν αὐτούς τοὺς
δίκιαν εἶσας.

Επιμέλεια.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ Γείς φίλοισι σὺν δό-
λῳ αφεσόντες, αὐτοὶ^ν
μάζουν βλάπτενται.

Πομπὴν καὶ λέ-

χθονί.

Π Οιμοὶ γεωγόνοι
λύκοι σκύρεον δι-
ρέων, καὶ αἰγλόματος,
σὺν τοῖς κνοῖς ἐπε-
φεύ.

inita cū eo societate.
Itaque Cancer simplex
moribus, ut & ille
mutaret admonebat
astutiam: hic autem
minime obediebat.
Quū obseruasset igi-
tur. Cācer ipsum dor-
mientem, & pro vi-
ribus compressisset,
occidit. At Serpente
post mortem exten-
so, ille ait, Sic opor-
tebat antehac rectū
& simplicē esse. Ne-
que enim hanc pœ-
nam dedisses.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
qui cum dolo amicos
adeunt, ipsos offendit
potius.

PASTOR ET

Lupus.

71

P Astor nuper natū
Lupi catulum re-
perit, ac sustulit, vna-
que cum canibus nu-
trivit.

truit. At quū adole-
nisset, si quando Lu-
pus ouē rapuisset, cū
canibus & ipse perse-
quebatur. Quum can-
nes verò aliquando
non possent assequi
Lupū, atq; ideo reuer-
teretur, ille sequeba-
tur, vt quū ipsum al-
sequuntus esset, vt Lu-
pus particeps foret
venationis, deinde
redibat. Sin autē Lu-
pus extrā non rapui-
set ouē, ipse clā occi-
dens vna cū canibus
com

φεν. ἐπεὶ δὲ ηὔξω-
ην, εἴ ποτε Λύκο-
α φέρειν ηὔξωσε, με-
τὰ τῶν κυνῶν καὶ
αὐτὸς ἐδίλακε. τῶν ἢ
κυνῶν οὐδὲ ὅτε μὴ δυ-
ναμένας ηὔξειν αὐτὸν
Λύκον, καὶ Δῆμος ταῦτα
ναστρεφόντας, εἶπε-
ντο ηὔχλασθει, μηδέπι
αὐτὸν τρέπειν, ποτε λαβών,
οἷα δὴ Λύκον συμφέ-
πτεῖν τῆς θήρας, εἴπε
νταστρεφεν. εἰ δὲ μὴ
Λύκον ἐξαγέναι ἀργά-
σθε τερπεῖσθαι, αὐτὸς
λαθεῖται θήρα, ἀπειλεῖ
κυνῶν

κυνὸν ἔθουσι τρόπον, εἰς δὲ
Ποιμένον σοζασάμενον,
καὶ σωτεῖς τὸ δράμα-
νον, εἰς δένδρον αὐτὸν
εἰσεργέντος απέκτηνεν.

Επιμένειον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
φύσις πονηρῷ χρησὸν
ἥξεις τρέφει.

comedebat, donec pa-
stor quū coniectaslet
& iniellexisset rem
de arbore ipsum sus-
pendit & occidit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, na-
turam prauam bonos
mores non nutrire.

Λέων καὶ Λύ-
κος.

LEO ET
Lupus. 72

Λεον γνοίσας, ἐ-
νόσοις ηγεμονει-
μένον τὸν αὐτέων πα-
ρησσει δὲ επικεφόμε-
να τὴ βασιλία τολμῶ-
νταί τε καὶ τολμῶντας

Ieo quum cōse-
nuisset, agrota-
bat iacens in antro.
Accesserunt autē vi-
sifatura regem, p̄r̄e-
ter Valpem, cāterā
an-

animalia. Lūpus igitur capta occasione, accusabat apud Leonem Vulpem, quasi nihil facientem suū omnium dominum, & propterea neq; ad visitationem profectam. Interim affuit & Vulpes, & ultima audiuit Lupi verba. Leo igitur contra eā infremuit: sed defensionis tempore petito, & quis, inquit, eorum qui conuenerunt, tantum profuit, quātum ego, quæ in omnem partem circuiui, & medicamentum pro te à medico quæsiui, & didici: Quū autem Leo statim ut medicamentū diceret imperasset illa inquit, Si Lupo vi vete exoriato, ipsius calidā pellem inducis. Et Lupo iacente,

Vul

ζάων. ὁ τίνων Λύκος λαβόμφρος δίκαιείν, κατηγρέει παρ' τῷ Λέοντι Αλάπειντος, ἦτε δὴ παρ' εὐδέλη θεράπυντος τῶν παιδίων αὐτῶν καρτάνηται, οὐδὲ γένεται μηδὲ εἰς ἐποκεψίν αφίγνθητος. οὐ δέσποτα ἢ πατρὸς οὐδὲ Αλάπειντος, καὶ τὸ τελεστάχαν ἡρεψεν οὐκέτη Λύκη ψήμαται. ὁ μὲν Λέων κατ' αὐτῆς ἔργυχάτο. ἢ δὲ δοπλογύιας καρεσσον αἴτησιν, καὶ οὐδὲ φητον τὸ σωτελθοῖται δέσποτον ἀφέλησεν, οὔσον ἐώ παιδεύσοντος τελείωσιν, καὶ μετέπονται. οὐδὲ Λέοντος δίδυτος τὸν δέσποτειαν εἰπεῖν καταβούσεις, καίτιν φησίν, εἰ Λύκη ζῶται κατείχεις τὸν αὐτὸν δορυφόρον δέσποτον αἴματος. καὶ οὐδὲ Λύκη καρμφρου,

η

Αλάπτης γελῶσαι εἴ-
πε, οὐτως ἔχει τὸ δέ-
ποτεν πρός μνημε-
νειαν κινεῖ, ἀλλὰ πότες
δύναμεν.

Επιμένθον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτῳ
καὶ τὴν εὐθὺς μηχανή-
μφος, καὶ τὸ εὔτροπὸν τὸ
πάγκυλον αἰσχρέπει.

Γυνή.

Γυνή οὐς αὔρα μέ-
θυσσεν εἶχε. Τοῦτο πά-
τερ αὐτὴν ἀποκλάσει
γέλυσα, τοίον δὲ οὐ σο-
φίζεται. κενοχεαρδίον
γέλασεν ταῦτα τοιούτα
παρατηρούσαν, Εὐ-
κεῖς δίκιοις αἰναυθητίσ-
ται, εἰπεί ἄματος πόρου,
επει τὸ πολυανδρεῖον ἀ-
πενέκυσσα κατέθετο, καὶ
ἀπολήγει, λιγότερον οὐτο-
νομή αἰσχύνειν ἐσ-
χίσουσε, προσοελθεσσο-
τὸν θύραν ἐκράτει τὸ
πολυανδρίον εκτίνει τὸ

φόρου

Vulpes ridens ait, Sic
non oportet dominum ad malevolentiam
mouere, sed ad benevolentiam.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, εἷς
qui quotidie machi-
natur, in seipsum la-
queūm verterer.

MVLIER. 73

M Vlier quædā vi-
rū ebriū habe-
bat: ipsum autem à
morbo liberatura, ta-
le quid cōminiscitur.
Aggrauatum enim
ipsum ab ebrietate
quum obseruasset, &
mortui instar inséfa-
tū in humeros eleua-
tū in sepulcretū alla-
tū depositus, & abiit.
Quū vero ipsum iam
sobrium esse cōiecta-
ta est, profecta ianuā
pulsauit sepulcreti: il-
le au-

le autē quū diceret,
 Quis est qui pulsat
 ianuam? vxor respō-
 dit, Mortuis cibaria
 ferens, ego adsum. &
 ille non mihi come-
 se, sed bibere, o opti-
 me, potius affer. mo-
 lestus enim mihi es,
 quū cibi nō pot⁹ me-
 ministri. Hac autē pe-
 store pcusso, Hei mi
 hi misera, inquit: nā
 neque astu profui. tu
 enim vir nō solū nō
 emēdatus es, sed pe-
 ior quoq; teipso euā
 fisti, cū in habitū tibi
 deductus sit morbus.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, nō
 oportere malis astibus
 immorari: nam & no-
 lentem quandoque ho-
 minem consuetudo in-
 sadit.*

Φίσουλες, τίς ο τών δύ-
 εγοι κόπτων; ή Γαϊ
 ἀπικοχιάσθ, ο τοις γε-
 κροῖς τὰ σιτία πομ-
 ζαν ἐγώ πάρφυι. κακές
 νος, μή με φαγεῖν, αλ-
 λα πίνειν, ὡς Βέλης, μᾶλ-
 λον αφοσεύεσθε. λυκεῖς
 γάρ μι Βράσσας, αὐτὸς
 μὴ πόσεις μυημερού-
 σιν. ή γέ τὸ σῆμα πεπέ-
 ξασαι, οἵμοις τῇ δυσή-
 γω, Φροῖν. ωδὲ ωδὲ
 σοφισταμέρη ἄνησαι. σὺ
 γέ αὐτῷ & μέροις τὸν
 ἐπαρδεύσης, αὐτὰ καὶ
 κέραν σωτῆς γέρας,
 εἰς ἔξι σοι πατασσάσες
 Ε πάθος.

Επιμέλιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
 δεῖ ταῦς πακές πέρα
 ξεσον ἐγχοιτίσειν. ἵστ
 ρος ὅτε καὶ μὴ θέλοντ
 τὸν αὐτράπω τὸ ἔνδρο
 ἐπιτίθεται.

KÚKUΩ.

ANτεὶ δὲ πορῶν Χῖ
κά τε ἀμφέ κύκους ἔτειφεν, σπικτὸι
τοῖσι αὐτοῖσι μέρει, τὸν γὰρ
μὲν γδὴν ὁδῆν, τὸν δὲ τρα-
πέζην ἐνεκεν. ἐπεὶ δὲ
ἔδει τὸ κλῖνα παθεῖν ἐφ-
οῖσι ἐτρέφεται, νῦν μὲν λιθ,
καὶ Διογνανάσκη ὁ κημ-
ερὸς σὸν ἀφῆκεν ἐκπε-
ρού. ὃ δὲ Κύκνος αἰτίᾳ τῷ
Χλωτὸς ἀπαχθεῖσι, ἀδη-
τί μέλος, θυνάτης αφ-
οίμιον. καὶ τὴν μὲν ὁδῆν μη-
τέλευτην Διογνόδην
τῷ μέλει.

Ἐπιμύθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῖσι, οἵτινες
πολλάκις ἡ μυστικὴ τε-
λευτῆς αὐτοβολίων ἀ-
πεγάγει.

ΑΙΓΑΙΟΨ.

AΙΓΑΙΟΨ οὐκέτι οὐκέτι
αὐτοῖς, Τιτανοῖς αὐ-

CYGNVS. 74

Vir diues & Anse-
rem & Cygnum
simul nutriebat, non
ad eadē tamē, sed al-
terū cātus, alterū mē-
sæ gratia. Quā autē
oporteret anserē ea
efficere quorū causa
nutriebatur, nox erat
ac discernere tēp^o nō
permisit utrūque. Cy-
gnus autē pro anserē
abductus, cātat can-
tum quendā, mortis
exordiū: ac cātu qui-
dē exprimit naturā,
mortem verò effugit
suauitate canendi.

AFFABVLATIO

Fabula significat
sepe musicen differre
mortem.

AETHIOPS. 75

AEΘIOPĒ quidā
emitt: talem ei-

colorem inesse ratus
negligentia eius qui
prius habuit. Ac as-
sumpto in domū, o-
mnes ei adhibuit ab-
stensiones, omnibus
l. uacris tentauit mi-
dare : & colorē qui-
dem transmutare nō
potuit, sed morbum
vexatio paravit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ma-
nere naturas, ut à prin-
cipio prouenerunt.

HIRVND O ET
Cornix. 76

Hirundo & Cor-
nix de pulchri-
tudine contendebāt.
Respondens autem
Cornix ei dixit, Sed
tua pulchritudo ver-
no tempore floret,
meum vero corpus
etiam hyeme durat.

AFFABVLATIO

Fabula significat, di-
ratio-

τῷ τὸ γέωμα εἶναι οὐ-
κάν αἰγελεῖα. Επειτε
εγένετο. οὐ μη πα-
ρελθών οἰκαδέ, παν-
τα μὲν αὐτῷ περιστή-
ται ρύματα, πᾶσαν γένε-
τος εἰπεῖται καθαί-
ρειν. οὐδὲ τῷ μὲν γέωμα
μετεβαλεῖν σὸν εἶχε,
νοσεῖν γέ τὸ πονεῖν πα-
ρεικούσαιν.

Επιμέθιον.

Ο μῆνθος δηλοῖ, ὅπι
μέρεσιν αἱ φύσεις, ἡσ
επειλήσιν τὰς αρχὰς.

Χελιδῶν ē Κε-
ράνη.

Xελιδῶν ē Κορά
γη τοῖς καίλους
ἐφιλοείκεται. ταῦτα τοῦ
οὐ γέ η Κοράνη αὗταις
αὐτῶν εἰπεν, ἀλλὰ τὰ
μὲν σὸν καὶ θεότητα τῶν εἰ-
εργάτων ὠργὴ αἰδεῖ, τὸ
δὲ εἰργὴ σῶμα καὶ χρυσῶ
ν παρετείνεται.

Επιμέθιον.

Ο μῆνθος δηλοῖ, ὅπι

·η παράγοντος ή σώμα-
ρος σύντετείας κρέπ-
των ἐστι.

rationem corporis de-
core meliorem esse.

Βέζελις.

BΟύζελις δέ τον ί-
νον θυείδος οὐρέ
μετονυκτεῖς ἢ αφο-
ιλθούσαι, ἵππωντες
τὸν αἴγαλον, διὰ λόγου
ερεις μὲν ἡσυχάζει νύ-
κτωρ εἰς ἄδει. τὸ δὲ μὴ
μάστιχα τῷτο ποιεῖν λε-
γόντος, οὐμένας γαρ πο-
πε αὐδούσα οὐωνειρόθη,
Ἐπειδὴ τῷτο ἀπ' οὐεί-
γε ἐσωφρενίδη. ηγε-
κτερεῖς εἶπεν, ἀλλ' οὐ
ηῶ σε φυλάττεαδ δέι,
ὅτε μηδὲν ὄφελος, ἀλ-
λὰ πεινήσῃ συλληφθῆναι.

Επικούριον.

Ο μόνος δῆλοι, ὅτι
ἐπὶ τοῖς ἀτυχίμασιν ἀ-
γόντες η μετανοία.

Κοχλίας.

ΓΕωργὸς ποὺς ἀκτη
κοχλίας ἀκόσας

BVTALIS. 77

BVtalis à fenestra
quadā pēdebat:
vespertilio autē pro-
fecta rogauit cau-
sam, quare die silet,
noēte canit. Quum
autem ea non incas-
sum hoc facere dixi-
set, nam die canendo
olim capta fuerat, &
propterea ex illo pru-
dens evasit, vesperti-
lio ait, Sed non te
cavere nunc oportet
quum nulla vtilitas,
sed antequam cape-
reiris.

AFFABVLA TIO.

Fubula significat, in
infortunijs inutile esse
penitentiam.

C O C H L E A E. 78

Ruſticiſili⁹ affabat
cochleas: quum
o 2 aut

aut audiret eas stridentes, ait, O pessimæ animates, domib' vestris incensis vos canitis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat omnem intrepesciue factum vituperabile esse.

Ἐὰν τευχόντων, ἔφη, οὐκέται ζῶα, τοικῶν ύπερθεμπτικα- μέραν, αὐτοὶ οὐδετε.

Επιμένιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρεχόμενον δρώμον ἐπονείδισον.

MVLIER ET

Ancillæ.

79

Γωὴ κοὶ θερ-
πυνα.

M Vlier vidua operosa ancillas habens, has solebat noctu excitare ad opera, ad Gallorū canitus. His verò assiduè de-

γινήσθε φιλερ-
γεῖσι, τούτοις εἰώδει
τυχῆς ἐγέγειρι ἐπὶ τὸ
ἴεζα, τοις τοῦ ἀλε-
κτρυνόντων ἡδάς. οὐ δὲ
ουσί-

σωμάχως τῷ πόνῳ ζε-
λαγητορεύματι, ἔγνω-
σαν δέ τι ἐπὶ τὸ σκί-
ας δόντοτεῖνας ἀλεκτρου-
όνα, ἣς ἀπέντεντος γύντωρ
ἔζαντισεν. Τὸν δέ-
απονταν. σωμάτιον δὲ αὐ-
ταῖς τῷ θρόνῳ Διονέσιον
μήδεις χαλεπωτέροις
περιποιεῖν τοῖς δίδυοις.
ἡ γὰρ δευτότης ἄγνοη-
σα τὸν τὴν ἀλεκτρου-
όναν ὠργισθεῖτερον
ταῦτας αἰσχη.

Επιμέλιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῦ, μὴ
πολλοῖς αὐτῶν ποιεῖν τὰ
βυλόδιμοτα κοκκών αἴ-
γακούστην.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, ple-
risque hominibus con-
silia esse malorum cas-
fis.*

Γινὴ Μά-

ν.

Γινὴ μάρτυρις θείων
μελισσάτων διπο-
τροπισμός ἀπειλεί-
λομένη. πολλὰ διετέ-
λει παιδίσκοι, οἱ καρδι-
οπτεῦσιν ἔχοσσι. Κα-
κάθηδρος δὲ πτερεῖς αὐ-
τὸν

M V L I E R ■ E-

neſica.

80

MVLIER venefica
diuinarum ira-
rū propulsiones pro-
mittēs, multa facere
perseuerabat, & lu-
crū inde facere quidā
igitur accusauerunt
o. 3 cam

ea impietatis, & con-
uicerunt, & damnata
ducebat ad mortem.
Videns autem quidam
eam duci ait, Tu que-
Deorum iras auertere
promittebas, quomo-
do neque hominum cō-
filiū mutare potuisti?

AFFABVLALIO.

Fabula significat,
multos magna promit
tentis, ne parua quidē
facere posse.

τὸν ἀσεβέας, ἐλον καὶ
καζινοδοτῶν απῆ-
γεν εἰς θανάτον. οὐδὲν
δέ τις ἀπαγράψων αἰ-
τῶν ἔφη, οὐτε τοῦ Θε-
ῶν δέξας ἀποτρέπειν ἐ-
πειχθανομένην, πᾶς δὲ
αιθράπων έσλην με-
τανοεῖσαν ἡδωνήντα;

Επιμένειον.

Ο μῦθος δῆλος, ὅπ-
ποιδοι μεγάλα ἀπαγ-
γέλλονται, μηδὲ μικρά
ποιῆσαι διωρίδροι.

M V S T E L A . 81.

Γαλῆ.

M Vstela in offi-
cinam ingressa
ferra-

Γαλῆ εἰς ἐργασία
ον εἰσελθεῖσα γαλ-
κειας,

κέντας, τὸν σκεῖ κεντά-
γεν τοστίλειχο ρίνω.
ξυομόρης ἐπὶ γλώτ-
της, ἄμφος πολὺ εὐθέε-
το. οὐδὲ, νομίζοντες
πρὸ σιδήρου ἀφαιρεῖν,
ἄχεις τοις τελεῖς πᾶ-
σιν τὸν γλῶσσαν αἰώ-
λουεν.

Ἐπιμένειον.

Ο μῆτρος τοῖς τοὺς
εὑφελονεκίνεις ἔστις
εἰλεπτέοις.

Γεωργίας.

Γεωργίας τοῖς σκά-
πταιν γενοτίων αἰχ-
ίτοις. καὶ διέγειται τῷ
τὸν γενοῦ ὡς τὸν αἰ-
τῆς διεργετήθεις ἐσ-
φε. τῷ δὲ ή τύχῃ ἐπι-
στέοι, φησίν, ἀλλὰ τοῖς,
καὶ τῇ τῷ ἑργῷ δᾶσσε
απεστινακτίης, ἀπέ το-
γώ σοι δέδωντο πλεύ-
ση σε βυλομόρητοις
ό καρός μιζάβαλοι, οἱ
αποτελερεας κέρας τῷ
σον τῷ γενοτίον ἐλθοι,
οἴδ'

ferrarij, vbi iacentem
circulambebat limā.
Rasa autem lingua,
sanguis multus fere-
batur. Hæc autem læ-
tabatur, rata ex ferro
aliquid auferre, do-
nec penitus totā lin-
guam absumpsit.

A F F A B V L A T I O.

*Fabula in eos qui in
contentionibus seipso
offendunt.*

AGRICOLA. 82

A Gricola quidam
fodiens laurū re-
perit. quotidie igitur
terrā, vt ab ea benefi-
cio affectus corona-
bat. Huic autem For-
tuna adstans, inquit,
Heus tu, cur terræ
mea munera attri-
buis, quæ ego tibi de-
di? ditatura te? nam si
tepus immutetur, &
in alias manus hoc
tuum aurum veniat,

scio

o 4

scio te tunc me Fortunam accusaturum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat oportere benefactorē cognoscere, atque huic gratiam referre.

οὐδὲ ὅτι πάντα καῦται με τὴν Τύχην μέμφην.

Επιμέλιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, οὐδὲ γένη τὰς διεργέτικους επιμάστικες, καὶ τάπεις χάρεις διποδόντας.

VIATORES. 83

Duo quidam vna iter faciebat, & quū alter securim periret, alter qui nō inuenit, admonebat ipsum, ne diceret, inueni: sed inuenimus. Sed paulo post, quū aggredierentur ipsos securim perdiderat, habēs ipsā persequentibus illis, ad eū qui vna iter faciebat, dicebat Periū. Hic autē ait, Perij dic, nō periūmus. Etenim & tunc quū securim inuenisti, inueni dixisti, non inuenimus.

Οδοιπόροι.

Δυο ίνες καὶ τὸ αὐτὸν αδειπόροις, καὶ ιτάρου πέλεκις σιρένης, ἀπέροις ὡρὶς σίρων πορώντες αὐτῷ μὴ λίγα, οὐδέποτε, ἀλλα σιρήναμδι. καὶ μικροὺς ἐπελθόντας αὐτοῖς τὰ πέλεκις διπειβεῖσθαι κότων, οἱ οὖχιν αὐτὸν διακόμιδες, αφέσαντο μὴ σιρένας σινοδοπόρον ἔλεγμα, διπλάσιαρδι. οἱ δὲ εἰπιν, διπλαλαλαλά λέγει, σὸν διπλαλασμόν. οὐταδή καὶ ὅτε τὰ πέλεκις σύρεται, οὐρηκαέλεγεις, οὐχ σιρήναμδι.

AFF-

EPY

Επιμένειον.

Ο μῆτος δηλοῖ, ὅτι
οἱ μὲν μεταλαμβάνον-
τες τῷ διτυχίῳ μέτων,
ἄδειοὶ τοὺς συμφορεῖς
βέβαιοί εἰσι φίλοι.

Βάτραχος.

ΔΥΟ βάτραχοι ἀλ-
λήλοις ἐγένετον.
εὐέμενοι οὖτε, οἱ μὲν εἰς τὸ
βαθεῖα καὶ πόρρω τὸ
άδειο λίμνην οὗτοὶ εἰς οὐδαί,
μικροὺς ὑδωρέουσιν. καὶ
οἱ οὖτε τῇ λίμνῃ θε-
τέρῳ παραγνοῦσι το-
ποφέροις αὐτὸν μετεβα-
νούσι, οἷς αὐτὸν ἀνθρακεσ-
εῖς δειγμούς μεταλά-
βον, εἰκεῖνοι σύκη εἰσει-
γεται, λέγων, διασπορά
σως ἔχει τὸ τρώον σωμα
ηθεῖας, οἷς δισκεῖται,
ἀμφούσι παρελθοῦσι.
οὐ τὸν οὐσιθλάσσομεν.

Επιμένειον.

Ο μῆτος δηλοῖ, ὅτε
τῷ ανθρώπῳ οἱ τοῖς

CAEFA BVLATI O.

Fabula significat;
qui nō fuerunt partia
cipes felicitatiū, neque
in calamitatibus fir-
mos esse amicos.

R A N A E. 84

DVæ ranæ vicinæ
sibi erat. Pasce-
bantur autem, altera in
profundo, & procul à
via, stagno; altera in
via parvæ aquæ habentes.
Verum quum quæ in
stagno alteram ad-
moneret, ut ad se mi-
graret, ut timore ci-
bo frueretur, illa non
paruit, dicens Firmis-
sima teneri huiusce
loci consuetudine,
quoniamq; obtigit cur-
rū prætereunte m
plam confringere.

AFFABVLATI O.

Fabula significat,
homines quoque prava

aggreidentes; citius mo-
riquam mutantur in
melius.

φαύλοις ἐπιχειροῦντες,
φθάνουσιν δυστέλλομενοι
πεινὴν τὸ οὐρανόν
τυπεόδη.

APIA RIVS. 85

IN mellariū ingressus quidam domino absente, fauū abstulit. Hic autem reuersus, ut alueolos vidit inanes, stas quod in his erat perscrutabatur. Apes autem ē pastu redeentes, vt deprehenderūt ipsum, aculeis percutiebant, pessimēque tractabant. Hic autem ad eas, o pessimæ animantes furatum vestros fauos illæsum dimisistis, me vero satagentē vestri percutitis?

AFFABVLATIO.

Fabula significat sic hominū quosdam per imprudentia inimicos non

μελιτήρερος.

Eis μελιτήρευείον είσελθων δὲ κακηρύματα ἀπόντες, τὸ κηρύον ἀφέλετο. οὐ γέπανελθών, ἐπόδη τὰς κυψέλας εἰδεν ἐρήμες, εἰσῆκε τὸ πεῖραν αὐτοὺς διεργούμενάριμον. οὐ γέμεινοσι δέποτε νομίσεις ἐπανικεσσοι, οὐδὲ πατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κινητοῖς ἐπαγον, καὶ τὰ κήρυξαν διείλισσον. οὐ γέωντες αὐτοὺς, κακίσσια σῶν, τὸ μὲν κλέψαντος θυμῶν τὰ κηρύκαια ἀθεοντα φίγουστε, ερεῖ γέ τὸ ἐπιμελεύμενον οὐλῶν τολμήτετε;

Επιμελος.

Ο μελιτήρης δηλοῖ, οὐπέτω τὸ αντράπων τινες διάγνοιαν τοις ἐχθροῖς μη

μὴ φυλατθόμενοι, τὸς
φίλους ὡς ἐπιβούλης
ἀποθεῖνται

non cauere, amicos au-
tem ut insidiatores re-
pellere.

ALCIDON.

Aλκυῶν ὅρνις ἐστὶ^ν
φιλέρημος, αὐτή^ν
τῇ ταλάνθῃ διαταμέ-
νη. ταύτην λέγεται
τὸν ἀνθρώπων θῆρας φυ-
λατθόμενος, σὺ σκοτί-
λοις παρθεναλατήλοις
νεοπίποιοισι. Εἰ δέ πο-
τε γέντεν μέλλουσι, σὺν
οἵποποιοῖσισι. ἐξελθό-
ντος δὲ ποτε αὐτῆς εἰς
νομοῦν, συνέβη την θά-
λασσαν τὸν λάβειν καὶ
μεταθένταν τὸ δίμο-
νον, τὸν εραλθίνας τὸν κρο-
λᾶς. Εἰ ταύτην ἐπικλύ-
σανταν τὰς νεοπίπες Δῆμον
φεύγει. οὐδὲ ἐπανελ-
έσσονται γένοντα τὸ πέν-
χεν, εἶπε, δύλαγε τῷ
τε, οὐδὲ την γῆν ὡς ἐ-
πιβούλην φυλατθούσ-
την, εἰπε ταύτην κατέ-
φυγεν.

ALCEDO. 86

Alcedo avis est
solitaria, sem-
per in mari vitam
degens. Hanc aiunt,
hominum venatio-
nes cauentem, in
scopulis maritimis
nidum ædificare. Ce-
terum aliquando par-
titura, nidum feci-
t. Egressa autem
ea ad pabulum, e-
uenit mare à ve-
hementi concitatum
vento eleuari supra
nidum, atque hoc
submerso, pullos per-
dere. Hæc reuer-
sa, recognita, ait,
Me miseram, quæ
terram ut insidia-
tricem cauens, ad
hoc confugi, quad
mihi

mihi longè est infidius.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, homines etiā quosdā ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiores inimicis amicos intendere.

Φυλακή μοι πολλά γέγονεν ἀπίστερον.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος οὐλοῖ, ὅπη καὶ τὸ αἰθρῶπων ἔνος τοῦ ἐχθρὸς φυλυπόμενοι, λαζαρίσοις πολλῷ γελεπολέροις τὸ ἐχθρῶν φίλοις ἐμπίστητες.

PISCATOR.

ΑΛΙΟΥΣ.

Piscator in fluvio quodam pescatur. extensis autē retibus, & fluxu comprehendens, utrimque funi alligato lapide, aquā verberabat, ut pisces fugientes incaute in retia inciderent. Cum quidam vero ex iis qui circa locū habebat, id facere videbat, increpabat quod fluuium turbaret, & clarā aquā non sineget bibere. Et is respondit, Sed nisi sic illi

Aλιοὺς ἐν τινι παμμένῃ οὐλόντεν διατίνας δὲ τὰ δίκτυα, καὶ τὸ ρεῦμα σύστασαι, επατέραθεν καλῶδια αφεσθῆται λίγον, τὸ οὐλός ἐπικτενεῖ, ὅπως οἱ ιχθύες φύγουστες ἀπασφυλάκτεις φοῖς βρεχοις ἐμπέσωσι. Τοῦτο δέ τὸ πονονοκύττων τοῖς θεασαμένοις τοῦτο ποιοῦσι, εμέμφετο οὐσία τὸ πατερόν θεάντα, Εδεδίς οὐδεὶς μὴ οὐκέτι πίνει. Εἶτε περιέλαμψε, οὐδὲ μηδεὶς

πας ὁ ποταμὸς οὐρανοῖς,
εἰπεῖ, εἴπει δέκοδε λιμάνιον
τούτοις δόθειεν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅπερ
χεῖται πόλεων οἱ δημο-
γοι τότε μάλιστα ἐγ-
γάζουν, ὅταν οἱ πα-
τρίδας εἰς τὰς τῶν αελ-
ήσωσιν.

Πίθηκος καὶ Δελ-
φις.

Ε θεος οὐρανοῖς κλέ-
νιδια καὶ πιθίκοις ἐπά-
γεις τοὺς παραγγευ-
θίαν τῷ τοι, τῷ ταν-
τὶς εἶχε σὺν ξανθῷ καὶ
πίθηκῳ. Θραύσμαν οἱ
αὐτῶν καὶ τὸ Σωμαῖον
τὸ τὸν Αττικὸς ἄνθετή-
ειον, χθυναῖς σφρούρ-
ουσι βούς θρεπταῖσι, καὶ
πάντων Διφυγλυμ-
βάνταν, σκηνὴς ιοὺς ὁ
πίθηκος. Δελφις δὲ

fluuius perturbetur,
me oportebit esuriē-
tem mori.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
civitatum etiam recto-
res tunc maximè qua-
stum facere, quum pa-
trias in seditionem in-
duxerint.

SIMIUS ET
Delphis. 88

Moris quū esset
nauigātib⁹ Meli-
lenses catulos & Si-
mios adducere in so-
lamen nauigationis,
nauigās qdā habebat
secū & Simiū. Quum
autē peruenissent ad
Sunū Atticæ promō-
toriū, tēpestatē vche-
mentem fieri conti-
git. Nauī autē euer-
sa, & omnibus ena-
tantibus, natabat &
Simius. Delphis autē
ali-

aliquis ipsum conspi-
catus, & hominē esse
ratus, digressus susti-
nebat ad terram per-
ferens. Vt verò in Pi-
reō fuit Atheniēsium
nauali, rogauit Si-
mīum, an genere es-
set Atheniēsis. Quū
autem hic diceret, &
claris ibi esse paren-
tibus, rogauit, an &
Pireum nosset. Ratus
autem Simius de ho-
mīne eū dicere, ait,
& valde amicūm es-
se ei, & familiarem.
& Delphis iāto men-
dacio indignat⁹, sub-
mergens ipsum occi-
cidit.

AFFABVLATIO.

*Fabula in viros qui
veritatem ignorantes,
decipiendum esse exi-
stūnt.*

M Y S C A E. 89

IN cella quadā mel-
le effuso, Muscę ad-
uolan

τις αὐτὸν θεατάρδης,
Ἴαθρωπον εἶνα τόνο
λαβὼν, ἀπελθὼν ἀνείχε
Δισκομίζων ἐπὶ τῷ
χερσὸν. ὃς ἦ καὶ τὸ πή-
ρυγά ἔβλεψε τὸ τῆ Αἴη-
ναιν ἐπίνειον, ἐπισ-
τὰντερ τὸ πίθηκόν, εἰ τὸ
γένος ἐπὶν Αθηναῖον.
Ἐπί τοι πόνητε, Εἰ λαμ-
πεῖν σύτεῦτα τετυκ-
κίνει γρύεαν, ἐπινηρε-
το, εἰ καὶ τὸ πέραμα ἐπί-
στα). νασλαβὼν ἦ δὲ πί-
θηκός αὐτὸν λέγειν, ἐφη, Εἰ μέ-
λοι φίλοι εἶνας αἴτιος
Εἰ σωνίην. καὶ δὲ Δελφοῖς
ἐπὶ τούτοις ψεύδει ἀ-
γανακτήσας Καπίσιον
αὐτὸν ἀπέκτεινεν.

Επιμήδιον.

Ο μῦθος αὐτὸς αὐ-
θρας, οἱ τοὺς ἀλύθεους
σὸν εἰδότες, ἀπατῶν νε-
μίζεσσιν.

Mūay.

EN την Σαμείω με-
λίτης ἐκχειρώτος,
Mūay

Μῦα τε φαντάσιον κα-
πόδιον. ἐμπαζόντων δὲ
τὸ ποδῶν αὐτῶν, αἰσ-
τηλίαν σὸν εἶχον. Δύο-
πινούρημαν οὖτε ἔλεγον,
ἄφελαν ἡμεῖς, ὅτι Δῆμος
βροχήσαν βρῶσιν δέσπο-
λύμεθα.

Επικένθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοῖς ή λεχείαι πολ-
λῶν ηγκῶν αἴγια γίνεται.

volantes comedebat,
Implicitis autem earum
pedibus euolare non
poterat. Quum vero
suffocarentur, dice-
bat, Misere nos, quia
ob modicum cibum
perimus.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, mul-
tis gulam multorum ma-
lorum esse causam.

Ερμῆς καὶ Αγαλμα-
τοποιός.

Ερμῆς γάνημα βγ-
λόρδηρος σὺ τινι τι-
μῇ πιεῖ αὐθρώποις ἐ-
σιν, ἥκεν εἰς Αγαλμα-
τοποιόν, ειποτὸν εἰνόσιας
αὐθρώπῳ, καὶ θεασθ-
όμενον ἀγαλματοῦ δι-
ος ἡγάπετο, πόση τις αὐ-
τῷ πείσασθαι διώσατο. Τοῦ
τοῦ εἰποντος, δεργκήνης,
γελάσας, πόση τὸ τοῦ
Ηερμοῦ εἴφη. εἰπόντος τοῦ
τοῦ εἰποντος, id πών καὶ τὸ
ιουτά

MERCVRIVS ET
Statuarius. 90

Mercurius scire
volens quāti a-
pud homines esset,
iuit in Statuarij do-
mū, trāsformatus in
hominem, & visa sta-
tua Iouis, rogabat,
quāti quis ipsā eme-
re posset. Hic autem
quārum dixisset, dra-
chma, risit, & quāti
Iunonis, ait, quā dixis-
set, pluris: visa & sua
ipfius

ipius statua, ac opifatus quum nuntius sit Deorum & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationem, rogavit de se. Statuarius vero ait, Si harsce emeris, & hanc tibi additamentum do.

AFFABVLATIO.

Fabula in virum gloriosum, qui nullius apud alios est pretius.

MERCVRIVS ET
Tiresias. 91

MErcurius volens Tiresiam vaticinium an verum esset cognoscere, furatus ipius boves ex rure, venit ad ipsum in urbe similis factus homini, & ad ipsum dicitur. Bonautem amissione renunciata Ciresiae, ille assumpto

εαυτη μηχανη, κατεμισας, οι επιδη μησιλος εσι Θεαν παραγεδων, παλαιοι ανθρωποι ειναι το λογον, περιτοπει αιων. ο δ' Αγαλματωνοις εφη, εαν ταττες ανηση, και την περιθηκην σοι διδομει.

Επιμελον.

Ο μηθωνος ανδρι κηρυξας, εδεμιας παρα πλαισιον ενεγκατη.

Eruis ε Τειρεσιας.

Eρυς βαλόντων Τιλω Τειρεσια μεν την ει αληθης ει διανη, πλεψας την αιρος επει εξ αρχοντας, ηκεν οι αυτονεις ιδου οργιασις ανθρωποι, και παραπτη κατηχητη. το οιων απωλειας αι γελθεισις τη Τειρεσια, εκεινοι παραλιθαν

Mer-

Ἐπειδὴν ἐξῆλθεν, οἷον
νόν πνυα τῶν Εὐχετῶν
σκεψόμενος, καὶ τέτω
παρεῖναι φρεγάνειν αὐ-
τῷ, οὐ νινος αὐτὸν δὲνί-
γεν θέασον). ὁ δὲ Ερμῆς
τὸ μὲν ἀφεῖται θεασμε-
νος Αἰτῶν ἐξ δρισερῶν
ἐπὶ τὸ δέξιαν διαπλά-
μαν, ἐφευσε. Οὐ δὲ φύ-
σις μὴ τῷσιν αὐ-
τῷς εἶναι τέτον, σὺ δὲ
τέργη Κορώνιος εἰδεν ἐ-
πὶ θντον δένδρος καθη-
μένων, καὶ ποτὲ μὲν αὐτο-
βλέπουσιν, ποτὲ δὲ τῷσιν
τὸν γῆν κατακύπτου-
σιν, οὐ τῷ μαντίδι φρε-
γάνει. Οὐ δέ τοι ταῦτα εἴ-
πεν, οὐδὲ αὐτούτη η Κο-
ρώνιος δόμενον) τὸν τε γέ-
ρανδὸν κορι τὸν γῆν, ὡς
ἔαν σὺ θέλης, τοι εμοὶς
διπλάνψομεν βεβε.

Επιμέθιον.

Τέτω τῷ λόγῳ χρή
σαίσθησις τῷσιν αὐ-
θρα κλέπτει τὸν.

Κυότις

Mercurio exiuit, au-
gurium aliquod de-
fure consideraturus,
& huic iubet dicere
sibi, quamnam auē
viderit. Mercurius
autem primū vi-
disse Aquilam à sini-
stris ad dexterā vo-
lantem, dixit. Hic nō
ad se eam attinere
quū dixisset, secundò
Cornicem super ar-
bore quadam seden-
tem vidit, & modo
superius aspiciētem,
modo ad terram de-
clinatam, & vati re-
fert. Et is, re cognita,
inquit. Sed hæc Cor-
nix iurat & cælum
& terram, si tu velis,
meas me recepturū
boues.

AFFABVLATIO

Hec sermone ut
quispiam poterit ad-
uersus virum furac-

P C A-

CANES. 92

Kwes.

Habens quidam duos canes, alterū venari docuit, alterū domū seruare. Cæterū si quando venatus caperet aliquid, & domus custos particeps vna cū eo dapis erat: argè ferente autē venatico, & illi obiciēte, quod ipse quotidie laboraret, ille nihil laboras suis nutritur laboribus, respōdens ipse ait, Non me, sed herum reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comedie.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, adolescentes qui nihil sciunt, haud esse reprehendendos, quium eos patrētes sic educauerint.

Exay θεος θνητού Κύρους, τὸ μὲν ἐπεργυ θηρεύειν εἰδόμαζε, τὸ δὲ λοιπὸν οἰκουμενικάτων. καὶ δῆ εἴ ποτε ὁ θηρεύειν κόστος ἡγεμονία πολέμῳ οὐκείηται συμμετεῖχεν αὐτῷ τὸ θούρην ἀγωνίζεταις τὸ θηρεύειν, κακείουν ὄντες ζωτικού. εἴ γε αὐτὸς μὲν καθιείη πάσησιν μοχθεῖ, εἰναιούσιος μηδὲν ποτὲν ζεῖ αὐτῷ τούτοις πόνοισι, πασαλασσοις αυτὸς εἰπε, μηδὲν, ἀλλὰ τὸ δειπνότιον μέμφεται, οὐδὲ πονεῖ μηδὲν δασκάζει, ἀλλὰ πόνους αὐλοτηγίας επιδειν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος διλοι, οὐ περ τὸν οἱ μηδὲν επιστέμματο, τοι μεμπτοτέταιον, οὐδὲν αὐτοῖς οἱ γερεῖς οὐτες ἀγάγωνται.

Αγή

Ανὴρ καὶ Γυ-
γή.

EXΧΩΝ θες γενναῖησθαι,
τοφές τὰς κατ' οἰ-
νον ἀπαντάς ἀπειχθῶς
ἔχουσι, ἵνελήπτην αὐ-
τας εἰ καὶ τοφές τὰς πα-
τέων οἰκίας ἔτα δι-
άκειται. οὐδὲ δῆλον μετ'
δύλογον φασθεῖσας
τοφές τὸν αὐτῆς αὐτῶι
δόποτελλεις πατέσσα. μῆ-
σι δὲ ὅλιγας ημέρας ἐ-
πανελθόντος αὐτῆς, ἐ-
πιαθανόντος, πᾶς τοφές
τὰς σκεῖς διεγένετο. τοῦ
φαρμάκου, οὐδὲ οἱ θυγά-
τοι καὶ οἱ παιδίσκες με-
ταξιελέποντο, τοφές αὐ-
τῶν ἐφη, ἀλλὰ ὡς γυναικί,
εἰς τέτοις ἀπειχθάνει, οἱ
ὅρθρα μὲν τοινας
ἐξελαύνουσιν, ὁψὲ γέι-
σισις, οὐχὶν τοφοδό-
καν οὐδὲ ταπεινούσι
τῶν οὐδὲ τελεῖσθε;

Ἐπιμέλιον.

Ομῆλος δηλοῖ, ὅπερα
πολλά

MARITVS ET
Vxor. 93

Habens quidā v-
xorem, quae do-
mesticis omnibus i-
nimica erat, voluit
scire an etiam erga
paternos domesticos
ita afficeretur: qua-
propter cum ratio-
nabili praetextu ad
suum ipsam misit pa-
trē. Paucis verò post
diebus ea reuersa, ro-
gauit quomodo erga
illos habuisset. Hac
verò quum dixisset,
bubulci & pastores
me suspectabant, ad
eam ait, Sed οὐ vxor,
si eos odisti, qui ma-
nē greges agunt, se-
rò autem reuertun-
tur, quid sperare o-
portet in iis quibus
cum toto conuersa-
ris die?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic

P 2 sepe

ſepe ex paruis magna,
et ex manifestis in-
certa cognosci.

πολλάκις ἐκ τῶν με-
γάρων πολλαχόλας πάκ-
ταιν απεδηλῶν τὰ ἄδη-
λα γνωσίες.

HOEDVS ET
Lupus. 94

Εεφθηκτή Λύ-
κος.

HOEDUS dereli-
ctus a grege
persequente Lupo,
conuersus ad eum
dixit, o Lupe, quo-
niam credo me
tuum cibum futu-
rum, ne iniucundē
moriar, cane tibia pri-
mūm ut saltē. Lupo
autem

Eριφθηκτή οὐτε δημοσία
ποίησις, νέο
Λύκος κατεδάκει τὸ
τραφέοντα ἢ τοὺς αὐ-
τοὺς, εἶπεν, οὐ Λύκει, οὐτε
πεποιημένον τὸν δρεπά-
νον φυῖοντα, οὐτε μὴ
ἄνδρας διποθάνατον, αὐλη-
σον τορθοτροχον οὐτος ὁρ-
χίσθηκε. Θεοὶ Λύκος αὐ-
λεῖται.

λέγεται, οὐδὲ τὸ Εερίφος
δέρχεται πάντας, οἱ καύσις
ἀκόσμων πεῖται Λύκου ἐ-
δίωκτος. ὁ δὲ λύκος τρα-
φεῖς τῷ Εερίφῳ φυσί,
δικαίωσις γεννήτη μηδεγί-
νεται. ἔδει γάρ με μάχη-
ειν ὅντας, αἰλυτῶν μηδέ
μιμεῖσθαι.

Επιμένθος.

Οἱ μῦθοι δηλοῖσι, ὅτι
οἱ τῷ μὲν αὐτῷ ἀπεφύ-
γοσιν ἀμελεῖντες, τῷ δὲ
ἐπέραν ἐπιτηδεύσιν πε-
ριέμενοι, δυσυχίας πε-
ριποτίζοσιν.

autem canente tibia,
atque Hœdo saltan-
te, canes quum audi-
uissent, Lupum perse-
quuti sunt. hic cōuer-
sus Hœdo inquit, Me
ritò hæc mihi fiunt.
oportebat enim me,
coquus quū sim, tibi-
cinem non agere.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, quæ
ea, quibus natura apti
sunt, negligunt, quæ ve-
rò aliorum sunt exer-
cere conatur, in infor-
tunia incidere.*

Καρκίνος καὶ Αλώ-
πηξ.

Kαρκίνος θύρων ια-
λωσις αναστὰς
ἐπὶ την θύραν σύνεμετο τό-
πῳ. Αλώπηξ δὲ λιμέντων
τυπά, ὡς ἴγεαντο,
περιστελθεῖσαν αὐτέλαβεν
αὐτὸν. ὁ δὲ μέλλων κατε-
βιοράσκεισθαι, ἐφη, ἀλλ'
ἴγως δίκαιης πέπονθε,

οὐ

CANCER ET

Vulpes. 95

Cancer è mari
quum ascendi-
set in loco quodam
pascebatur. Vulpes
verò esuriens, ut
conspexit, accessit,
ac eum rapuit. Il-
le deuorandus ait,
sed ego iusta patior,

p 3 qui

qui marinus quū sim,
terrestris esse volui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
homines etiam, qui pro
prijs derelictis exerci-
tis, ea qua nihil con-
ueniunt aggrediuntur,
merito infortunatos
esse.

Ος θυλάττος ἀναρροστή-
ος οὐδελάθω θυμέλη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ τὸ αἴθριόν τι τὰ
οἰκεῖα καλείσποντες ε-
πιτιθέμενα, καὶ τοῖς
μηδὲν πεφύκουσιν επι-
χθεῖντες, εἰκότας δη-
σοχύσονται.

Citharœdus. 96

Citharœdus rudis
in domo calce
incrustata, ut solebat
canens, & contrare-
sonante in se voce, pu-
tabat valde canorus
esse, itaque ob id elati-
us cogitauit etiam
theatro sese cōmit-
tere oportere. Profes-
sus verò ad se ostendū,
quū malè ad-
modū canceret, lapi-
dibus ipsum explo-
sum abegerunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat sic

Κιθαρεωδός.

Kιθαρεωδός ἀφικ-
εῖσθαι κενηνι-
μέρῳ σωμήτως ἄδειν,
καὶ αὐτηχόντις αὐτῷ
τὸ φωνῆς, ἀγῆτη σφέ-
δεσσι φωνῇ εἶναι.
καὶ δὴ ἐπιεῖται επι-
τέτω, ἵνα δὲν καὶ
τεάτρῳ εἰσιτον επιδέ-
ιναι. ἀφικόμενοι δὲ εἰ-
πιδείξασθ, καὶ κακῶς
ἄδειν τάσσων, λίθοις αἱ-
τῶν εἰζώσαντες ἀπήλα-
σουν.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
εἴτε

ὕτω ἐπὶ ἡρόεσσιν ἔνιοι
εἰς ταῦτα χολαγῆς δοκεύ-
τες εἶναι θύεις, ὅταν εἰ-
πὶ τοῖς πολιτείας ἀφί-
καντι, ἀδενὸς ἄξιοι εῖσι.

ex rhetoribus quosdā.
qui in scholis videntur
esse aliqui, qui ad res
publicas se conferūt,
nullius pretij esse.

Κλίππα.

Kλίππαν εἰς θύεις
εἰσελθόντες σικί-
αν, ἀδὲν τύχην, ὃν μὴ
ἀλεκτρυνόντας, μὴ τύχην
λαεβόντες ἀπέκνουσιν. ὁ δὲ
μέλλων ίστιν αὐτῶν θύε-
θαι, ἐδεῖτο, ὡς αἱ αὐ-
τὸν διπλάσιων, λέγων,
χρήσομεν εἶναν τοῖς
αὐτράποις, νυκτὸς αὐ-
τῆς εἰπὲ τὰ ἔργα εγεί-
ρων. εἰ δὲ ἐφασκούν, ἀλλὰ
ἄλλα τύχην τε μελλον-
θούμεν· ὀμοίνυτος γε
γείρων, κλέπτεν ημεῖς
αὐτοὺς.

Επιμένθιον.

Οἱ μῦθοι δηλοῦσι, ὅτι
ταῦτα μελισσαὶ τοῖς πο-
νηστις εὐελπίδες, ἀ τοῖς
χειροῖς εἰπούσιες εργά-
ται.

F V R E S. 97

FVres in domum
quandā ingressi,
nihil inuenierunt, ni-
si gallum, atque hoc
capto abierunt. Hic
ab eis occidēdus ro-
gabat, ut se dimitte-
rent, dicens, utilem
esse hominibus, ut
qui noctu eos ad o-
pera excitet. Hi verō
dixerūt, Sed propter
hoc te tanto magis
occidimus: illos e-
nim excitādo, furari
nos non sinis.

A F F A B V L A T I O.

*Fabula significat, ea
maxime prauis esse
aduersa, quae bonis
sunt beneficia.*

CORNIX ET
Coruus. 98

Cornix coruo inuidens, quod is per auguria homini bus vaticinaretur, ob idque crederetur vi ti futura prædicens, conspicata viatores quosdam prætereun tes iuit super arbore quandā, stansq; valde crocītavit. Illis verò ad vocē conuersis, & stupefactis, re cognita quidā inquit, Ab eamus heus vos, Cor nix enim est quæ cro citauit, & augurium non habet.

AFFABVLATIO.

Fabula significat eo dē modo & homines cū prestantioribus certātes, praterquam quod non ad aqua perueniunt, risu quoque dignos esse.

C O R -

Κορώνη καὶ Κόρης.

Kορώνη φθονόσα σα Κόρεσκη, τῷ ἐπὶ δὲ οἰοῦν τοῖς αἰθράποις μαυρίδεα, καὶ Δῆμος τῷτο μαρτυρούμενός ἐστιν τὸ μέλλον, θεοσαμβύη θνατος ὁδοπόρους πα ελόντες, ἥκεγι ἐπὶ τὸν δένδρον, καὶ στέσαι, μητέλως ἔχορχεν. τῶν δὲ αὐτῶν τοὺς φαντικοφένταν, καὶ καταπλακήσαν, τασσούχων ἦσαν οἱ φη, ἀπίωμδι αἴθρι, Κορώνη γάρ ἐστιν ἡ τοιχορχεύσα, καὶ οἰωνισμὴν τοῦ ἔχει.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, μῆτρα καὶ τὸ αἰθράπων οἱ τοῖς κρείτοντι ἀμιλλαρύμοις, ταῦτα τῷ ιονικῷ ἐφηκέας, Εγέλει αὖτε ὁ φλοιοκαΐστος.

Κορώνη

Κοράντη
Κύων.

Kοράντη Αθλῶν Ἰδία
κυστι, κυάσιπι εἰ-
σιασιν εὐάλφ. οὗτος
αὐτὸν ἔφη, τί μάτια
τοῖς Ινδίας αναλίσκεις;
ηγδ Θεὸς δέ τοι σε μι-
σεῖ, ὁς κάκη τοι σωτηρό-
φων σου οἰωνῶν τὸν πί-
στιν αποτελεῖν. Καὶ ή Κο-
ράντη αὐτὸν αὐτῷ, Διό-
τοτρομάλον αὐτῇ θυμόν,
ίνα Διότρομάλη μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅπ-
ποιοι Διότρομάλοι
τοὺς ἔχθρας διεργετεῖν
σὸν ὀκνήσιν.

Κόρφεξ ήται
Οφίς.

Kορφεξ τροφῆς α-
πορρον, ὃς πατεῖ-
δει ἐν Ήνι. Μηλία τό-
πῳ Οφίς κριμάδιον,
τὴν κριμάδιον ἔργη-
σε. Φέρεται οφίς ήται.

CORNIX ET
Canis. 99

Cornix Mineruæ
sacrificás, canem
inuitauit ad epulas.
ille vero ad eā dixit,
Quid frustrà sacrifici-
a absumis? Dea enī
adecō te odit, ut ex pe-
culiaribus quoq; tibi
auguriis fidē sustulerit.
Cui Cornix, Ob
id magis ei sacrifico,
ut reconcilietur mihi.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, ple-
roisque ob lucrum non
vereri inimicos benefi-
cijs prosequi.*

CORVVS ET
Serpens. 100

Coruus cibi indi-
gens, ut Serpen-
tē in aprico quodā lo-
co dormiētem vidi,
hūc deuolādo rapuit.
Hic quū se vertisset,
P S atque

atq; momordisset ipsum, Coruus morituru dixit, Me miserū, qui tale reperi lucrū ex quo etiam pereo.

AFFABVLATIO.

Fabula in virū qui ob thesaurorum inuentionem de salute periclitatus sit.

καὶ διεγίται αὐτὸν, δοσθεύσασεν μέλλων εἰρηκε, δεῖλη γένεται ἐγώ τοι, διό τι πάτερ εὑροῦμενον, εἴξεται δοσθεύσαμεν.

Επιμένειον.

Ο μῦθος τοῦτον διέγειται θεωρεῖν επὶ σωτηρίᾳ καὶ διασώσιται.

MONEDVLA ET
Columbae. 101

MOnedula in Columbario quodam Columbis visis bene nutritis, dealbavit sese, iuitque ut & ipsa eodem cibo impertiretur. Hæ verò, donec tacebat, ratæ eam esse Columbam admirerunt. Sed quum aliquādo oblita vocem emisisset, tunc eius cognita natura, expulerunt percutiendo, eaque priuata eo cibo rediit.

Κολοσίος καὶ τοῦτο
σεργί.

Kολοσίος ἐν θνητοῖς οὐδεὶς ιδὼν καλῶς τε φορδίας, λόγους εἰπειν οὐδὲ θέτειν, ὡς καὶ αὐτὸς τὸν αὐτῆς διάγτης μικρού ψόματος. οὐ γένεται μηδὲ μη ησύχαζεν, οιόμην τοῦτον αὐτὸν εἶναι, αφεσιεντο. ἵπει δὲ ποτε ἀκλαστὸν μῆτραν ἐφθέγγασθε, τηνικαὶ ταπείνωστες γνῶση φύσιν, εἰπέλαστα πάγκοτε, καὶ διότου καὶ τὸν ταῦτα περιφένει.

ἐπ

ἐπιτυχεῖ τὸς τὸς Κολοΐας πόλιν. κακέσσος
Διφτὸς τὸς χρῆματος αὐτὸν
σοὶ ἐπιγνόντες, τὸν μεθ'
αὐτῶν διάγης ἀπειρί-
ζειν, ὃς δυοῖν ἐπιγνού-
σισται, μηδετέρας τυ-
χεῖν.

Ἐπιμέλεια.

Οἱ μῦθοι δηλοῦ, ὅπ-
δει καὶ ἡμεῖς τοῖς εἰα-
τῶν αρκεῖαν λογίζομε-
νοις, ὅτι οἱ πλεονεξίαι
τὸς τὸ μηδὲν ἀφε-
λεῖν, ἀφαγεῖν) καὶ τὰ
πεφεύγα πολλάκις.

Κολοίος.

Kολοίον τις συλλα-
βὼν, ἐδήσας αι-
τὴν τὸ πόδια λίνῳ, τῷ ε-
ιστῇ παρέδωκε παιδί.
ὁ δὲ μὴ ταπεινείας τῶν
μετ' αὐτράπων δια-
ταν, ὃς τὸς ὄλιγον
ἀδείας ἔτυχε, φυγὼν ἦ-
κεν εἰς τὸν ιαυτὸν νε-
λον. ἀειφληστρός
Ἐδέσμη τοῖς κλάδοις,

δέπο

diit ad Monedulas
rursum. Et illæ ob
colorē quum i-
psam non noscent, à
suo cibo abegerunt,
ut duorum appe-
tens, neutro potire-
tur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, o-
portere & nos nostris
contentos esse, conside-
rātes habendi cupiditi-
tate praterquam quod
nihil iuuat, auferre sa-
pe & quae ad sunt bona.

Monedula. 102

MOnedulā quum
quis cepisset, &
pedē alligasset filo,
suo tradidit filio. Hęc
non ferendo viētum
inter homines, vbi
parumper libertatē
nacta est, fugit, in
suumq; nidū se con-
tulit. Circumvoluto
verò ramis vinculo,
euol-

210

enolare haud valens,
quum moritura es-
set, secum loqueba-
tur, Me miseram, que
apud homines non
ferens seruitutem,
incautè me vita pri-
uaui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat no-
nunquam quosdam, dū
se à mediocribus stu-
dēt periculis liberare,
in maiora incidere.

Mercurius. 103

Vpiter Mercurio
liussit, ut artificibus
omnib' mēdacijs me
dicamentū misceret.
Hic eo trito, & ad mē
surā facto, æquabili-
ter singulis miscuit.
Quum verò solo reli-
cto sutore multū su-
peresset medicamen-
ti, totū acceptū mor-
tarī ei miscuit. Atq;
hinc cōtigit artifices

Δποπτηναμ μὴ διωά-
μδμ. ἐπεδή Δποθη-
σκῆ έμελε, ταῦταις ιαυ-
τὸν ἔφη, δείλαμ. ἐγω
γε, δε τῶν πιρ αὐτρά-
ποις μὴ ναυμείνας δικ
λεῖσι, ἐλαχέτου έμελαντ
τζωῆς σερήνας.

Επιμένον.

Ο μεῦθ. δηλοῦ, ὅπ
ηνες ἔθ. ὅτε μετελών
κινδώων ιαυτας βγ-
λόμφοι ρύστοδ, εἰς μεί
ζες αθειπτύσον.

Ερμῆς.

Z Eus Ερμῆς αφ-
τοστάξει πᾶν της
τεχνίτας φύσις φάρ
μακρων έγχειν. ὃ γέ τε
τείφας, καὶ μέτεον
ποιόσας, οσσα εκφέω
σύλληψεν. ἐπεὶ γέ μόνον
Τ σκυτέως ιανδρόφειν
τ. πολὺ κατελέλε-
πε φύσμακρν, ὅλη
λαβὼν τῶν θυέων σύ-
λληψεν αὐτῷ. καὶ τάτα
σιωπῇ τας τεχνίτας
ἀπαγ

OMN

ΑΙΓΑΛΕΟΣ ΦΟΙΔΕΑΣ ΡΩΓΑ
ΛΙΣΤΑΙ ΤΟΥ ΑΙΓΑΛΕΟΥ ΤΟΥ
ΟΧΥΤΕΑΣ.

ΕΠΙΜΗΝΙΟΝ.

Ο ΜΟΥΡΤΙΣ ΑΓΕΣ ΦΟΙ-
ΔΕΛΟΥΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ.

omneis mentiri, ma-
xime vero omnium
futores.

AFFABLATIO.

*Fabula in mendaces
artifices.*

ZΟΥΣ.

ΖΕΥΣ ΑΙΓΑΛΕΟΣ ΤΟΥ
ΑΙΓΑΛΕΩΠΟΥΣ, ΖΕΥΣ ου
άλλας ΔΙΦΘΕΡΟΣ αν-
τοις εὐθυκε, μάνιο δ'
εὐθείαν την αγχωτήν
επελάθετο. ΔΙΟ ΚΕΙ ΜΗ
ΕΙΧΩΝ ΠΟΔΙΑΝ οὐδὲ αὐτῶν
εισερχόμεν, ΔΙΦΘΕΡΟΣ
αχλας αὐτῶν εισελθεῖν
εἰκέλουσσιν. Ή οὐ ρύμα
απεργον αὐτέλειφον οὐ-
ναξιοπαθόσα. ἐπεὶ δὲ
σφόδρα αὐτῇ εὐέκεισε,
ἔφη, οὐδὲ έιώσει ἐπὶ
ΖΕΥΤΑΣ εισέρχομενοις
ὅμολογίαις, οὐδὲ αὐ-
τοῖς μη εισέλθη. οὐδὲ
εισέλθη, αὐτῷ εἴσε-
λεύσομαι παραπίνει.
Δοῦ δὲ τούτη σωτίην
παῖδες πόργυνα αύγι-

αγίας

IUPITER. 104

Ipiter formatis ho-
minibus, omneis
illis affectus indidit,
solū indere pudorem
oblitus est. Quapro-
pter non habens un-
denam ipsum intro-
duceret, per turbam
ingredi eum iussit.
Hic vero primū con-
tradicebat, quod in-
digna ferret. Vehe-
mentius vero eo in-
stante ait, Sed ego sa-
nè his ingredior pa-
ctis, si amor non
ingrediatur: si in-
grediatur, ipse exibo
quamprimum. Ex
hoc profecto euenit
omnia scorta inue-
tacum

recunda esse.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, cappa-
tos amore inuere cum
dov esse.*

χωτάς εἶναν.

Επιμέθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
τὸς τῶν ἔρωτος κατε-
χομένος, αὐτῷ χωτάς
εἶναν συμβάγει.

IUPITER. Ios

ΙUPITER nuptias ce-
lebrans, omnia ani-
malia cōuiuio exci-
piebat. Sola verò te-
studine tardè profe-
cta, admiratus cau-
sam tarditatis, roga-
uit eam, quamobré
ipsa ad cōuiuium nō
accesserit. Quum hęc
dixisset, Domus cha-
ra, domus optima, i-
ratus ipsi, damnauit
ut domum baiulans
circumferret.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, ple-
rosq; homines eligere,
parcè potius apud se vi-
uere, quam apud alios
lautē.*

Zeus.

Ζεὺς γάρ μεν τε-
λῶν, παντα πὲ
ζῶν εἰσία. μόνης δὲ τῆς
Χελώνης ὑσερησόντος,
Δειπορέων τὴν αἴγακαν
δὲ ὑσερησόντος, ἐπωνά-
ντος αὐτῆς, Ήρα γά-
ρ εἰν αὐτῇ ἐπὶ τὸ δεῖ-
πτον καὶ παρεγέρθει. τὸ δὲ
εἰπόντος, οἷκος φίλος,
οἷκος ἀετός τοι, ἀγα-
νακτήσας κατέ αὐτῆς,
κατεδίκουε τὸν οἶνον
βασιζόντων καθίσθι.
ειν.

Επιμέθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ τὸν αὐτράπων αἴ-
ρενται μεγάλον λιταῖς
παρὰ εὐαγγεῖς ζῆν, ἢ
παρὰ ἄλλοις πολυτελέσ-

LVP

Λύ

Δίκαιον ήγή Πρέστης
Εαρινόν.

L V P V S E T
Ouis. 106

Λύκος τὸν κυνῆν δημοσίεis, καὶ πολικᾶς πάχαν, ἐβίβλητο. τεοφῆς ἦ δημορέων, πιαστύμδρος Πρέστην, ἐδεῖχε ποτὸν σὺν τῷ παραχρέοντος αὐτῷ ποτομεῖς κυριότητι. εἰ γὰρ σὺ μοι, φησι, δώσου ποτὸν, εἴω τεοφήιον εἶ μαστίθισσόν τοι. τὸ δὲ παστούχον, τοφη, ἀλλ' εἰπει εἴω ποτὸν ἐπιδῶσσει, σὺ νηστεοφῆ μοι

251

Vpus à canibus morsus, & male affectus, abiectus iacebat. Cibi vero indigens, visa Oue, rogabat ut potum ex præterfluente flumine sibi afferreret. Si enim tu mihi, inquit, dederis potum, ego cibū mihi ipsi inueniam. Illa re cognita, ait, Sed si ego potū do tibi, tu & cibo

me

me vtēris.

AFFABVLATIO.

Fabula in virum maleficum per simulationem insidiantem.

LEPORES. 107

LEpores olim bellicigerates cū Aquilis inuocarūt in auxiliū Vulpes, haec autē dixerunt, Vobis auxiliaremur nisi sciremus, qui vos estis, & cū quibus bellamini.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui cum præstantioribus certant, suā salutem contemnere.

FORMICA. 108

QVæ nūc Formica, homo olim fuit. Hic agriculturæ assidue incubens, nō erat propriis laboribus cōctetus, sed & vicinorū fructus surripiebat.

χείση.

Ἐπιμέθιον.

Ο μῆδος τῷ εὐ-
δρικακτερεύεν, δι τα-
κεῖσσως ἀνεδρόσιοντα.

Λευκώι.

ΛΑζωί ποτε πολεμήσατε Αετοῖς παρεκάλουσα εἰς συμμορχίαν Αλώπεκας. αἱ οἱ ἔφασαν, ἐβοηθόσα-
μέναι αὖτις, εἰ μὴ ἦδο-
μέναι οὐτε ἐστο, καθι τοι
πολεμεῖστε.

Ἐπιμέθιον.

Ο μῆδος δηλοῖ, οὐ-
οι τοῖς κρείποις φιλο-
τεικήντες, τὸ έσωτῶν στη-
τοῖας παλαιόφρεγνοις.

Μέρμηξ.

ΜΥρμηξ ὁ νῦν, οὐ παλαιὸν αὔγρω-
ποι λο. καὶ τῇ γενερήᾳ
διλεκτῶς αφεσεχων, οὐ τοῖς ιδοῖσι ἡρκεῖτο πό-
νοις, ἀλλὰ ηγή τοις τῆ-
γριόνταν καρπάς ὄφη-
γει

ρέτι, ὁ Ἰ Ζεύς ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τάττω πλεονεξίᾳ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τὴν τὰς ζώαν, ὁ Μύρηνέ καλεῖ). ὁ Ἰ τῶν μεγεφλωπάδας, τῶν Διαθεσιῶν & μετέβαλε. μέχει δὲ τοῦ τοιούτου αρρεφεροῦ τὸν τόπον καὶ οὐκέτι πόντος συλλέγει, καὶ οὐκέτι δύτον οὐσιεῖται.

Επιμύθιον.

Ο μύθῳ δηλοῖ, ὅτι οἱ φύσις πονηρὶ, καὶ ζωμολιστικὸν εἶδος μεταβλητῶσι. τὸν τόπον καὶ μεταβάλλονται.

Νυκτερίς καὶ

Γαλῆ.

NΥΚΤΕΡΙΣ ἵππη γῆς περισσοτε, τὸν Γαλῆς οὐσιελίθῳ, καὶ μέλανοι ἀνηρεῖσθαι, τοῦτο σωτηρίας ἐδεῖτο, τὸν Ἰφαμένην, μὴ δισσαδημιαντὸν διπλανούσαν, φύσις γε πᾶσι τοῖς πτέραις

piebat. Iupiter autem indignatus huius habédi cupiditate, transformauit eum in hoc animal, quæ Formica appellatur. Verum quū mutasset forma, non & affectū mutauit. Nā hucusq arua circumiendo, aliorū labores colligit, & sibi recondit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, natura prauos, et si maxime speciem trāsmutauerint, mores non mutare.

VESPERTILIO.

& Mustela. 109

VESPERTILIO in terrā cū cecidisset, à Mustela capta est, & quū occidenda foret, pro salute rogabat. Hac verò dicēte, non posse ipsam dimittere, quod natura

q volu

volucribus omnibus
iniinica foret, ait, Nō
auē, sed murē esce: &
sic dimissa est. Postre
mō autē quā iterū ce
cidisset, & ab alia ca
pta Mustela, ne vora
retur orabat. Hac au
tē dicēte, cūctis ini
cā esse murib⁹, se nō
Murē, sed Vesperti
lionem esse dicebat,
& rursus dimissa est.
Atque ita euenit, bis
mutato nomine, salu
te consequutā fuisse.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, ne
que nos in iisdem sem
per esse oportere, con
siderantes eos qui ad
tempus mutantur, ple
rumque pericula effu
gere.*

VIATORES. 110

VIatores iuxta lit
tus quoddā iter
faciētes, venerunt in
spec-

πτλωῖς πολεμεῖν, αὐ
τὴ ἐλέγχοι, τὸν σφρόνιον,
ἀπλακοῦς ἔπαι. καὶ γύ
τως ἀφείθη. ὑπεργυγή
πάλιν πεσοῦσσον, καὶ οὐφ
επέργασ συλληφθεῖσα Γα
λῆς, μὴ βρωθεῖσα ἐ^{δεῖσθαι}. τὸ γέ εἰπόντος, ἄ
πιον ἐχθρούνειν μν
σῶν, αὐτὴ μηδὲ Mūs, ἀλ
λὰ Νυκτερίς ἐλέγχο
εἶναι, καὶ πάλιν ἀπε
λύη. καὶ γέτω οὐσί
βηδίς αὐτῶν ἀπλακο
μόριον τὸ σύνομον, συνη
ρεας πυχεῖν.

Ἐπιμέλεια.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτε
δεῖ καὶ ήμερος μὴ τοῖς
αὐτοῖς αἱεῖ εἰπιμένιον, λο
γιζομόρμος, ωσοὶ τοῖς
κηρεοῖς συμμεταχημένοι
ηζόμοροι πολλάκις τὰς
κινδυνάκις εὑφεύγοντα.

Οδιπόροι.

Οδοιπόροι κατός
τινος αγγαλον ὁ
δούορτες, ἥλιος ἐπὶ τι
κε-

τα σκοπιαν. κάκεῖθεν
γεωπόδροι φέργανα
πόρφαρης ἐπισπλέονται,
ναῦς εἶναι μεχαλλη ἀν-
θούσ. διὸ δὴ περιστε-
νον, ὃς μελλοντις αὐτῆς
περιστρεψίσθατ. ἐπεὶ δὲ
τὸν αὐτέμ τοι φερόμενος
ἐγένετο, σπάτη ναῦς,
αὐτὰς πλοιον ἐδόκουν
βλέπειν. ἐξενεγένεται δὲ
αὐτὴν, φεργάνα ὄντα
ἰδόντες, τοὺς ἀλλήλους
ἔφασαν, ὃς ἡσει μάτην
ἵματις Τὸ μηδέν τὸ περι-
ιδέχομεντα!

Επιμένθος.

Ο μῦθος δηλοῖ, δῆλον
τὸν αὐτρώπων ἔνοι εἶναι
περιστρεψόντας πλούντες φο-
βεῖσθαι εἶναι, ὅταν εἰς
περιστρεψόντας φοβεῖσθαι
πλούντες φοβεῖσθαι.

OYCO ἄγειρο.

ONTO ἄγειρος OYCO
οἰδὼν ἕμερον εἴναι

speculā quādā, & illic
cōspicati larmēta pro-
cul natantia, nauim
esse magnā existima-
rūt, quā obrem expe-
starunt tāquā appul-
sura ea esset. Quū ve-
rō à vēto lata larmē-
ta propius forent, nō
nauim amplius, sed
scaphā videre vide-
bātur. Aduectis autē
illis, quū larmēta esse
vidissent, inter se di-
ixerunt, Ut nos igitur
frustrā quod nihil est
expectabamus!

AFFABVLATIO.
*Fabula significat nō-
nullos homines qui ex
improniiso terribiles es-
se vidētur, quū pericu-
lū feceris, nullius esse
pretij inueners.*

ASINVS SYL-
uestris. III

ASINVS SYLUESTRIS
Asino viso do-
q 2 mest

mestico in loco quodā aprico , profectus ad ipsum, beatū dicebat, & corporis bona habitudine , & cibi perceptione. Deinde verò quū vidisset eū ferentē onera, & agasonē retro sequētem, & baculis ipsum persecutiētem ait, Ast ego non amplius beatum te existimo. Video enim non sine magnis malis habere tē fœlicitatem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nō esse amulāda lucra, in quibus insunt pericula & miseria.

ASINI. 112

Asini olim propterā quodā asidue onera ferrēt & fatigarentur, legatos miserū ad Iouem, solutionē laborū petentes

πνι δύηλιψ τόπω, αφετιθάναιτὸν ἐμαργί-
ειτεν, ἐπὶ τῇ διε-
ξισ τοῦ σώματος, κα-
τῇ τῆς περιφῆς ἀπο-
λαύσῃ. ὑσεργν γένδων
αὐτὸν ἀκρυφοργεῖται,
καὶ τὸν ὄνηλάτην ὅ-
πιθεν ἐπόμπον, καὶ
ροπάλοις αὐτὸν πάγ-
ονται, ἐφη, ἀλλ' ἔχων
σκέπη σε διδαμηνί-
ζω. ὅπων γένδωστο
ἄνδον κακῶν μεγάλων
Πλι διδαμηνίαν ἔχει.

Επιφένιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
στὸν ἐστι Σιλοτὸν τὰ μῆ-
χιδνάων καὶ Σιλαγ-
πωστὴν κέρδη.

Οὐος.

Oνοι ποτὲ ἐπὶ τῷ
σωματικῷ ἀκρυ-
φοργεῖν καὶ Σιλαγπω-
ρεῖν, πέποβεις ἐπεμ-
ψαν αφεῖς τὸ Δία, λύ-
σιν τὸ πούλαν αἰτίαν
τοῦ.

κοι. ὁ οὐ αὐτεῖς ἐπιδεῖ-
ξαγ θελόρδρος, ὅτι τύ-
χο ἀδικατόν ἐσιν, ἔφη,
τότε αὐτεῖς ἀπαλλαγή
σεῖς τὸ κακοπαθεῖας,
ὅταν δέσμωτες ποιή-
σουσι ποθυμέν. κακέντοις
αὐτὸν ἀληθεύειν ἵστο-
λαβόντες, ἀττὶ σκέψην
Ἐ μίχρι. Τοῦτο ἐνταῦ-
χον ἐπερων ἰδωσιν οὖν,
εἰπώντας ἐ αὐτοὶ φέρε
ἴστερδροι δέχονται.

Επιμένθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἐκέρδε τὸ πειραζόμενον
ἀγέργετοντὸν ἐσιν.

Ονθος καὶ Αλά-
πηξ.

ONTHOΣ οὐδετάμεν-
τος λεοντίων, πε-
ριῆται, τάλαις τῷ ζώων
εὐφορβῶν, καὶ δὴ δεσ-
τορδροῦ Αλάπηκα, ἐ-
περέστο καὶ ταῦτα δε-
δείπλεις. Η γέρεις οὐδὲ
οὐδεις φέρεις αὐτὸν
πεπακηκόμηται περισσο-

tes. Hic autem ostē-
dere ipsis volens, id
nō posse fieri ait, tūc
eos liberatū iri labo-
ribus, quum mingē-
do fluuium fecerint.
At illi eum verum di-
cere existimantes ex
illo & nunc usque, v-
bi aliorū vrinam vi-
derint Asinorū, illic
& ipsi circumstanto
mingunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, unde
cuique quod fatale est
incurabile esse.

ASINVS ET

Vulpes. 113

ASINVS indutus
Apelle Leonis, va-
gabatur reliqua bru-
ta perterrens. Cete-
rū visa Vulpes, tērauit
& hāc perterreface-
re. Hæc autem (casu
enim ipsius vocem
audiuerat) ad ipsum
τὸν

q 3 ait,

ait, Sed bene nosti,
quod & ego te ti-
muisssem, nisi ruden-
tem audiuissem.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, nō
nullos indoctos, qui ex-
ternis aliqui esse vide-
tur, ex sua loquacita-
te redargui.*

ASINVS E T.
Ranæ. 114

ASinus ligata fe-
rent perstrisibat
paludē quandā. La-
pus autē, ut decidit,
nec surgere posset, la-
metabatur, ac suspi-
rabat. Ranæ autem,
quæ erant in palude,
auditis eius suspiriis,
Heus tu, dixerunt, &
quid faceres, si tanto
hic tempore, quanto
nos fuisses, quū quia
ad breue tēpus ceci-
disti, sic lamentaris?

τὸν ἔφη, ἀλλ᾽ εὐ οἰδι,
ώς καὶ ἐγώ αὖ σέφοβό-
θω, εἰ μὴ δύκαιωμάς
ῆκεσσε.

Επιμέθον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅπε-
νιοι τῷ ἀπαδόσταν, Κίσ-
έξω δοκεῖντες τινες εἰ-
ναν, οὐδὲ τὸ ιδίας γλωσ-
σουλγίας ἐλέγοντες.

Oντος καὶ Βά-
τραχοῖς.

ONΤΟΣ ξύλος έκ-
σάζειν, δέσμαινε
τινα λίμνην. ὀλιθή-
στας ἢ ὡς κυτεπεσεγ,
έξαστην μηδιά-
μηρ Θεού, ὁδύρετό τε καὶ
εσεγει. οἱ δὲ σὺν τῇ λίμνῃ
Βάτραχοι τῇ σεισμῶν
τάσσεις ἀκέταντες, ὡς
τῷ, ἔφασσιν, καὶ οὐκ
ἐποιησας, εἰ τοσοῦτη
σύνταῦτα χρόνον διέτει-
βεις, δόσον ημεῖς, ὅτε
αφέσεις ἀλίγει πεσὼν, γί-
τως ὁδύρην;

A P-

Επ

Επιμένειον.

Τύτω τῷ λόγῳ ξενό-
σαρτ ἀν τις εργος αυ-
δρα ῥάθυμον, ἐπ' ἐλαχί-
στοις πόνοις δυσφορεύ-
ται, αὐτὸς τὰς τλείεις
ῥαδίως οὐ φιστέρης οὐ.

AFFABVLATIO.

Hoc sermone uti quis
piam poterit in virum
segnē, qui ob minimos
quosque labores trista-
tur, quii ipse maiori-
bus facile resistat.

ΟΥ ΚΟΥ Κό-
ραξ.

ON^Ο ηλκανίτη τ
γῶντος, ἐν τινι λό-
μῳν σύνεμετρον. Κόραξ
ἐπικαθίσαντος αὐ-
τῷ, κού τὸ ἔλκου ξε-
νοντο, ο ΟΥ οἰνη-
το κού ήλασ. Στὸ οὐ-
λάτη πόρρωθεν ιστεμέ-
νη κού γελῶντο, Λύ-
κο παρλών αὐτοὺς εί-
δε, κού εφη, ἀπλισοή-
κεις, οι καν μόνον θ-
ραύμδη αὐτῷ διανη-
μεθε, τύτω οὐ τῷ αφ-
σεγελῶσιν.

Επιμένειον.

Ο μῦθον δηλοῖ, ὅτε
οι ποκχερεζοὶ τοι αιθρώ-
πων κού μόνον φανέν-

ASINVS ET
Coruus. 115

ASinus ulcerato
dorso in prato
quodam pascebatur.
Coruo autē insidē-
te ei, & ulcus percu-
tiente, Asinus rude-
bat ac saltabat. Sed
agassone procul stā-
te ac ridente, Lupus
præteriens ipsum vi-
dit, & dixit, Miseri-
nos, quos si tantum
viderint, persequun-
tur, huic autem &
arrident.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
maleficos homines, si
tantum appareant, de-
gnosci

ASINVS ET
Vulpes 116

ΟΝΟΣ οὐ Αλώ-
πηξ.

ASINUS & VULPES,
A initia inter se so-
cietate exierunt ad
venationem Leo ve-
rò quem occurrisset
iphis, Vulpes immi-
nens periculum vi-
dés, profecta ad Leo-
nem traditurā ei A-
sinum pollicita est, si
sibi impunitatē pro-
miserit. Qui quū di-
mis-

OΝΟΣ οὐ Αλώπηξ
κειμανιαν συ-
γέρμοις αφέσ αλάντης
εξηλίζειν εἰς αὔχειν. Λέ-
ευτ οὐδὲ αὐτοῖς αφε-
τυχάντων, οὐ Αλώπηξ τὸ
επιηργημάτων ἐρῶσα κιν-
διασον, παρεστάθεσα τῷ
Λέοντι, παρειδόνσῃ αἱ-
τῷ τὸ Ονος ωφέλειο
εὖ αὐτῇ τὸ ἀκίνδυνον
επιβεβλητηκ. τοῦ

Δπελύσαν αιτλὶ φή-
σιν το. σκέψην παρε-
γάγοντα τὸ Ονον, εἰς
τὴν πάγκην ἴμπεσσίν
παρεκούσασ. καὶ οἱ Λέ-
ων οὐδὲν σκέπτονται φά-
γαν μὴ διωάλθουν, πε-
τῶν τὰς Αλώπεκα συ-
νέχεν, εἴδε γάτας ἐπὶ τὸ
Ονον ἐτρέπη.

Επιμένθιον.

Ο μῦθον δηλοῖ, ὅπ-
τοις κρινανοῖς ἐπιβε-
λλόντος, λανθάνονται
ποικάλις καὶ αὐτοὺς
αφεσαπολλύντες.

Ορνις καὶ Χελ-
δάν.

ΟΡΝΙΣ ΟΦΕΩΣ ἀ-
λλὸς σκέψησα, ἐπιμε-
λῶς σκέψημέντοι ε-
ξειδίλλαψε. Χελιδῶν ἡ
γενεταιρίη αὐτῶν, ἐ-
φη, ἀ μεταμέτητι ταῦ-
τα τρέφεις, ἀπερ αὐ-
ξητείται διπλὸν ταφ-
της τοῦ ἀδικεῖν ἄρξε-
ται;

misuram eam dixiſ-
ſet, illa adducto Afri-
no in caſſes quoſdam
ut incideret, fecit.
Sed Leo vidēs illū fu-
gere minimè poſſe,
primam Vulpem cō-
prehendit, deinde ſic
ad Afinum versus
eſt.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat
eos qui ſociis insidian-
tur, ſaþe & ſeipſos neſ-
cios perdere.*

GALLINA ET
Hirundo. 117

Gallina Serpentis
Gouis inuētis, di-
ligenter calefacta ex-
cludit. Hirundo au-
tem quū eam vidis-
ſet, ait, O demens,
quid hæc nutris, quæ
quā excreuerint, à
te prima iniuriā au-
ſpicabuntur?

EPI. q. 5 A.F.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, im
placabile esse prauita
tē, licet afficiatur ma-
ximis beneficijs.*

Επιμένειον.

Ο μῦθος δῆλοι, ὅτι
ἀληγορίας εἴσιν πο-
νοίσια, καὶ τὰ μέρια
διεργάτησι.

CAMELVS. 118

Qum primū vi-
sa est Camelus,
homines perterriti,
& magnitudinem ad
mirati fugiebant.vbi
verò procedēte tēpo
re cognouerūt ipsius
mansuetudinem,cō-
fisi sunt eousq; vt ad
eam accederent. At
intellecto paulò pōst
belux non inesse bi-
lem, eō contemptus
iēre,vt & frēna ei im-
ponerēt, & pueris a-
gendam traderent.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
terribiles res consue-
tuadine contemptibiles
fieri.*

Κάμηλός.

Oτε περφέτων Κά-
μηλού ἀφῆν, οἱ
αὐγρωποι φοβερήνεται,
καὶ λέγεσθος κατευθαλα-
γήνεται, ἐφοργευται. οἷς ἡ
χρόνια περισσότερος σωμαῖ
δεν αὐτῆς τὸ πεζον,
ἐπάρρηκον μίζει τοῦ
περσελθεῖν. αἰθόμε-
νοι ἢ καὶ μικροί, τὸ
ξῶν αἷς χολιώ γονέ-
χι, εἰς τοσούτην παγί-
φελυνίσεως ἥλθον, οἷς
τε καὶ χαλινές αὐτῇ
περιθένεται, ποισὺ ἐ-
λαύνειν δεδώκεσιν.

Επιμένειον.

Ο μῦθος δῆλοι, ὅτι
τὰ φοβερά τὰ πειναμέ-
τα, η σωμάτεια δικα-
ζεφερητα ποιεῖ.

ΟΦ

SER.

OPI.

SERPENS. 119

O φίς τὸν πολλῶν
μηδέποτε πάλιν
χαρεῖ. ὁ δὲ Ζεὺς αὐτὸς
αὐτὸν ἔπιν, ἀλλ᾽ εἰ τὸν
αὐτόρεον πατήσουσαν
τωλῆσαις, σὺν αὐτῷ δια-
τερῷ ἐπεχείρησε τὸν
ποιησαν.

Επιμέλιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ γείς αὐτέρεον ἐπι-
βαγκυστοι αὐτοῖς μηδεὶς,
οἵς ἄλλοις φοβεροὶ γί-
γνονται.

Περ.

Serpens à multis ho-
minibus pessun-
datus, Iouē postula-
uit. Iupiter autem ad
eum dixit: sed si qui
prior cōculcauit, pu-
pugissem, nequaquam
id facere secundus ag-
gressus fuisset.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, eos
qui prius inuidetibus
resistunt, alijs formido-
losos fieri.*

C O -

COLVMB A. 120

Columba siti cor
crepta, vt vidit
quodam in loco po-
culum aquæ depi-
ctum, verum rata, at
que multo elata im-
petu, imprudens in-
tabulam offendit, vt
& pennis ipsius per-
fractis in terram de-
cideret, atque à quo-
dam occurrentium
caperetura.

AFFABVLAT IO.
Fabula significat, nō-
nullos homines ob ve-
hementes alacritates,
inconsulto res aggre-
dientes, iniijcere sese in
perniciem.

COLVMB A ET
Cornix. 121

Columba in co-
lumbario quo-
dam

Περιστορά.

Περιστορά δὲ ψυχή σου
νεκρωμένη, ὡς ἐγέ-
νεται εἰς τινα τόπων καθε-
τῆσα οὐδετέρω γεραμ-
μένου, οὐδέμιον ἀληθι-
νὸν εἶναι, διὸ καὶ πολ-
λοὶ τῷ ροΐζω σύνεχει-
σσαι, ἔλαθεν εἰστιν τῷ
πίνακι ἐμπεσόσσαι, ὡς
καὶ τῇ απερῶν αὐτῆς
σφειλασθέντων κατε-
ποτέν ἐπὶ γῆν, καὶ ταῦτα
τινα τῇ παρετυχό-
των ἀλλαγαῖ.

Επιμένειον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἴνιοι τῇ αὐθάρπων Διὶ
σφεδεῖσσι πεδουριδας, οὐ-
τελούσιπτως πεδαμφι-
σιν ἐγχρήσυτες, εμβάλλε-
σιν εἰστις εἰς ὄλεθρον.

Περιστορά καὶ Κο-
ρνη.

Περιστορά εἰς τινα
περιστερεῶν τε-
φορέμη

Φορδίη, ἐπὶ πολυτε-
κνίας ἐφευάτει. Κορά
νη σὲ αὐτῆς ἀκέσσου,
Ἐφη, ἀλλὰ, ὡσπρι, πέπων
σο ἐπὶ τέτω σεμειω-
μόρη. οσσα γνῶνται τοῖοι
για θέτης, ποστώ καὶ
τολεῖται λύτως συνάρχει.

Επιμήδιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
καὶ τὸ οἰκετῶν δυσυχέ-
σταρί εἶται ὅσοι εἰ τὴν
δύλειαν πολλὰ τίκνα
ποιῶσιν.

Πλάσιο.

Πλάσιο δύο θυ-
γατέρες ἔχων, τὸ
μαῖς δύο τεκνά, θρι-
νάσσεις ἐμιθάσαρο. τὸ
ἡ ἑτέρας παιδός λε-
γόντων, ὃς ἀθλιώτητες
εἴη το αὐτῷ ὥν ἐστὶ τὸ
πένθος θρίωσιν σὺν τί-
σιδι, αἵ το μὴ τερπού-
κουσσαί εἴτε σφοδρῶς
κράτουσσα. ή μήτερ ἐ-
φη, μὴ θαύμαζε τέ-
κνον, εἰ αὐτῷ εἴτε θρι-
νάσσει.

dam nutrita, fœcun-
ditate superbiebat.
Cornix verò ea audi-
ta, ait, Sed heus tu, de
sine hac re gloriari:
nā quo plures paris,
eo plus mœroris ac-
cumulas.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, ex
familis quoq; eos es-
se infelicissimos qui in
seruitute multos libe-
ros procreant.*

D I V E S. 122

Dives duas ha-
bens filias, alte-
ra mortua, præficas
conduxit. quum verò
altera filia dixisset, Ut
nos miseræ, ipse ad
quas pertinet luctus,
lamentari nescimus,
hæ verò non necessi-
tariæ, sic vehementer
plangunt: mater ait,
Ne mirare filia, si hæ
ita lamentantur, nam
nume

numorum gratia id
agunt.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat; non
nullos homines pecu-
nia & amore nō vereri ex
alienis calamitatibus
quæstum facere.*

νῦσι. ἐπὶ γὰρ δέρματά
τῷ τοι γίγνεται.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἴποι τῇ αἰθρίᾳ παντὶ φύ-
φυλαρχεῖαν σὺν ἀ-
κρότον ἀλλοτρίας συμ-
φορῇς ἐργελαθεῖν.

PASTOR. 123

*P*astor actis in
querchetum quod
dam ouibus, stra-
ta sub queru veste,
ascendit, & fructum
decutiebat! Oves ve-
rò inter edendū glä-
des nesciæ & vestes
vnā deuorarunt. At
quū pastor descendis-
set, vt quod erat factū
vidit, O pessima, ait,
animalia, vos cæteris
vellera ad vestes præ-
betis, à me verò, qui
vos nutrio, etiam ve-
stem surripuistis.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
ple-*

Ποιμέν.

*Π*οιμέν πινα σρυμάνε
τὸν αερόβατον, πανστρά-
σεις τὸν δρῦν τὸ ιμψό-
νον, καὶ αναστασ, τὸν καρ-
πὸν κατέσθε. τὸν δὲ Πρό-
βατα εὐδίοντα τὸν βα-
λάνεα, ἔλαστον καὶ τὸ
ιμψόνα συνικαπαθαζέν-
τα. ὁ δὲ ποιμέν κατέ-
βασ, ὡς εἰδὲ τὸν καρ-
πὸν, ὃν κράτεω, ἵψη,
ζῶντα, ὑμένες τοῖς λοιποῖς
τερετεις εἰδῆτος παρέ-
χετε, ἐπειδὴ τοῖς φαντό-
ντος εἰς τὸ ιμψόνον ἀ-
φείλετε.

Επιμύθιον

Ο μῦθος δηλοῖσσα
καὶ

Ἐ πολλοὶ τὸν ἀνθρώπων
διὰ εὐοίαν, τὸν μηδὲν
πεποίησται διέγε-
τεντες, καὶ τὴν οἰκείαν
φαῦλα ἐργάζονται.

plerosque homines ob-
dementiam, eos qui ni-
hil ad se attinent bene-
ficio affidentes, dome-
sticos male tractare.

ΑΛΙΟΣ καὶ Σμυ-
ρνα.

PISCATOR ET
Cerrus. 124

Aλιός τὸν δίκτυον
χαλάσσας εὺ τῇ
γαλάτῃ, αἰλίαγκε
Σμυρνίδα· ομιλοῦ ἔ-
ποια, ικέτευεν αὐτὸν
τοῦ μὲν εὐηλικεῖν αι-
τῶν, ἀλλ' ἵστου Δῆμος τὸ
ομιλοῦ τυλχαντι. ἀλλ'
ἔτσιν αἰξανθῶ καὶ με-
γάλη, φησί, θύμαρχοι,
συλλαβοῦν μὲν δικηγόρη,
ἐπεὶ οὐ εἰς μείζονα στο-
άφιλειαν ἰσομον. Εἰ δέ
ἄλιός εἶπεν. ἀλλ' ἔρω-
γοντας αὐτὸν εἴλω, εἰ τὸ
εὑ χεροὶ παρεῖται κέ-
δος, καὶ τομικοῦν, τὸ
περοδεκάρδιον καὶ μέ-
γαταράχη ἐλπίζειν.

Επιμένειον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτε
ἀλά-

Piscator demissore
ti in mare, retu-
lit Cerrū: qui paruus
quod esset, suppliciter
rogabat ipsum, ne tūc
se caperet, sed dimit-
teret, quod paruus es-
set: at quum creuero,
& magnus, inquit, e-
uasero, me capere po-
teris, quoniam & ma-
iori tibi ero utilitati.
Tuni piscator ait, Sed
ego demens fuerim, si
quod in manibus est
misso lucro, licet sit
paruum, expectando
etiam magnum spe-
rem.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, in-

1023

consideratum esse, qui
spe maioris rei, qua in
manibus sunt amit-
tat, quod parua sint.

EQVVS ET
Asinus. 125

IΛΩΝΟΣ ΚΑΙ
ΟΥΓΓΡΟΣ.

Homo quidā ha-
bebat equū & ca-
sinū. Quū autē iter fa-
cerēt, in via ait Asin⁹
Equo, Tolle à me o-
neris partē, si vis me
esse saluum. Illo non
persuaso, Asinus ceci-
dit, atq; ē labore mor-
tuus

Aνθρωπός τις εί-
χεν Ιππον καὶ Ω-
νον. ὁ δὲ οὐτανγέν, εἰ τῇ
όδῳ εἶπεν ὁ Οὐρανός τῷ
Ιππῷ, οὔγει εἰκὸν εἴμαι
βάρεσσ, εἰ δέλεις είναι
με σῶν ὁ ἥπατος εἶπεν θηρίον.
ὁ δὲ Οὐρανός πεσὼν εἰκὸν
κηρύξας εἶπελούτησεν. Εἰ-

Ἐ δέσπότες πάντας ἴπ-
γένεται αὐτῷ, καὶ αὐ-
τὸν τὸν Οὐρανὸν δέξει,
Ὕρων ὁ ἱπποτὴ βόσκε,
οἱ φρεσὶ τῷ παναθλίῳ, πί-
μοι σωμάτην τῷ Καλαμ-
πάρεω; μὴ θελήσεις γδ'
μικρού βάρος λαβεῖν,
ἴδες ἀπαντα Κυνέων,
καὶ τὸ δέρμα.

Επιμένειον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὃλη
τοῖς μικροῖς οἱ μεχαλοὶ¹
συγκινοῦνται, ἀμφό-
τεροι συζήσσονται σὺν θίᾳ.

Αὐθρωπὸς ἐ Σά-
τυρο.

AΝΤΡΥΠΟΣ οὐκέπος
Σάτυρον φιλιαν
ποιούμενον, σωτ-
ηδίαιντιν αὐτῷ. Χρυσ-
οῦ ἔστι Φύκες γνο-
μένης, οὐ οὐθρωπὸς τοῖς
χεραῖς αὐτῷ αποσφέ-
ρειν τὸν σόμαν ἀπέπνει.
Ἐγένετο Σάτυρος ἐπερωτή-
σαντο, δὲ λιγὸν αἰτίαν
τῆς πέντετοι, ἐφη, οὐς

tuus est. Ab hero au-
tē omnibus imposi-
tis ei, & ipsa Asini pelle,
conquerens Equus
clamabat, Hei mihi
miserrimo, quid mi-
hi obtigit afflito? qā
enim parū oneris no-
lui accipere, ecce o-
mnia gesto, & pellem.

A F F A B V L A T I O.

Fabula significat, si
magni cum paruis iun-
gatur, utrosque seruari
in vita.

HOMO ET

Satyrus. 126

Homo quidam
cū Satyro in ita
societate, vna cum eo
comedebat. Hyems
verò & frigus quum
accessisset, homo ma-
nus suas admotas ori
afflabat. Rogante au-
tem Satyro, quam ob-
causam hoc faceret,
ait Manus meas ca-

λεῖρας.

t. l. far.

lefacio propter frigus. Sed paulò post, edulio calido allato, homo admotum ori insufflabat ipsum. Rogante rursus, quare id faceret, ait, Ferculum frigefacio. Suscepto sermone Satyrus, Sed ego, ait, posthac renuacio tuā amicitiam: quia ex eodem ore & calidum emittis, & frigidum.

χεῖρας μον θερμάνω
σπέρνωνται μηδικούν
τὸ ἐδέσμοντο θερμόν
αφοσεψάντο, οὐκ
θραπος αφοσφίεων τῷ
σώματι ἐφύση αὐτῷ.
απαθανατορύς τὸ πάλιν
διὰ λόγουν τέλος πεσεῖ-
ται, ἔφη, τὸ ἐδέσμοντο
ζεψύχω. οὐκολαβών τὸ
οὔπαντος, ἀλλ' ἔργα,
ἔρη, διὰ τὸν τοῦ διπ-
τεύοντος τὸ φίλιαν,
ὅτι σὺ τὸν αὐτὸν σώμα-
τον θερμόν κρατεῖς.
ψυχεῖσθαις.

AFFABVLATIO.

Επιμένειν.

*Fabula significat, sum-
gere nos amicitias opor-
tere, quarum anceps
est affectio.*

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
δεῖ φέρειν ἡμᾶς τοὺς
φίλιας, ἣν ἀμφίσσολός
ἐστιν ἡ Διάθεσις.

VVL.

Αλα.

Αλώπεξ ἐ Δρυο-
πίμῳ.

VVL PES ET
Lignator. 127

Aλώπεξ κινητός
αφδύγεσσα, καὶ εὐ-
έργεια πολὺώδεις
αὐθύνειαι φρά δρυορ-
μον δύσκολον εἰς ταύτην,
ὅν καθικέτεις οὐχ ξε-
ψαν αὐτοῖς. Εἴ τοι
δείξαντος αὐτῇ τῷ εἴ-
αστῃ καλύβῃ, εἰσελ-
θοντος εἰρύπτεις εἰς τοις
χωνίας τὸν εἰς κινητόν
ἐλέγονταν, εἰς ερωτώνταν
τὸν αὐτόρα, οὐτοῦ τὴν μὲν
φωνὴν μετεῖπο μηδὲν εἰ-
δειγμα

Vulpes venatores
fugiens, & in de-
serto multa decursa
via, virum Lignato-
rem in eo inuenit, cui
supplicabat ut se ab-
sconderet. A quo ei
ostenso suo tugurio,
ingressa delituit in
angulis. Ac venatori-
bus profectis, & vi-
rum rogantibus, hic
voce quidem negabat
scire quidquam, sed

I 2 ma-

manu locum eius demonstrabat. Hi vero quum non aduertis-
sent, confessim abie-
re. Ut igitur vidit eos
Vulpes præterisse, e-
xiuit nihil alloquuta.
Ilo autem ipsam ac-
cusante, quod seruata
a se gratias sibi non
ageret, Vulpes con-
uersa inquit, Heus
tu, ego vero egissem
tibi gratias, si verbis
similes & manuum
gestos & mores ha-
buiisses.

AF FABVLATI O.

Fabula in eos qui
verbis quidem utilia
promittunt, sed contraria
rebus faciunt.

HOMO P E R-
fractor sta-
tux. 128

Homo quidam li-
gneum habens
adum,

διαγ., τῇ ἐχειν αὐτῷ
τὸν πόνον ταύτην οἱ
μὴ μητρούντες, απόλ-
θον παρεγκένημα. ὡς δὲ
εἶδεν αὐτὸς η Αλώπηξ
παρελθόντας, ἐξῆλθεν καὶ
παρεσφανόσσα. μημο-
ρθύει αὐτὸν ἀπέντε,
ὡς οὐθίσσων μὲν δὲ αὐ-
τὸν, καθέλεις ἐπιπλέοντα,
η Αλώ-
πηξ ἐπιεραφέσσα, ἐφ
ἄποτον, ἀλλ' ἔχοντα
τοῦ σοι κάτιον, εἰ
τοῖς λόγοις ὄργια καὶ
τοῖς ἔργοις τὸν Κάρην, καὶ
τὰς τεθόσσες εἰχε.

Επιμελίσσον.

Ο μῦθος τὸν
χρηστὸν μὲν ἐπικεκλασέ
νται τοῖς λόγοις, ἐναντία
ἡ ποιῶνται τοῖς ἔργοις.

Ανθρωπός καταθρα-
σας ἀγαλμα.

Aνθρωπός τις ξύ-
λινος ἐγένετο. Θεοί,
καθε-

κατικέτονε τὸ ἀγαθό-
ποῖσσυ αὐτὸν. οὐδὲν
τεῦται ἐπεστίεν, καὶ ξ-
δὲν ἔπιον τὸ πενίας δι-
ῆγε, θυμωθεὶς, ἀρρε-
αύτὸν τὸ σκλάψη, ἐρ-
ρίψεν εἰς τὸ ἑδύφερον.
τεσκεργυστὸν οὐδὲ τὸ
κεφαλῆς, καὶ αὐλίκα
κλαθείσοντος, γρυπὸς ἐρ-
ρύσουεν ὅπερι τολεῖται.
οὐπέρ δὴ σωάζων ὁ
αὐτρωτός ἐσόνται τρε-
βλος ἵπποχος ὡς τὸ
οἴνον, καὶ αὔραμαν.
κιμῶνται σε τῷ ἕπικε-
με ἀφίλητας, τυπτή-
σις τε

deū, supplicabat ut si-
bi benefaceret. Quū
igitur hæc ficeret, &
nihilominus in pau-
pertate degeret, ira-
tus eleuatum ipsum
cruribus, proiecit in
pauimentū. Illiso igi-
tur capite, ac statim
diffracto, auri quam
plurimum effluxit.
quod ille iā quū col-
ligeret, exclamabat,
Peruersus es, ut puto,
& ingratus. colenti
enim mihi nequa-
quam profuisti, ver-
r ; beran

beranti autē te mul-
ta donasti bona.

συντε δὲ σε πολλοῖς κα-
λοῖς ἀμείνη.

A E S O P I F A B V L A T I O.

*Fabula significat, non
profuturum te tibi, ho-
norando prauum homi-
num, sed verberando i-
psum profuturū magis.*

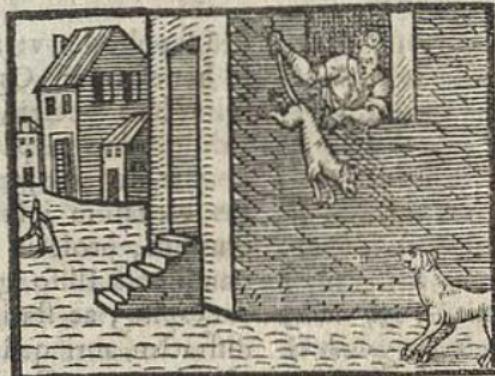
Ο μῆδος δῆλοι, ὅτι
σὸν ἀφελίσῃ τιμῶν
πονηρού αἴθρων, τύ-
πτων δὲ αὐτὸν μᾶλλον
ἀφελίσῃ.

H O M O E T

Canis 129

Ανθρακοῦ καὶ

Κύων.

Homo qdā para-
bat cœnā, acce-
pturus amicū quendā
seū & familiarem. Ca-
nis itē ipsi? aliū inui-
tans Canē dicebat, O
amic

A N ιρωπός τις ἦ
μαζέ δεῖπνον, ε-
ιδότων τινὰ τὸ φίλων
αὐτῷ καὶ οἰκείων. ὁ δὲ
Κύων αὐτῷ ἐδος κα-
τα σκάλαι, λέγων, ὡ
φίλ

φίλε, δεῦρα συνδέι-
πησσόν με. ὁ Ἰωά-
ννος, καίγων ἵστο,
Ελέπων τὸ μεγανθή-
πον, βοῶν εἰ τῇ καρ-
διᾳ, Σαβαῖ, πόσον με
χαράζεται εἴκαπιναγίσ
ἰφαῖν! τραφίσομεν τε
γδ, Εἰς ιόρευν δύπνύ-
σον, ἀστερις αὐχελον μη-
δαμην γε πληνομη. ταῦ-
τα καὶ ἐκατὸν λέγεν-
ται. Φυλίος, Εἴ μη
στίοντος τὸν κέρην, ὡς
δὴ εἰς τὸ φίλον ταρρύν-
τος, οὐ μεγάρος ὡς εἰδε-
τῷ τῷ ὅδε κακεῖστο τὸν
κέρην, αὐτοὶ σφογία,
καθαρίζουν τὰ σκέλη αὐ-
τῶν, ἔρμψε παραχρῆ-
ματι εἴωθεν τὸ θυεῖδαν.
ὁ Ἰωάννης, ἀπῆκει με-
χαλας καρχίων. τῷ τοι
ὁ κακῶν τῶν καθ' ὅδον
αὐτῷ συναντητών, εἰ-
πειτα, τῶν εἰδειπνο-
σας, φίλοι; ὁ Ἰωάννης
αὐτὸν ψαλλαβών, ἔ-
φη, εἰ τὸ πολλῆς πό-

amice vēni, cœna v-
nā mecum. Is quū acceſ-
ſisset, latus adstabat,
magnā spectans cœnā
secum loquēs, Παπᾶ,
quanta mihi lētitia
nuper dērepente ob-
lata est! nam & nu-
triat, & ad satietatem
cœnabo, itē ut nullo
modo cras esuriam.
Hæc ecum quum di-
ceret Canis, simulq;
moueret caudam, vt
qui iā amico fideret,
coquus vt vedit ipsum
huc & illuc caudam
circumagentem, ar-
reptis iphus cruribus,
eiecit statim de fene-
stris. At is quum de-
cidisset, abibat vehe-
mēter exclamans. Sed
Canum quidā quum
illi in via occurrisset,
percōtabatur, vt bel-
lē cœnatus es amice?
Qui respondens ei
dixit, Multo potu

inebriatus supra satietatem , ne ipsam quidem viam qua egressus sum, noui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat non oportere cēsidere ijs qui ex alienis benefacere pollicentur.

PISCATOR. 130

Piscator piscandi rudis, acceptis tibiis ac retibus, perexit ad mare , & stas super petra quadam , primū quidem sonabat tibiis, existimans ad vocis suavitatem pisces affilire. Ut vero multum contendens nihil proficeret , depositis tibiis , assumit rete , ac iacto in aquam , multum piscium cepit. Quibus euacuato reti , vt salientes vident , ait,

O pes.

στας μεθυστείς χωρὶς κόρον , οὐδὲ τὴν ὁδὸν αὐτὸν ὅπερ εἶχελθειν , εῖδε.

Επιμένειον.

Ο μῆθαι δηλοῖς ὅπερ δει παρέβεν τοῖς εἰς ἀλογίων εῦ ποιεῖν επιμελομένοις.

ΑΛΙΣΩΣ.

Aλισώς ἀλισώπηκτος ἄπειρος , λα-
βῶν αὐλὺς καὶ σίκνια ,
παρεψίσθε εἰς τὴν θάλασσαν , Εἰς δὲ επί θά-
ρο πέτρας , τῷ μὲν αὐλῷ
τονηύλῳ , νορείζοντας
τὴν ἡδυφανίαν τὰς ι-
χθύας ἐφάπλεας . Οὐ δέ
ἐπι πολὺ Διατείρωμε-
νος Λίνων ἔδει , διπολέ-
μοι θεοὶ τὰς αὐλὺς , αἷς
λαμβανόντος ἀμφίβλη-
τρον , Εἰ βαλλὼν καὶ θύ-
ματος , πολλὰς ιχθύας
ἴρρεισσεν . Κατβαλὼν δὲ
αὐτὰς δέποτε θύματαν ,
οὐ εἶδε ποιῶντας , ἐφε-

ῷ οὐκίστα ζῶι, ὅπε τοῦ-
λου, σὸν ἀρχέμθε. ὁ-
τε γέ πεπωμέν, τοῦτο
ποιεῖτε.

Ἐπιμένθον.

Ο μῆδος τὸς τὰς
παρεὶ λόγου, καὶ παρεὶ^ν
μητρέοντι πεπάποντας.

Βεκύλῳ.

BΟΥΚΩΛῷ ἀχέλῳ
βεύεται βόσκων, ἀ-
πώλεστο μέχον. τοιειλ-
λὼν γέ πάσου τοιαῦτην-
μην, δίτετοντει εἰδο-
νταν. αἰς γέ εἰδεν μέρειν
ἡδωνῆτο, πῦξας τοῦ
διοῖ, αἱ τοῦ λαβόντα μέ-
χον κλέπτειν ταυδε-
ξη, ἔσφοντος οὐδεις
αποστέκεντον. καὶ δὴ εἴ-
χόμενοι εἰς πνα φρυ-
μάνα, δέσποιντο λέοντα
κατεπιόντα τοῦ μέχον.
ἔμφοβῷ οὐδὲ θύμοι-
ντο, καὶ μέγα δειλί-
στας, ἐπέδεις τοῦ χει-
ροῦς αὐτοῖς εἰς τὸ σφ-
ρόν, εἶπεν, ὡς δέσποιν
ζεῖ,

O pessimē animātes,
quum sonabā tibia,
nō saltabatis: quū ve-
rō cessauit, id agitis.

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos, qui prae-
ter rationē, & inoppor-
tunē aliquid agunt.*

BVBVLCS. 131

BVULCUS armentū
taurorum pascēs,
amisit vitulū, lustrandi-
q; omnē solitudi-
nē, indagādo moram
traxit, vbi autē inue-
nire nihil potuit, pre-
catus est Iouē, si furē
qui vitulū cepit ostē-
derit, hōdum in sa-
crificium oblaturum.
Cæterū proficiscēs
in queretur quod-
dam, inuenit à Leo-
ne deuorari vitulum.
Trepidus igitur, &
perterrefactus eleua-
tis manibus suis in
cælum, ait, o domine
Iup-

Jupiter, promiseram
tibi hœdum me da-
turum esse, si furem
inuenirem: nunc tau-
rum tibi polliceor sa-
crificaturum, si huius
manus effugero.

AFFABVLATIO.

*Fabula in homines in-
fornatos, qui dum ca-
rent, ut inueniant, pre-
cantur: quum inuene-
rint, querunt effugere.*

CORVVS. 13²

COruus ægrotas,
Cait Matri, Mater
precare Deū, nec la-
mentare. Ea verò re-
spondens, ait, *Quis
Deus, ô fili, miserebi-
tur tui? cuius enim tu
carnes nō es furatus?*

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, qui
in vita multos inimicos
habent, eos amicum in
necessitate inuenturos
neminem.*

AQVIL

Ζεύς, ἵππογεινάμενος
έρφοι δάσον, εἰσὶ τῷ
κλέπτῃ θύρας τοῦ Σω-
φρένος σοι θύσιν παρίστη-
μαι, εἰσὶ τέττα θύσιες
εἰς σκύφων.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος αὗτος αἴ-
δρας δυσυχεῖς, οἱ τινες
διπεργόντες μὲν, εὐχούτα
διέρειν, διέργοντες δὲ ζη-
τούσιν διπομένου.

Κόρες.

Kορεᾶς νοσῶν ἐφη
τῆς μητρὸς, μῆτερ
εὔχεται Θεῖ, καὶ μη
θρίων. οἱ δὲ ιππολαθύ-
οι ἐφη, τίσ σε, ἀπέ-
κνον, τῷ Θεῶν ἐλεήσεις;
τίνοις δὲ κρέας ταῦτα σε
μησὺν σκλήτη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι
οἱ πολλὰς ἐχθρές εἰν
εἰσι ἔργοτες, οὐδένα φί-
λον συνιάλην διέκοπ-
ται.

ΑΕΤΟΣ

Aesop.

Yπερινάθετος πέ-
την Αετός εκα-
γέγερτο, λαμβάνει θηρεύ-
σαν ζητῶν. τὸ δέ τοι
καλεῖται τοξότας, ἐπειδή
τὸν οὐδέποτε σύντομον
εἰσῆλθεν. ἡ δὲ μλυφὴ
εων τοῖς περιεργοῖς απέ-
πειρθαλασσῶν εἰσήκει. ὁ
δὲ ιδὼν ἔφη, καὶ τέτο
μοι ἐπέρα λύπη, τὸ τοῦ
ιδίου περιεργοῦς εὐαπ-
θύνοκειν.

Επιμέλιον.

Ο μοῦθῷ δηλοῖ, ὅπ-
δεινόν εἶνι, ὅταν τὸς
τοῦ ιδίου κινδυνούσι.

Τέττιξ καὶ Μύρ-
μητες.

Xειρῶνθει ἄρχε τοῖς
σιτων Κερκύρα-
των, οἱ Μύρμητες ἐ-
ψυχον. Τέττιξ ἡ λιμάνι-
των ἦτον αὐτοῖς τρο-
φῶν. οἱ δὲ Μύρμητες
εἰπον αὐτοῖς, Δέξατο

τέ

AQVILA. 133

Super petrā Aquila
sedebat, Leporem
captura: hanc autem
quidam percussit sa-
gitta, quæ intra ipsam
ingressa est. Sed cre-
na cum pennis ante
oculos stabat: quam
quam vidisset, Et
hæc, inquit, mihi al-
tera mœstitia, quod
propriis pennis inter-
eam.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, du-
rum esse, quum quis à
suis periculum patitur.

CICADA ET

Formicæ. 134

Hymis tempore
quū triticū ma-
deret, Formicæ vēti-
labant. Cicada autem
esuriēs petebat ab eis
cibū. Formicæ verò
dixerunt ei, Cur æsta-
te

te non colligebas ali-
mentum? hæc ait, Nō
eram ociosa, sed ca-
nebam musicè. tum
hæ ridentes dixerunt,
Si ætate modulaba-
ris, hyeme salta.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, non
oportere quæquam ali-
qua in re esse negligen-
tiæ, ne mœreat, ac peri-
clitetur.*

VERMIS ET

Vulpes. 135

Qui sub cœno
celabatur Ver-
mis,

γέροντες συνῆγες το-
φλώ; οὗτοι εἶπεν, οὐκ ε-
χόλαζον, αλλὰ ήδον μη-
σικᾶς. οἱ δὲ γελάσαντες
εἶπον, αλλὰ εἰ γέροντος
ἄρχεις πύλαις, γήμαντος
όρχες.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος ἀηδοῖς, οὐ
δέ τι θνατὸν ἀμελεῖν σὺ
παντὶ πεάγημεν, οὐας
μὴ λυπηθῆναι καὶ κινδυ-
νεύσῃ.

Σκάλπεται Αλώ-
πηξ.

Oταῦ πηλῷ κρυ-
πτόμενῳ Σκά-
λη,

Δηξ, εις γλω ἵξελθών,
ἔλεγε πάσι τοις ζώαις,
ἰατρός είμι φαρμάκων
ἐπισήμων, οἵτοι εἰν οὐ
τῇ Θεῶν ιατρός Πεύ-
αγ. καὶ τῶν, εἶπεν Α-
λάπηξ, ἀλλὰς ιάμε-
νος, σωτήτην χαλὸν ὄντα
σὸν οἴσσω;

Ἐπιμέθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅπ-
εν μὴ περίχρονος η τεί-
χος, πᾶς λόγος δέρβες
υπάσχει.

mis, super terrā egre-
sus, dicebat omnibus
animalibus, Medicus
sum medicaminū do-
ctus, qualis est Paeon
deorum medicus. Et
quomodo, ait vulpes,
alios curans, te ipsum
claudum non curas?

A F F A B V L A T I O.

*Fabula significat, nisi
præstò experientia fue-
rit, omne verbum inane
esse.*

Oρνις ξενοσοῦ-

295.

GALLINA

auripara. 236

Ori-
Gali

Gali

Gallinam quis habens, oua aurea parientem, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam aliis Gallinis similem repertit. Hic multū sperrās se inuenturū diuitiarum, etiam exiguis illis priuatus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere contentum esse presentibus & fugere insatiabilitatem.

LEO ET

Vulpes. 137

Leo senio confectus, quum suppeditare sibi cibum non posset, decreuit astu id facere. Itaque profectus in antrū quoddam, & deuolutus simulabat ægrotū. Aduenientes igitur animantes visitationis gratia, comprehensas deuo

Oρνήτιον τις ἐχεῖσας γένους τικλίσσειν, καὶ νομίσας ἔγειραι αὐτὸς ὅγκον χειρόσις εἶναι, πτεῖνας τύρην ὀμοιαῖσθαι λοπῶν δρυῖσιν. οἱ δὲ ἄλλοι φάλαγγαν ἐπίστας διέργονται, οἱ δὲ μικρῷς ἐπεξεγένεται σκέψη.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅποδει τις παράστιν δρκεῖθαι, καὶ τών ἀταλαντίων φύσιν.

Λίαν καὶ Αλάτη.

Aεων γηράσας, καὶ μὴ συνάμφρος διαχίσσει αὐτῷ εἰ τεοφλώ, ἔγνω δι' ἐπινοίας τι πεῖσθαι. καὶ δὴ παρεγγένομφρος εἰς αὐτὴν τὴν κολακείαθεις, παρεποιεῖτο κοστεῖς παρεγγένομφρος εἰς τὰ ζῶα ἐποκέφαλος κάριον, συλλαμβανεῖν κατ-

κρητήδειν αὐτόν πολλάν τὸν ζώων ἀνασταθένταν, Αλάπηξ τὸ τέκνασμα τοῦτο μάστιχας αὐτὸν, καὶ σᾶσσα ἔξαγεν τὸν σπηλαῖον ἐπιπλάνατο πῶς ἔχει. Τὸν δὲ εἰπόντοντο, μηκάνει, καὶ τὸν αὔτιαν πιστανομένην, διὰ λίπον εἰσέρχεται, η Αλάπηξ ἐφη, ὅτι οὗτον ἔχον πολλάν εἰπόνταν, ὅλίζων τὸν εἰσιόνταν.

Επιμένθον.

Οὐ μῦθῳ δηλοῖ, οὐδὲ οἱ φρεγμαὶ τῷ αὐθράπτων εἰπειπελάνω περοφέρειν τὰς κινδύνους εὑφορύζονται.

Λύκων καὶ
Γεράσις.

Λύκων λιμάντιαν
εἰπειπελάνω τὸν φίλον. Κυνόερπος τὸν κατά τηνα τόπον, ἵκεισε παρδίκην κλεψόντων, καὶ Γεράσιος λεγόντος αὐτῷ,

παῦ

deuorabat. Multis igitur absumptis animalibus, Vulpes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stans extra speluncam rogabat, quomodo se haberet. Quū autē is dixisset, malè, causamq; rogaret, quamobrem nō ingredereatur, vulpes ait, quia me vestigia terrēt, omnia introrsum spectatia, nulla retrorsum.

A F F A B V L A T I O.
Fabula significat prudentes homines coniecturis praeuisa pericula evitare.

L V P U S E T
Vetula. 138

Lupus esuriēs circuibat quaerēs cibū. Profectus autē ad locum quendam audiuit lugentem puerulum, eiq; dicētem anum, De-

Desine plorare : sin
minus hac hora tra-
dam te Lupo. Ra-
tus igitur Lupus se-
riò loqui aniculam,
exspectabat ad mul-
tam horā. Sed quum
aduenisset vespera,
audit rursus anum
blandientem pueru-
lo, ac dicentem, Si
venerit Lupus huc,
interficiemus eum,
fili. His auditis Lu-
pus abiens dicebat,
In hoc tugurio aliud
dicunt, aliud faciunt.

AFFABVLATIO.

*Fabula in homines,
quorum facta verbis
non respondent.*

H O E D U S E T

Lupus. 139

HOedus super te-
dicto quodā quum
staret, viso lupo præ-
tarep-

παῖσσα τῷ κλαίειν· εἴ τοι
μή, τῇ ὥρᾳ ξεύγη ἐπι-
δάσω σε τῷ Λύκῳ. οἰό-
μένῳ δὴ οἱ Λύκοι ὅπι
ἀληθείαις ή Γραῖς, ἵστη-
το πολλὰς αὐτοῖς μέρος
ώραν. ὡς δὲ ἐστέρα κα-
τέλαβεν, ἀκέντη πάλιν
τὸ Γραῖς κηλακούσ-
σον τὸ παρόν, καὶ λέ-
γει τοις αὐτοῖς, οὐδὲ τέλη
οἱ Λύκοι δεῦρο. Φονού-
σορθροῦ, ἀ τέκνουν, αὐτὸν.
ταῦτα ἀκένται οἱ Λύ-
κοι ἐπορθέονται, λέγων,
σὺ ταῦτα τῇ ἐπαύλῃ,
ἄλλα μὲν λέγοντον, ἄλλα
ζητεῖτον.

Ἐπιμένειον.

Οἱ μῆνες αὐτοῖς αὐ-
θράπτεις, οἱ πνευτοὶ ἔρ-
γα τοῖς λόγιοις γενοὶ εί-
χασιν ὄμφατα.

Εριφῶν καὶ Λύ-

κοτο.

Eριφῶν ἐπί πνευ-
μάτων εἰσάσθιεν
δὴ, Λύκοι πατέρων εἰ-
σεν.

δέν, ἐλοιδόρει Εἰσω-
πτεν αὐτὸν. ὁ δὲ Λύ-
κος ἐφη, ὃ γέται, καὶ
εὐ με λοιδόρεις, ἀλλ' οὐ
τίπται.

Ἐπιμύθιον.
Οὐ μῆθαι δηλοῖ, μὴ
πολλάκις καὶ οὐ τίπται
καὶ οὐ καμέος δίδωσι τὴ
θρύσκοι καὶ τὰ αὔτενό-
ναν.

tereunte, conuicia-
batur, & mordebat
ipsum. sed Lupus ait,
Heus tu, non tu mihi,
sed locus conuiciatur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ple-
rumque εργον locum εργον
tempus præbere auda-
ciam aduersus præstan-
tiores.

Ημίονος.
HΜίονος εἰς καρ-
ποὺς παχαθεῖς,
αὐτοκινητος βοῶν καὶ
λέγων, πατήσ με εἴτε
ΙΠΠΟΣ

M V L V S. 140
MVlus ordeo pin-
guefactus, la-
sciuiebat clamans ac
dicēs, Pater meus est
S equus

equus cursor, & ego
ei totus sum similis.
atque aliquando quum
necessitate foret ei cur-
rere, ut à cursu cessa-
uit, patris Asini sta-
tim recordatus est.

Ἴππος ὁ παχυδόμος
καὶ καὶ αὐτῷ ὅλῳ ἀφ-
ωρισθείῳ. καὶ ποτὲ ἀ-
γάπης ἐπελθόντι τεξ-
χεῖ, ἐπὸν δὲ δρόμος ἐ-
παύσει, δὲ πατέος ὁ-
τελεῖται.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, et
si tempus ad gloriam pro-
moueat aliquem, non
sua tamen ipsius for-
tuna obliuiscatur: in-
stabilis enim est vita
hac.*

SER.

Επιμέλεια.

Ο μοῦθος δηλοῖσθε
κανὸν ὁ χρόνος εἰς δόξαν
φέρει θῆτα, τὸν ἐστεγε-
μένον τύχης μηδὲ πιλα-
ζανίδων. αὐτές δέ τοι γέ-
τειν ἡ βίος οὗτος.

OPIS.

Οφις καὶ Γεωρ-

γέ.

SERPENS ET

Agricola.

141

Oφις δὲ Γεωργοῦ
απογέγεις φα-
λάκων, ανεῖλεν αὐτὸν
τὸν πότιον πυρίου. πε-
ριθεὶς δὲ τοῖς γενεῦσιν ἐγέ-
νετο μέγα. οὐδὲ πατήρ
τοῦ τοῦ λύπης πέλε-
κεν λαβών, ἵμερεν
τὸν οφιν ἐξελθόντα φο-
ρεῖσθεν. αἰς δὲ ἔκυψι
μηχεγγεῖς παθόσας οὐ γε-
ωργεῖς. Εἰς πατέρας αὐ-
τοῦ, ητοχοῖς, μάγνους κρά-

Serpens in agrico-
lae vestibulis deli-
tescens, sustulit eius
infantē puerulū. Lu-
ctus autē parentibus
fuit magnus. at pater
præ mortore accepta
securi, egressum Ser-
pentē occisurus erat.
Ut verò prospexit pa-
rūper, festinans agri-
cola ut ipsum percu-
teret, errauit, tantum

επει.

επει.

επει.

percuso foraminis orificio. Digresso autē Serpente, agricola ratus Serpētē nō amplius iniuriæ meminisse, accepit panē & salē, apposuitq; in foramine. Sed Serpens tenui sibilo ait, non erit nobis posthac fides amicitiāe, quādiu ego lapidem video, tu filij tumulum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nulum odij aut vindicta obliuisci, quādiu videt monumentum, quo tristus est.

TVBICEN. 142.

Tūbicen exercitum congregās, ac superatus ab hostibus clamabat, Neme temerē & frustrā viri,

οας τὸν τριάδην ὄπιον. ἀπελθόντω δὲ τῷ Οφέως, ὁ Γεωργὸς γομίτας τὸ μηκέπι μηνοσικῆν, λαβὼν ἄρτου κηδὶ ἔλας, ἔπικεν σὺ τὴν τριάδην. ὁ δὲ Οφέλιον τὸν συρχέας, εἶπεν, τὸν ἵρην ἡμῖν ἀπέρπι πήσις ἡ φιλία, ἡνῶν αὐτῶν τὸν πέργαν ὅραιον, σὺ δὲ τὸν τύμβον τοῦ τεκνού.

Επιμέλιον.

Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι ὕδεις μίσθις ἡ ἀμυνός ἐπιλαυθαίει, ἐφ' ὃσσι βλέπει μυριόσων, διὰ τὸν τύμβον τοῦ τεκνού.

Σαλπιρκής.

Σαλπιρκής στρατὸς ἐπισωμάτων, καὶ κρατηθεῖς τῷ τοπλασίᾳ, ἑδόνα, μὴ κτενεῖτε με, ὡς αἰσθέρες, εἴ-

καὶ τοὺς μάτιν. ἐδίνε
γένειον ἀπίκεται,
τοῖς τούς τοὺς γαληνούς
τούτου εὐδίει κτῶμα.
οἱ δὲ τοῖς αὐτοῖς ἔφε-
σαν, οὐδὲ τοῖς γένειον
λογιζόμενοι, οὐδὲ τοῖς
διωράμψοι πολεμεῖν,
τοὺς ταῦτας τοῖς μά-
χοις ἐγείρεις.

viri, occidite : Non
enim vestrum quem-
quam occidi:nā præ-
ter æs hoc possideo
aliud nihil. & hi ad
ipsum dixerunt, Ob id
magis morieris, qui
quum nequeas ipse
pugnare, omneis ad
pugnam excitas.

Επιμέθιον.

Οὐδὲ δηλοῖ, οὐτε
τοῖς τούτοις, οἱ τοῖς
μάτινοις καὶ ταῖς διω-
ράμψοις τοῖς βαρεῖσιν
τοῖς κακοποιοῖσιν.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
plus peccare, qui ma-
los ac graueis principes
cōcitant ad male agen-
dum.

KAL

S 3 ARVN

ARVND O ET
Oliua. 143

Κάλαμος καὶ
Ελαιά.

DE tolerantia, &
viribus, & quiete,
Arundo & Oliua
contendebant. Quum
autem arundini oliua
conuicium faceret,
ut pote imbecillar, ac
facile cedenti ventis
omnibus, arundo ta-
cendo nihil loqua-
ta est. Ac parumper præ-
stolata, vbi acer affla-
uit ventus, arundo
succussa, & declinata
ventis,

Ια καρπεῖσιν ἐ^τ
διζύνει καὶ ησυχίαν,
Καλαμός καὶ Ελαιά
ητέρων. Εἰ δὲ καλάμῳ
οὐκεῖσθαι μέν τοι τοι-
λειας, ας ἀδικάτη γε
ριδίας ταπεινοφρήσ-
ται τοι τοις αὐτεμοις, ὁ
καλαμός σπατῶν σοι
ἐφένειστο. καὶ μηδέν
ταρμεῖας, ἐπειδὴ αὐτο-
μῷ ἐπιβασιν ισχυρός,
οὐ μὲν καλαμός ταπει-
νοῖς καὶ ταπεινοθεῖσ-
ται

Ζεῖς ἀνέμοις, προδίως δὲ
στούφη ἡ ἐλαῖα ἐπέδη
αντέτειν τοῖς ἀνέμοις,
κατεπλάσθη βίᾳ.

Ἐπιμένειον.

Οἱ μῦθοι δηλοῦ, ὅτε
οἱ τῷ καιρῷ κατὰ τοὺς
χρήστους αὐτῶν μὴ
αὐδισθαίσοι, προστίθεται
εἰσὶ τὸ μὲν μέίζονας
φιλονήσιοις ταῖς.

ventis, facile evanescit,
oliua autem quum ventis
restitisset, vi distracta
est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos
qui tempori ac praestan-
tioribus non resistunt,
meliores esse ijs qui
cum potentioribus con-
tendunt.

Λύκος καὶ Γί-
γενες.

L V P U S E T ¹⁴⁴
Grus. 144

Λύκος λαγῳδοῖς
αὐτοῦ ἐπεπήρα. οὗτοι
προσέρχονται παρε-

L Vpus gutturi osis
se infixa, mercede-
dem Grui se prabis-
turum

turum dixit, si capite
iniesto os ex guttu-
re sibi extraxerit. hæc
autem eo extracto, quip-
pe quæ procero esset
collo, mercedem ef-
flagitabat. Qui sub-
ridendo, dentesq; ex-
acuendo, Sufficiat ti-
bi, ait, illa sola mer-
ces, quod ex ore Lu-
pi & dentibus saluum
caput & illæsum exe-
meris.

AFFABVLATIO.

*Fabula in viros, qui
à periculo seruati, bene
de se meritis eam gra-
tiam referunt.*

Ἐντεῦ πέπνον, εἰ τὸν κεφα-
λινού αὐτῆς ἐπιβαλλε-
σθε, τὸ δὲ σῶμα εἰπεῖ λαμ-
πεῖσθαι εἰπεῖσθαι. ὃ γά-
τητε σκιβαλέσσαι, δολι-
χόδειρος θῶμα, τὸ μι-
θόνον ἐπιζητεῖσθαι πε-
γαλάσσας, καὶ τὸς ὁδόν-
τος θηλέας, αἱρεῖσαι μι-
θόν, ἔφη, τέτο καὶ μό-
νον, ὅντες Λόγου σό-
ματος καὶ ὁδοίτων ἐξη-
ριστούσαι σῶμα μηδὲ
παθεῖσαι.

Επιμένιον.

Ο μῦθος τοῦτον αὐ-
δρας, οἱ πνευματικοί
διάνοιαί τε φεντελέοις,
διερρέπτης Σιαμέζοις
δότον μάστιχας.

GALLI. 145

Dobus Gallis pu-
gnatibus de Gal-
linis feminis, alter
alterum in fugâ ver-
tit, ac vicit in locu-
obscurum profectus
delituit. Sed qui vi-
cit,

Αλέκηρες.

Aλεκήρων δύο μη-
χριδίων τούτοις θη-
λεῖσθαι σχεδίων, οἱ εἰς τὸ
ἴτερον κατεπειπώσα-
ς, καὶ οἱ ηπειρεῖς,
εἰς τόπον κατέπιστον α-
πιών εἰκενθη. οἱ δὲ

κῆπος, εἰς ὑψῷ αὐτοῖς, καὶ φύσιλῆ τοῖς στρεσμοῖς μεγάλοφάνως ἐβόητε. καὶ παρὰ σύζητος Αετὸς κατέπλευ, ἥρπασθε αὐτὸν. οὐδὲν δὲ συνόπτει κακευμόνῳ, ἀδέας ἐκτοτε τοῖς ἡλίους ἐπέβαυε.

Επιμύθιον.

Ο μῦθῳ δηλοῖ, ὅτι κίνδυνος ἵπτεται φαύσις αὐτοῖς τοις, ταπεινοῖς δὲ πλούτῳ.

Γίγαντος θάνατος.

cit, in altum eleuatus, stansq; super alto pariete, magna voce clamauit: & statim aduolans Aquila, eum rapuit. At qui in tenebris delitescebat, ex illo intrepidè gallinas condescendit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, Dominum superbis resistere, dare autem humilibus gratiam.

SENECA ET
Mors. 146

Γέρων ποτὲ ξύλα καψακε, ταῦτα φέρειν, πολλὰν ὁδὸν ἐβάδιξε, καὶ Δίδυ τὸ πολὺ χόπον λαπθέμυνθον αὐτόπιον ήνι τὸ φόρεν, τὸ Θάνατον ἐπεκαλεῖσθαι τὸ Θανάτον παρέβοτε, καὶ τιναριφήν τὸν αἴτιαν δὲ τοῦ αὐτὸν ἐκτίλει, δειλίας οὐ γί-

SENEX olim incisa sà se ligna quū ferret, multam ibat viā, ac ob multum laborem deposito in loco quodam onere, mortem inuocabat. Sed mors quum adesset, causāmque peteret, propter quā se vocaret, perterrefactus se-

nex,

647,

nex ait, vt meū onus
attollas.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, o-
mnem hominem esse vi-
ta studiosum, licet in-
fortunatus sit, & men-
dicus.*

εαν ἔφη, οὐ μητέ
φόρονάργης.

Επιμύθιον.

Ο μῆθαι δηλοῦσι
πᾶς αὐτρωπος φιλό-
ζως, εἰ καὶ δυσκοῖ,
καὶ απτοχος ἐστι.

RANAE. 147

DVX Ranae sicca
ta palude, vbi ha-
bitabāt, circumibant,
quærendo vbi maner-
ent. ac profectæ in
profundum puteum,
& acclinatae deor-
sum, visa aqua, altera
consulebat, vt salta-
rent continuò deor-
sum: altera verò ait,
Si & hic aruerit, quo-
modo poterimus a-
scendere?

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, ne-
quid inconsulto fiat.*

Βάτραχος.

BΑτραχος δύο ζη-
ρεινθειον τῆς λί-
μνης εν ἡ ποτάμῳ,
οὐδὲνσαν ζητήσας πᾶς
παλαμεῖνα, καὶ ἐλθό-
τε εἰς Φρεαρε βαθὺ, Ε
κύψαντες κατα, καὶ
ιδόντες τὸ θάλατ, οὐ μ
εῖς σωματεύσαντες
ποδῶσι παραθέση
τω. οὐδὲ ἐπερθείπεν,
εἰ γε καὶ τῷ ζηρού ξηρανθεῖ-
πᾶς διηποθεμέτα ανα-
βλῆμα;

Επιμύθιον.

Ο μῆθαι δηλοῦσι
αὐτὸς συμβουλεῖς μη
ποιεῖν.

AGN

Ae

Αρνὸς καὶ Λύ-

κό.

Aρνὸς ἐφ ὑψηλοῦ
τόπου ισάρθυτο
λύκον κατέβει παρ-
όντα τὰ ὁδὸν ἔσκα-
ωτε, καὶ θηρίου κακὸν
ἀπεκρίθει καὶ ἀμφο-
ροῦ. οὐ δὲ λύκον στρα-
φεῖς, εἰπε τοὺς αὐτὸν,
ὅτι με λοιδορεῖς, ἀλλ
οὐ περιέργες οὐδὲ οὐτι-
στα.

Επιμύθιον.

Ο μῦθος τοῦτος
πεπλήρωται ὅτελον δύο
ειδῶν ταντάρων σὺν
φόβῳν ὑψηλοτεραν.

Κάραρψ καὶ

Λέον.

Kαραρψ τοῦτος λέ-
οντος ἐλαῖνην εἶπε,
χρὴ φοβᾶσθαι σε, χρὴ
δικατώτερος μηγεὶ.
εἰ δὲ μονί, οὐ σοι εἴσιν η-
δικαστεῖς; οὐδὲ εὔνεοι
οὐδὲ οὐδεῖς, καὶ δεκτεῖς

τοῖς

A G N U S E T

Lupus. 148

Agnus in alto quū
staret loco, Lu-
pum inferius præter-
euntem viā, maledi-
ctis insectabatur, &
ferā malam & crudi-
uoram appellabat. Sed
Lupus conuersus, ait
ad ipsum, Nō tu con-
tumelias mihi, sed
vbi stas turris.

A F F A B V L A T I O.

Fabula ad eos qui fe-
runt iniurias ab indi-
gnis hominibus metu su-
blimiorum.

C V L E X E T

Leo.

149

Cvlex ad Leonem
cacerdes, ait, Ne-
que timeo te, neque
fortior me es. Si min-
nus, quod tibi est ro-
bur? quod laceras un-
guibus, & mordes dé-
tib

tibus: hoc & fœmina
cum viro pugnans fa-
cit. Ego vero longè
sum te fortior. Si ve-
ro vis, veniamus ad
pugnam. Et quum tu-
ba cecinisset, Culex
inhæsit mordens cir-
ca nares ipsius laues
genas. Leo autem pro-
priis vnguisbus dilata-
nivit seipsum, donec
indignatus est. Culex
autem victo Leone
quum sonisset tuba,
& epinicum cecini-
set, auolauit. Araneæ
vero vinculo impli-
citus, quum deuora-
retur, lamentabatur,
quod cū maximis pu-
gnans, à vili animali
Aranea occideretur.

της ὁδὸς; τὴν καὶ
γωνίαν αἰδεῖ μαζο-
μένη ποιεῖ. ἐπὼ γέ λιαν
τσάρχη σὺ ισχυρότε-
ρος. εἰ γέ θέλεις, ἔλα-
μψε καὶ εἰς πόλεμον.
καὶ σαλπίσας ὁ Κά-
ναψ, σπειρήσετο σά-
κουν. Καὶ ταῦτα τὰ πί-
νας αὐτῷ ἀτελῆς πέ-
σανται. ὁ γέ Λεων τοῖς
ιδέοις ἐντελεῖ κατέλυν
έαυτὸν, ἕως ἂν οὐκανά-
κτησεν. ὁ Κάναψ γέ πε-
κύτας τὸ Λέοντος, καὶ
σαλπίσας, καὶ ἐπινί-
χιον ἄστας, ἐπταρπ. Α-
σφύξτης γέ διπομένη
παλαικεῖς, ἐπισόμβρο-
ἀπωδύρεται, ὅπερ μεγά-
στης πολεμῶν, ταῦτα πο-
τελῆς ζώε τὸ Αράχνης
ἀπωλεται.

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos qui
prosternunt magnos, ἐ-
παρνισ προστεντούτων.*

—οἱ εὐθυμοὶ πονεῖν
οἱ πατέρες.

οἱ πατέρες
οἱ πατέρες.

Ἐπιμύθιον.

Ο μῦθος τοῦτος τοῖς
κατεβάσασιν τοῖς μέρεσι,
καὶ ταῦτα μερχῶν κατέστη-
βασιλεύεις.

FAB

MY

ΜΥΘΟΣ Ο

Τοῦ Μυρμήκων καὶ
Τεττίγων, προστέ-
πων τὸς νέας εἰς
πόνους.

F A B V L A

que Formicarum &
Cicadarum exemplo
hortatur iuuenes ad
laborem.

Ορέγος λῷ ἀκμῇ,
Ἐ οἱ μὲν Τεττίγων
μυρμήκων αὐτεβάλλοντο
σωμάτονον. Τοῖς Μύρμη-
ξι δὲ πονεῖν ἐπήσει, καὶ
συλλίγονται ημέρας, ἐξ ὧν
μετέλλον τὸν χρυσῶν
περιφύσεαδ. Χαμάντε
δὲ ἐπιχειρούσθε, Μύρ-
μηκες μὲν οἷς ἐπόνους
ἐπέφοντο. τοῖς δὲ ἡ πέρ-
ψις ἐπελαύνει. τοὺς δὲ
δειναν. οὐταν νεότης. πο-
νεῖν σὸν ἐθελεσκού, πα-
ρεὶ τὸ γῆρας ημερπέσ-
τεν.

Cicadæ quū æstas
vigeret assiduis
cantibus indulgebāt:
Formicæ verò labo-
ribus fructibusq; col-
ligendis, quibus hyc-
me victuræ essent, o-
peram dabant. Verūm
quum hyems adue-
nisset, Formicæ iis
que collegerant, pa-
scebātur: Cicadas au-
tem delectatio ad ex-
tremam perduxit in-
digentiam. Sic iuuen-
tus laborum fugitās
malè habet in-sene-
ctute.

ΤΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ

τε τράπεζα.

Περὶ Αιγαράπτων καὶ λιθίνων
Λίουντος.

Ανδρὸς ποσὸν πατεῖται πέτρων Λίουντος.
Καὶ οἱ Λίουντοι φυσι, τὰς ἵχιας βλέπονται
Αλλ', εἰ Λίουντοις εἴπειν, ἥδη σων γαλύφειν,
Πολλὰς αὐτοὺς ὄντες ὅπεις αιγαράπτων λίθους.
Επιμύθιον, ὅτι ἐπ' αρετῇ δὲι
οὐρανούθια.

Περὶ Λίουντος καὶ μαρμάρων
καὶ Μυός.

Λίουντος ψανάριοντος, αὐχένος μύσουν
Διέδραμψι Μύος, ὃς οἱ αὐτοὶ σωτήμασι.
Γελᾶ οἱ Αλώπηκε, καὶ Λίουντος απεκεχειρίη,
Οὐ μὲν πέφυμα, τὰς ὁδοὺς γε ανατείπω.
Επιμύθιον, ὅτι δὲι καὶ μικροφύσει
Φρεγυησιν διπορέφεατο.

Περὶ Λίουντος, καὶ Κάπρων,
καὶ Γυπτῶν.

Λίουντος μεγάλης ἔστησε ποτὲ Κάπρος,
Ἐύπειρος δὲι αὐτῷ θεῖον ἐσκόπισαν τὰς ἔρατα,
Βρεῶσιν τὴν πηγήν τε ποιῆσαι πάχα.
Φίλες δὲι ὀρεγνύτες ἡττήσαν τὴν ιλαΐδων.

Επι-

GABRIÆ GRÆCI

Tetraasticha.

DE HOMINE ET

Leone lapideo.

VIri pedibus calcabatur lapideus Leo.
Et quidā Leoni, Robur, inquit, intueris?
At si Leones, ait ille, sciuissernt scalpere,
Multos vidisses esse homines lapides.

AFFABVLATIO, *Quod non oporteat
inflari virtute.*

DE LEONE DORMIENTE,

& Mure.

Leone dormiente per medium ceruicem
Percurrerit Mus. Is autem surrexit illico.
Ridet Vulpes, ac Leo respondit,
Non timeo, sed interrumpo iter.

AFFABVLATIO, *Quod non oportear,
ne paruum quidem contemptum negligere.*

DE LEONE ET APRO

& Vulturibus.

Leo pugnā aliquādo parauit aduersus Aprū,
Vultures verò desuper speculabantur litem.
• Ut deuorarent statim, qui vinceretur.
Sed amicis iisdem visis, frustrati sunt spe.

AFFA.

Επιμύθιον, ὃν εἰς δεῖ αἴλοτοις κανγίς
ἰπχάρειν.

Περὶ Δορκέων καὶ Λέοντος
Ιημαθέτων.

Λέοντα Δορκέως ὡς οὐεν μεμηνότες,
Ω μαρτυρεῖ θρεψην, εἶπεν, ἀθλιωτάτη,
Εἰ σωφρονῶν γε, μυστάρεκτος εἰς Λέων,
Πάες γαλλικαὶ μανεῖς εἰς μετεὺ θλακρύναν δράσσει;
Επιμύθιον, ὃν εἴχοσι ταῦτα ἔχοντες εἰς
Ιημαθέτων.

Περὶ Λέοντος, Οὐγγ., Αλώπεκος.

Λέων, Οὐγγ., Κέρδω τε παῖς θήραν τούτον.
Οὐγγὲς ταύτην εἰς τείχον δεδηστρέψας,
Λέων κυτεαπάρεξτος, Κέρδων ἐπαλέον
Ειειμένῳ αὐτῷ, σωφρονισθεῖστος εἰς Οὐγγ.

Επιμύθιον, ὃν δεῖ εἰς τὴν πάχασιν ἐπε-
ρει, παρθένεσθαι.

Περὶ Οὐγγοῦ βασιλέων τοῦτο εἴ-
δωλον.

Ομρις Οὐγγὸν παρηγένθη αργυρεῳδῆς,
Οπερ σωματῶν πᾶς ήσεις αἴτησοκοιεῖ.
Τύφων δὲ ἐπιρρεῖς, μὴ θέλων μάρτυρα Οὐγγόν,
Ηκυστεγεῖς Θεοῖς σὺ, τὸ Θεόν δὲ ἄγχος.

Επιμύθιον, ὃν τὰς σὺν αἴτησοκοις ίμα-
τίμους δεῖς πανώσκειν ὅντας
θραποπέισον.

Περὶ

AFFABVLATIO, *Quod non oporteat
alienis malis letari.*

DE CAPREA, ET
Leone furente.

Leonem Caprea ut vidit furentem,
O fatum ferarum, ait, miserrimum,
Si compos mentis, intolerabilis es Leo,
Quo nūc furens nō plēna facies lacrymarum?

AFFAB. *Quod non oporteat eum, qui potestatem habet, excandescere.*

DE LEONE, ASINO, VULPE. 5

Leo, Asinus, Vulpesq; ad prædam iere.
In treis partēs eam cū Asinus diuissit,
A Leone dilaceratus est. at Vulpes plus
Ei tribuit, edocta ab Asino.

AFFABVLATIO, *Quod ex ijs que alij
patiuntur, doceri oporteat.*

DE ASINO GESTANTE

simulacrum.

Humeris Asin^o gestabat simulacrū argenteū,
Quod vniusquisque occurrens adorabat.
Superbia verò elatus, nolens manere Asinus,
Audiuit, Non es tu Deus, sed fers Deum.

AFFAB. *Quod oporteat eos, qui in dignitatibus constituti sunt, cognoscere
se esse homines.*

t

DE

1

Hūs ducitūs autem oī mīnūtūs.
Exāfōrēzāmūrōiūlūmūtū.

IIIēzī Exāfōrēzāmūtū.

Adōfōrēzāmūtū, nō dūtūrēs, nō dūtūrēs, nō dūtūrēs.
Exāfōrēzāmūtū, mēs trēzāmūtūs eūtūrēs eūtūrēs.
Oī mēs tūmōtū, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū.
Hāzōrēzāmūtū, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū.
Oītūgākēzāmūtū, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū.
Kāzōrēzāmūtū, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū.
IIIēzī Kāzōrēzāmūtū, gā Tāmōtū.

Mētūrēs, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū.
Exāfōrēzāmūtū, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū.
Mētūrēs eūtūrēs, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū.
Exāfōrēzāmūtū, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū.
Oītūgākēzāmūtū, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū.
Φōtūrēs Aītūrēs, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū.
IIIēzī Aītūrēs, mēs tūmōtū.

Φērē, gā mēs tūmōtū.
Exāfōrēzāmūtū, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū.
Tōrē, gā mēs tūmōtū, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū.
Hāzōrēzāmūtū, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū.
Oītūgākēzāmūtū, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū.
Bēsōs φātūrēs, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū, mēs tūmōtū.

mēs tūmōtū.

IIIēzī mēs tūmōtū.

 DE PVERO COME-
dente intestina.

7

Bouis puer festo diē quū comedisset viscera,
 Hei mei clamabat quōd intestina effundo
 Hæc ridendo ait, Ne timeas fili: (mater
 Nō enī ex tuis quicquā, sed vomis ex alienis.

AFFABVLATIO, Quod oportent aliena
 restituere & non murmurare.

DE VVLPE ET RYBO. 8

Sepem Vulpes transilire voluit,
 Lapsa, ac rubo innixa,
 Pereussa planta conuicia dicebat rubo.
 Increpa te ipsam, non me, ille ait.

AFFABVLATIO, Aduersus eos, qui sua
 tacent vitia, & aliena reprehendunt.

DE CULICE ET TAVRO. 9

Culex olim in cornu Tauri sedebat,
 Quem dicere iussit, an se volate velit.
 Audiuit verò quæadmodū nō nouerat sed ēt,
 Itaque neque euolantem sentiret.

AFFAB. Aduersus eos qui volunt esse sapien-
 tes, potentesve, aut prudentes, nec sunt.

DE CERVA ET VITE. 10

Ceruam persequebantur venatores,
 Quæ densis in vitibus delituit.

t 2

Scd

Τὰ φύδα τινάσκοντα δὴ τὸ μυπέλων,

Καινογετῶν ανδρίκαις ἐπρεφθεῖσιν ταῖς

Επιμύθιοι, ταῦτα τὰς κακοποίησις τὰς

εἰσεγένεται τοις αὐτῶν σύεργέσις.

Πτελεῖ Οφέως καὶ Γεωρ-

γεύ.

Οφέως θέλων τις αὐτὸν ὀλέθρον ποιήσει.

Πλύτην, πόρουν τὸν ἔργον, ἐφιλέντι θέλεν.

Οφέως δέ φιστ, πῶς οὐδίοντα συμβάσεις,

Ἐας σὺ τύμβων τὸν οὐδεὶς πέρισσον θέλεται;

Επιμύθιοι, ὅπερ μετράσεις ἐπρεψεῖσαν

διάλλακρι είσιν.

Πτελεῖ Παυδέα καὶ Συκερπίτι.

Ως ἀνερίδας θέρευε, πῶς τις τις Συκερπίτι

Πρεττεῖς χειροῖς, οὐδὲ μη Φαύσης; ἐφη

Ως εἶτε μια Φαύσης, σὺ καλπαν σέναν,

Καὶ τοὺς ἀληθεῖς σκλεράστος ἀνερίδας.

Επιμύθιοι, οὐδὲ τις ικανοῖς αἰθρώποις

μη συμμίστητο.

Πτελεῖ Συνὸς καὶ Μυός.

Σῦς εἶλκε ήτοι Μυῶν ἐρεψαίστηκες.

Οὐσαλκίσσεις βλεπούστοις, ἐποταν γέλαν.

Ο Μύς δέ τὴν ζάν, εἴπει μιτίσις διακρίνειν,

Ως εὖτε σὺν διωρθῇ κανεὶς τρέφειν ἔναι;

Επιμύθιοι, ταῦτα τὰς τὰς εἰστῶν παραπτώμα-

ταῖς παραβλέποντας, τὰς τὸν ἐτέρων γελάντας.

Πτελεῖ

Sed folia vitium quum comederet,
Venatoribus iure præda fuit.

AFFABVLATTO, *Aduersus eos, qui
malè faciunt benefactoribus suis.*

DE SERPENTE ET

Agricola.

Serpentem quis pro filij interitu
Percussurus petramq; scidit, & amare volebat
Sed ait Serpens, quomodo sicut cōventiones,
Quandiu tu tumbam hāc, ego lapidem video?

AFFABVLATIO, *Magnas inimicitias
esse irreconciliabiles.*

DE PVERO ET SCORPIO. 12

Quum locustas cepisset puer quidā, Scorpioni
Porrigebat manus, is autem, Ne attigeris, ait:
Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu
Veras quoque locustas abiicies.

AFFAB. *Cum malis hominibus conuersari
non oportere.*

DE SVE ET MVRE. 13

Sus quidā Murē trahebat ad sedādā esuriē.
Quos videntes fabri ferrati riserunt.
Mus verò adhuc viuēs ait lacrymarū plenus,
Ne vnum quidem potestis pascere Suēm:

AFFABVL. *Aduersus eos, qui suos casus
negligunt, alienos vero derident.*

Πιεὶς Οὐρανὸς Εἰς Λιον-

τῆς.

Φέρειτο Λέωντος Νέμος τῆς ἀμμούς Οἰστό,

Ηὔχει Λέων εἶναι θεός αἴπολυς Κλέπτη.

Επει τὸ γεννόντος τὸν Λεωνίτην δύσεῖτι,

Τεττανού μύλουν ἔρωντος τὸν απαξίαν.

Ἐπιμύθιον. ὁ μεθοῦσας μήλοις, ποτὸν

ἀδίσταν τημένη πάρα πολλαπλανή

λύσιται.

Πιεὶς Τράπεζον καὶ Αμπίλε.

Τράπεζα παρασκευὴν ἀμπιλῶ, βλάπτεται σὺν με

Κοίταν τὸν φόκαν, μὴ γάρ σον ἐστι χλόης;

Οστεον γάρ τον βλάψεται, βάρηστον πέφεται

Μέρος θυσίαν οὐκον εἰς Θεός οἶνον βλάπτεται.

Ἐπιτριβεῖτον, οὐκον πολλάκις θέλεται τοῦ

ἀπλικεῖται θάνατος, ἀφίλεται

ποτόγενος.

Πιεὶς Ανδρὸς καὶ Γαλῆς τυ-

ναμηδέ.

Ἄγηρος γαλῆς γυναικαρια τοῦτος δάμας μέγε.

Παρέλιον ἢ Κύπρου εἰς εορτὴν τοῦ γάμου.

Νύμφην γάρ Μισθού βλέψαται, σωτερον τοῦτο

Διάκονος τεττανού, μὴ πραπεῖσαι τῶν φύσεων.

Ἐπιμύθιον, ὅπον τὸν φύσεων; ὁ

μεταπτετεῖται.

Πιεὶς

DE ASINO ET PEL-
le Leonis.

14

Leonis pelle humeris ferens Asinus,
 Iactabat se esse Leonem quempiam videns
 caprarios.
 Sed ubi sine Leonis inuentus est pelle,
 Pistrinum cum memoré turbationis reddidit.

AFFABVLATIO, *Fabula significat, im-*
meritos honores quamprimum solui.

DE HIRCO ET VITE. 15

Hircum vitis alloquuta ast, Offendis tu me
 Tondens folia. numnam non est herba?
 Quamuis etiam nocueris, inueniam statim
 Ad mastationem tui erga Deos, vinum ut sca-
 tutiat.

AFFABVL. *Quod plerumque volens quis*
aliquem iniuria afficere, inuenit eum.

DE VIRO ET
fele vxore

16

Vir felem vxorem in dominum duxit,
 Adfuit Venus in nuptiarum solennitate,
 Sponsa verò viso Mure, contenta celeritate
 Eum persequuta est, non mutata natura.

AFFABVLATIO, *Quod id quod à*
natura est, non trans-
mutetur.

Περὶ Δρεπέων τελών ποδῶν λεπτή-
της μεμφορθύν.

Πηγῆς ὁράσαι Δορκούς αὐτῆς τοι γένεσί ποιεῖ
Λεπτός πόδις μακρύτερος, χαρές δὲ εἰς κέρα.
Λέσχη δὲ ἐπειδὴ θάκη, τάττες ἡγάπη,
Κέρας καθυσθεῖσαν, θήρας ἀς πάγιλος.

Ἐπιμύθιον, ὃν πολλάκις ήσε ἀφε-
λεῖται, εἴτε ἦν δοκεῖ βλάστα
περιθεμένη.

Περὶ Αλώπεκοῦ Εὐχαίρησι
φυλῆς.
Κερδὸν βότησιν βλίπτεσσιν πολλάκις
Πέρης ὑψῷον ἔρετο, καὶ προμέσσα πολλάκις
Ελένη, ἀπειπε, τοῦτο δὲ εἰστὶν ταῦτα ἐφη
Μὴ μέμνεται φάγεις ὁμοφανίζεσσιν μείλα.
Ἐπιμύθιον, τοῦτο τὸς ποιῶντος τούτο
ανάσκητος φιλοπριεῖν.

Περὶ Κόρεης καὶ Αλά-
πηκ.

Τυρρηνί Κόρεης οἰδανε, Κορεδὼ σῇ ἵπποτοι,
Εἰ γλῶσσαν εἶχες, ζεῦδες ἦς ὁργεις μέγιστος.
Εὐθὺς δὲ ὁ τύρων φίλεν, οὐδὲ αὐτοῖς φάγειον
Ἐγέιτο Κόρεης ἀπαντα, νοοῖτο τητοι μέγον.
Ἐπιμύθιον, τοῦτο τὸς ἐπὶ καὶ
λακεῖας καίρον.

Περὶ

DE CAPREA REPREHENDENTE
pedum tenuitatem. 17

In fontibus suam imaginem vidēs Caprea,
Tenucis carpebat pedes, sed gaudebat corni-
bus.

Quū verò Leo psequutus est ipsam, eos ama-
Cornua reprehēdēs, vt prædæ laqueū. (bat,

AFFABVLATIO, *Quod plerumque quis
innatur ex quibus videtur ladi.*

DE VVLPE ET VVA. 18

Vulpes racemū proceræ videns vitis,
In altum eleuabatur : quumq; sæpe laborasset
Vt caperet, defatigata est : sed secum hæc lo-
quuta est:

Ne labora, acini vuæ exacerbescunt admodū.

AFFABVLATIO, *In eos qui de necessi-
tate voluntatem faciunt.*

DE CORVO ET VVLPE 19

Caseum Corvus mordebat, sed Vulpes de-
cipiebat,

Si linguam haberet, esset magna Iouis avis.

Cōtinuò verò is eū abiecit ea ipsum comedit.

Habes Corue omnia, mētem solam compara.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos
qui adulatio[n]ibus dele-
ctantur.*

ΑΤΙΩΝ. Περὶ Βατείων καὶ ἡλίου.

Γάμοις ἔγειρον Βάτειοις οὐκ ἡλίος.
Καὶ τὸν αὐτὸν εἶπεν, αὐτὸν γένος.
Εἰ γδὲ μόνας τεμπειρίῳ αὐτῷς ἡλίος,
Τίς, εἴ τε πεινώσῃ, τῷ τοῦ Βατείου;
Ἐπιμελιόν, τοφές τοις ἐπὶ ιδίᾳ βλάβη
ἀγνωσίαις καίξογες.

Περὶ ὄφεων ἀὸν χρυσοῦ θείας,
καὶ φιλαρύνεον.

Ἐπεκτείνονται δὲ τοῖς ὄφεις εἰστήπει.
Καὶ τις τολμητεῖς χρυσοφάστης τὰν φένει,
Εκτείνει ταύτην, χρυσον ἀει λαβεῖν θέλων.
Ἐλπὶς ἡ μεῖζον διώχον ὀλέκει τύχει.
Ἐπιμελιόν, τοφές τοις ἐπὶ τοῖς κέρδεσι εἰς ζη-
κίαν σκηνοφυγίας ἐμπιπλέον.

Περὶ ἀστεροκόπων καὶ ὁδο-
πόρων.

Ἄστροις αστεροκόπωντις ἀστεροκόπος,
Πίπτει λεπτὴν τοφέαρ, πυχλὸν δὲ τὸν
Οδοιπόρον, σένευτη ταῦτ' ἐφηλέγων,
Νοῦν τείσι αἷμα, θελτίσε, τὸν γῆδον διέπεισσι
Ἐπιμελιόν, οὐ ποτοὶς τὰ σύνεσταφεύτη-
σιν ἀσκοντεις, τὰ μετάλοντα
κακῶν τελεό-

οκεῖν.

Περὶ

DE RANIS ET SOLE. 20

Ob nuptias Solis lætabantur Ranæ,
Quædamq; ad eas ait, O miserum genus,
Nam si solos radios Solis timem us,
Si genuerit filios, quis cum feret?

AFFABVLATIO, *Aduersus eos qui suo
damno præ ignorantia gaudent.*

DE GALLINA AVREVM

ouum pariente & auaro. 21

Ouum aureum Gallina semel peperit,
Quidamq; auarus deceptus animo,
Eam occidit aurum accepturus.
Sed spes perdidit maius fortunæ donum.

AFFABVLATIO, *In eos qui spe lucri in
damnum ex pusillanimitate incident.*

DE STELLARVM SPECV-
latore & Viatore. 22

Stellis intentus quidam stellarū speculator
Cadit imprudens in puteū: sed quidā superue
Viator suspiranti hæc inquit, dicens: (niens
Animum qui applicuisti sursum, ò optime, ter-
ram non vides?

AFFABVLATIO, *Quod plerique
quum praesentia nesciant, fu-
tura cognoscere glo-
rientur.*

DE

Ιππον καὶ Κά-

οι τε τοῖς ταῖς.

Ηελένη Ιππότης αὐγειωταῖς Κάπραι,

Ορμήν ἢ Τηροῦ Ιππότης οὐδέναν ὅλως,

Εστὸν σκέδεδακεν, δέραν σύμμεσχος

Εὔπηρος αὐδῆσε ταῦς σφαγὴν τῷ θηρίῳ.

Επιμένειον, ὅτι δὲ ἔχθραν τινες εἰς
εἰς διλειπάντας εἴη.

Βάλλοποι.

Περὶ αὐδῆσος μιξότερη θάλη
μνοιν ἐτάχθειν.

Ερωμένας δὲ εἶχεν αὐτὴν μιξότερην,

Χρόνων δὲ σύντομοντα πάντη καὶ τρόπων,

Ηδὲ μελαγχανας, οὐδὲ λασικός εἰφέρειος,

Εξ οὗ φλωμένεις, πᾶσιν ἀρρώνη γέλαιοις.

Επιμένειον, ταῦς ταῦς εἰς δύο συνάντη
παίαν μιχταὶς ειστὰς εμβάλλεται.

λογοτ.

Περὶ Αετῶν καὶ Κο-

λοΐς.

Αργὸν καταπλόκη Αετὸς καθηυρπάτας,

Ιδὲν Κολοϊός, σὺ καλών τρέψατε πάδε.

Οὐ εἶλε ποιεών. παῖς δὲ οὐ φάνεται τοῦτον,

Εὐρικολοϊός, Αετὸς δὲ αὐτὸν πέλει.

Επιμένειον, ὅτι δὲ κιμένας ταῦς
κρείτιοντας.

Περὶ

DE E Q V O ET A P R O. 23

Pugnabat equus cum ferocissimo Apro.
 Impetum vero feræ Equus quum penitus non
 fustineret,
 Sese dedidit inuento socio
 Viro iugulandæ feræ perito.

AFFABVLATIO, *Quod nonnulli ob
 inimicitias in seruitutem sese dedant.*

DE VIRO MISTICAPILLO,
 & duabus amicis.

Amicas duas habebat vir mysticapillus,
 Ætate autem & moribus omnino dissimileis.
 Altera nigros capillos, albos altera, euelle-
 bant.

Quapropter depilatus, omnibus ridiculo fuit.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos qui in
 duas res contrarias sese injiciunt.*

DE A Q V I L A E T
 Cornicula. 25

Agnum deuolans Aquila quum rapuisset,
 Idq; vidisset Monedula, in ariete facit eadem,
 Quam pastor cepit. puer autem clamabat ta-
 le quid,

Mihi monedula, Aquila autem sibi est.

AFFABVLATIO, *Quod non oportet
 imitari præstantiores.*

DE

Πιερὶ Κολοῖς τε καὶ ἄλλων εἰ
δρέπανη.

Αἰστόγειος πτεροῦσιν ἡμίφιεσθείσι,
Ηὔχι Κολοῖς δρέπανη πτεροφέρειν.
Πρῶτον ἐδάρεν η Χελιδώνη πράκτικη,
Μετ' αὐτῆς πτερυγίας φέρειν.
Επιμύδιον, ὃποι τὸ εἶξερανές καθάλει
Ἄγριλοντα.

Πιερὶ Αετῷ τε καὶ διτσῆ.

Βέλει τῷ στήθῳ Αετὸς πτερύγη πάλαι,
Ἀλγῶν ἐλοιπόν ήτο πολλὰ δακρύαν.
Βλέπων δὲ οὖτον εἶπεν εἰς περιοδίμον,
Βασιλῆ, πτερύγη με τὸ πτερωτὸν ὅλουν.
Επιμύδιον, τοὺς τὰς εἰς τὴν ιδίων κα-
κῶν πάχοντας.

Πιερὶ θηρῶν καὶ δρέπανη μούχης καὶ
Στρεψθῆ.

Πᾶσι πεφύκει θηροῖς Εἰ πτερυσσοῖς μάχη,
Ηλει Δίβυνοντα Στρεψθεῖς, οἱ τὰς αἵ τελεσίας,
Εἴναι μὲν ὄρνις, εἰς μέρες γέ θηρίον,
Πτερωτοῖς καίσαι δεικνύσσει, ταῖς θηροῖς πάδας.
Επιμύδιον, τοὺς τὰς δυοῖς κυρεῖσις.
Δηλαδίσιοντας, καὶ πλα-
τῶντας αἷμαφο-
τέρους.

Πιερ.

DE CORNICULA ET
cæteris auibus.

25

Alienis pennis induita
Gloriabatur Cornicula præstare auibus.
Primum donum Hirundo rapuit,
Post eam omnes, hinc nuda inuenta est.

AFFABVLATIO, *Quod ex collatione pul-*
chritudo dissoluatur.

DE AQVILA ET SAGITTA. 27

Sagitta pectus Aquila vulnerata est olim.
Dolens autem postea sedebat admodum ploras.
Videns autem sagittam pennatam, air,
Papæ, penna me pennatam occidit.

AFFABVLATIO, *In eos qui à suis ma-*
la patiuntur.

DE PVGNA FERARVM AC

volucrum, & Struthione. 28

Omnes inter se feræ & volucres cōcertabāt,
Capta est Struthio Libyca, quæ hasce deci-
piebat.

Est quidem avis, ex parte verò fera,
Voluctibus caput, feris pedes ostendens.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos,*
qui duobus seruiendo dominis
utrosque deci-
piunt.

DE-

DE HIRUNDINE ET

Prætorio.

29

Hirundo fixit nidulum super Prætorio,
 Cuius prolem lædit Serpens.
 Hæc autem dixit, O ingemiscendā fortunam:
 Vbi enim vltio est, sola offensa sum.

AFFABVLATIO, *In eos, qui malum à
 bonis patiuntur.*

DE TRIBVS BOBVSCONCOR-
dibus, inde discordibus,
& Leone.

30

Concordes pascebantur tres simul Boues.
Quos ne ferus quidem lædebat Leo.
 Quum verò inimicitarū odio & pugna dif-
 sensissent,
 Singulos deuorauit nudos ut vnum.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui à
 suis dissident, & propterea mala patiuntur.*

DE AGRICOLA ET CICONIA. 31

Gruibus tetendit Agricola quidā laqueum,
 Cum quibus Ciconiam cepit, quæ vehemen-
 ter lugebat. (hi es:
 Dixit autem agricola, Ut amica quidē tu mi-
 Sed laqueus qui cepit te, cum malis tenet.

AFFABVLATIO, *In amicum cuiusdam,
 coniunctum cum inimicis amici ipsius.*

V

DE

Περὶ Κυνὸς καὶ σιδώλας αὐτῷ σὺ
τῷ ὑδαι.

Φέρων πολύμενον ταῦλον Κύαν κείας,
Κύψας ἐστὸν, ἀλλαντεῖς θόλῳ βέληπτο.
Κανάν ἢ λοιπὸν Φυγέτα λαβεῖν κρέας,
Απειρεῖτο καὶ Φύγετο εἰκόνη.
Επιμέθιον, ὃ ποτε ταλεοντεῖται μφέλλον
ζημιῆται.

Περὶ Οἴας Εἶδός ήγε
Σπόλαν.

Περῶν πατημένη, Φόρτον ἥγε ἀλός Οἴα,
Εν ᾧ τε καὶ πεπτυκει καρφίθεις έύρεται.
Σπόλαν οὐδὲ πέπτε ταλήθεις οὐτις οὐ φέρει,
Πιστὸν ἐγντή, δυσυχῆς ἀπειλήτη.
Επιμέθιον, οὐδὲ πολλάκις απεσθόκισκε ε-
δρεις ζημιαν κατειτά.

Περὶ Καρνίλας καὶ Διός.

Κυρτὴ Θεὸν Κάμηλον οὐδέποτε κέρδει,
Ηντεξιματθεῖσον τὸν ἀγέλην.
Σηργίης αὐτὸν λοιπὸν ἀποτελεῖ οὐδέποτε,
Ως μὲν γε παντεπιστιν αὔριστη πέλη.
Επιμέθιον, ὃ ποτὲ παρέβη Φύγετος αὐτῷ
τὰ ερεσθήνη.

Περὶ Λύκης Εἰρήνης.

Λύκη τοῦ Αρεα φησίν, τὸ πέμπτον σύμμα-

χολος

 DE CANE ET IMAGINE
 ipsius in aqua.

32

Canis propter flumen carnem ferens,
 Quum se acclinasset, aliam in aqua videt:
 Hisceps autem ut inferiorē aliā carnē caperet,
 Priuatus & ea est cuius compos erat.

 AFFABVLATIO, *Quod cupidus magis
damno afficitur.*

 DE ASINO ET SALE,
 & Spongiis.

33

Transiens fluuiū, onus salis portabat Asinus.
 In quo etiam cecidit leuatus onere.
 Dehinc quum itidē multū spōgiarum ferret.
 Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

 AFFABVLATIO, *Quod plerumque ex-
spectatio lucri in damnum incurrit.*

 DE CAMELO ET IOVE.

34

Cerua Camelus à Deo petebat cornua,
 Quam derisit ob malum consilium.
 Minuit enim ei de cætero aures & caput,
 Ut ab omni parte foret turpissima.

 AFFABVLATIO, *Quod oporteat à Deo
conuenientia petere.*

 DE LYPO ET AGNO.

Lupus Agno inquit, Nónne dudum tu mihi
 v 2 Aquam

Τὸν δὲ πάρατης; ἀρέτης γαστρὸς εἶξε φωνή,

Καὶ πᾶς ὑδὼς παραπλεύσας ποτε.

Θοίνη θύμοι καὶ θύμαις, καὶ μὴ θύμαις.

Επιμύθιοι, ταῦτας μὲν φανεράς

ἀδικοῦσι.

Πιερὶ δειλῆς Κιωνῆς καὶ Ποι-

μῆς.

Δειλὸς Κιωνῆς ταῦτα πονεῖται ποιμένος,

Εἴτε λέοντος οὐκονίας εἰδεῖ, μηδει φρέσσου.

Σοὶ τῷτον εἴπιν, ἐφέλεις δειξάω πελας.

Ιχνοῦ. Κιωνῆς εἴπιν, καὶ ζητῶ ταλέον.

Επιμύθιοι, ταῦτας αἱθρώπτες θρασεῖς

ταῦτας λόγυρις, καὶ ταῦτας εἴρηται

καὶ δειλάς.

Πιερὶ ιππότων καὶ Αργοΐ-

καὶ.

Ηττὸς λαβεῖν Αργοῖκον Λαγώνη Ιππότις.

Δαρβάνης χρεῖσται τῷτον, ἡράσθε, πόσα;

Καὶ πᾶλοι εἰδένταί τοι. Αργοῖκος δὲ οὐφός.

Μή στεῦδε, σοὶ δώρημα τύττο ταφεσθίειν.

Επιμύθιοι, ταῦτας εἴδεις αὐτάκης πατείνειν.

εργάτημάς τοι ιδεια.

Πιερὶ Λύκης ἐ Οἰς.

Οδησσην ἥλον εἴλει εἴδε Οἰς Λύκος.

Αἰτῶν δὲ μιθόν, ταῦτας δὲ λαζαὶ τέλος γένεται.

Λύκος δὲ φησι, πᾶς μάρτυρες ἢν πάλαι

λαζαὶ

Aquā perturbasti: nuper ex ventre natus sum,
Et quomodo aquā perturbarim nescio quādo.
Cœna fies mihi, siue iure, siue iniuria.

— AFFABLATIO, *Aduersus eos, qui intrepide palam iniurijs sunt.*

DE VENATORE TIMIDO,

& Pastore.

Timidus Venator Pastori cuidam ait,
Sicubi Leonis vestigia nosti, dic mihi.
Tibi ipsum, ait, vis ostendam prope
Vestigium. Venator ait, Non querio amplius.

— AFFABLATIO, *Aduersus homines audaces verbis & factis timidos.*

DE EQVITE ET

Agricola.

Petebat Loporem ab Agricola ut acciperet
Miles.

Accepto eo manibus rogabat, quanti?
Et equum admisit. Agricola autem ait,
Ne festina, tibi donum hoc offero.

— AFFABLATIO, *Aduersus eos qui necessario reueulant res suas.*

DE LVPO ET ASINO.

Ex asino clavum dentibus extraxit Lupus.
Pētēs verò mercedē, percutitur calcib⁹ gena.
Lupus autē inquit, Quō coquus quū esē clim,

Ιατρίκην μεθῆλθεν ἔργον αἰσθάνεις;
Επιμένον, τοῦτο τὸν ιδιαῖς τέχνων
καθλειματιόντος, καὶ εὐέργητον μετεπε-
χερθήσεις ἐπὶ Βλάβην.

Περὶ Λύκης Ἐ Γεράσιν.

Εἰς λαυρῷν ὄσον ἐφεποίην Σὲ Λύκην,
Μιθᾶ δὲ ἐλὺν Γέρσαν Θ., μηδὲ τὸν χάρειν.
Ζῶον τελάχηλον σὲ Λύκη λαμπεῖ Φέρων,
Μηδὲ ἀλλο μηδὲν μιθὸν οὐ τόπῳ σκέπῃ.

Επιμένον, τοῦτο τὸν ιππικούδιου πεῖ-
ξιν ἐγγέρησον τοῖς, οὐ μέτρον σωθῆνε
Σπηλαῖς μιθόν.

Περὶ Ταύρου Ἐ Τερψίγη.

Ηλαυνεῖ Ταύρον ἵξεις καρίτης Τερψίγη Θ.
Οὐ θηρίον δύσκειν, εἰπεῖν δὲ σέτιαν,
Εἴπερ με μὴ Λίαντον οὐτούς φόβον.
Εγνώσθον Ταύρους τηνύ Τερψίγη θέμα Θ.

Επιμένον, τοῦτο τὸν καθεδεῖς μήρυς υβρίζεις
ταῦτα μικρῶν, οὐδὲ φόβον επέραν μηζόνων.

Περὶ μύρευηκες καὶ Τέτ-
τυον Θ.

Ηττε τεσσαρίων Μύρευηκας Τέττυος εὖ κρύει.
Μύρευηκε δὲ ἕφος, οὐ θέρευσθεντος εὔδρεπος;
Ως εὖ θέρευε, εἴρηκεν, ηδονὴ δέξειν.
Χάρισσε, Θεοὶ ὁρχεῖς, φησί, μὴ τεσσαρίς ἔσῃ.

Επιμ.

Medicinæ opera indignè exercui?

AFFABVLATIO, In eos qui propriam
artem derelinquent, & aliam aggrediun-
tur incommodè.

DE LVPO ET GRVE.

39

In Lupi gutture os infixum erat,
Mercede autem quum extraxisset Grus, pete-
bat pretium.

Saluum collum ex Lupi gutture ferens,
Nullam aliā mercedem, quam hoc considera.

AFFABVLATIO, In eos qui periculo-
sum negotium aggrediuntur, & post conuen-
tionem, quarunt mercedem.

DE TAVRO ET HIRCO.

40

Expellebat Taurum ex suo cubili Hircus.
Quē ferus Leo insectabatur, ait autē suspirās,
Ni si me Leonis timor perterraret,
Scires quanta Tauri & Hirci vis sit.

AFFAB In eos qui affici iniuria ferunt à par-
uis, metu alienum maiorum.

DE FORMICA ET

Cicada.

41

Petebat à Formica cicada cibum, hyeme:
Sed Formica ait, Quid æstate faciebas?
Quòd æstate acutè caneret, dixit.
Hieme salta, inquit, ne ama cibum.

V 4

AE

HMO

Επιμένον, ταφέταις μη θέλοντα σύνεσται
την ικτίαν, καὶ Δίψα ταῖς ταῖς
γήραις παχυπόνεσταις.

Περὶ Οφεών καὶ Γεωργῶν.

Εδυλπίης Γεωργῶν σὺν ικλητοῖς Οφεών
Ωραίοντας, ἐπεὶ δὲ θέρμης οὐδετερού,
Επιληπτὴς τὸν θάλατταν, κάκτους πάχθει.

Επιμένον.

Οὔτω κακοὶ ποιῆσι τὰς οἰνογένειας.

Περὶ Χελιδόνων καὶ Απόδυστων.

Ἄρεται Χελιδόνων μακραῖς ἔξι ποτήρην,
Εὗρε σὲ δὲ ἐρήμωσις ἐγκαθημένης ὑλαῖς
Αἰδονίδης ὁ ζευφανός. οὐδὲ ἀπιθρύνει
Τὸν ἴτιν ἄρρενα σκηνεόντα τὸν ἄρετα.
Χ' ὑπὲρ Κελιδόνων φυτοῦ, φιλαπτή ζάοις,
Πρεστον βλέπω σε, σύμερην μῆτρα Θερσίλω.
Αλλ' ἐλθεῖς ἀρρόν, καὶ ταφέταις σίνην αὐθράπων.
Σύσκελος οὐκέτι, οὐ φίλη καθεικότες,

Οπός γεωργεῖσι, καὶ καὶ θερισίοις μόνοις.
Τέλος δὲ αὐτὸς Αἰδονίδης ζευφανός οὐκείσθη,
Εα μετέτρεψες ἐμεδύνειν σύκοποις.
Οἰκοῦ δέ μοι πάτερ, οὐτε μίζεις αὐθράπων
Μητέλις παλαιῶν συμφορῶν αὐτοφλέξεις.

Επιμένον. Ο μῦθος δηλοῖ, ὅτι κρεεπίου σύνεσται
μεταξὺ ζῆντος ἀλιτήν, οὐ σπουδικέντι στόλεστος φοῖς
κακοῖς.

Ο ΜΗ

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui in
inuentute nolunt laborare, & propterea in
senectute mendicant.*

DE SERPENTE ET

Agricola.

42

Agricola quidam in sinu fouit Serpentem
Frigoribus: vbi autem calorem sensit,
Percussit eum qui fouit, atque occidit statim.
AFFAB. Sic mali tractant benefactores.

DE HIRVNDINE ET

Luscinia.

43

Procul ab agro Hirundo euolauit.
Reperit autem in desertis sedentem syluis
Acutè canentem Lusciniam: ea verò lugebat
Itym immaturum excessisse è vita.
Et Hirundo inquit, Charissima salua sis,
Primùm hodie te post Thraciam video.
Sed veni rus & in domum hominum,
Contubernialis nobis, & chara habitabis.
Vbi agricolis, & non feris cantabis.
Cui Luscinia canora respondit,
Sine me in petris manere desertis,
Nam domus omnis & consuetudo hominum
Memoriā antiquarum calamitatū reaccēdet.

AFFABVLATIO. *Fabula significat,
præstare sine dolore viuere in desertis, quàm
cum malis habitare in ciuitatibus.*

V S HOM

ΟΜΗΡΟΥ ΒΑΤΡΑΧΟ-

μυθογράφα.

Αρχόμενος τοπάτον Μυσῶν χρέον εἶξε Ελι-
χῶν θρόνον,
Ελθεῖν εἰς ἡμένην ἥπερ ἐποίησε μηνὸν εἴτε
ἀστρον.

Ηνέον δὲ δέλπεσιν ἔμεινε ἐπὶ γένουσσι θήκαι,
Δῆσιν ἀπεργούσιν πολὺ μέγαλον ἔργον Αρῆν.
Βύζαρδον τοιούτον εἴσατε πάσι θεατέσσι,
Πᾶσι Μύεσ σὺ Βατράχοισιν αριστούσιν τεσσεράκοντα.
Γηγείαν αὐδορῶν μικράδροις ἔργα γηγεύστων.
Ως λόγον δὲ θεούσιν ἔμι, τούτη σῇ ἔργον αρ-
χέων.

Μῦς πάτε διψαλέος γαλέης κινδυνούς ἀλύγας,
Πλησίον δὲ λίμνην ἀπαλλόντες φέρετε μήνεον,
Υδατοπόδην τοιούτην μελιτιδέα τόν δέ πεπειδε
Λιμνοδασέα πολύφημον, ἐπειδὴ τὸ έργον ξαπ-
τίσαν.

Ξένε, οὐδὲν πάλιον ἔπειτα μόνος; Ήτοι τοιούτοις
Φύσας;

Παύτε σῇ ἀλλιθεάσσον, μὴ ψυδόμενόν σε νοίσον,
Εἰ γάρ σε γνοίν φίλον ἄξιον, εἰ δύκινον ἄξιον,
Δᾶρε δέ τοι δώσω γεννήτα πολλὰ γένεθλα.
Εἰνι σῇ ἔργῳ βασιλόμενοι Φυσίγναθοι, οἱ καπέλι-
μενοι.

Τιμῆμαν, Βατράχων πάνταδρον τηγανητα πάντα.
Καῦ με πατέρε Πηλούντε πάτε γένεται Υδρομεδόσην

ΜΟΗ

ΜΙΧ. 9

 HOMERI RANARVM

& Murium pugna.

Ncipiens primum Musarum cœtum
ex Helicone

Venire in meum cor supplico gratia
cantus,

Quē nuper in libellis meis super genua posui,
Litem immēsam, tumultuosum opus Matris.
Supplicās hominibus in aures omnibus mit-
tere (iuerunt,

Quomodo Mures in Ranas bene se gerentes
Terrigenū virorū imitati opera gigantum.
Sic sermo inter mortales erat, tale autem ha-
buit principium:

Mus aliquādo sitibūdus Felis periculum cui-
Propinquum in lacū tenerā adposuit barbam,
Aqua delectatus dulci: hunc autem vidi
Limnocharis obstrepera, verbū autē loquuta
est tale: (quis autem te produxit?

O hospes quis es? vnde venisti ad littus?
Oia autē verè dic, ne mendacē te intellexero.
Si.n.te nouerim amicū dignū, ad domū ducā,
Dona autem tibi dabo hospitalitia multa &
bona.

Sum autē ego rex Phlysignathus, qui per lacū
Color, Ranarum dux dies omnes.

Et me pater Pele⁹ olim genuit Hydromedusę
Mixtus

320 ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΩΜΑΧΙΑ.

Μιχθεῖς δὲ φιλότητὶ πάρ' ὅχθις Ηερδανοῖο.

Καὶ σε οὐδὲ πιθέλον τε καὶ ἀλκημαγ, ἔξοδον ἀλλαγήν.

Σκηπτοῦσαν Βαπτίην, καὶ σὺ πολέμωσις μεγάλων

Εμμέμαγ. ἀλλ' ἄλλο θάνατον εἶναι γνωστὸν ἀγαγέσθιε.

Τόν δὲ αὖ Φιλάρπεις ἡμετέρον, φόνουσσον τε

Τίστε γέροντον τόμαγνον ζυτεῖς φίλοι δῆλοις ἀπεστις.

Ανθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ Ἀρεανίσιοις πετεύοις;

Ψιχάρπεις μὲν ἐγώ πικλήσκομαι, εἴπει ἕκενδρος.

Τραχέζετο πιπερός μεμαλίτρεθο. οὐδὲν μηδέ

περ

Λειχομύλη θυγάτης Περιοτεάκτης βαπτίλη.

Γειναθε δὲ σὺ πιθέλιβη με, καὶ ἔξερέψαθε βρεφός,

Τούτοις,

Σύνησις καὶ καρένοις, οὐδὲσμαστι πιστόδεποτι.

Πᾶς δὲ φίλοις ποτὴ με, τὸ εἰς φύσιν ἀδὲν ὄμοιον;

Σοὶ μὲν διέτινον σὺ θάσιον. αὐτῷρε δέμοιχε

Οσα πάρ' αὐθρώποις τεώχειον, οὐδὲ με λύθειε.

Αρτούρη τεικοπανίτροις ἀτὰ σίκουκλα πανέοιο,

Οὐδὲ τλακῆς πανάπιτρολού ἔχων ποτίλιον σισσο-

ρύδαι,

Οὐ φέρω σὺν πατίρηντι, ἀλλὰ πιπελαδικήτιτωνα,

Οὐδὲ τυρῆς νεόπηκτος δέπι πλυκερδοῖο γέλαστος,

Οὐ χρηπού μελίταμψο, τὸ δὲ μάκαρες ποθέατιν,

Οὐδὲ σόσα πεφές θούντος μερόπων τούτης μαργήρει,

Κορμεῖτες χύτεας δροτόμαστι παντοδαποῖσιν.

Οὐδὲ ποτὲ σὺ πολέμωσι κακοῖς ἀπέφυγεις αὐτῶν,

Αλλ' αὐτὸς μὲν μᾶλλον ίών, περιμέργαστος ἐπίκθιτος.

οὐ

Mixtus in amore ad ripas Eridani.

Et te quidē video pulchrumq; & fortē egre-
gium aliorum

Sceptriterum regem, & in bellis pugnacem
Esse, sed age citi⁹ tuā generationē cōcionare.

Huic autem rursus Psicharpax respondit,
dixitque, (manifestum omnibus

Quidnam genus meum perquisis, ô amice,
Hominibusq; diisq; & cælestibus volatilibus?

Psicharpax quidē ego vocor, sum autem filius
Troxartæ patris magnanimi: at mater

Lichomyle filia Pternotroctæ regis. (tiis,
Genuit autē in lignario me & enutriuit ciba-
Ficubus & nucibus, & eduliis omnigenis.

Quomodo laudem amicum facies me in natu-
ram nihil similem? (certē

Tibi quidem enim vita est in aquis, sed mihi
Quæcumq; apud homines, comedere consue-
tudo, neque me latet

Panis ter-pistus à benerotunda cista,

Neq; placēta extensa habens multa sisamida,
Nō sectio ex pna, nō iecora albā vestē habē-

Neq; caseus nuper pressus à suaui lacte. (tia,

Non bonū dulceariū, quod & diui desiderant.
Neq; quæcumq; ad cōuiua hominū faciunt

Ornantes ollas condimentis variis. (coci,

Nunquam ex bællo malum effugi clamorem,
• Sed statim ad pugnam iens propugnantibus

mixtus sum,

Non

Οὐ δέδι αὐθρωπον, καύ περ μέχε σῶμα φορεῖνται.
Αλλ' ἐπί λίκησον ἵνα, ἄκρον δάκτυλον καταδί-
κνω,

Καὶ ταπείρης λαβόντες, καύ ἐπόνται ἕκατην αὐ-
θρα.

Νίδυμον τὸν ἀπίφυγον ἥπανται, δάκνοντος ἐμφιο,
Αλλὰ δύο μόλις ταῦτα τὰ δεῖδια πάνταν ἐπί^τ
αῖσιν,

Κίρκον τὴν γαλέου, οἱ μεταμέχε πόνθος ἔγγοσι.
Καὶ παρῆδε τούτοισαν, ὅπερ διλόεις πέλε πτήμαται.

Πλεῖστον δὲ Γαλέου περιστέδια, οἵτις δέσιται,
Η ἐ τε ωροδαμάνιονται τετάγνη ληνούταις.

Οὐ περώρα φαραίνας, τε καρφίσας, τε κηλούσας,
Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομενοι, καὶ δὲ σελήνοις.

Ταῦτα γάρ οὐκέτι εἰνὶ ἐδέσματε τῶν κατελι-
μένων.

Πρέψ τέ δε μειδίοντα Φυσίγναθον κολλον πόδα.
Εἴτε, λίαν αὐχεῖς ἐπὶ γαστέρα εἴτι εῆμιν

Ποταὶ μολ' εὐ λίμνη, καύ ἐπὶ χθονὶ θαύματι ιδέ-
θαι.

Αυφίσιον γάρ ἔδικτε νομίμην Βιτεάριστη Κρονίων,
Σκιεπτηραὶ τῷ γλωτταῖς, καύ ἐφ' ὑδασταῖ σῶμα καλύ-
ψαι.

Εἰ δέ ἔθελεις τῇ ταῦτα διανύμενα, διχερέτες εἴτι.
Αἴρεσας δὲ τὸν νόστον, πορευτὸν δὲ με μάκιστον ὀλημα.

Οπως τηγανωταῖς τοιμάντοις δόμησι εἰσαφένειαι.
Ως ἂρε Φη, τῷ νόστον δεῖδις δέ δι εἴσαιν τάχασε

Χείρας την ἀπειλοῖσα κατα αὐχένται, ἀληφτικόν
φω.

Καὶ

Non timui hominem, quamuis magnum cor-
pus ferentem,

Sed ad lectum iens, summū dīgitum mordeo,
Et pedem arripui, & nō labor occupauit virū,
Suaus non aufugit somnus mordente me.

Sed duo valde omnia timeo omne per terram
Accipitrem & Felem, qui mihi magnum lu-
ctum adferunt.

Et decipulam luctuosam, vbi dolosum exi-
stit fatum.

Plurimū iam Felem supertimeo, qui optimus,
Qui & forame ingredientē p forame pquirit.
Non comedo raphanos, nō caules, non cu-
curbitas,

Non porrīs viridibus pascor, neque apīis:
Hec enim vestra sunt edulia per lacum.

Ad hæc autem subridens Physignathus con-
trā loquutus est:

O hospes, valde gloriaris ob ventrem: ad-
sunt & nobis

Multa valde in lacu & in terra mirabilia visu.

Vtrāuis enim dedit pascuā Ranis Saturnius,
Exultare p terrā & in aquis corpus cooperire.

Si autem vis & hæc scire, facile est.

Pottē te in humeris: tēne autē me, ne quando
Sic gauisus in meā domum venias. {pereas:
Sic certè, inquit, & terga dabat. Ille autem
ascendebat celerrimè,

Manus habens tenerum per collū, saltu facili,

Et

Καὶ τρέφει μὲν ἔχαιρεν, ὅτε ἐβλεπε γείγνασθε
μους,

Νίκη τερπόμυθο Φυσιγνάθος. ὡς δὲ δῆρας
Κύματος πορφυρέοις ἐπεκλύετο, πολλὰ δικρύ-
ων,

Ἄλεισον μετανίοιαν ἐμέμφετο. Ήλε εδέ καί-
ζει,

Καὶ πόδας ἐσφιγμένην κατὰ γαστέρων. σὺ δέ οι
νήτερος

Πάλιντος ἀγθεῖη, ἐπὶ κρητικούς λεγετούς ιδεόδος.

Δεινὸν δὲ ἐπιτινάγεται, Φόβῳ κρυόνες αἰσθάνει.

Οὐδὲν μὲν τρέφετο ἐπιλαστὴρ οὐδεσπειρούσης, οὐδὲ τε και-
πίσης

Σύνειν, δύχεμός τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἱέας.

Τυλαστος πορφυρέοισιν ἀπέκλυετο. πολλὰ δὲ ἐβόαι,

Καὶ τοῖον φάτο μῦθον, Διὸς τόματος δὲ ἀγέ-
ξεινεν,

Οὐχ ὅτι τάγματοιν ἐβάτιστος Φόρτον ἐρωτος

Ταῦρος, ὅτι Εὔρωπη Αἴγαρχος κύματος ήν ἐπὶ

Κερύττεω,

Ως ἡμί-ἐπιπλάστας ἐπινάνιον ἥγμην ἐις οἰκηγού

Βάτραχος, υψώσας αἰχθούσον δέμας ὕδατα λου-
καρ.

Τυρφός δὲ ἐξαπίντης αὐτοφαγεῖτο, δεινὸν ὄργανο
Αιφοτέρεοις, ὁρθὸς δὲ τάσσεις ὕδατος ἐγένετο
λον.

Τέτον ιδίᾳ κατέδην Φυσίγναθος, τὸ πιονίσας

Οἶον ἐταγρεούς ἔμελλεν ἀπολύμανει κατὰ λι-
μνίαν.

Δη

Et primum quidem gaudebat, quando intue-
batur vicinos portus,

Natatione gaudes Physignathi, sed qñ iā vtiq;
Vndis purpureis submergebatur, multum la-
crysans

Inutilem pœnitentiam accusabat : vellebat
autem comas,

Et pedes stringebat per vetræ in illo autē cor
Concutiebatur insolentia, & in terram vole-
bat videre.

Vehementer autem ingemiscebat timoris fri-
gidi necessitate.

Caudam quidem in primis extendit in aquis
tanquam remum:

Trahēs supplicansque deis in terram venire.

Aquis purpureis submergebatur: multum au-
tem clamabat: (cionabatur:

Et talem dixit sermonem, ab ore autem con-

Non sic humeris portauit onus amoris

Taurus, quando Europam per vndam duxit in
Cretam, (mum

Vt me nauigans super humeralē duxit ad do-

Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.

Hydrus autem ex improviso apparebat, hor-
rendum spectaculum

Vtrisque, ac erectū super aquā habebat collū.

Hunc videns ingressus est Physignathus non
quicquam intelligens

Quale sociū futurus erat perdere per lacum.

* Ingres

Δῦ ἦ ξάθρω λίμνης, κοὶ ἀλσίαρχο κῆρε μέλιμ-
να.

Καὶ οὐδὲν ἀφίηται, πέσει ὑππώ μήδης ἐσ-
σῶρε.

Χεῖρας δὲ τοιχίνην, καὶ λεπτολύμβου κατέτριψε.

Πολλάκις μὲν κατίδιων ἐφ' ὕδατι, πολλάκις δὲ
αὐτε-

λακήσαν αἰδίων, μέρον δὲ σὸν λιγναλύ-
ξα.

Δευτέρημα δὲ τείχεος πλεῖστον βάρος εἶλιμνον ἐπο-
νεῖται.

Τελευτὴ δὲ ὄλοντο μέλμενος ἐφθεγγάτο μύθους.

Οὐδὲ λίστας γε Θεοὺς, Φυσίγνωστος, ταῦτα ποιή-
σας,

Νωπηγένειον δέ τοις σώματος ὡς δέποτε πέτειν.

Οὐκ αὐτὸς μέντοι γάγαν ἀμείνων ἥδεις ικάνοις,

Παῖκοισιν τε, πάλιν τε, καὶ εἰς φρόμον· ἀλλὰ πλε-
νίσας,

Εἰς ὕδατα καὶ ἔφρυψε. Καὶ Θεὸς ἱκετευοντος.

Ποιητὴ σὺ τίστε Μυάνναν στρατοῦ, καὶ δὲ πλανέεσθαι.

Ταῦτα εἴπων, ἀπέπυθετε τὸν ὕδωρον. τόνδε κα-
τεῖδε

Λειχεπτίνει. ὄχθησιν ἐφεζέμβυθο μαλακῆσο.

Δειγον δὲ ἵειολόντες, σφραγίν δὲ ἡγεμόνες Μύεσ-
σα.

Ως δὲ ἐμαθον τίλια μαρίσαν, τὸν χόλον μέντοις ἀ-
πινέσας.

Καὶ πότε κηρύκεεσσιν ἴστις ὀκλέσιον τοῦ ἔργου
Κηρύσσειν ἀγρέλω δὲ τὸ μέμφεια Τραχέλεος

Παστός:

Ingressus est autem profunditatem lacus , &
euitauit parcam nigram .

Ille autem vt relictus est , cecidit supinus sta-
tim in aquam :

Manus autē stringebat , & moriens stridebat .
Sæpe quidem ingrediebatur in aquam , sæpe
autem rursus

Calcitrans emergebat : mortem autem non
erat euitare .

Madentes autem pili plurimum pondus tra-
hebant in ipso . (mones :

Aquis autem periens , tales loquutus est ser-
Non latebis vtique Deos Physignathe hæc
faciens .

Naufragium iaciens à corpore vt à petra .

Nō certè me per terrā melior eras , ô pessime ,
Pácratioq ; , luctaq ; , & ad cursum : sed decipiés ,
In aquam me proiecisti . habet Deus vindicem oculum .

Pœnam tu solues Murium exercitui , neque
euitabis . (vidit

Hæc loquutus , expirauit in aquis , hunc autem
Lichopinax , ripis insidens mollibus .

Vchementer autem vlulauit : currens autem
annunciauit Muribus .

Vt autem didicerunt mortem , subit ira gra-
uis vniuersos .

Et tūc præconibus suis iusserūt sub diluculum
Proclamare ad concionē in domus Troxartæ

Πατέρος δυσίνες Φιλάρπωνες, ὃς καὶ λίγινοι
Τηττόν εἶδεν πάλαι, νεκρῷ δέμας, ὅδε παρ' ὄχις
Ην ἕδη τλήμεων, μίστην οὐτὶ ἐπενήρετο πότεν.
Ως οὖτις ἔλθον απόδοντες ἀπὸ ήσοι, περφρύν αὐτοῖς
Τελετάρτης ἐπὶ παρόλον γολούμαρθον, εἰπὲ τε μῆ-
γον.

Ω φίλοι, εἰ καὶ μηδὲν θέω ἐών πραγματεύεσθαι πί-
πονθα.

Ἐκ Βατράχων, ἡ μοῖρα ηρκῆ παντεστάτην τέτυκτο.

Εἰσὶ οὖτις ἐών δύσινοι, ἵστε τετταὶ παῖδες ὄλευ-
σαν.

Καὶ τὸ μὲν περιττὸν γε κατέκεκτανεν ἀρπαζόμενοι
Εξούσιην γαλέην, τεώγλατον ἐκβοῦτεν ελέουν.

Τὸν οὖτις ἄλλον πάλιν αἴσθετος ἀπώλειας ἐσ μέρη
ἥτταν,

Καρυοτεράμης τέχνας ξύλινον δόλοιον ἐξεμερότες,
Ην παγίδα παλέυστι, Μυῶν δέπετραν ἐζησαν.

Ο τετταὶ λῦν ἀγαπητὸς ἐμοὶ δὲ μητέρα κεδρῆ,
Τετταὶ ἀπέπνιζεν Φυστίγναστος ἐσ βυθὸν ἀγαστόν.

Αλλ' ἄγετ διαδισμένη, καὶ εἰσελθωμόν, ἐπ' αὐ-
τοῖς.

Σάδικας ηφαίμοντες σὺ ἔντεσι δαμασλέοσι.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπειστο καρδιοπλήσεθα τοπια-
ζειν.

Καὶ τοὺς μὲν ᾧ σκόρπιον Αρετον πολέμων μεμη-
λώσι.

Κυνηγῶν μὲν περφρόποιον κανένεστον ἔπικον,
Πάξιστες κυάνες χλωρεῖς, εὗ τοι ἀσκόποντες,

Οὓς αὐτοὶ Διόνυσος ἴπιστεντες κατέτρωξαν.

Θαίρη

Patris infelicitis Psicharpagis, qui per lacum
Supinus natabat, mortuum corpus, neque
iuxta ripas

Erat iam miser, sed medio innatabat ponto.
Ut autem venerunt festinantes cum aurora,
primum surrexit

Troxartes, ob filium iratus, dixitq; sermonem:
O amici, tametsi solus ego mala multa
passus sum

Ex Ranis, sors mala omnibus facta est. (didi.
Sum autē ego infelix, postquā treis filios per-
Et quidem primum vtique occidit rapiens
Inimicissimus Felis, foramen extra capiens.
Alium autem rursus viri crudeles ad mortem
duxerunt,

Nouis artibus ligneum dolum inuenientes,
Quam decipulam vocant, Murium perditri-
cem existentem. (clytæ,
Qui tertius erat dilectus mihi & matri in-
Hunc suffocauit Physignathus in profundum
ducens.

Sed agendum armemur, & exeamus in ipsas,
Corpora ornantes armis variis.

Hæc loquutus persuasit armari vniuersos.
Hos quidem vtique armavit Mars belli cu-
ram habens,

O creas quidē primū circa tibias posuerunt,
Frangentes fabas virides, benēque aptantes,
Quas ipsi per noctem stantes corroseruant.

x 3 Thor

330 ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΩΜΑΧΙΑ.

Θάρηκας δὲ εἶχον καλαμφεύειν δέποτε θυρσῶν,
Οὓς Γαλέων δείχουστες ἐπιστεμόνως ἐποίεσαν.

Αστις δὲ λίγην τὸ μισθίφαλον. ἡ δὲ το λόγος,
Εὔμικης βελόνας, παῖς-άλκειον ἔργον Αρηθ.

Η ἡ κρέμεις τῷ λέπυρον ἐπὶ κροτίφοισι καρύκ.

Οὐτα μὲν Μύεις ἡστιον ἐνοπλοι. ὡς δὲ σύνοπτο

Βάτραχοι εἰκαστέδυσσιν ἀφ' ὕδατος· εἰς δὲ ἔναχθ-

ρον

Βλαδύντες, βαλλών ξινάιεν πολέμῳ κακοῖο.

Σκεπθμένων δὲ αὐτῶν πόθεν ἡ στάσις, ἡ τις δὲ θρύλ-

λος.

Κίνης ἐγγύθεν ἥλιος, φέρον τοῦπτεον μέτοι κε-

στιν

Τυρογλύφες ὃς μεραλίτορος Εμβασίχυτος.

Αἴγελλων πολέμῳ κακῶν φάσιν, ἐπει τε μῆ-

δος.

Ων

Βάτραχοι, Μύεις ἕμψειν ἀπέλισσοντες ἐπει-

ψαν

Εἰπεῖν ὁ πλίξεις ἐπὶ πόλεμόν τε μάχην τε

Εἴδον γένεις οὐδὲν Ψιχάρεπαντα, δὲν κατίπ-

φρευ

Τμέτερος βατπλός Φυσίγναθος, ἀλλὰ μερέμεθε

Οἱ ἄνεις σὺν Βατράχοισιν ἀριστής γεγάστε.

Ως εἰπὼν ἀπέφηντις. λόγος δὲ εἰς γάλα Μυῖαν
Εἰσελθῶν, ἐπέργεται φέρεταις Βατράχων ἀγερώ-

χων.

Μεμφομένων δὲ αὐτῶν, Φυσίγναθος ἐπεν αἰα-

σσος.

Ω φίλοι, σύντοικοι ἡμῶν Μυῖα, ζεδεκτεῖδην

Ολύμπια

Thoraces autem habebant calamis circum-
datis à coriis,

Quos Felem excoriantes scitè fecerunt.

Chlypeus autem èrat lucernæ medius vmbi-
licus. at verò lancea,

Longæ acus, omnino æreum opus Martis.

Cassis autem, testa in temporibus nucis.

Sic quidem Mures erant armati. ut autem
intellexerunt

Ranæ, egressæ sunt ab aqua : in vnumq; locū
Veniétes consilium congregauerūt bellii mali.
Considerantibus autem ipsis vnde seditio , vel
quis tumultus,

Præco propè venit, ferens sceptrū in manibus.
Tyroglyphi filius magnanimi Embasichy-
tros,

Nunciās belli malū nunciū, dixitq; sermonē:
O Ranæ , Mures vobis minitātes miserunt

Dicere, armari ad bellumque pugnamque.
Viderūt enim per aquam Psicharpaga, quem
occidit

Vester rex Physignathus, sed pugnate

Quæcumq; inter Ranas egregiæ genitæ estis.
Sic loquutus disparuit. sermo autem in au-
res Marium (barum.

Ingrediens turbauit mentes Ranarum super-
Accusantibus autem ipsis, Physignathus di-
xit assurgens:

O amici, non occidi ego Miurē, neque vidi

Ολύμπιον. παύτως ἵππην, πάγκων παρέστη-

μηνόν,

Νίκαις Ζεὺς Βατράχων μυμέμψα. οἱ δὲ κάπισσοι.

Ναῦς ἐν μέμφονται τὸν αναψήν. ἀλλ' ἡγε βου-

λῶν

Σητησαμέν, ὅπως δολίες Μύας ἔξοδοισαμέν.

Τοι γὰρ ἐγών ἐρέω, ὃς μοι δοκεῖ εἶναι ἄρχεστα.

Σάμαζε καροκισσατες, ἐνοπλοι: σῶμαρ ἀπαντες,

Ακροις παρ' χείλεων, ὅπου κατακρηνεῖται ὁ ξε-

ρῶν.

Ηγίκα δὲ ἐρευθέντες ἐφ' ἡμέας ἔξελθωσι,

Δρυξέαμφοι καρέζων, ὃσις γεδόν αὐτοίσιν ἔλθοσι.

Ἐς λίμνην αὐτος σωὶς ἔντεσιν σύργον δάλωμεν.

Οὕτω γὰρ πνέαντες σὲ ὑδατις τὴς ἀνδρύμεσσι,

Ξητομένοις φέρονται τὸ Μυακρόνον ἀδετρέπον.

Ως μέσα φανήσαις, ὅπλοις σύνεδυσεν ἀπαγάγει,

Φύλλοις μὲν μελαχῶν κυῆμας ἔστις ἀμφεγγάλυ-

φασι

Θάρσηκας οἵ τοις χλοερῶν ταλατέων ἀπὸ τού-

τλαν.

Φύλλα δὲ τῷ καρφωτῷ εἰς ἀποτίθαις εἴναι κοκκοντι.

Εγένετο δὲ ὁ δένδροιν φέρονται μακρος δορέστη,

Καὶ κάρυθις καρχλιῶν λεπτῶν καρφάτης ἀμφεγγί-

λυπτον.

Φρεστέλλεμφοι δὲ ἐτησαν ἐπ' ὄχθης δύψηλησι,

Σειστες λόρδοις, θυμοῖς δὲ ἐπαλητοῖ ἔκοιτος.

Ζεῦς δὲ Θεσσαν καλέσας εἰς ἥρανον ἀπεργέντος,

Καὶ πολέμου ταληθῶν δεῖξας, καρπερόν, τε μο-

Xmas - Xmas

Xmas

Πολλ

Pereuntem omnino suffocatus est, ludens iuxta lacum,

Natatus Ranarum imitatus. pessimi autem
Nūc me accusant inculpabile. sed age consiliū
Inquiramus, vt dolosos Mures deperdamus.
Etenī ego dico, vt mihi apparent esse optima.
Corpora ornantes, armati stetimus vniuersi
Summas iuxta ripas, vbi præceps locus.
Quādo autē impetū faciētes in nos venerint,
Arripientes galeas, quisquis propè obuius ve-
nerit,

In lacū ipsos cum armis statim deiiciamus.
Sic enim suffocātes in aquis expertes natādi,
Constituemus in promptu Murium occiso-
rum hīc trophæum.

Sic certè loquutus, armis induit vniuersos.
Foliis quidem maluarum tibias suas vndique
cooperuerunt. (betis.

Thoraces autem habuerunt viridibus latis à
Folia autē cauliū in clypeos bene aptauerunt,
Lancea autem acutus iuncus vnicuique lon-
gus aptatus erat. (cooperiebant.
Et galcae cochleis subtilibus capita vndique
Obstruentes autem steterunt in ripis altis
Vibrantes lanceas, animo autem plenus erat
vnuſquisque.

Iupiter autem deos vocās in cœlā astriferum,
Et belli multitudinem ostendēs, potentēsque
pugnatores

x 5 Multos

Πολλάς καὶ μεγάλας, ἵδη ἔχει μακρὰ φέρνεις,

Οἶσθε Κενταύρων τραῦς ἕχει, ἵδη γιγαντῶν,
Ηδὴ γελῶν ἐρέειν, ὅντες Βατράχοισιν αἴρουσι,
Η Μυσίν, ἀθυατάν, οἱ Αθλωτίους περιποιεῖν.

Ω γῆγατερ, Μυσίν ἡρέπιλεξησύσαι πορθμοῦ;
Καὶ γδὲ σὺ καὶ νήὸν αὐτὸν σκητῶσιν ἄποιντες,
Κνισοῦ τερπόρδιοι, καὶ ἐδέσμωσιν σὺν θυσίᾳν.
Ως ἦρ' ἐφι Κερνίδης, τὸν τερπούσει περι Αθλίην·
Ω πάτερ, σὸν αὐτὸν πάπος ἦρα Μυσί τηρημί-

νοιστι

Εἰργίμων ἐπιβαρεῖς ἐπεὶ κακῷ πολλὰ μὲν ἔοργαν,
Στέμματα βλάπτυντες, καὶ λύχνους ἐγκεκλημένα.

Τάχ δέ μις λίλων ἴδακε φρένας, οὗτον ἔρεξαν.
Πέταλον μις κατέτεωξαν, ὃν ἔξει Φύνα κακιζόσα
Ἐκ ροδάνης λεπτῆς. Εἰ σῆμανα λεπτὸν ἔησον,
Τρέψυλας τὸ μυποίοναν, οὐδὲ ἡπιτής μις ἐπέσῃ,
Καὶ πράσσει με τίκτες· τέττας γάστριν ἐξώρευσομεν.
Χειροπαδίην γδὲ θύμη, καὶ σὸν ἔχω αἰτιοποδῆ-

να.

Αλλ' γδὲ ὡς Βατράχοισιν δρηγέμδησον ἐθελήσω.
Εἰσι γδὲ γδὲ αὐτοὶ φρένας ἐμπεδοῦ, ἀλλά με τερ-

γι

Ἐκ πολέμεω αἰνίσσονται, ἐπεὶ λίλων σκοπάθλων,
Ταῦτα δύνομδησιν σὸν εἴασσαν θερυβεύτες,
Οὐδὲ ὀλίγεν ταπεινούσι. ἐγὼ δὲ αὖτις θεοπει-

μένων

Τὸν κεφαλῶν ἀλγύπονα ἴως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.

Αλλ'

Multos & magnos, & lāceas longas ferentes,
Qualis centaurorum exercitus procedit, &
gigantum,

Suauiter ridens rogabat q̄ Ranis auxiliatores
Vel Muribus, immortalium? & Palladem al-
loquutus est:

O filia, Muribus nunquid auxiliatura ibis?
Etenim tuū per téplū semper exultat vniuersi,
Odore delectati, & cibariis ex sacrificiis.

Sic certè dixit Saturnius. hunc autem al-
loquuta est Pallas,

O pater, nō certè vñquā ego Muribus vexatis
Venirem auxiliatrix : quoniam mala multa
mihj fecerunt, (oleum.
Coronas labefactantes & lucernas propter
Hoc autem meas valde pupugit mentes quod
fecerunt:

Peplū meū corroserunt, quod texui laborans
Ex trama subtili, & stamen subtile neui,
Foramināque fecerunt : at sutor mihi institit,
Et exigit à me vñsuras : huius gratia irata sum.
Mutuata enim texui, nec possum restituere.
Sed neq; sic Ranis auxiliari velim. (primum
Sunt enim neque ipsæ mētibus firmæ, sed me
Ex bello redeunte, quū esse valde defatigata,
Somno indigentē nō permiserūt tumultuātes,
Neque parum cōniuere : ego autem insomnis
iacebam

Caput dolens, donec clamauit gallus.

Sed

Ἄλλ' ἄρε παντούμεθα Θεοὶ τάχιστην αρήγαν,

Μηκέπις ὑμεῖσιν τελεῖ δέξυόντες·

Εἰσὶ γδὲ αἴρεμαχοι, οὐ εἰ Θεοὶ αὖτε ἐλθοι.

Παύτες δὲ οὐρανούθεν τερπάμεθα δῆραν ὁρῶ-

τες.

Ως ἄρε ἔφη, τῇ δὲ αὐτῇ πεπείσθατο Θεοὶ ἂλλοι.

λ.οι.

Παύτες] ὅμως δὲ μολαίεσσι ἥλυθον εἰς ἔνας κατ-

ρον.

Καῦδι δὲ ἥλυθον κύρικη τέρψις πολέμῳ φέρουτε.

Καὶ τότε καναπεῖς μεγάλας σύλληψας ἔργο-

τες,

Δεινὸν ἐσπάλπιζον πολέμους κτύπουν. οὐρανούθεν δὲ

Ζεὺς Κρονίδης βεβήτησε, τέρψις πολέμῳ κα-

ντο.

Πρώτης δὲ Υψηλός Λειχάνιος ψύχει δέρει,

Επειότεν δὲ αεριώχοις, καπνὸς γαστέρας εἰς μέσον
καπνοῦ,

Καῦδι δὲ ἐπεισεν τελίκης. ἀπολαὸς δὲ ἐκόποισιν ἔβε-

ργος.

Τρεμηγλαδύτης δὲ μετ' αὐτῷν ἀκόνιστος Πλλείω-

να,

Πῦξεν δὲ ἐν τέρψιν τιβαρεψη δέρει. τὸν δὲ πιστόν-

τα

Εἶτε μέλας θάρατος, ψυχὴ δὲ σὺν πόμφετος

ἔπειτα.

Σύρτλαιος δὲ ἄρε ἐπιφυτος Σαλιώς κέας Ευβασί-

χυτοῦ.

Αρτιφάλεας δὲ Πελάφων οὗτος τερπάσσει τύφλων.

He

Sed age cessemus, Dei, iis auxiliari,
Ne vtiq; aliquis vestrū vulneretur telo acuto:
Sunt enim cominus pugnantes, etiam si Deus
contrā veniret.

Omnis autē cælitus delectenarū lité videntes.
Ut certè dixit, huic deinceps paruerunt Dei
alij. (locum.

Omnis simul autē collecti venerūt in vnum
Venerunt verò præcones duo, signum belli
ferentes.

Et tunc culices magnas tubas habentes,
Vehementem tuba clangebant belli strepi-
tum. cælitus autem

Iupiter Saturnius intonuit, signum belli mali.
Primus autem Hypsiboeas Lichenorem vul-
nerauit lancea,

Stantem inter propugnatores, per ventrem in
medium hepar.

Concidit autem pronus, ac puluere imbuit
teneras comas.

Troglodytes autem post ipsum iaculatus est
Peliona.

Iufixit autem in pectore solidam lanceā, hunc
autem cadentem (auolauit.

Cepit nigra mors, anima autem ex corpore
Seutlaeus autem vtique occidit traiciens cor
Embasichytrum.

Artophagus autem Polyphonum per vētrem
percussit.

Cecidit

Ηερπὶ ἡ πεινῆς, Ψυχὴ ἡ μελέαντι ἐξέπτη.

Λιμνόχαλες δὲ ὡς εἰσὶν δύο ψάριμφρον Πολύφωνοι,

Τρεμγλαδύτελος πίτης μελοειδεῖ τεῶσεν ἐπιφτής,

Αὐχένα παρέ μέσασιν, τὸν δὲ σκότῳ οὖστιν αὐάλυνθεν.

Λειχίων ἀρδεῖσι πτύσκετο δύρχει φαίνεται,
Καὶ βάλεν, καὶ ἀφάμψετε, καθ' ἥπατ, ὡς δὲ
σύνοπτος

Καρμιβοφάγῳ, ὅχθησι βαθείας ἔμπτοσε φαίνεται.

Ἄλλ' γάρ δὲ ὡς ἀπίληψιν σὺν ὑδωσιν, ἥλαστε δὲ αὐτούς,

Κάππεσε δὲ, σόκον αἰνίδουσιν, ἐβάσπτε δὲ αἴμασιν
λίμνην

Πορφυρέων. αἵτοις ἡ παρὴ πίστιν ἐξετελεῖσθαι,
Χορδῆσι λιπαρῆσι τὸ πτερυγίδημῷ λασπεύεσσι.

Λιμνήσιοι δὲ ὅχθησι τυφγλυφοι ἐξενάρχεται.
Πτερυγογλυφοι δὲ ιδίων Καλαμινθοί, εἰς φόβον
ἥλαστοι.

Ἡλαστοὶ δὲ εἰς λίμνην φαύγων, τὰς ἀσπίδας ρίψας.

Τυρόχαλες δὲ τε πίφνε Πτερυγοφάγοι βασιλῆς,
Χερμαδίων τολήκεις καπτὰ βρέγηματο. ἐγκέφαλοι δὲ

Εκ ριγῶν ἵσταις, παλάσσετο δὲ αἴματι γάια.
Δειχόποιοι δὲ ἕκτην αἴματι μηρυκαν Βορβορεηκατάτην.

ΕΙΓΩ

Cecidit autem supinus, anima autem membris euolauit.

Lymnocharis autem ut vidit pereuntem Pollyphonum,

Troglodyten petra molari vulnerauit anticipans.

Collum iuxta medium. huic autem caligo oculos operuit,

(cida,

Lichenor autem ad ipsum collimabat lacea lu-
Et percussit, neque aberrauit, per hepar: ut au-
tem intellexit

Crabophagus, ripis profundis incidit fugiens.
Sed neque sic cessauit in aquis, impulit au-
tem ipsum.

Concidit autem non respirauit, tingebaratur au-
tem sanguine lacus.

Pureureo. ipse autem iuxta littus extensus est,
Venis pinguibusque incitatus intestinis.

Limnesius autem in ripis Tyroglyphū spoliauit.
Pternoglyphum autem videns Calaminthius,

in timorem venit.

Saltauit autem in lacū fugiens, clypeum iaciens.
Hydrocharis autem occidit Pternophagum

regem,

Saxo percutiens per guttur : cerebrum autem
Ex naribus stillabat, ac polluebatur sanguine
terra.

Licopinax autem occidit irreprehensibilem
Borborocæten.

Lanc.

Ἐγχειπαιξας, τὸν σκότον δέος εκάλυψε.

Πρωσοφάγον δέ εἰσιδών, ποδὸς εἰλύσει Κυνοειδίσκτην,

Εἰ λίμνη σῇ ἀπέπνιξε κρατήσας χεὶς τέροντα.

Ψυχόρεπτον δὲ ἔμιστον, ἐπέργων τελετεθνεῖσταν,
Καὶ βάλε Πηλόποιον κατὰ νηδόντος εἰς μέσον ἡπαρί.

Πίπτε δὲ οἱ αἰγάλει, Ψυχὴ σῇ αἰδὸς δε βεβηκεῖ.

Πηλοβάτης σῇ ἑστιδῶν, πηλοῦ δράκου ρίψει ἐπ' αὐτῷ,

Καὶ τὸ μέτωπον ἔχεισον, καὶ εἶξεν φλοιον παραμεινεῖσθαι.

Θυμάζῃ σῇ ἄρσε καῖνον, ἵλαν δὲ τὸ χεῖσι παχεῖν.

Κειρόμονον δὲ πεδίῳ λίθον, ὅβελμον ἄχθον δέουντος,

Τοῦ δέ οὐδὲ Πηλοβάτην ναὸν γεύναται πᾶσαι δὲ σκληρόδη.

Κύμην δεξιτερήν πίσει δὲ ὑπαπέντον κονίστον.

Κρεμαγασίδης δὲ ἔμιστος. καὶ αὐτὸς διῆγετε εἰς αὐτὸν,

Τὸν μέσον δὲ αὐτὸν κατὰ γαστίρα. πᾶσι δὲ οἱ εῖσιν

Οξεύχοις διεῖτε. γαμαὶ δὲ ἱκχιωρά ἀπανταί

Εγκατί, εἰφεληγράμματα ναὸν δούρεσπ χεὶς παχεῖς,

Σιρφάργες δὲ ὡς εἰδεντες ὅχθησιν παρεμοιο

Σημεῖος

Lancea impetum faciens : huicq; caligo ocu-
los cooperuit.

Prassophagus autem videns, pede traxit Cnif-
sodiocten.

Ac in lacu suffocauit tenens manu neruum.

Pischarpax autem vltus est, sociis mortuis,

Et percussit Pelusium per ventrem in medium
hepar:

Cecidit autem illi antè, anima autem ad in-
fernū iuit.

Pelobates autem videns, luti manipulum ie-
cit in ipsum,

Et frontē inunxit, & excæcabatur propemodū.

Iratus est autem certè ille capiēs utique manu
forti

Iacētem in campo lapidem, pōderosum pon-
dus terræ,

Hoc percussit Pelobaten sub genua : tota au-
tem fracta est

Tibia dextra : cecidit autem supinus in pul-
ueribus.

Craugasides autem vltus est, iterumque ado-
riebatur ipsum,

Percussit medium autem ipsum per ventrem,
totius autem intro

Acutus iuncus ingrediebatur : humi autem
effundebantur vniuersa

Intestina, extracta à lancea manu graui.

Sitophagus autem ut vidit in ripis fluminis

Y Claudi

Σηκύων ὃν πολέμου αἰνεῖται, τείχετο δὲ αγ-
νῶς.

Ηλαρχὸς ἐστιν πάφρεσ, διπλωσ φύγη αἰκιαὶ ὅλε-
θρον.

Τρεψάρχης οὐδὲ ἔβαλεν Φυσίγναθον ἐσ πόδας α-
κρεσ.

Ωκεῖ τεθρύμματος λίμνην ἥλαρχον φύγειν.

Τρεψάρχης οὐδὲ εἶδεν ἔθνος ἡμίπνοιαν αφπεσύν-
τη,

Καὶ εἰ ἐπίδραμψιν αῦτης, διπλωμάτην μηνει-
ναν.

Πρεσβάτης οὐδὲ εἶδεν ἔθνος ἡμίπνοιαν αφπε-
σύγε,

Ηλήτης Δέλφινος παράκτιον, καὶ ἀκριποσεν ὁξεῖς γοί-
νων,

Οὐδὲ ἕρρηξι σώκτω, χέρτο οὐδὲ αὐτοῦ δουρῆς ἀ-
κακίη.

Ηνῆς δὲ Μύεστηνος παῖς ἔξοχος ἄλλων,

Αἰγαίου φίλος πὸς ἀμύμωντο Αρετεπιθεού-
λου,

Οργανῷ αἵτον Αρη φέρων, καρπερός Μεγ-
δαρπαξ,

Ος μηνῷ δὲ Μύεστην ἀρτιστέστη μεγάλαδ.

Στὴν δὲ παρὰ λίμνην γαμεούμωντο οἱ τοῦ ἀλ-
λαγῶν.

Στεῦτο δὲ πορθῆσθι Βατράχων γένος αἰχμη-
τῶν.

Καὶ νύκειν ἔξετέλεστεν, ἵπτει μέγασοι φέντες ἡγε,

Εἰ μὲν ἔργον νόσος πατήσει αὐτοῖς τε Θεᾶν τε,

Καὶ

Claudicans ex bello recedebat, vexabatur autem valde.

Saltauit autem in fossam, ut aufugeret diram perniciem.

Troxartes autem percussit Physignathum in pedem summum:

Celeriter autem vexatus in lacū saltauit fugiens.

Troxartes autem ut vidi adhuc semiuium qui antē ceciderat,

Et illi incurrit rursus, occidere desiderans.

Prassaeus autem ut vidi adhuc semiuium, qui antē ceciderat,

Venit per propugnatores, & iaculatus est acuto iunco,

Neque fregit scutum: hærebat autem ipsius lanceæ acies.

Erat autem quidam inter Mures iuuenis filius egregius inter alios

Cominus pugnans, charus filius irreprehensibilis Artepibuli,

Princeps ipsum Martem ostendens, robustus Meridarpax,

Qui solus inter Mures dominabatur pugnando,

Stetit autem iuxta lacum elatus solus ab aliis.

Iactabat autem depopulatum ire Ranarum genus iaculaticum. (bur erat,

Et certe perfecisset, quoniam magnū ipsi ro-

Nisi statim intellexisset pater hominumque

deorumque,

Καὶ τότε διπλανυθέους Βατράχους ἔκτης Κρη-

νίαν.

Κεκίσας ἡ κρέη. τίλω δὲ ἐφθεντεῖς φωνέω.

Ω Πόποι, οὐ μέγα τέρεν τὸν ὄφειλμασιν σέω-

μα.

Οὐ μηρού μὲν ἔωλης Μεσοδάεπαις κατὰ λί-

ριών

Εννοήσειν Βατράχους βλεμμέναν. ἀλλὰ πέρισσος
Παλλάδα πύματωμδι πολεμόκλονον, οὐδὲ καὶ
Ἄριω,

Οἱ μὲν διπερχόσσοντο μάχης κρατερόν περ ἔσυ-

ποι.

Ως ἂρε τοῦ Κρονίδης. Αρετὸς δὲ ἀπομείζετο
μεῖθα.

Οὐτέ ἄρε Αθηναϊν, Κρονίδη, θένθα, ὅτε Αρετὸ-

Ιούσθι Βατράχοισιν δέηγειν αἴτων ὅλεθρος.

Αλλ' ἄγε παντες μαδι δέηγεντες, οὐ τὸ σένον θ-

πλον

Κινειθωμένα τελεοκρόνον ὀβελμφερέα,

Ο Τιτανίας πέφιν δρίγυς ἔξοχα παντων,

Εγκέλαδον τὴν ἐπίδημας, ιδία μέγεια φύλα κηρύσ-

των.

Ως ἂρε τοῦ Φοι. Κρονίδης δὲ ἔλαβε φολόεντα κε-

ραντόν.

Πρῶτα μὲν ἐθρύπνος, μέντοι δὲ ἔλελιξεν Θλυρο-

πον.

Αὐτὰρ ἐπέτη κερδωμὸν δῆμοισι λέοντος Διὸς ὄπλον
Ηκεί ἐπαδίνεται. οὐ δέ ἂρε ἕποντες κήρες αἰδ-

τεθρόν.

Επει-

Et tunc pereuates Ranas miseratus fuisset Sa-
turnius.

Mouens autē caput, talem loquutus est vocē:
O Dij, certè magnum opus oculis video.
Nō parū & stupefecit Meridarpax ad lacum,
Trucidare Ranas desiderans, sed celerrimē
Palladem mittamus tumultuosam, etiam &
Martem,
Qui ipsum arcebunt à pugna robustū quam-
uis existentem.

Sic certè loquutus Saturnius, Mars autem
respondebat sermone:
Neque certè Palladis, ô Iupiter, potentia, ne-
que Martis

Poterit Ranas vindicare à dira pernicie.
Sed agè omnes eamus auxiliatores, vel tuum
iaculum

Moueatur magnum, quod Titanas sustulit,
potens opus.

Quo titanas occidisti egregios vltra omnes,
Enceladumque illigasti, & agrestia genera gi-
gantum.

Sic certè dixit: Saturnius autem iaculatus est
ardens fulmen.

Primū quidem intonuit, magnum autem
commouit Olympum.

Sed postea fulmen, terribile Iouis telum,
Venit inuoluens: illud autem certè euolauit à
manu Regis.

Πινόκες μὲν ῥὴφόσησε θαλάνη Βατράχος τε Μυ-

άσ τε.

Αλλ' ἐσθιώσε πέπληγε Μυῶν στρατός, ἀλλ' ἐπι μῆλ-

2.09

τερο πορθήσθη Βατράχον γένος αγκυριπέαν,

Εἰ μὴ απ' ὀλύμπιας Βατράχου ἵλεστε Κρονίων,

Οσ ρέα τε Βατράχουσιν δρῶγχος μύδης ἐπειψύεν.

Ηλιόν οὐδὲ οὐδαί φυτε ναπέκμηνες, ἀλκυλοχῆλες,

Λοξοβάτη, στρέλοι, ψαλιδόστροφε, ὄστραιοψέ-

μητι,

Οσφυῖς, πλατιώντες δέσμοι, βούτες σὺ ἀμφισσε,

Βλαστοί, χρεοτείοντες, δέσμοι σέργωντες ἐπερῶτες,

Οκτάποδες, δικρίβωοι, ἀχρέες· οἱ δὲ παλοῦται

Καρκίνοι, οἱ δέ Μυῶν ἔργες τομούτεστον ἔκαπτον,

Ηδὲ πόδας Ἐχερας, αντηλάμπετο γέλοις,

Οὐδὲ γά τινέπεται δειλοὶ Μύες, ἀδὲ γά τινέπειναι.

Ἐτ τοι φυγὴν ἐτέλεστο· οὐδὲ γέλοιος οὐδὲ γέλοι,

Καὶ πλέμει τελετὴ μανίμερος ἐξετελέσθη.

Omnes quidem utique terruit iaculatus Ra-
 násque Murésque.
 Sed neque sic cessauit Murium exercitus, sed
 adhuc magis
 Cupiebat depopulatum ire Ranarum genus
 iaculaticum,
 Nisi ab olymbo Ranas miseratus fuisset Sa-
 turnius,
 Qui utiq; tūc Ranis auxiliatores ilicò misit.
 Venerunt autem ex improviso habentes in-
 cudes in tergo, vngulis curuati,
 Obliqua ingredientes, tortuosí, habentes cor-
 tices in ore, ostripelles,
 Ossei natura, lati humeros, rutilantes in hu-
 meris,
 Blæssi, neruosis manibus, & pectoribus in-
 tuentes,
 Octopedes, bicipites, manibus abundantes:
 illi autem vocantur
 Cancri, qui utique Murium caudas oribus
 incidebant,
 Etiā pedes & manus, flectebātur autem lāceæ,
 Quos & timuerunt miseri Mures, neque su-
 stinuerunt.
 In fugam autem vertebantur. occidebat autem
 sol iam,
 Et belli finis unius diei perfectus est.

INT

FAB

INTERPRETATIO PRO-
priorum nominum, qua in Basenam
μαχία Ranis & Muribus
attribuuntur.

* *

- Λιμνόχαλις, palude gaudens.
Φυσίγνωσθ, inflans maxillas, siue buccas.
Υδροπεδέσση, regina aquarum.
Ψιχάρεπιξ, micarum raptor.
Τρεψάμετης, vorans panem.
Λειχομύλη, lambens molas.
Πτεριοτεάκητης, pernas vorans.
Λειχοπίναξ, lambens quadras.
Τεργύλυνθ, caseorum excavator.
Εμβασίχρης, in ollam irrepens.
Χύλιβόας, altè clamaus.
Αειχλίωρ, lambens caudam.
Τρεψαλοδύτης, ingrediens foramina.
Πηλείων, à luto nomen desumptū, cœnosus.
Σσυτλαῖς, à beta vel porro, betaceus, vel
porraceus.
Αερφάγης, paniuorus.
Πολύφων, multiuocus, garrulus.
Κορυβοφάγης, vorans eaules.
Διμηνίος, palustris siue lacustris.
Πτεργόγλυνθ, pernarum excavator.

Kaz

Καλαμίνθη, τὸν τὴν καλαμίνθην, nepita herba.

Τυρόχασις, aqua gaudens.

Πτερυοφάγη, pernas vorans.

Βορβοροκίτης, in cœno iacens.

Πρεσοφάγη, edens potrum.

Κοιωνοδιάκητης, nidorum sectator.

Πυλάστη, à luto nomen habet: Lutosus.

Πυλοβάτης, per lutum incedens.

Κρωνοκοιδῆς, caulium speciem referens.

Σιποφάγη, cibos absumentis.

Πρεσοφάγη, caulis colori similis.

Αρτεμίβραχη, pani insidians.

Μεριδέρπης, particularum raptor.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟ-
Λ^Ω ιεροδιάκον^Ω τοις σύντομο-
μέσοις καίρειν.

**

Μηρ ἦ δὲ τὸ Ποιτῶν γενικάτατο
τὸ Χίκ παύδων εἰστοῦ παραπέδειν
των παύδους θαμα, Βατεαχρυσομάχια
τε καὶ ἐπικιλίδας, προθάπτει Ηρόδο-
τ^Ω ίσορεῖ, οὐδὲ μέλλει δύτη παγκίνιαν ανάμεισα τοῖς
τε παύσιν σκείνει, οὐδὲ τοῖς ἐπικιλίδοις χειροβό-
λμ^Ω, οὐσεπίθετο. οὐδὲ τὸ μαρτυμάτων δέχομφοι,
τάττουν ὕδιον ἀκροῶνται, οὐδὲ μὴ τὸ τὰ παύδων ὁρίζει
Διακτιάψει φιλόγυτων. τὸ μεταγλυφέρων ἢ Ήσ τὸ
Ποιτῶν δύτημινέθαμ βαλόμφορ^Ω, πόλεμόν οὐκα
Γαλῆς τολαστάμφορ^Ω οἱ Μισάν, εἰς καριωδίας πέ-
ξιν παρέγγαγε, μετρώειαν ξεποτέμφορ^Ω. τέ-
ττα δέ μοι ταῦς ξερσιν ἐμπεσόντε^Ω, οὐδεξεν ἄμφοι μόνη
τοις φιλομαχήσει τὸ νέων ἔργον ἀπεργάσσοις κατε-
δύμιον, εἰ τάττον ἀστέρε πνα νέαν ἀοιδῶν τυπώ-
σαντες δύτοπέμψομφοι. ἄμφοι δὲ καὶ οἴον πνα κήρυ-
κη τοφεκπέμψομφοι τὸ δὲ μετ' ἡ πολὺ τυπώθομφοι τοις
ιωνίας, ἐφ' οὐ πολὺν απόδην ὁ ἴμφος πιπήρ κα-
τιβάλετο. ταῦς γδὲ Διακτιάψει βάσι οἱ Ρώμη πάλαι πο-
μφορ^Ω, Γαστάρει τῷ αἰδεσιματίτῳ Επισκόπω
τῷ Οσμή σωμαχρήσι Παρομιῶν σωθίων το-
χεῖρ. δρέπαμφορ^Ω ἢ τὸ παροιμιῶν, σωθιπεμπόδη

καὶ

A R I S T O B V L V S A P O-
 stolicus sacerdiaconus iis qui
 hoc usuri sunt libro,
 S. D.

Momerus ille Poëtarum parent maximus, quū à Chīj pueris inter se se discepratio feret, ut erudirentur, Rānarum & Murium pugna, atq; Turdorū carmē, veluti Herodotus memoria prodit, & quacūq; sunt alia puerilium delectamētorū plena, pueris illis & posteris gratificari cupiens composuit: quo disciplinarum rudes horū suavitatem audiret, vale iussis ijs qui puerorū aures prurire malleat. Sed aliquis posterior hūc imitari Poëtā ausus, bellum quoddā Felium & Mūrium cōcinnans in Comœdia ordinem deduxit, metro usus Iābico. Illud itaq; quū inter manus fortē meas incidisset, visū est me pariter nouarū rerū studiosis opus facturū gratissimū, si istud in lucē uti nouā formantes cantilenā emitteremus. Ad hāc tanquā præconē quendā præmittere ad hortū haud adeò longē commōstrandū, in quo studij plurimū pater meus nauauit, nā quū olim vitā Romā degeret, Gaspari in primis venerabili Episcopo Osmē si Paræmiarū collectionē cōponere pollicitus est. Incepturus igitur à Pa-

rcemij

τούτη γνωμῶν, διποθεγμάτων τε καὶ γνωστικῶν
 αὐτοῖς μονάταιν καὶ σφαπτίσαιν αὐδρῶν. ἀδελφὸν γδὲ
 αἰδήλους εἰσὶ παροιμίαι, καὶ γνῶμαι, καὶ γνωστή-
 ησι, καὶ διποθεγμάται. νομίζω δὲ τὸ έισιλόν τοις
 φιλομαθέσις τὸ νέαν, ὃν τολείτῳ παρέξει γε τὸν
 ὀφέλειαν. ἡ γὰρ αὐτὴ πολλῆς παραδῆς τε καὶ
 αισχρώσεως ἡρανίσια, εἴ γε τὸ έισιλίαν οὐπόρεχ-
 οται, τῶντά γε πάτερ ἐκεῖσε συνηγόρων κρετίπερ
 εὐνοϊκά ταῖς μελίσσαις τὰ αὐθή, ἐξεῖται τοῖς πά-
 τοις αὐτοφράν διπορέπεδαγ. τὸν μὲν οὐαὶ Γαλεωνε-
 μαχίαν, λίνος οὐαῖτος, δοσίς αὐτοῦ, καλᾶς πάντας
 καὶ ἀσένιος οὐαῖτο, ζωντὸς τοῖς φιλομαθέσιν εἰ-
 πιπορθμ, ὃ μετ' ἡ πολὺ δὲ καὶ τὸν ιωνιαν ἐπο-
 στολμ. διποτάσσεται, παρέξει δὲ ὅπιας
 δύφρεσιών, ἀλλὰ καὶ μέμνεσι
 ἀφέλειαν οἱ παραδάγοι
 καρπών).

**

ræmijs rededit quoque sententias memorabiles,
 Apophthegmata, & antiquorum sapientissi-
 morumque virorum præcepta, quippe qua con-
 finia inter se essent Paræmia, sententia memo-
 rables, præcepta, & Apophthegmata. Arbi-
 tror autem librum hunc studiosis iuuenibes
 valde fore conducibilem. Quod ea qua multo
 studio & lectione sunt comparata, si librorum
 abundè satis sit, hac, inquam, omnia illò coa-
 ceruata, quemadmodum in horto flores apibus,
 erunt omnibus sine sudore collecta. Hanc ergo
 Felium & Muriū pugnam (conciannans, quis-
 quis is fuerit, pulchrè sanè & elegātur compo-
 suit) nunc disciplinarū amatoribus euulgamus.
 Quinetiam hortū prelo committentes publica-
 mus, de quo non solum oblectationem, ve-
 rum etiam utilitatem studio-
 si maximam conse-
 quentur.

ΓΑΛΕΩΜΥΟΜΑΧΙΑ

ΑΔΗΛΟΥ.

Τηρεσις της γαλεωμυομαχιας.

ΤΟῦ Μυῶν κυριάρχουτος εἰς ὅπῃ οὐκὶ ζοφώδη
κατεπικισθήσθη αφορμόντος, Κρείτταν κα-
τανομαχθήσθη, καὶ τὸ Γαλῆς τὸν κακεῖσσε φροντίων
τούτου λεπτόντος, οὐκὶ τὸ τέθει σωτήτων δρόμον ει-
χυθείσθη, οἱ Κρείττανοι φέρουν ταῦτα τὰ
διάνεκτα σφειρόπολον, τῷ τέττανοι μαρτυροῦνται
τὸν Τυροκόλοπτον αἴξιαν αὐτῷ τούτῳ φε-
ρεῖ, καὶ τέττανοι συμβέβλωτοι χρησιμότεροι, φησιν τοῦτο
ταῦτα κατεπικισθεῖσαν, πόλεμον ἀστονόδον κατ'
αὐτῆς δεδρακίναν μαρμελετήκασι, καὶ τοῖς Μυ-
ῶν ἀθροισμένοι σωτηρικότες ἀμφότεροι, οὐκὶ τότε
γεννητηκότες, καὶ πάμαλεισα παροξύσαντες, οὐ-
διδίν παρεσθῆται τοὺς αὐτῶν αὐτένεσαν, οὐκὶ δὴ
αφορμηχειρικότες ἐκπέρερη, τὸν Κρείττανον ή Γα-
λῆς κρατήσασι, καὶ τοῖς ὄντες Σωτῆς ἀγρίας απο-
φέρσασι, παρειώνα τὸν νεκρὸν εἰσβέβρωκεν. ἀγε-
λάτον τὸ Μυῶν καθεωρακίων τὸ μνόμονον, αὐτέας
τοὺς τὴν δάκρυσθαι τὸν Κρείττανον ὑπέτρεψε, μελί-
σσαν αὐτῇ τὸν τούτον φιλεσάτην παύδαν χαλεπότε-
ρον θανάτου. τέττανοι τρίνα επιβολὴν μαρμορίων
ξύλον κατελθήσαν σεπτεμβρίου εἰς ὑπερπότης σέρνην, τὰ
γεννηταὶ τὸ Γαλῆς κατέβλαστε, οὐκὶ ηκηταὶ τὸ μάχισ-
σι Μύες ὠρφήσουν.

Τὰ

FELIVM MVRIVM QVE
pugna, incerto auctore.

Argumentum Galeomyomachiae.

Qum Muribus dominaretur, in caverna quadam caliginosa & tenebricosa assiduus existes, Creillus denominatus, & Fele hoc illuc cursum circumspiciente, & illius de more cursum inuestigante: Creillus non sustinens huius pertinacem obseruationem, suum cognatum conueniens, qui Tyroclopi dignitatem ipsi deferrebat, & hoc a consilijs usus est, quomodo hanc deuinceret. Bellum atrox aduersus ipsam apparare statuerunt, & maximam Murium expeditionem utique contrahentes, atque hoc admonentes & sedulò exasperates, omnes atates satim contrà egressi sunt, & iam congregientes utriqne Creilli filium ubi Felis superasset, & vnguibus suis immaniter laniasset, protinus adolescentem deuorauit. Legatus autem murium id facinoris contemplatus, illico se ad uxorem Creilli conuertit, nunciatureus ipsi charissimi filioli sauisimum interitū. His igitur diu cōflictantibus, lignum decidit putrefactum è superiori tabulato, & neruos Felis perfregit, & Mures hac pugna victores conspicati sunt.

F A B.

Τὰ Ἀράματα τεθωπα.

Κρείλλῳ.

Κίρυξ.

Τυροκλόπῳ.

Ομδυνέτης Κρείλλῳ.

Χαρεῖς θεραπονίδων. Ήμι. Αχελοί θύε-

Προλογίζει ἐπὶ Κρείλλῳ.

Ι ὁ τοσὸν, αὐδελκώτας, χρόνον

Μένοντες εἰσιν ὃ ὅπων ἀεννιας,

Δείμω σμέσομφι, καὶ φείη, καὶ δει-

λίσ,

Καὶ μυσμέρως δίδυμοι οἰκεῖον βίον,

Μηδὲ αφεκύψαν τὸ πῆπος ἡρημόνις;

Αλλ' οἰκτέρβατοι καὶ φόβοι πεπλησμόνις,

Βίον σκοτῷνον ἀθλίας μυωξίας

Ζῶμφι, καθάπερ οἱ πεφυλακισμόνις,

Καὶ νύκτας ὃ σύμπαντες οἱ χρόνοις ορόμενοι

Μακροῦ δοκῦμοι καὶ σκιαῖς οἱ θανάτοις,

Ως οἱ ζωφώδεις Κυμέλοι, οἱ λόγιοι

Οἱ πονηρῶν ἔχοντες ὄμβλινωπίαις,

Ζόφωσιν ιεράμινον εἶληνοι οἱ βίοι;

Τυ. Καν μὴ θελωμόι, ἔσμιμοι οἱ μυωξίας.

Εἰ γνῶσθε λέγεις, θαρσούλεας

Τολμήσομεν θαύμοντες ἀχέτω ορόμεω,

Τάχις' αὖτε ποσιμόις αἴτει κινδυώω,

Καὶ πέπμημάτων ιδομόις οἰκεῖον μέρον,

Καὶ τὸ σκοτῷνοι Αἰδωνίαν τόπον,

Δάσος

FABVLAE HVIVS

personæ.

Creillus, Imperator. *Præco.**Tyroclopus à consilijs.* *Concubina Creilli.**Chorus ancillarum.* *Hemich.* *Legati duo.*

Præfatur autem ipse C R E I L L V S.

Vid tantum, ô fortissimi, tempus
Manentes intra cauernas perpetuō
Cum pauore conuersamus, & hor-
rore & miseria,

Et infeliciter transigimus nostram vitam,
Ne antro quidem prospicere audentes?
Sed miserrimi, & metu pleni

Vitam vmbratilem miserè in nostris antris
Agimus, tanquam custodia septi,
Et noctem vniuersam temporis curriculum
Longum metimur, & vmbram lethi,
Perinde atque caliginosi Cimerij, sermone
Qui Ponticorum affecti visus hebetudine,
Tenebras semestres vitæ ducebant.

T Y R O C L O P. Etiam si nolimus, sumus in
nostris cauernis.

Si enim procedere, ut inquis, confidenter
Audeamus gradientes indetento cursu,
Ocyus incidemus in graue periculum,
Et ante oculos habebimus domesticū fatum,
Et tenebrosas Plutonis sedes,

Αάβοιμδι αύτίπονον ἀκραγροσώπης.

Κρ. Πῶς γὰν παρειμπέσωμεν φίλος κινδυνός;

Και τὸ βίον βλέπωμεν ἀδίᾳ μέρεα;

Τυ. Ληφθέντες εἶσαν τὸ φρεγαδῶν χλέαν,

Τῆς ἄρετος Θεού Κρέικις τὸ δολοπλόκεν.

Κρ. Τίς εἴπι αὐτῷ μὴ φθονήσῃς Φέλεγχον;

Οὐ γάρ περιχείρεις τῷ σκόπῳ πέλεγχοφα.

Τυ. Ήν Γαλλία ἀνομοστεναστήρωπων θύσιος.

Αὕτη γάρ αὐτὸι οἰχαμένην πέλεγχοποιοῦσα.

Και Μύσης ἐδύνατο, οἱ κρεθανῶντες οἱ Κινές

Ιχνηλαθεῖστος τοῖς Λασιών ποικίλων,

Τούτων τούτην σκανδαλοπλόκων τεσσάρον

Ημέρες δηγενέτει λυγήν τοις πελεγχοῖς τοις π.

Κρ. Οἵστις ἀντεῖ νηπειαν διστασ ἀκριβεῖστες.

Και γάρ περικρέτης τῶν εἰλικρινῶν περιτέος,

Λυχνεούλωθις δὲ Φημι τῶν πεφιλημένων.

Οἰκτρᾶς ηπειρομάλαξε, Φειν μοι πειραιάτην.

Τυ. Καὶ μὲν τὸ τέκιον τῶν φίλων Χαρδίκηπον,

Και τὸ ποδενὸν Σιριδάρετῶν Εἰς φίλοις,

Eis ἀκόληκτον τὸ ἀδελφοῖς εἰλιγέντε.

Κρ. Τί γάρ ηστικηποτέροις αἱ θηλυδρίσις,

Και παζέδδοιμοι τὸ Φόνον τὸ φιλτάτων;

Τυ. Και οὐ περισσοτέρον ἐργάσιαδ τυχάνει;

Κρ. Eἰς αὐτέωναν ἀπίστει τὸ Παιμάρχον,

Και τὸ θαύματαν ἀκόληκτον τὸ μερόγι.

Τυ. Ποίω τεσσάρων ηστόπεισιν συφίλιοιδ.

Κρ. Μόδιοι περισσοτέροις αὐτῶν ἀτέρματα τελεύχαστες.

Τυ. Δέδοιγε Εἰς πίφελην μὴ ἐσφαγμένους

κατεῖ φανῶμεν, καὶ καθεῖθεναμένους,

Και

Feremus dignam pœnam incontinentiae.

C R E . Quomodo incidemus, ut aīs, in periculū,
Et vitam experiemur misero fato?

T Y R . Apprehensi intra horrida labra
Raptoris Creille dolosi.

C R E . Quænam hæc est? ne graueris dicere.
Haud etenim expeditè scopum attingo.

T Y R . Quam Felē nominat hominum genus:
Et namque semper latibula circumspicit,
Et Mures scrutatur: & perinde atque Canes
Inuestigant Lepores multifariam,
Simili hæc modo scandalosè

Nos indagat horridè quodammodo intuens.
C R E . Noui quam memorasti exactissimè.

Etenim olim meam filiam,
Lychnoglyphen, inquam, charissimam,
Misere confecit, heu mihi, ante oculos.

T Y R . Et meam filiam charā Chordocopum,
Et amabilem Situdarpen atque dilectam,
In vltionem sororis venientem.

C R . Quid igitur cessamus tāquā effeminati?
Et prodidimus necem charissimorum?

T Y R . Et quid operæ pretium fuit facere?

C R E I L . De vltione despicer Pamphagi,
Et extintorum vlcisci interitum.

T Y R . Quo pacto, memora clarè.

C R E . Impetum, in ipsum intrepidè facientes.

T Y R . Timui, & horruī, ne mactati
Nos videamur, & deuorati,

Καὶ πῦρμα Γαλῆς φεῦ γνώμεθα ἔγεον.
 Κρ. Καὶ τέτοιοί εἰκούσι τοι πεδιηγόν.
 Καὶ γάρ μηώσκεις τας χειρότες αὔγειμόν εστι.
 Τῶν συγγενῶν εκηπ., Εἴ τοι γνωσταν,
 Παιδὸν, ἀδελφᾶν, γνωσταν, φυγασθέσαι
 Θανόντες ἀπληγαθεῖλαγνίοις κλέσθροι.
 Τυ. Ισημι παντας. ἀλλὰ δενίον τι γνῶμεν
 Διπτεῖν το λαμπτέν σάδιον το ήμερας.
 Καὶ τοῦ σκοτεινοῦ συγκαλυφθεῖα τάφω.
 Κρ. Οὐκ οἶδας οὐδὲ μετανοῦ ἄρειμόν κρεπτό.
 Καὶ πικροπάτη την δέ δάστιμο μέρεω.
 Τυ. Οταν τέσσαρα σιδαμε; σεφλίκε μη.
 Κρ. Αὐτῇ μαχημένη συνάδειν δεσφράστες.
 Τυ. Κρεπτον μειδιότεροι δικεῖ συμβιτέον λαζρίδειοι.
 Κρ. Ποια δι' ἔντος λάθρα τοι πεφείται;
 Τυ. Εἰ γάρ πεφυνόσι τοι δόλοις πεφενέχεται.
 Οὐδὲ εἰς μαχημένην αἴρεται σινετάναι.
 Καὶ συμμάχων ὄμιλον εἰς αὐτὸν λάβη,
 Καὶ συμβαλλοτα, τῶνκαν πα το σέφω.
 Αρεῖ πιρυπανόσα τὸν ήμανίλιο.
 Κρ. Χάριτεις πατέροις συμμάχων ὄμηγνύεται,
 Λάζαριμόν εἰς ἄρηξιν ὡς εἰς τοιμόν.
 Τυρηκλ. Οὐκ οἶδα πῶς πειν σινετάντες το μη
 θεού.
 Περού το στράτου μειδιότητα Γαλάνη κατεμάχων.
 Καὶ συμμάχων εἰχομόν κρεπτον μέφω.
 Κρ. Ισημι πῶς κακίστον εἰδομόν μερεν,
 Παιδὸν, ὄμιλον, γνωσταν, φυγασθέσαι
 Μικροῦ διπτελώλαρδον ήμεται το τέτε.

Τυ3.

Et gaudium Felis, proh dolor, fiamus nouum.
C R E. Et hoc dedi propter mortuos.

Nosti etenim pictores celebres,
Propter cognatos & familiares,
Liberos, fratres, præclaros maiores,
Mortuos immensam assequutos gloriam.

T Y R. Noui planè, sed graue est
Linquere clarum stadium diei
Et tenebroso obtegi sepulcro.

C R E. Nescis an maximam de medio tollamus potentiam,

Et acerbissimæ hanc dabimus neci.

T Y R. Quonā modo cognate? declara mihi.
C R E. Cum ea pugnam cominus ineuntes.

T Y R. Satius mihi videtur congredi claculum.

C R E. Quæ commoditas clam inuadendi?

T Y R. Nam si præsciet dolis intendere,
Tanquam in pugnam potiorem conspirare,
Et commilitonum turmam accerset,
Et congrediens extemplo coronam
Auferet, domans nostrum exercitum.

C R. Et nos veluti pugnates simul cōgregati,
Queramus suppetias, quemadmodū mos est.

T Y R. Nescis quo pacto prius fecimus impetu
In exercitum Felium & Ranarum, (nubem?
Et auxiliatorum habuerimus potentissimam
C R. Noui quomodo pessimū cōspexerimus fa-
Liberorū, fratrū, familiariū, majorum. (tum
Parū abfuit quin perierimus nos eo tempore.

Τυ. Δέδοινε καὶ τοῦ μὲν θαύματος τῷ Σόφρῳ.

Κρ. Οὐ νὴ Θεῶν τολμέα μοι τὸ συνπίσιν.

Αἰλοπίς εἶψι, καὶ γὰρ ἐξ ὄντεων πάντων.

Τυ. Τί γεω ὄντεον ἐμφανῆς ἐάρακας;

Κρ. Ο Ζεὺς γὰρ αἴφη κατ' ὄντας κνάσσοντι μοι,

Καὶ θάρσος αὐτέβεικε τῇ μῆνι καρδίᾳ.

Καὶ χαῖρε, λύψῃ τοφετεῖ φαντικε καρφός.

Τυ. Τινι πεσομείωτι ἐ τῷτο φράσσον.

Κρ. Τῷ Τυρρηλέιχῳ, τῷ φρονίμῳ πειθώντι.

Τυ. Πᾶς δὲ σὸν ἐστὶ ἀκλον ὁράζοντι τὸ ζεύς.

Κρ. Εμαῖς ἀπόλαυσις ὁράζοντι τοιανά.

Τυ. Τί γενν ἐπηγέληπται αὐτῷ τῷ Πόλον.

Οἰκουμῆνη, καὶ λέγεντοι τοῖς ἀτανάτοις,

Σειραὶ μεγίστην εἰζαράφαντο πόλεις,

Καὶ παύσεις ἔλξαι καθελ πανθειτάτης;

Κρ. Καὶ τῆτες ἡπείληπτοι τέττα μυρία.

Καὶ γὰρ αὐτὴν ιστορῶν τὸ βίον,

Οποις μεριαν ἐστήνοικτεῖσθαι γανίας,

Ολας σκαπτόνος εἰμι, καὶ ζόφες γέμων,

Καὶ δεῖμας δεινον δέδομαι, ναὶ ἐ τέμα

Ζῶον πενιχρὸν ἐμπλεον ἀπόδιας,

Σμρζον, ἀλόλιζον, ἀθύμρων, μέρας

Ειρηπτρυ, ἐπιμέρστονοι οἰκείαν γένους,

Καὶ τὸ Θεὸν ὑπαίθινον θελέον Δία.

Καὶ προσέθεικε τοῖς σεναργεῖσιν χόλῳ

Δεινὰς ἀπόδιν ταυτοῖς δειμαλέας.

Τυρρηλός. Τί γεω ἐπηγέληπταις; εἶπε καὶ

τοῦτο.

Κρ. Ως ἔπειρε καὶ θάσον με γενητῶν μέρας,

Καὶ

- T Y R. Metuo etiā nūc ne pereamus funditus.
 C R E I L. Non, per deorum supplementum,
 qui in somniis præsunt,
 Expes sum etenim ex insomniis.
 T Y R. Quid igitur somniū euidenter vidisti?
 C R. Iupiter certe visus est dormienti mihi:
 Et robur indidit meo cordi,
 Et aue, accipies, inquit, robur.
 T Y R. Cui assimilatus fuit? cedo etiā illud.
 C R E. Tyrolicho prudenti seni.
 T Y R. Qui nō alio etiā tibi visus est tempore?
 C R E. Propter minas meas visus est timibūd.
 T Y R. Quid igitur minatus es ipsi, qui Polum
 Habitat, & qui imperat Diis immortalibus,
 Catenam amplissimam suspendere Polō,
 Et omnes trahere manu potentissima?
 C R. Et superiori anno minatus sum hoc mil.
 Etenim verè enarrans meam vitam, (lies)
 Quomodo retentus in angulo miserè
 Penitus obscurus sum & caligine suffusus,
 Terrorē horrēdū metui, certe etiā nūc tremō,
 Animal despectum, plenum molestia,
 Iurabam, eiulabam, indignabar valde,
 Scindebam, lacerabam hasce genas,
 Et Deum sublimem contumelia affeci Iouem,
 Et addidi ad gemitus cum indignatione
 Graues minas, omnino horrendas.
 T Y R. Quid ergo minatus es? dic etiam istud.
 C R. Quod si non faceret me victorē magnū,

Καὶ παγκορεῖσον τῇ μάχῃ σφαιρίτισι.
 Τάχις αφοσιλθῶν εἰς ναὸν τῷ Ιουρέπων,
 Απαυτε θίοντες τεοφλύτῳ κοιλίας.
 Τυ. Κάρα διαβάσασιν τοῦ πατέρος τέκνοις.
 Άλλ' ὡς ἔοικε τῷ μῆδον καθισθεῖσι.
 Κρ. Ναῦ δύπτε Εἰ σύμπταζες δόκιμας Μύας
 Κεκληκέντας τοφύμελλον εἰς Σκιλησίαν.
 Τυ. Οὐ νιᾶ, ἐπει τὸν οὐρανὸν φοιτηρία,
 Απαλλαγήσας Φίλοντορύπης Σίγη,
 Ελούθεραθίας τε Γαλῶν Φόβη.
 Τὸς Μύς ἀπανθεῖς δόκιμας συγκλητέον,
 Καὶ τοφέον εἰς πεζομέτρησιν λόγων.
 Επιτεπόταν τοφοφέρειν οὐραλμίσιον.
 Η ἐτραπυγας τραπυγάντειργακτες,
 Κατεξιάρχας Ελοχηγεις, ὁς θεμις, τα πανεος
 Λογκρόεες τε καὶ κρατιας ὄπλις,
 Αντεξίωμδι εἰς μέδον πεταγειδόμοι.
 Κρ. Καλῶς τοφοφίτις Εἰ σοφᾶς καὶ ισορίως,
 Καὶ γὰρ τὸ γῆρας ιαθετεῖ, καὶ σωφρονίας.
 Κιρύκητον δὲ Εγκατέπια τὸς Μύας
 Κη. Ιδὲ πάρεστι Μύαρχοι σωηγυρδόμοι,
 Καὶ σοὶ παρεΐγοντος Βαλούτηθλο.
 Κρ. Εδώ μὲν οὐδὲν μηδέποτε φίλων,
 Εὔκτον, δύομιδον σὺν πολλῷ χρόνῳ.
 Πολλῷ κρατερήντας τῷ πάλαι πεφυκόταν
 Τὸν ἀδένειαν καὶ κοκίσιν διελέιαν,
 Ανδρῶν περ εἴσιν φαλεῖν μυχαπέττων,
 Μέρουτες δοκούσιρμην εἰχον κορεῖσιν,
 Άλλ' ὡς κλινήσεις, Εἰ μέλη παρειμόμοι

Επί

Et fortissimū in pugna athletā, dignū corona,
 Mox ingrediens in adytum hostiarum,
 Totum efficere pro nutrimento ventris,
 T Y R . Et ego accedam cū coniuge & liberis.
 Cæterū, vt videtur fabulam narras.

c r . Næ certè, etiam omnes paulò antē Mures
 Vocare priūs volui in consilium. (ctione
 t v . Nō impræsentiarū, quoniā oportet profec-
 Discedere ab umbratili vita,
 Et liberari Felium terrore.

Mures omnes priūs conuocandi,
 Atq; in primis ad auspicia eundū est sermonū
 Hortantium adferre audaciam.

Si etiam duces ducum effecerint, (est,
 Et primipilos & ductores manipulares, vt fas
 Satellitésque & fortes milites,

Contrā progrediamur in prælium instructi.

c r . Rectè prædicti, & prudenter & ornate.
 Etenim senectus admonet & moderatè.

Præco eat & conuocet Mures.

P R A E . En adsunt principes Muriū cōgrega-
 Et tuæ adstant concioni. (ti,

c r e . Ego quidem, ô acies generosa, chara,
 Expedita, frequens à longo tempore,

Multam expertus maiorum

Imbecillitatem & pessimam scrututem,

Eò quòd sanè intra recessus

Abstrusi non timido prædicti corde,

Sed tanquam ægroti & membris soluti,

z s Tim

Επτούν εἰλιτέν εἰς μάχην σύναψισσην,
 Ήδη γρατίσσειν ισόρων ταῦθασίων,
 Οὐρανού περιήκου μας δέδοντος ἐφίλον
 Σφένθ φέρονται, ἐκράτητη μυελαν
 Πομπαῖς τελέντι ηγέτη κούροις μώντρια.
 Τρέμεντιν πεσσοτείν τὸ εἶμεν μανιζίσας.
 Υπεινοὶ οἱ ἑπούμασι τὸ λόγον δεδευμένοι,
 Ως διῆθιαν πέλοντες εἰς φυρασσόρεων,
 Καὶ πανθεῶν ἔχοντες αὐτῶν τὸ πόλεμον
 Μήτι ωχλεῖς γένονται πάθει τὰ πεικτέα;
 Μήδ' ὀκνήσοντες μηδεμάτων ὡς γνονάδας.
 Αλλ' ὡς πέχονται πάντες ἢ θεῖοι Μῦειαν πάρα
 Ιτε προθύμως εἰς νίσσαν γρατηγάν,
 Ζῆλον λαβόντες τὸ εἶμεν εἴκεστοις.
 Εγὼνδε τοὺς ἕκηντους πάποτας εἰς μέτον,
 Αλλ' ὡς ἀληθῆς εἰς νέας ἡλικίας,
 Εἰς τὸ γρατηγάν αἰδολάκας ἐπειρόμενος.
 Πάντοις δὲ πάντη προσβολῆς επεκράτουσι.
 Γένεται δὲ φυεῖς οὐρανοὶ εἰς δόσφιν,
 Ως τοῖς πάντες τὰ πάλαι θρυλάειμάνται,
 Επὶ διωάμεις ἐφρενῶν γερευτία,
 Εμέντις γενέται ἐληνούσις ἀπολετον κλέθει,
 Ταῖς δὲ Χαρθεάπταις ἀνομοστιμάταις λέγεται.
 Οὐν οὐθέλησα τὸν τὸ ἄποναν δίον,
 Αλλ' εἰς μάζηπον τὸ γρατηγάν πάτανον,
 Απειδού διῆθις εἰς μεραρχία,
 Ησηκοται ηγυροὶ ηγέτη πατέλησιν ἀποιδον,
 Βαίνειν ἐφ' ἵππους, ηγέτη τρίφιας ποκίλας;
 Βάλλειν τὸ ἔχθρον δισόρχιας ηγέτη κοιτάσια.

Τείχη

Timuerunt progreedi in pugnam hostium,
 Iam dimicandum narrō confidenter.
 Haud enim mihi decorum videtur & gratum
 Robore prædicto & imperanti infinitis,
 Pompas celebranti, & aplausibus celebrato,
 Timere progreedi mea cauerna.
 Vos autem promptè orationem suscipientes,
 Ut qui ex generosis procreati maioribus,
 Et fortiter habentes eorumdem industriam,
 Ne ignavi sitis ad obeunda negotia,
 Neque cunctamini vñquam generosi:
 Et quamprimum omnes, ô maximi Mures,
 Procedite alacriter in nouam militiam,
 Exemplum accipientes à mea præstantia.
 Ego quippe cūctatus sum nunquam in prælio,
 Sed re vera à prima pueritia
 In pugnam strenuè ferebar. (cebam.
 Omnes omnino hostiū oppugnationes vin-
 Generis enim natus generosi ex lumbis sum,
 Ut scitis omnes olim celebrata,
 Propter virtutem & mentis præstantiam,
 Meos parētes assequitos maximam gloriam.
 Chartodaptas enim cognominatos dico.
 Nolui ego viuere ociosam vitam,
 Sed ad disciplinam fortissimorum militum
 Respexi statim à tencro puer.
 Exercui contum & gladium cum clypeo,
 Conscendere equos (didici) & vertere omnifa-
 Ferire hostem cautè & opportунè: (riam,
 Tend-

Τείνειν τὸ γέξον, Εἴ τὸ ίὸν ιέναι,
 Καὶ πᾶσαι ἀπλῶς τὴν σρατηγίαν τέχνην
 Μετῆλθον ὡς ἄπιντες οἱ σρατηλάται,
 Μόστιν γέ πολλῶν ἐγκραφής δεδειγμάτων,
 Καὶ τῷτεσσας σὲ λας τὸ ἔμιν ἐμπέρας
 Εθνη δεδειχώς, ἥλθον εἰς Μυαρχίαν,
 Παύτων ἀερος Εί μέγις κακοεργήματον,
 Καὶ νῦν γέ περιγρίπειστον ἐγνων τούτοις
 Τὸν αὐτοκινήτου Γ' Διός καὶ τὸ Ρέας,
 Ζῶον τέμενον τὸ μηρόν τὸ θλιαρόδρομον,
 Τοίων κελούσιων τὰς ἐμοὶ πεφιλμέμες,
 Ασωνῆσις εἰς σωταξίν εἰλθεῖν τὸ μαχίσι,
 Στερεῶς, κοραταῖς, δύσθενᾶς, δύσηρεδίας,
 Σοφῶς, σύνωρῶς, δύσφυαις ὁ ταῖσι μαχήμαται,
 Ταῖς γέ λοιπόν, τίπε ταῖς ταῖς οἰκίαις
 Τὰς αὐτοὺς δὲ οἰσθεν ὁ σρατηλάται,
 Παιδεῖς κινητούς βελόμενούς θαρραλέας.
 Δοκεῖ γέ όπα συκφίρεντα ταῖς τὸ πέρας.
 Τοι. Επείπεις ἡδη παύτες εἰς ταῖς οἰκίαις
 Απῆλθον, ὡραῖς Γ' καθεδόησι κλίνη.
 Απέμι κατέβω ταῖς ηλύτην τὰς ιδιαῖς.
 Κε. Είρηκας δέρθως, τριγλαρδοῦ πλούσιον.
 Χορεύς θαρρωτ. Ω ποῖον ἄλγες νῦν κορετεῖ με νοῦ
 Θλίβει,
 Ω Σεῦ Ήττάς τὸ παρέστης ήμέρας,
 Δεινὸς λογοσμός ἔχει με τὸ δεσμότων,
 Γαλῆς αφεσούψῃ μᾶλον τὸ λαθρισμάτων.
 Δοκεῖ γέ αὐτὴν σω πάσῃ σρατηγίᾳ
 Θαυμῇ, λεπόντε τὸ φαισφόρεγγα λύχνιον.

Απολλ

Tendere arcum & telum iaculari,
 Et omaem omnino militarem artem
 Aggressus sum ut omnes duces,
 Bellorum plurimorum potens declaratus,
 Et multos seruos mea industria
 Gentes declaras, veni ad principatum Muriū.
 Omnium optimus & magnus iudicatus.
 Et nunc verò omnium pessimum aduerti esse
 Eum qui sit æmulus Iouis ac Rheæ.
 Animal tremere nescio quod paruū, miserū.
 Igitur iubeo mihi charissimos
 Omnes in expeditionem venire pugnæ
 Validè, potenter, fortiter, animosè,
 Sapienter, splendidè, ritè armatos.
 Nunc verò igitur redite ad ædes:
 Craftino die manè ô duces.
 Omnia conari volo confidenter,
 Videtur enim sic expedire ad finem.
 T Y R. Postquam sane iam omnes ad ædes.
 Abierunt, hora dormiendo lecto,
 Aboeo & ego ad lectum meum.
 C R E. Dixi recte, proinde tentandum est.
 C H O R V S F A M V L. O qualis dolor nunc
 tenet me & affligit!
 O Iupiter, quid hoc præsentis diei?
 Graue consilium occupauit regem,
 Cum Fele manum conferere Marre aperto.
 Video enim ipsum cum omni exercitu
 Occubere linquētem luciferum lychnum.

O Ap.

Απολλον, ἀγρόμαντη, Φοίβε, Λοξία,

Τί τῷ τῷ; φεῦ παπαι, φεῦ μει πάλιν.

Ιαπετοφάες, ὡ πόνων ιαλέμων.

Αἴ, αἴ, οἱ, ὡ πακῶν πονηρότεν.

Ημ. Ιων κροστήσει τὸν μάχην κατακράτει.

Απις' ἄπιστος, καρύνα καρύνα μει λέρεις.

Τὸ δέ Δίος θέλημα τοῦ ιαλέξατε.

Τυ. Ο εὖ θέλουν διὸ οὐλαν ημέραν.

Κρ. Καὶ μει κάρωθεδρεψει τὸν λαμπτόντα.

Τυ. Καὶ τοιαύδεις λέποιδι μέποντος Εκλίνων,

Οἰς ἐτοι βεστρις θεοῖς τεμνότες,

Πρεστος το μαρκομένοι εξικάρδη μάτερεις.

Δεῦ γέ τε παντανι ίλεσι τὰς σὺ πόλεις.

Κρ. Ιδε γύνακτες σύνελεθρύ δέ Δία,

Και τὴν Αθλαντηνα τε Ερυνην, Επάνα,

Και τὸ Ποσειδώνα, καὶ τὸν Λοξίαν.

Ηεραὶ σὺν αὐτοῖς, Αρτεμίν το δρεσσάλη,

Πλεγτανα, Λητόν, σὺν Αδην Περσεφόνων,

Και πάντας ἄλλας, καὶ πρέπει μὲν τὸ πόδα.

Χορές θεραπειν. Ω πάντες, ὡ σύμπαντες, ὡ Θεοί,
μένοι,

Οσοι τὸν αἷμα θεν καὶ πότα κληροχίαν

Εχοντες, οἵ τοι καλῶν λαρυγέται.

Πρέσητε ναι τερψητε καρτερωτάτας

Τῶν δειποτῶν μας τῶν νέαν τραπηγίας,

Και τὸ τελεύτων φέρει τὸ πανφάγειον το.

Ομδονέτης. Νῦν εἴτε νικήσαν, ὡ Ζεύς, τῷ μέ-
βῳ

Ειροι τραπηγειον συνέσιν το τέλον.

O Apollo, sancte vates! Phœbe! Loxia!
 Quid hoc hoc, hei papæ; heu mihi deñuò!
 Heu, heu, ô miserias, ô lamentationes!
 Ah, ah, heu, heu, ô graues afflictiones!
 H E M I . Fortè vincet pugnam pro viribus.
 Incredibilia, incredibilia, noua, noua mihi me
 memoras.

Iouis veluntas nunc fiat.

T Y R . Video currentem è vitris diem.

C R E . Et sanè etiam ego vidi fulgorem.

T Y R . Et ideo relinquamus somnū & lectum,
 Ouésque & boues Diis mactantes,
 Ad bellum egrediamur intrepidè.

Oportet enim ante omnia placare cælestes.

C R E . Ecce quū sacrificauerimus, vocemus Io-
 Et Mineruam, Mercurium & Pana, (ucm,
 Neptunum item & sanctum Loxiam,
 Iunonem cum ipsis, Dianaq; monticolam,
 Plutonem, Latonam, cum Dite Proserpinam,
 Et omnes alios, & promoueamus pedem.

C H O R . O cuncti, ô omnes, ô Dij soli!

Quicumque supra infrāque imperium
 Tenetis bonorum auctores,
 Adsit, sanè adsit fortissime

Dominorum meorum nouo bello,
 Et molientium aduersus vorax genus.

V X O R . C R E I L . Utinam nunc vincent, ô

Iupiter, prælio

Mei duces cùm maritus, tum filius.

C H O

Χο. Καλὸν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δειλέσσω μὲν ἔχει.

Ομ. Καὶ τὸ δέδοιται, καὶ τρέπεια καλυπτότε.

Χο. Δεινὸν γάρ εἴτη μυθμάνης αὐτονόμεια.

Ομ. Ως Ζεὺς βασιλεύς, γεγητὼν ἐργαστὴ μέγετος.

Χο. Αἶτο τὸ δεῖον τὸ καλῶν ἄπαντα νέμεται.

Ομ. Εἰ μὲν κρατήτη τὸ Μυστὸν αὐτὸν οὐδέποτε

Εἶχεν συστητὸν εἰπανήνεμόντος,

Εὖ αὐτὸν τὸ λοιπὸν αἰνύσσοντα τὸ Σίγο.

Καὶ τὸ φόβον τὸν φύαιμόντος πορρώτετο.

Χο. Ναὶ δὲ γένοιται τοῦτο σὺν Θεῷ λέγω.

Ομ. Εἰ δὲ οὐτοις γένοιται τὸν εἰπανήνεα,

Καὶ τοῦτος φυγὴν τολέψασιν ὡς τετεραμόνιος,

Απαντα φρεδα ταφοστήνοστεται τάχα.

Χο. Ως εἴτε μὲν γένοιται, μηδὲ εἰσιέ μης.

Ομ. Καὶ πᾶς γένοιται δύλος αὐχμαγελωσία.

Χο. Οὐκέτι δέδοιται βραχίονα τὸν εἰπανήνεα.

Ομ. Καὶ τὸ δύλη ποὺς σὺν τοῖς φιλάτερις,

Ηπείριν κυρία, ταφοσφανήσσομεν τάχα.

Χο. Ήκισα δύλη σὺ γένοιση σωτήτεροις.

Αἵτιος ὡς ἀληθῶς δράματος τὸν ἀδηφάγος.

Ομ. Τί γένεις αφελίτω τὸ γλυκύτατον φάγο;

Καὶ συνκαλυφθῶ τῇ ικνεί σὺν τῷ πάθῳ;

Χο. Σίγα; σίγα δέσποινα δεινὸν πιβλέπω,

Καὶ μηδ ὁρά γένοντε πίνεσσασμόντον,

Καὶ πυκνὸν ἀσθμαγόντο, καὶ πιθηκόμον.

Αἵτ. Κυρία, πάντα πάρεστι, οὐδὲ δηλωσάτεω;

Χο. Εξεστὶ σὺ γέλοντι πιώτης εἰσβλέπεν.

Αἵτ. Τάλαγα, παντάλαγα, Εἰ τεισαθέσθαι,

Πείπτωται τεσθεῖς οὐ γιγάντης σὺ μάκη.

Ομ.

- c h o. Pulchrū vincere, sed timor mē habet.
 v x. Et ego timeo, tremōque fortiter.
 c h o r. Peruicax quippe est hostium robur.
 v x. O Iupiter rex commodū efficito bellum.
 c h. Séper numē bonorū quoduis distribuit.
 v x. Si quidem robore Murium exercitus
 Antecelluerit aduersanti,
 Bene reliquum transigemus vitæ,
 Et timorem abiiciemus quam longissimè.
 c h o r. Profsus fiet hoc cum Deo inquam.
 v x. Si inferiores fuerint hoste,
 Et in fugam respiciant tanquam auersi,
 Omnia irrita erunt illico.
 c h o r. O vtirā nō fiat, neq; futurū sit mihi.
 v x. Et omnes fiant serui captiui.
 c h o r. Non, sed dira esca hostium.
 v x. Et ego serua cum liberis charissimis,
 Quæ prius hera, apparebo illico,
 c h o r. Minimè serua tu fies cum libertis,
 Sed re vera cibus voracissimi.
 v x. Quid igitur deseram dulcissimā lucem?
 Et contegar pulueribus in tumulo? (cor,
 c h o. Tace, tace domina, graue quid conspi-
 Et sanè video currentem quēdam laceratum,
 Et crebrò anhelantem & percutsum.
 n v n c. Domina ubi est? aliqua indicet.
 c h o r. Licet tibi videnti hanc inspicere.
 n v n c. Misera, tota misera, & ter infelix,
 Cecidit vulneratus Psicharpax in pugna.

Ομ. Ω Γ πολεις ἐπεφιλαθήσεται.
Πέπτωνται οὐ μη Γ γῆρας βακτηρία.
Ω τὸ πόνων, ὡ τὸ πόνου αἰλέμαν.
Πᾶς παῖ, τὰ πάντα δενὰ τὸ ἀγέλεμπταν.
Ιὸς θαῦμασι, οὐδὲνα μαχητὴν φύων;
Πᾶς βῶ, παρείμασι τῷ μετλῶν ἀρρωστίας.
Ω ποὺ παπᾶ, παῖ φιλπάτη θεωρία.
Χόρδες θερψτ. Τέτλασθι μει, τέτλασθι, παῖσι τῷ
τραύ.

Ομ. Ω Ζεὺς πανώδι φρεστιζενοπέπον.
Χόρδες θερψταψιδ. Αἴ αἱ πάλαινα μῆτερ ἀδλια-
μήτη.

Ἐπίχεις ἄρδει τὰς ἀπεράτυς γέρας.
Ομ. Ω φιλέστη πεφστψις, ὡ παι μεφίτε.
Χο. Φέρει πεξέπον σοι τίλλ ἀπερεν αἰίαν,
Μαβεῖν, ἡ λοιπὸν πεπίλοιπα Γ μέθε.
Ομ. Αἴδε οὐδένα χεῖν Γ πόνη τίλλ πικέιαν,
Χο. Τὶς γαῦ ὄντος εἰς γέραν αμετέριας;
Ομ. Αὐτὸν Διφλεγματιμη, ἐπάχη θάσω.
Χο. Μηδῆτι τέτο μηδὲ συερίφεν θέλε.
Ομεδενέτης. Καὶ πῶς αἰώντοι μη τεφύρεμ κατ-

χο. Τί ἡ γένερον τὰς λογομάς καφίσεις;
Οὐδεῖς θενόντας ἔξεγειρει Γ πάφε.
Ομ. Παυλεῖσος οὐ πεάξαμε τὸ σταθμότων;
Χο. Μαβεῖν θέλησον πεπίλοιπα Γ μέθε.
Ομ. Καὶ τὶς κατείπη γέρα, ἐσαφλωίση.
Χο. Ο τὸ παρέριταν ἀγέλων ἀγέλεμψτων.
Ομ. Καὶ πὲ πιεζεῖν; Χο. εισεργεῖν εἶνεῖσται.

Ομ.

- v x o r. O desideratum & charum filium,
Cecidit meus senectutis baculus.
O dolores! ô laborum querelas!
Fili, fili, omnia misera quæ nunciantur.
Heu moriar, quæ sum futura quò fugiam?
Quò vadā? dissoluor membrorū imbecillitate.
O fili papæ, fili charissimum spectaculum.
c h. Patere, patere, cessa à luctibus. (sor.
v x o r. O Iupiter magni curr? Titanum euer-
c h o r. Heu heu misera mater afflita,
Contine nunc immensos luctus.
v x o r. O charissima facies! ô fili mi chare!
c h o r. Ferre decet te immensam tristitiam,
Discere autem deinceps reliqua belli.
v x o r. Sed non possum sustinere doloris a-
cerbitatem.
c h o r. Quæ nunc vtilitas ex luctus immen-
sitate?
v x o r. Ista perfungar, & protinus emoriar.
c h o r. Non sanè hoc, neq; conturbari velis.
v x o r. Et quomodo tolerabile non lugere &
gemere?
c h o. Quid verò gemens cogitationes leuas?
Nemo fato functos suscitat sepulchro.
v x o r. Cessans quid faciam à suspirijs?
c h o r. Noscere velis reliquum belli.
v x o r. Et quis dixerit hæc & indicarit?
c h o r. Præsentis lator nuncij.
v x o r. Et vbi est? c h o. Intueri licet tibi.

A. 2

v x o r.

Οφ. Εκ τού πάθεις ὅλωλας εἰ σωματίβια,
Καὶ τοῦ κόρεας ἡμιβλυνά τοῖς τῷ δημόσιαν.
Χο. Απαν λέγει δύκινητον ἀγεληφόρει,
Οπως μὴ εἴτε μαχήσῃς η τραχύτης,
Καὶ τῶν ὁ παις πέπτανε, καὶ παρερρύνη.
Αγι. Εἶπε καθεῖταις, ἵτεως εμφάσεις;
Χο. Εξης ἀπαντεῖστε συμβαν τῇ μάχῃ,
Αὐτῆς ἀτέ δρόχοις τῷ λόγουν διενέπαν.
Αγιειλο. Εἶπε τὰ ταῦτα, τοι γαρδεις ἀκρι-
σέον.

Ἐπει γὰρ εἰς σύμμαχον ἥλθον τὸ μάχης,
Πρῶτον μὲν ὁ κορδεῖς φρέσκοστεράπτης. Ολοκλ
Ο Φιλοδέκης συμβαλλὼν τῇ Παριφάλῳ,
Ηττῆται, οἱ πίτακειν, οἰκτέα πε θέα.
Καὶ πᾶπα τοτε σρεπάεις φέρειται.
Ἐπειτέ επῆλθει ἄλλοι αρχοστεράπτης,
Οι πάις ἀνόματο Κάλυκηκλόδως.
Καὶ τούτον αὐτὸν πᾶπα μετέπλακε ξένος,
Οὐδὲ τύπομενας περοστούσιν βεργητάτης.
Οι γεννήσαντες τοὺς καρδιταγεις σπαζέπας
Ηδη προσσύνθετο Ψιχούρπατος οι Βότιν
Οικτραν φανέτα σωὶ σρατῷ τῇ Παριφάγω.
Οργῆς επωλεθη οἱ χόλοι βαρυτάτες.
Θυμοῦ γὰρ ἔσθνειν ἀλλο πικρία,
Εἰ μὴ ζεῖσι οἱ αἰραύθεις περιστασίαι,
Λαβών οἱ κρυπτὸν λεπτὸν ισομερδίου,
Επῆλθει αὐτῇ τῷ πετακατακένα.
Η σῇ εἰσοδέσσα τούτοις ηγεμονίουν,
Εκ τού σωτήριος τοῦτος σφαγήνιοις ισηκόται.

Καὶ

v x. Ex afflictione perij & contrita sum,
 Et pupillas contudi oculorum.
 c h o r. Omnia dic prompte nuncie,
 Quomodo se habeat pugnæ asperitas,
 Et quomodo filius cecidit & periit.
 N v n c. Narrabo ordine, vel perstringam nar-
 rationem?

c h o r. Ordine omnē recēse euētum pugnæ,
 Ab ipso principio sermonem prosequens.
 N v n c. Dicā omnia, proinde auscultandum,
 Postquā ad congressum ventum est pugnæ,
 Primum quidem fortissimus gentis satrapa,
 Psicholiches congregiens cum Pamphago
 Victus est, & cecidit miserabile visu.
 Et omnis cum ipso exercitus occisus est.
 Deinde accessit aliis princeps satrapa,
 Qui filius cognominatus est Colycoclopus:
 Et idem illi casus accidit peregrinus,
 Non sustinens impetum vel minimum.
 Ut ergo vidit fortes Satrapas
 Iam præsentes Psicharpax, & cibum:
 Miserum ostensem cum exercitu Pamphagi,
 Ira correptus est, & indignatione grauissima.
 Animi enim nihil est aliud amaror
 Nisi feruor quispiam sanguinis circa cor.
 Accepto autem conto manibus temperato,
 Inuasit ipsam ut occideret.
 Hæc autem inspiciens hunc paratum
 Cominus cardis ergo resistentem,

A 3

Et

Καὶ κριτῶντος εἰπεῖνον τὸν κριτέρων πάτημα.

Ωρμησεν αὐτὸν συλλαβεῖν παραστίκη,

Καὶ δὴ κριτέρχετοις ὄγκους ἀρρίως,

Καὶ σωθῆσθαι τὸν πανίαν.

Χο. Καὶ οὗτός εἰπεῖν φίλος φυγασόρες;

Ομ. Τὸ μεῖζον αὐτὸν τοῦ θεοῦ μεῖνε τὸ πάθος.

Αγ. Εἶχε δὲ ἐπειδήδεκτο τόπον τὸ πεζῆγμα,

Περοῦλθον, ἀπότιμα, σὺν πεφυγκίναις.

Ομ. Ωστε εἴδει μηδὲ ἐπηρθεῖς ἀγεληφόρος,

Μέντον λοιποὶ μηδὲλως ταφούνται.

Οὐκ αὖτοι ακμέων τῷ πάθει σωματέτων.

Αγ. Εγὼ μὲν οὐδὲ ἀπέμει τὸν ὄπισθιαν.

Ομ. Ελθοῖς κακῶν ἡκίσσε μελυντής πάλιν.

Χο. Κακὸς κακῶν ὅλοις τοῦ ὑπερθόρος.

Ομ. Δέδοκεν ήμεῖς πυρφορήσας τῷ λόγῳ.

Χο. Ω ποῖον αὐτὸν τὸ Μυῶν ἀπεκρύψῃ.

Εμοὶ δοκεῖ καύλισον εἶναι καὶ πέπον.

Σωμῆρων ἀσημού παρθεῖ τὸ πεπτωμή.

Ομ. Καλῶς ἔφοιτο, ζειχαρδωῦ θρώνητον.

Αγ. Πρέπει σὺν κρέπησσι δέχεσθαι τὸ πάθος.

Ομ. Α παπᾶ παπᾶ, παι τοι, παπᾶ πολλάκις.

Χο. Παῖ Κρέπη, παι τοι, παπᾶ διασποτα.

Ομ. Α ἂ, πόθι παι, παι πόθι ἀπίβης τέκνου;

Χο. Ποὶ ποικιλοφθεῖς ἐξαπέκπης τὸ βίον.

Ομ. Ω ω πόθεν ποι τὸ πόνων ιαλέμαν.

Χο. Ιαλέμαν, ἀ καὶ πάλιν ιαλέμαν.

Ομ. Α ἀλέλοιπο τὸ λύχον τὸ ημέρας.

Χο. Απαρτὸν ἀπαντεῖ τὸ βίον, τὸ φρεσκόντις.

Απατῶ

Et conto extendentem robustissimo.

Imperum fecit, ipsum ut cōprehēderet proti-
Et continuuit vnguis crudeliter, (nus,
Et cum celeritate deuorauit audacem.

C H O R. Et hæc in conspectu chari parentis,
V X O R. Hoc ipsum maius est mihi ipsa afflictio-
N V N C. Ego postquam vidi hanc rem (ne.
Accelli, ô veneranda, tibi ut dicerem.

V X O R. O vtinam non aduenisse nuncie.
Maximum erat mihi nequaquam accessisse,
Nō enim rursus hoc dolore correpta fuissim.

N V N C. Ego igitur abeo retrouerlam viam.
V X O R. Venias malorum minimè significa-
tor denuò.

C H O R. Malus antè pereat nunc ignifer.

V X O R. Terruit nos ignifer sermone suo.

C H O R. O qualis flos Murium occultatus est:
Mihi videtur optimum esse & decorum,
Lugubre carmen canere filio occiso.

V X O R. Pulchre dixti, proinde lugendum.

N V N. Prima tu præsulta principiū afflictionis.

V X O R. Ah papæ, papæ, fili, fili, papæ denuò.

C H O R. Vbi Creille, quò, quò, papæ domine,

V X O R. Ah, ah, vnde, fili, quonam abiisti fili?

C H O R. Vbi, vbi conditus migrasti vita?

V X O R. O, ô, vnde ô miseria deplorandas!

C H O R. Miserias ô etiam rursum miserias!

V X O R. Ah ah amissi lucem diei.

C H O R. Omnia omnia vitæ cinis & puluis.

Απιξάστω τῷ βίᾳ σκλέρωτον.

Ομονόητης. Οἱ οἱ πεσόντες ἡ ψυχάρεπται, ὃ τὸ
κύρον.

Χο. Αρχέται, τολειπόντι εῖαιτο μὴ περιγέρεω.

Ηδη βλέπω γὰρ ἄγελον θεοφρόμα.

Ομονόητης. Διδόκα δενοι μη πάλιν τί μοι φρεγ-
την.

Χορὸς Θερ. Οὐκ ἡ σεβαστή. Ομ. Πᾶς γὰρ οἰδας;
Χο. πᾶς ἀρρεψ;

Φαιδρὸς πεσοστῶτον τὸ δρόμον Διατρέχων.

Ομ. Ως εἴθε γειτονὸς ἄγελον Σειδη μοι πέσος;

Ετερ. Αγα. Η δεωπόλις πέφυκε τῷ τίς εἰπατο.

Χο. Πάρεστιν ἰδὲ ἐ θέλεις εἶπερ, βλέπε.

Επεργῷ Αγα. Πάλιγνος, Φαιδρὰ μη τεθλιψθείη.

Κάμψι βρέφειον δάσσε τὸ ἄγελμάρτων.

Ομ. Εξειπε, μὴ κλίσιαζε κομπορημαντας.

Ετερ. Αγα. Άν μοι νεκτῆς αποστέλλει δάσσε τὸ λόγγον.

Ομ. Ειπούν δώσω καὶ παραδώσω σωτήριας.

Ετ. Αγα. Τίθυνται η τάλαντα Γαλῆ τῷ μέθῳ.

Ομ. Αὐτὸς κροτίσω καὶ καρίσσομεν ταῖσιν.

Ετ. Αγα. Νικησάτω γὰρ ἡ γαρφά την αἵματα.

Ομ. Υφ' ιδοῦντος μέταπον ὁρχόμενοι παῖν.

Χο. Τοῦ μέθους αφετέρου μετάπομφή φίλη.

Καὶ πᾶς τέθυκε δυσμῆνος η πανθάγος.

Ομ. Εξειπάτω δὴ πάτανος ἄγελη φόρος.

Τηλού συκεφάτου τὸ μάρτυρον, ἐ τοῦ μεῖλον.

Τῆς ἀρχιαπόστολος Καππαδοκίας.

Χο. Η δεωπόλις λέλακε τηλού γλωπύην κορτές.

Ετερ.

Vniuersa semel omnia vitæ umbra solum.
 v x. Hei, hei, præuenisti ô Psicharpax fili.
 C H O R. Sufficit, deinceps ne eas ulterius,
 Iam video enim nuncium festinum.
 v x. Timeo molestum ne rursum quid dicat.
 C H O R. Non ô veneranda. v x o R. Qui
 scis? c h o r. Quomodo?
 Splendido vuln' cursum peragit.
 v x. O vtinam bonum nuncium Iupiter mihi
 præmittas.
 A L. N V N C. Domina ubi sit aliqua dicat.
 C H O R. Adest ecce, & si velis inspice.
 A L. N V N C. Omnitudo aurea, læta, non affli-
 cta sis,
 Et mihi salue dona nunciorum.
 v x. Dic, ne subsanna falsa fingendo.
 C H O R. Nisi expromas primum dona nūcij.
 v x. Vbi dixeris, præbebo dabōque statim.
 A L. N V N C. Occubuit misera Felis tumultu.
 v x. Ah ah! plaudam & lætabor magis.
 A L. N V N C. Vincat quippe gaudium tristitiam.
 v x. Præ voluptate maximē tripudio omnitudo.
 C H O R. De bello primum inquiramus chara,
 Et quomodo occubuerit infesta Felis omnia
 v x. Narra. sanè omnem nūcie (vorans)
 Tumultum pugnæ, & stragem
 Horribilis visu & malæ Murinecis.
 C H O R. Domina nimio gaudio exiluit, lin-
 gua plaudet.

X O D E A S

A L.

Επει. Αγ. Ιδού τὸ Ερυμὸν διατεπίζω τὸ λόγον.
 Υμεῖς δὲ ἐτρίμας ὡσιν γάπτιον δέδεσθε,
 Εισατίσασθε τὸ ἐφέρεμα διμάζατε.
 Ως γεωὶ δεῖσθε σωματοφθόρον μέθον
 Ερχόμενον αρχιλὺν πεφεβολῆς σύνησμίας,
 Καὶ περιθέντες πίπτακεν θεοσυτεάπτης
 Οὐρανολέγχος, εἴδοντες Καλυπτολόπον.
 Επειδὴν ὁ παῖς τὸν πατέρα μετὰ δεσμούτυ,
 Ηλύησεν ἔτεν τῷ πάθει τηλὺν καρδιάν,
 Ιδάν τὸ γόνον τὸ φίλον τεθυμάζει,
 Καὶ τὴν ἵππον ἀπὸ τὸν εραπιάν παροτείνει,
 Επηλθεν ἀπὸ τοῦ τῆς φθόρου καὶ παμφάλω
 Καὶ περιέλαμψαν ἀπερόμας σωματολάκη.
 Πλέοντες τὸν καρδιάν αἰγαλοπηγανοσμήμαν,
 Καὶ μηδενὸς φόρον γενότος, ἀλλὰ εἰσηγέτες,
 Σύλον κατελθοντες τὸν ταπεράπτην σέργην,
 Επέπταλαντο εἰς χρόνον τεθραυμάριον,
 Επωλέειν αὐτὴν σὺν μέσω μεταφρέτεναι,
 Καὶ τεῦχον σωτέρας εἰς αὐτῆς αἰτίκα,
 Καὶ περιέλαμψαν Λιδανέας.
 Καὶ τὴν πέτρην μιᾶν δυσμῆνην καλεσαρεῖσθε,
 Απανδον, ἀμειλικένην, ἡγειαρδήνα,
 Εδείξεν, ἀπκοων αἰτάσθιαν ἴππολαμίνην.
 Χο. Ζώοις ἀλιτώσας, σύγιαλαν, σίκαρδίαν, εἰρήνην
 Εει λυκέβαντες μήπα πιπληραμάριος,
 Αὐτὸν ἄντες ἡλίθεος ἀγείλοντο ποθεμάνα,
 Καὶ τὸ φόρον περιφένας ἡμῖν τὸν φθόρον.
 Ήδη γάρ εἰδον πᾶν ποθεμάνον τείλοντο
 Εἰληφάς ἀξπι καὶ καλᾶς λινομένον.

ΤΕΛΟΣ.

A L . N V N C . Ecce Mercuriū soborno sermone.
 Vos promptè auribus vestris erectis
 Auscultate narrationes.
 Ut igitur graue internecinum bellum
 Habuit exordium impetus bene ornati.
 Et primum quidem cecidit gentis Satrapa
 Psicholiches, mox Colycoclopus,
 Deinde filius boni mei heri
 Doluit ille ob affectum animo,
 Conspiciens filium charum mori,
 Et sibi subiectum exercitum promouens
 Aggressus est intrepidè conuersus est.
 Diutissimè verò pugnantibus,
 Et nemine fugiente, sed stantes,
 Lignum decidens è sublimi tecto,
 Annis vetustis & temporibus putrefactum,
 Percussit ipsam intra medias scapulas,
 Et neruos confregit ipsius protinus,
 Et ad profunda cecidit Plutonis:
 Et hostem prius infestam nobis valde
 Fœdifragam, implacabilem, sœuam,
 Exhibuit expirantem in longum extensam.
 C H O R . Viuas latus, splendide, animosè,
 Ad annos vsque infinitos,
 Èò quòd venisti nuncius exoptatus,
 Et necem manifestam fecisti nobis hostis.
 Iam enim scio omnem optatam rem,
 Ut cœpta est & feliciter perfecta.

F I N I S .

INTERPRETATIO PRO-
priorum nominum, quae in Γαλεω-

μυομεχίᾳ Fel. & Mi-

ribus affingun-

tur.

Κεῖμα, Nomen regis Murium factitium
à sono quem Mures edunt. do ali

Τυρεκλόπων, casorum fur.

Λυχνογλύφη, lacernarum excauatrix.

Χορδοχόπων, chordas secans.

Σιτοδέρητη, frumenti vel cibi deuoratrix.

Παμφάγων, omniuorus. Felis epitheton.

Τυρολέιχης, caseos lambens.

Χαντοδίπτης, chartas deuorantes & lace-
rantes.

Ψιχολέιχης, micas lambens.

Καλυκηκλόπων, cistifur, arcarum vel sacci-
lorum direptor.

Ψιχάρπαξ, micarum raptor.

. T I N I S .

LECTORI S.

A V I E N I poëta meminerunt Seruius Grammaticus & D. Hieronymus: Seruius eum Virgilianas fabulas & Liuianas carmine descripsisse nobis auctor est: Hieronymus verò Aratum, cuius ante exstabant Ciceronis & Germanici interpretationes, eundem suis temporibus Italis Musis consecrassè. Nec puto dubitandum esse, an quæ sequuntur fabulæ eiusdē sint Auieni. Videtur enim hic auctor operam suam posuisse in omnis generis fabulis explanandis, quarum alia pertinent ad corpora cælestia, vt Arati. Alia ad Heroës, vt Virgilij & Liuij Andronici. Tertium genus ad bruta animantia, vt Aæsopi. Et has quidem nunc primi edimus, cupimusque ut operam nostrā in his fabulis restituendis lectores & qui honique consulant. Quos & hoc admonitos velim, has olim quidē à Gregorio Gyraldo esse lectas, (is enim in suis libris quandam particulā prefationis ad fert,) ab eo autem aut alio quousque non esse editas: hac de causa, vt credimus, quod naucti nō essent satis eminentū exemplar. nos, feliciores, qui naucti fuimus tria exemplaria, quæ simul Auienum nobis integrum & quam emendatum exhibuerunt.

5028.

Dubitanti mihi, Theodosi optime, quoniam literarum titulo nostri nominis memoriam madaremus, fabularum textus occurrit, quod in his urbanè cōcepta falsitas doceat, & non incumbat necessitas veritatis. Nam quis tecū de oratione, quis de poēmate loqueretur? quum in utroque literarum genere & Atticos graca eruditione superres, & latinitate Romanos? Huius ergo materia ducem nobis Aesopum noueris, qui responso Delphici Apollinis monitus ridicula orsus est, ut legenda firmaret. Verū has pro exemplo fabulas & Socrates diuinis operibus indidit & poēmati suo Flaccus aptauit, quod in se sub locorū communium specie vita argumenta cōtineant, quas gracis Iambis Babrias repetens in duo volumina coartauit. Phaedrus etiam partem aliquam quinque in libellos resoluit. De his ergo ad quadraginta & duas in unū redactas fabulas edidi, quas rudi latinitate compositas elegis sum explicare conatus. Habes ergo opus quo animū oblectes, ingenii exerceas, sollicitudines leues, rotumq; viuendi ordinem cautus agnoscas. Loqui vero arbores, feras cum hominibus gemere, verbis certare volucres, animalia ridere fecimus, ut pro singulorum necessitatibus vel ab ipsis animis sententia proferatur.

AESOP.

 ÆSOPI FABVLÆ XLII.

AB AVIENO ELEG.

carmine conscriptæ.

**

RVSTICA ET LVPVS. I

RVstica deflenti paruo iurauerat olim
 Ni taceat, rabido quòd foret esca lupo.
 Credul' hāc vocē Lup⁹ audiit & manet ipsas
 Perugil ante fores, irrita vota gerens.
 Nam lassata puer nimiæ dat membra quieti,
 Spem quoque raptori sustulit inde famis.
 Hunc vbi syluarum repetentem lustra suarū
 Ieiunum coniunx sensit adesse lupa:
 Cur, inquit, nullam refers de more rapinam,
 Languida consumptis sed trahis ora genis?
 Ne mireris, ait, deceptum fraude maligna
 Vix miserum vacua delituisse fuga.
 Nam quæ præda rogas, quæ spes contingere
 posset
 Iurgia nutricis quum mihi verba darent?
 Hæc sibi diæta putet, seq; hac sciat arte notari
 Fœmineam quisquis credidit esse fidem.

AQVILA ET TESTUDO. 2

Pénatis auibus quodam testudo loquuta est,
 Si quis eam volucrem constituisset humi,
 Prot:

Potinus è rubris conchas proferret arenis,
 Queis pretiū nitido cortice bacca daret,
 Indignans sibimet tardo quòd sedula gressu
 Nil ageret toto perficeréque die.
 Ast vbi promissis aquilā fallacibus implet,
 Experta est similem perfida lingua fidem.
 Et malè mercatis dum quærit sydera pennis
 Occidit infelix alitis vngue fero.
 Tum quoque sublimis quum iā moreretur
 in auras, In gemuit votis hæc licuisse suis.
 Nam dedit exosæ posthæc documēta quietis
 Non sine supremo magna labore peti.
 Sic quicunq; noua sublatus laude tumescit,
 Dat meritò pœnas dum meliora cupit.

C A N C R I.

3

Curua retrocedēs quum fert vestigia cäcer,
 Hispida saxofis terga relisit aquis.
 Hūc genitrix facili cupiēs procedere gressu
 Talibus alloquiis præmonuisse datur:
 Ne tibi transuerso placeant hæc deuia nate,
 Rursus in obliquos neu velis ire pedes.
 Sed niſu contenta ferens vestigia recto
 Innocuos proſo tramite ſiſte gradus.
 Cui natus, faciam, ſi me præcesseris, inquit,
 Rectaque monſtrantē certior ipſe ſequar.
 Nā ſtultū nimis eſt, quū tu prauiflma tētes,
 Alterius censor ut vitiosa notes.

B O R

BOREAS ET SOL.

4

Immitis Boreas placidusq; ad sidera Phœbus

Iurgia cum magno conseruere Ioue,

Quis prior incepsum peragat, (mediuminque
per orbem

Carpebat solitum fortè viator iter.)

Conuenit hanc potius liti p̄figere causam,

Pallia nudato decutienda viro.

Protinus impulsus vētis circumdat æther,

Et gelidus nimias depluit imber aquas.

Ille magis duplē lateri circumdat amictū,

Turbida summotos quo trahit aura sinūs.

Sed tenues radios paulatim increscere Phœ-
bus

Iussērat, ut nimio surgeret igne iubar,

Donec lassa volēs requiescere mēbra viator,

Seposita fessus veste sederet humi.

Tunc victor docuit præsentia numina Titā,

Nullum præmissis vincere posse minis.

RUSTICVS ET ASINVS.

5

Metiri se quemque decet, propriisq; iuuari

Laudibus, alterius nec bona ferre sibi.

Ne detracta grauem faciant miracula risum

Cœperit in solis quum remanere malis.

Exuuias asinus defuncti fortè leonis

Repperit, & spoliis induit ora nouis,

Aptauitq; suis incōgrua tegmina membris,

Et miserum tanto pressit honore caput.

B

Aſt

Ast ubi terribilis animo circumstetit horror,
 Pigrus præsumptus venit in ossa vigor,
 Mitibus ille feris communia pabula calcans,
 Turbabat pauidas per sua ruta boves.
 Rusticus hunc magna postquam deprehendit ab aure,
 Correptum vinclis verberibusque domat.
 Et simul abstracto denudans corpora tergo,
 Increpat his miserum vocibus ilie pecus:
 Forsitan ignotos mutato tegmine fallas,
 At mihi qui quondam semper asellus eris.

RANA ET VULPES. 6

Edita gurgitibus olimq; immersa profundo,
 Et luteis tantum semper amica vadis,
 Ad superos colles herbosaq; prata recurrens,
 Mulcebat miseras turgida rana feras,
 Callida quo posset grauibus succurrere morbis,
 Et vitam ingenio continuare suo.
 Nec se Paxonio iactat cessisse magistro,
Quamuis perpetuos curet in orbe Deos.
 Tunc vulpes pecudum rides astuta quietem
 Verborum vacuam prodidit esse fidem.
 Hæc dabit ægrotis, inquit, medicamina
 membris,
 Pallida cæruleus cui notat ora color.
 Haud facile est prauis innatu mentibus ut se
 Maneribus dignas supplicioe putent.

CAN

CANIS.

7

Forte canis quondā nullis latratibus horrés,
 Nec patulis primūm rictibus ora trahens,
 Mollia sed pauidē summittēs verbera caudę,
 Concitus audaci vulnera dente dabat.
 Hūc dominus, ne quē probitas simulata late-
 Iusslerat in rabido gutture ferre nolā. [ret
 Faucibus innexis crepitantia subligat æra,
 Quæ facili motu signa cauenda darent.
 Hæc tamen ille sibi credebat præmia ferri,
 Et similem turbam despiciebat ouans.
 Tunc insultantem senior de plebe superbum
 Aggreditur tali singula voce monens:
 Infelix, quæ tanta rapit dementia sensum,
 Munera pro meritis si cupis ista dari?
 Non hoc virtutis decus ostentatur in ære,
 Nequitiæ testem sed geris inde sonum.

CAMELVS.

8

Contentum propriis sapientem viuere rebus
 Nec cupere alterius nostra fabella monet.
 Indignata cito ne stet fortuna recursu,
 Atque eadem minuat qua dodit ante rota.
 Corporis immēsi fertur pecus iste per auras
 Et magnum precibus sollicitasse Iouem.
 Turpe nimis cunctis irridendumq; videri,
 Insignes geminis cornibus ire boues.
 Et solum nulla munitum parte camelum

B 2

Obiect

Obiectum cunctis expositumque feris.
 Iupiter adridens, postquam sperata negauit,
 Insuper & magnæ sustulit auris onus.
 Viue minor merito cui forsno sufficit, inquit,
 Et tua perpetuam liuide damna gême.

VIATOR E S.

Montibus ignotis curuisq; in vallibus arctū
 Cum socio quidam suscipiebat iter.
 Securas quodcumq; malum fortuna tulisset
 Robore collato posset vterque pati.
 Dumq; per inceptū vario sermone feruntur,
 In medium præceps conuenit vrsa viam.
 Horum alter facilicōprendēs robona cursu,
 In viridi trepidum fronde pependit onus.
 Ille trahens nullo iacuit vestigia gressu,
 Exanimem singens sponte relitus humi.
 Continuò prædā cupiens fera sœua cucurrit,
 Et miserum curuis vnguisbus ante leuat.
 Verū ubi cōcreto riguerūt membra timore,
 Nam solitus mentis liquerat ossa calor,
 Tūc olidū credens quamuis ieunda cadauer,
 Deserit, & lustris conditur vrsa suis.
 Sed quum securi paulatim in verba redissent
 Liberior iusto qui fuit ante fugax:
 Dic sodes quidnam trepidō tibi retulit vrsa,
 Nam secrera diu multaque verba dedit.
 Magna quidem monuit: ramen hæc quoque
 maximè iussit,

Quæ

Quæ misero semper sunt facienda mihi:
Ne facile alterius repetas consortia, dixit,
Rursus ab insana ne capiate fera.

E Q V E S.

10

Caluus eques capitinis solitus religare capili-
Atq; alias nudo vertice ferre comas, [los,
Ad campū nitidis venit conspectus in armis,
Et facilem frænis flectere cœpit equum.
Huius ab aduerso Boreæ spiramina præstant
Ridiculū populo prospiciente caput:
Nam mox deiecto nituit frons nuda galero,
Discolor adposita quæ fuit ante coma.
Ille sagax tantis quod risus millibus esset,
Distulit ammotæ calliditate iocum.
Quid mirum referēs positos fugisse capillos
Quem prius æquævæ deseruere comæ?

O L L A E.

II

Eripiens geminas tipis cedentibus ollas,
Insanis pariter flumen agebat aquis:
Sed diuersa duas ars & natura creauit,
Ære prior fusa est, altera facta luto.
Dispar erat fragili & solidō cōcordia motus
Incertumque vagus amnis habebat iter.
Ne tamen elisam confringeret ærea testam,
Iurabat solitam longius ire viam.
Illa timēs ne quid leuibus grauiora noceret,
Et quia nulla breui est quū meliore fides.

B. 3

Quam

Quamuis securam verbis me feceris, inquit,
 Non timor ex animo decutiendus erit.
 Nam me siue tibi, seu te mihi cōferat vnda,
 Semper ero ambobus subdita sola malis.

R V S T I C V S.

Rusticus impresio molitus vomere terram
 Thesaurum sulcis profiluisse videt.
 Mox indigna aio properate reliquit aratra
 Semina compellens ad meliora boues.
 Continuò supplex telluris instruit aras
 Quæ sibi depositas sponte dedit ser opes.
 Huc fortuna nouis gaudente prouida rebus
 Admonet indigna se quoque thure dolēs:
 Nunc inuenta meis nō prodis munera tēplis
 Atque alias mauis participate Deos:
 Sed quū subrepto fueris tristissimus auro,
 Me primam lacrymis follicitabis inops.

T A V R V S . E T . H I R C V S.

Immēsum Taurus fugeret quū forte Leonē,
 Tutaque desertis quereret antra viis,
 Speluncā reperit quā tune hirsutus habebat
 Ciniphij ductor qui gregis esse solet.
 Post vbi sumissa meditātē irrumpere fūte
 Obuius obliquo terruit ore caper,
 Tristis abit, lōgaq; fugax de valle loquutus,
 Nam timor expulsum iurgia ferre vetat,
 Non te demissis letosum putide barbis,

Illum

Illum qui supereft consequiturque tremo.
Nam si discedat, nosces stultissime quantum
Discrepet à Tauri viribus hircus olens.

S I M I A.

14

Iupiter in toto quondam quæsuerat orbe,
Munera natorum qui meliora daret:
Certatim ad regē currit genus omne ferarū,
Permixtumq; homini cogiturn ire pecus.
Sed nec squamigeri desunt ad iurgia pisces,
Vel quidquid volucrū purior aura vehit:
Inter quos trepidæ ducebant pignora matres
Iudicio tanti discutienda Dei.
Tūc breuis informē traheret quū simia natū
Ipsum etiam in risum cōpulit ire Iouem.
Hanc tamen ante alias rūpit turpissima vocē
Dum genitrix crimen sic abolere cupit.
Iuppiter hoc norit, maneat victoria si quem,
Iudicio supereft omnibus iste meo,

G R V S E T P A V O.

15

Threiciam volucrem fertur Iunonius ales
Communi sociam continuasse cibo.
Namq; inter varias fuerat discordia formas,
Magnaq; de facili iurgia lite trahunt:
Quod sibi multimodo fulgerent membra
decore,
Ceruleam facerent liuida terga gruem.
Et simul erectæ circumdans tegmina caudæ

B 4

Spar

Sparserat arcanum rursus in astra iubar.
 Illa licet nullo pennarum certet honore,
 His tamen insultans vocibus vſa datur:
 Quáuis innumerus plumas variauerit ordo,
 Mersus humili semper florida terga geris.
 Ast ego deformis sublimis in aëra penna
 Proxima syderibus nūminibꝫque feror.

QVERCVS CALAMI.

16

Montibus ē summis radicitus eruta quercus
 Decidit insani turbine victa noti.
 Quā tumidis subter decurrens alueus vndis
 Suscepit, & fluuiō præcipitante rapit.
 Verūm vbi diuersis impellitur ardua ripis,
 In fragiles calamos grande resedit onus.
 Tunc sic exiguo connectens cespite ramos,
 Miratur liquidis quòd stet arundo vadis.
 Se quoq; tam vasto necdum cōsistere trūco,
 Ast illam tenui cortice ferre minas.
 Stridula mox blādo respōdens canna susurro
 Séque magis tutam debilitate docens:
 Tu rabidos, inquit, ventos, s̄euasq; procellas
 Despicis, & totis viribus acta ruis.
 Ast ego surgētes paulatim demoror austros,
 Et quamuis leuibus prouida cedo notis.
 In tua præruptus offendit robora nimbus,
 Motibus aura meis ludificata perit.
 Hæc nos dicta monēt, magnis obsistere fru-
 Paulatimq; truces exsuperare minas. [strā,

VEN-

VENATOR ET TIGRIS. 17

Venator iaculis haud irrita vulnera torquēs
 Turbabat rapidas per sua lustra feras.
 Tū pauidis audax cupiēs succurrere Tigris,
 Verbere commotas iussit adesse minas.
 Ille tamen solito contorquens tela lacerto,
 Nunc tibi qualis eram nuncius iste refert.
 Et simul emissum transegit vulnera ferrum,
 Perstrinxitque citos hasta cruenta pedes.
 Molliter adfixum traheret quū saucia telum,
 A trepida fertur vulpe retenta diu.
 Dum quis ille foret, qui talia vulnera ferret,
 Aut vbinam iaculum delituisset agens.
 Illa gemēs, fractoq; loqui vix murmure cœ-
 (Nā solitas voces ira dolorq; rapit:) [pit,
 Nulla quidē medio cōuenit in aggere forma,
 Quæq; oculis obsit non repetenda meis:
 Sed crux & validis in nos directa lacertis
 Ostendunt aliquem tela fuisse virum.

ARMENTA ET LEO. 18

Quatuor immēnsis quondā per prata iuuēcis
 Fertur amicitiae tanta fuisse fides,
 Ut simul emissos nullus diuelleret error,
 Rursus & è pastu turba rediret amans.
 Hos quoque collatis inter se cornibus, ingēs
 Dicitur in syluis pertimuisse Leo.
 Dū metus oblatā prohibet tentare rapinā,

B 5 Et

Et coniuratos horret adire boues.
 Sed quamvis audax factisq; immanior esset,
 Tantorum solus viribus impar erat.
 Protinus aggreditur prauis infistere verbis
 Collisum cupiens dissoziare pecus.
 Et postquam dictis animos disiuaxit acerbis,
 Inuasit miserum, diripuitque gregem.
 Tum quidam ex illis, vitam seruare quietam
 Qui cupierat, nostra discere morte potest:
 Neve citio admotas verbis fallacibus aureis
 Impleat, aut veterem deserat ante fidem.

D V M V S E T A B I E S.

19

Horrentes dumos abies pulcherrima risit,
 Quum facerent formæ iurgia magna suæ,
 Indignum referens cunctis certamen haberet,
 Quod meritis nullus consociaret honos.
 Nam mihi deductum surgens in nubila corpus
 Verticis erectas tollit in astra comas.
 Puppibus & patulis media cum sede locatur,
 In me suspensos explicat aura sinus.
 At tibi deformem quod dât spineta figuram,
 Despectum cuncti præteriere viri.
 Ille refert, nunc læta quidē bona sola fateris,
 Et nostris frueris imperiosa malis. [ris,
 Sed quū pulchra minax succidet m̄bra secu-
 Quām velles spinas tunc habuisse meas!

P I S C A T O R E T P I S C I S.

20

Piscator solitus prædam sus pendere seta

Exig

Exiguī pīscis vīle trahebat onus.
 Sed postquā superas captū perduxit ad auras,
 Atque auido fixum vulnus ab ore tulit:
 Parce, precor supplex, lacrymis ita dixit ob-
 ortis,
 Nā quāta ex nostro corpore damna feres?
 Nunc me saxosis genitrix fœcūda sub antris
 Fudit, & in propriis ludere iussit aquis.
 Tolle minas, tenerūq; tuis sine crescere men
 Hæc tibi me rursū littoris vnda dabit. [sis,
 Protinus immensi depastus cærula ponti
 Pinguior ad calamū sponte recurro tuum.
 Ille nefas captum referēs absoluere pīscem,
 Difficiles queritur casibus esse vices. (dam,
 Nā miserū est, inquit, præsentē amittere præ
 Stultius & rursum vota futura sequi.

R V S T I C V S E T A V I S. 21

Paruula progeniem terræ mandauerat ales
 Qua stabat viridi cespite flava seges:
 Rusticus hāc fragili cupiēs decerpere culmo,
 Vicinam supplex fortè petebat opem:
 Sed vox implumes turbauit credula nidos,
 Suaserat & laribus continuare fugam.
 Cautior hos remeans prohibet discedere ma
 Nā quid ab externis perficietur, ait? [ter:
 Ille iterum caris operam mandauit amicis,
 At genitrix rursum tutior inde manet.
 sed postquā curuas dominū cōprēdere falces
 Frug

Frugibus & veram sensit adesse manum,
 Nunc, ait, ô miseri, dilecta relinquite rura,
Quum spem de propriis viribus ille petit.

INVIDVS ET CVPIDVS. 22

Iupiter ambiguas hominū prædictere metes
 Ad terras Phœbum misit ab arce poli.
 Tunc duo diuersis poscebant numina votis,
 Namq; alter cupidus, inuidus alter erat.
 His sece medium Titan scrutatus vtrumque
 Obtulit, & precibus ut peteretur ait:
 Præstandi facilis: nam quæ sperauerit unus
 Protius hæc alter congreginata feret.
 Sed cui longa iecur nequeat satiare cupido,
 Distulit admotas in noua damna preces.
 Spem sibi confidens alieno crescere voto,
 Séque ratus solum munera ferre duo.
 Ille vbi captantem socium sua præmia vidit,
 Supplicium proprij corporis optat, ouás,
 Nā petit extinctus vt lumine degeret uno,
 Alter vt hoc duplicas viuat vtroq; carens.
 Tunc sortem sapiens humanam risit Apollo,
 Inuidiæq; malum retulit ipse Ioui,
Quæ dum prouëtis aliorum gaudet inquis
Lætior infelix sic sua damna cupit.

STATVARIUS. 23

Vèditor insignē referēs de marmore Bacchū
 Expositum pretio fecerat esse Deum.

Nobil

Nobilis hunc quidā funesta in sede sepulchri
 Mercari cupiens compositurus erat.
 Alter adoratis ut ferret numina templis,
 Redderet & sacro debita vota loco.
 Nūc, ait, ambiguū facies de mercibus omen,
 Quam spes in pretiū munera dispar agit.
 Et me defunctis seu malis tradere diuis,
 Siue decus busti, seu velis esse deum.
 Subdita nāq; tibi est magni reuerentia facti,
 Atque eadem retines funera nostra manu.
 Cōuenit hoc illis quib⁹ est permitta potestas,
 An p̄stare magis seu nocuisse velint.

VENATOR ET LEO. 24

Certamen longa protractum lite gerebant
 Venator quondam nobilis atque Leo.
 Hi quum perpetuū cuperent in iurgia finē,
 Editā continuò fortiè sepulcha vident.
 Illic docta manus flectentem colla Leonem
 Fecerat in gremio procul uisse viri.
 Scilicet adfirmans pictura teste superbum
 Se fieri, extinctam nam docet esse feram.
 Ille graues oculos ad inania signa retorquēs
 Infremit, & rapido pectore verba dedit:
 Irrita te generis sublit fiducia vestri,
 Artificis testem si cupis esse manum.
 Quod si nostra nouū caperet solertia sensū,
 Scalperet ut docili pollice saxa Leo, igno,
 Tūc hoīem aspiceres oppressū murmure ma-

Cond

Conderet ut rabidis ultima fata genis.

P V E R E T F V R.

25

Flens puer extremā putei cōsedit ad vndam,
Vana superuacuis rictibus ora trahens.
Callidus hūc lacrymis postquā fur vidit obor
Quēnā tristitiae sit modō causa rogat. [tis,
Ille sibi abrupti singens discrimina funis,
Atque auri queritur desituisse cadum.
Nec mora, sollicitā traxit man⁹ improba ve-
Exutus putei protinus ima petit. [stem,
Paruulus exigu⁹ circumdans paſſia collo
Sentibus immersus delituisse datur.
Sed post fallaci ſucepta pericula voto
Triftior amissa veste reſedit humili.
Dicitur his solers vocem rupiſſe querelis,
Et gemitu ſūmos ſollicitaſſe Deos. [dat,
Perdita quisquis erit poſthac bene pallia cre
Qui putat in liquidis q̄ natet vrna vadis.

C A P E L L A E T L E O.

26

Viderat excelsa paſcentem rupe capellam
Comminus eſuriēs quum Leo ferret iter.
Et prior, heus, inquit, præruptis ardua ſaxis,
Linque, nec hirsutis paſcua quare iugis.
Sed cyrtiſi croceum per prata virētia florem,
Et glaucas ſalices & thyma grata pete.
Illa gemens, deſiſte, precor, fallaciter, inquit,
Securam placidis inſimulare dolis.

Vera

Vera licet moncas, maiora pericula tollas,
 Tu tamen his dictis non facis esse fidem.
 Nam quamvis rectis cōstet sententia verbis,
 Suspectam hanc grauidus cōsiliator habet

CORNIX ET VRNA. 27

Ingentem sitiens Cornix aspexerat vnam,
 Quę minimam fundo cōtinuisset aquam:
 Hanc enīa diu planis effundere campis
 Sc ilicet ut nimiam pelleret inde sitim:
 Postquā nulla viā virtus dedit, amouet o-
 Indignata noua calliditate dolos: lmnēs
 Nā breui immersis ad crescēs sponte lapillis,
 Potandi facilem præbuit vnda viam.
 Viribus hæc docuit quā sit prudentia maior,
 Quæ cœptum volucris explicuisset opus.

RVSTICVS ET TAVRVS. 28

Vincla recusanti dedignantique iuuenco
 Aspera mordaci subdere colla iugo,
 Rusticus obliqua succidens cornua falce,
 Credidit insanum defremuisse pecus.
 Cautus & immenso ceruicē innectit arratro,
 Namq; erat hic cornu prōptior atq; pede:
 Scilicet ut longus prohiberet verbera temo,
 Néve ictus faciles vngula sanguia daret.
 Sed postquam irato detrectans vincula collo
 Immeritam vacua calce fatigat humum,
 Continuò cuersam pedibus dispergit aarenā
 Quam

Quam feras in domini ora sequētis agat.
 Tum sic informi squalentes puluere crines
 Discutiens imo pectore vīctus ait:
 Nimirum exemplum naturæ dedat iniquæ,
 Qua fieri posset cum ratione nocens.

SATYRVS ET VIATOR. 29

Horrida congestis quū staret bruma pruinis,
 Cunctaque durato stringeret arua gelu,
 Hæsit in aduersa nimborum mole viator,
 Perdita nam prohibet semita ferre gradū.
 Hūc nemorū custos fertur miseratus in antro
 Exceptum Satyrus continuisse suo.
 Quē simul aspiciens ruris miratur alumnus
 Vīnque homini tātam protinus esse pauet
 Nā gelidos artus vitæ vt reuocaret in vsum,
 Adflatas calido soluerat ore manus.
 Sed quum depulso cœpisset frigore lætus
 Hospitis eximia sedulitate frui,
 Namq; illi agrestem cupiens ostendere vitā,
 Syluarum referens optima quæque dabat.
 Obtulit & calido plenum cratera Lyæo,
 Laxet vt infusus frigida membra tepor.
 Ille vbi fernen tem labris contingere testam
 Horruit, algenti rursus ab ore suspat.
 Obstupuit duplice mōstro perterritus hospes,
 Et pulsus syluis longius ire iubet.
 Noio, ait, vt nostris vñquā successerit antris
 Tam diuersa duo qui simul ore ferat.

VIL

VILLICVS ET DOMINVS. 30

Vastantem segetes & pingua culta ruentem
Liquerat abscissa rusticus aure sucm,
Ut memor accepti referēs monumēta dolo-
Vlterius teneris parceret illa satis. [ris
Rursus in excepti deprensus crimine campi
Perdidit indultæ perfidus auris onus.
Nec mora prædictæ segeti caput intulit hor-
rens,

Pœna sed indignum quod geminata facit,
Tūc domini captū mēsis dedit ille superbis,
In varias epulas plurima frustra secās. [pri,
Sed quū cōsumpti dominus cor quæreret a-
Impatiens fertur quod rapuisse coquus,
Rusticus hoc iustum verbo cōpescuit iram,
Adfirmans stultum non habuisse suem.
Nā cur mēbrorū demens in damna venisset,
Atque vno totiens posset ab hoste capi?
Hæc illos descripta monent, qui s̄epius ausi
Numquam peccatis abstinuere manus.

M V S E T B O S.

31

Ingentē fertur mus quondā paruus oberrās,
Auszus ab exiguo lādere dente bouem.
Verūm vbi mordaci confecit vulnera rostro,
Tutus in anfractus conditur inde suos.
Ille licet vasta toruum cēruice minetur,
Non tamen iratus quem petit esse videt.

C Tunc

Tunc indignantem iusto sermone fatigans.
 Distulit hostiles calliditate minas.
 Nō quia magna tibi tribuerūt mēbra parētes
 Viribus effectum constituere tuis.
 Disce tamē breuibus quę sit fiducia mōstris,
 Et faciat quidquid paruula turba cupit.

R U S T I C U S E T H E R C U L E S. 32

Harentem luteo sub gurgite rusticus axem
 Liquerat, adnexas ad iuga curua boves,
 Frustra dispositis confidens numina votis
 Ferre suis rebus quum resideret' opem.
 Cui rector summis Trynthius infit ab astris,
 Nam vocat hunc supplex in sua vota Dēū,
 Perge laborantes stimulis agitare iuuencos,
 Et manibus pigras disce iuuare rotas.
 Tūc quoq; cōgressū, maioraq; viribus ausū,
 Fas superos animis conciliare tuis.
 Disce tamen pigris nou flecti numina votis,
 Præsentésque adhibe quū facis ipse Deos.

A N S E R.

33

Anser erat quidam pretioso germine fœta,
 Ouáque quæ nidis aurea s̄æpe daret.
 Fixerat hanc volucri legem natura superba,
 Né liceat patiter munera ferre duo.
 Sed dominus cupidū sperās vanescere votū
 Non tulit exosas in sua lucra moras.
 Grāde ratus pretiū volucris de morte referre,
 Quæ

Quæ tam continuo munere diues erat.
 Postquā nuda minax egit per viscera ferrū,
 Et vacuam solitis fœtibus esse videt,
 Ingemuit tantæ deceptus crimine fraudis,
 Nam pœnam meritis rettulit inde suis.
 Sic qui cūcta Deos vno malè tēpore poscūt,
 Iustiūs his etiam vota diurna negant.

F O R M I C A E T C I C A D A . 34

Quisquis torpentem passus transire iuuentā
 Nec timuit vitæ prouidus ante mala,
 Confectus senio postquā grauis adfuit ætas,
 Heu frustrā alterius sæpe rogauit opem.
 Solibus erectos hyeme formica labores
 Distulit, & breuibus condidit ante cauis.
 Verūm ubi carentes suscepit terra pruinias,
 Aruaque sub rigido diriguere gelu:
 Pigra nimis tātos nō æquas corpore nimbos
 In propriis laribus humida grana legit. [bat,
 Decolor hāc precibus supplex alimēta roga
 Quæ quondam querulo ruperat arua sono.
 Se quoq; maturas quū tonderet area messes,
 Cantibus æstiuos explicuisse dies:
 Paruula tunc ridens sic est affata cicadam.
 Nam vitam pariter continuare solent:
 Mi^lquoniā summo substātia parta labore est,
 Frigoribus mediis oria longa traho.
 Attibi saltanti nunc vltima tempora restant,
 Cantibus est quoniam vita peracta prior.

C 2 SIM

SIMIA ET NATI.

35

Fama est quòd geminū profundē simia natū
 Diuidit in varias pignora bina vices.
 Namque vnum carō genitrix educit amore,
 Alteriusque odiis exsaturata tumet.
 Cœperat ut fœtus grauior terrere tumultus,
 Dissimili natos conditione rapit.
 Dilectum manibus vel peſtore gestat amico
 Contemptum dorso luscipiente leuat.
 Sed quum laſſatis nequeat confiſtere plantis,
 Oppositum fugiens ſponte remiſit onus.
 Hifutis alter innectens brachia collis,
 Hæſit & invita cum genitrice fugit.
 Mox quoque dilecti ſuccedit in oscula fratris
 Seruatus vetulis vnicus heres aus.
 Sic multos neglecta iuuāt: atq; ordine verso
 Spes humiles rursus ad meliora refert.

VITVLVS ET BO'S.

36

Pulcraq; & intacta vitulus ceruice resultans
 Scindentem affiduè viderat arua bouem.
 Nō pudet heus, inquit, lögæuo vincula collo
 Ferre, nec expoſitis otia noſſe iugis,
 Quū mihi ſubiectas pateat diſcurſus in her-
 Et nemorū liceat rursus opaca ſequi? [bas,
 At ſenior nullam verbiſ compulſus in iram,
 Vertebat ſolitam vomere feffus humum,
 Donec deſpoſito per prata liceret arato
 Molliter heſbosο procubuſſe toro.

Mox

Mox vitulum sacris innexum respicit aris,
 Admotum cultro comminus ire prope.
 Hac tibi tristis agit nuc indulgentia morte,
 Expertem nostri quae facit esse iugi. [res
 Proderit ergo graues quamvis sufferre labo-
 Otia quam tenerum mox peritura pati.
 Est hominum sors ista magis felicibus, ut sit
 Mors cita, quem miseris vita diurna regat.

C A N I S E T L E O.

37

Pinguior exhausto canis occurrit leoni
 Fertur, & insertis verba dedisse iocis.
 Nonne vides duplici tendantur ut ilia tergo,
 Luxurietque toris nobile pectus, ait?
 Proximus humanis ducor post otia mensis,
 Communem capiens largius ore cibum.
 Sed quod crassa malu circudat guttura ferru?
 Ne custodita fas sit abire domo.
 At tu magna diu moribodus lustra pererras,
 Donec se syluis obuia turba ferat. [nis,
 Perge igitur nostris tua subdere colla cate-
 Dum liceat faciles promeruisse dapes.
 Protinus ille graue gemitum collectus in ira
 Atque ferox animi nobile murmur agit:
 Vade, ait, & meritis nodum ceruicibus infer,
 Compescantque tuam vincula dura famei.
 At mea cum vacuis libertas redditur antris,
 Quamvis iejunus quaelibet arua peto.
 Has illis epulas potius laudare memento

C 3

Qui

Qui libertatem postposuere gulæ.

P I S C E S.

Dulcibus in stagnis fluvio torrenre coactus
Æquoreas præceps piscis adibat aquas.
Illic squamigerū despctas improbus agmen
Eximum sese nobilitate refert.
Nō tulit expulsum patrio sub gurgite piscis,
Verbāque cum salibus asperiora dedit:
Vana laboratis aufer mendacia dictis:
Quæque refutari te quoque teste queant.
Nā quis erit potior populo spectate probabo,
Si pariter captos humida lina trahāt. [ptor
Tunc me nobilior magno mercabitur em-
Te simul ære breui debile vulgus emet.

M I L E S.

39

Venerat adtritus quendam per prælia miles,
Omnia suppositis ignibus arma dare,
Vel quæ victori moriens sibi turba dedisset,
Vel quicquid profugo posset ab hoste capi.
Interea votis fors affuit, & memor arma
Cœperat accenso singula ferre rogo.
Tunc lituus rauco deflectes murmure culpā,
Immeritum flammis se docet esse prius.
Nulla tuos, inquit, petierunt tela lacertos
Viribus adfirmes quæ tamen acta meis:
Nam tantum votis & cantibus arma coëgi,
Hæc quoque summissio testor & astra sono.
Ille

Ille refistentem flâmis crepitantibus addens,
Nec te maior, ait, pœna dolorq; rapit:
Nam licet ipse nihil postes tētare nec ausus,
Sæuior hoc, alios quòd facis esse malos.

VVLPES ET PARDVS.

40

Distinctus maculis & pulcro pectore Pardus
Inter consimiles ibat in arua feras.
Sed quia nulla graue variarent terga leones,
Protinus his miserum credidit esse genus.
Cætera sordenti damnans animalia vultu,
Solus in exemplum nobilitatis erat.
Hunc arguta nouo gaudentē vulpes amictu
Corripit, & vanas comprobat esse notas.
Vade ait & pictæ nimium confide iuuentæ,
Dum mihi consilium pulcrius esse queat.
Miremûrq; magis quos munera mēris ador-
Quā qui corporeis enituere bonis. [nant,

IMBER ET TESTA.

41

Impulsus ventis & pressa nube coactus
Ruperat hybernis se grauis imber aquis.
Quumq; per effusas stagnaret turbine terras,
Expositum campis fictile pressit opus,
Mobile namq; lutū tepidus prius instruit aér,
Discat ut admoto rectius igne coqui.
Tūc nimbus fragilis perquirit nomina testæ:
Immemor illa sui, amphora dicor, ait:
Nūc me docta manus rapiēte volumina giro

C 4

Mol

Molliter obliquum iussit habere latus.
 Hactenus hanc, inquit, liceat cōstare figura:
 Nam te subiectam diluit imber, ait.
 Et simul accepto violentius amne fatiscens
 Pronior in tenues vita cucurrit aquas.
 Infelix quia magna sibi cognomina sumens
 Ausा pharetratis imbris ista loqui.
 Hæc poterūt posthaec miseris exēpla monere
 Subdita nobilibus ut sua facta gemant.

L V P V S E T H O E D V S.

42

Fortè lucum melior cursu deluferat hœdus,
 Proxima vicinis dum petit arua casis.
 Inde fugam recto tendens in mœnia cursu
 Inter lanigeros constitit ille greges.
 Impiger hūc raptor mediāq; sequutus in vr-
 Tentat compositis sollicitare dolis. [bē
 Nónne vides, inquit, cūctis ut victima tēplis
 Immeritaq; gemēs morte cruētet humū?
 Quòd nisi seculo valeas te reddere campo,
 Heu mihi vittata tu quoque fronte cades.
 Ille refert, modò quam meruis precor exue-
 curam,
 Et tecum viles improbe tolle minas.
 Nam sat erit sacrūm diuis fudisse cruorem,
 Quām rapido fauces exsatiare lupo.
 Sic quotiens duplīci subeuntur tristia casu,
 Expedit insignem promeruisse nécem.

F I N I S.

I N D E X F A B V-

L A R V M.

A	Dolescentulus & co-	<i>Asinus & hortulanus</i>
	quus 151	175
<i>Aegrotus</i>	& medicus 171	<i>Asinus & equus</i> 189
<i>Aethiops</i>	109	<i>Asinus & leo</i> 198
<i>Agnus</i>	& lupus 283	<i>Asinus & pellis leonis</i> 299
<i>Agricola</i>	& filij 146	<i>Asinus sylvestris</i> 243
<i>Agricola</i>	& ciconia 309	<i>Asinus & vulpes</i> 245
<i>Agricola</i>	& asinus 116	& 248
<i>Agricola</i>	215	<i>Asinus & cornu</i> 247
<i>Alcedo</i>	219	<i>Asinus gestans simula-</i>
<i>Anus</i>	& medicus 145	<i>crum</i> 293
<i>Anser</i>	406	<i>Asinus & rana</i> 246
<i>Anseres</i>	& grues 192	<i>Asinus sal & spongia</i>
<i>Aper</i>	& vulpes 185	311
<i>Apiarius</i>	218	<i>Asini</i> 244
<i>Aquila</i>	267	<i>Avarus</i> 191
<i>Aquila</i>	& vulpes 119	<i>Auceps & viperæ</i> 158
<i>Aquila</i>	& cornicula 305	<i>Auceps & galerita</i> 181
<i>Aquila</i>	& testudo 387	B
<i>Aquila</i>	& scarabeus 121	<i>Batrachomyomachia</i> 318
<i>Aquila</i>	& sagitta 307	<i>Boreas & sol</i> 389
<i>Arundo</i>	& olna 278	<i>Boues & leo</i> 209
<i>Armenta</i>	& Leo 397	<i>Bubulcus</i> 265
		C 5 <i>Butalis</i>

INDEX

Batalis	211	capta	88
C		Cicada ♂ formicæ	
	267		
Camelus	250.391	Citharædus	230
Camelus & lup.	311	Cochlea	211
Cancri	388	Columba	252
Cancer ♂ vulpes	229	Concordia & discordia	
Canis	391	boum	309
Canis & coquus	160	Columba & cornix	252
Canis & lupus.	161	Cornicula & cætera aves	
Canis & leo	409	307	
Canis venaticus & do- medicus	226	Cornix & orna	403.
Canis & Gallus	163	Cornix & coruus	232
Canis & ipsius imago	311	Cornix & canis	233
Capella & leo	402	Coruus & vulpes	301
Caprea & leo furens	293.	Coruus	266
Caprea reprehendens pe- dū tenuitatem	301.	Coruus & serpēs	233
Carbonarius ♂ fullo	135	Culex & leo	283
Cassita	186	Culex & taurus	295
Cerua	195	Cygnus	209
Cerua & leo	196	D	
Cerua & vitis	197	Deceptor	141
& 295.		Delphin & thunus	157
Cicada cum locustis		Diues	253
		Dumus & abies	398
E			
		Eques	393
		Eques & agricola	313
		Equus	

FABVLARVM.

<i>Equus</i> & <i>asinus</i>	256	<i>Hinnulus</i>	187
<i>Equus</i> & <i>aper</i>	305	<i>Hirundo</i> & <i>cornix</i>	210
		<i>Hirundo</i> & <i>prætorium</i>	
		309	
<i>F</i>			
<i>Felis</i> & <i>murium</i> pu- gna	357	<i>Hirundo</i> & <i>philomela</i>	
		317	
<i>Felis</i> & <i>gallus</i>	128	<i>Hircus</i> & <i>vitis</i>	299
<i>Felis</i> & <i>mures</i>	153	<i>Hædus</i> & <i>lupus</i>	218
<i>Fiber</i>	151		272.
<i>Filia</i> à <i>patre</i> <i>violata</i>	117	<i>Homo</i> & <i>satyrus</i>	257
<i>Formicarū</i> <i>falcella</i>	240		402
<i>Formica</i> & <i>columba</i>	169	<i>Homo</i> <i>perfractor</i> <i>statuæ</i>	
<i>Formica</i> & <i>cicada</i>	315.		260
	407.	<i>Homo</i> & <i>canis</i>	262
<i>Fortuna</i> <i>binium</i>	85	<i>Homo</i> & <i>leo</i> <i>lapidens</i>	
<i>Fures</i>	231		287

G

<i>Galli</i> & <i>perdix</i>	133	<i>Iactator</i>	137
<i>Gallina</i> & <i>hirundo</i>	249	<i>Imber</i> & <i>testa</i>	411
<i>Gallina auripera</i>	269	<i>Impossibilita</i> <i>promittens</i>	
	303		138
<i>Galli</i>	280	<i>Inimici</i>	152
<i>Galeomyomachia</i>	355	<i>Inuidus</i> & <i>cupidus</i>	
<i>Grus</i> & <i>pavo</i>	395		400
		<i>Iupiter</i>	237.238

H

<i>Herus</i> & <i>canes</i>	148	<i>Leo</i> , <i>afinus</i> , & <i>vulpes</i>	
		165. & 293.	

L

		<i>Leo</i>	
		293.	

INDEX

<i>Leo & rana</i>	164	<i>Miles</i>	410
<i>Leo & ursus</i>	166	<i>Monedula</i>	235
<i>Leo & Lupus</i>	205	<i>Monedula & columba</i>	
<i>Leo dormiens & mus</i>	234		
	287	<i>Morsus à cane</i>	150
<i>Leo & vulpes</i>	270	<i>Mulier & gallina</i>	149
<i>Leo aper & vultures</i>	267	<i>Mulier & arans apud</i>	
		<i>sepulcrum</i>	10
<i>Lepores & rane</i>	188	<i>Mulier & ancille</i>	212
<i>Lepores</i>	240	<i>Mulier venefica</i>	213
<i>Lignator & Mercurius</i>	172.173	<i>Mulier & vir ebrius</i>	
		207	
<i>Lupus & hædus</i>	412	<i>Mulus</i>	273
<i>Lupus & onis</i>	239	<i>Musæ</i>	222
<i>Lupus & retula</i>	271	<i>Mus & bos</i>	405
<i>Lupus & agnus</i>	311	<i>Mus & rana</i>	111
<i>Lupus & asinus</i>	313	<i>Mustela</i>	214
<i>Lupus & grus</i>	279.315	<i>Mures & felis</i>	154
<i>Lupi bellum ouibus in-</i>		O	
<i>ferentes</i>	87	<i>Olitor & canis</i>	200
		<i>Olla</i>	393
		P	
<i>Malignus</i>	139		
<i>Maritus & vxor</i>	227	<i>Pastor</i>	254
<i>Medicus & agrotus</i>	157	<i>Pastor & mare</i>	180
<i>Mercurius & statuarius</i>	223	<i>Pastor & lupus</i>	203
		<i>Pavo & monedula</i>	184
<i>Mercurius & Tiresias</i>	224.225	<i>Philomela & accipi-</i>	
		<i>ter</i>	124
<i>Mercurius</i>	236	<i>Piscator & cerrus</i>	255
		<i>Pisca-</i>	

FABVLARVM.

Piscatores	136	S
Piscator	220	Satyrus & viator 404
264. 398		Senex & mors 281
Pisces	410.	Serpens & cancer 202
Pulch	194	Serpens & agricola 297.
Puer & fur	402	317
Puer & scorpius	297	Serpens 251
Puer & mater	179	Simia 408
Puer romens intesti- na	295	Simius & Delphis 221
Pugna ferarum & vo- lucru & struthionis	307	Statiarius 400
Punica & mulus	182	Stellarum speculator 303
Pugna ranarum & mu- rium	319	Sus & canis 201. 202
		Sus & mus 297
		T
		Talpa 182
		Taurus & hircus 315. &
		394
Quercus & calami	396	Testudo & aquila 193
R		Tubicen 277
Rana 147. 217		Thunnus & Delphin.
Rana & Sol	303	156
Rana & vulpes	390	V
Rana & Leo	164	Vates 67
Rustica & lupus	387	Viator 178
Rusticus & asinus	389	Venator & pastor 313
Rusticus	394	Venator & tigris 397
Rusticus & taurus	403	Venator & leo 401
Rusticus & avis	399	Vermis & vulpes 135
Rusticus & Hercules	406	Vespertilio, rubus, & mergus

INDEX. FABVL.

<i>mergus</i>	170	<i>Vulpes</i>	130.134
<i>Vespertilio</i> & <i>mustela</i>		<i>Vulpes</i> & <i>crocodilus</i>	132
109		<i>Vulpes</i> & <i>hircus</i>	125
<i>Vespe</i> & <i>perdices</i>	185	<i>Vulpes</i> & <i>leo</i>	127
<i>Vellicus</i> & <i>dominus</i>	405	<i>Vulpes</i> & <i>lignator</i>	259
<i>Vitulus</i> & <i>bos</i>	408	<i>Vulpes</i> & <i>pardus</i>	411
<i>Vir</i> & <i>rxor felis.</i>	299	<i>Vir deamans filiam</i>	117
<i>Vir mysticapillus</i> & <i>duæ amicæ</i>	305	<i>Vulpes</i> & <i>rubus</i>	131.
<i>Viatores</i>	216.242. &	<i>Vulpes</i> & <i>simius</i>	154
392		<i>Vulpes</i> & <i>rha</i>	301

F I N I S.

Provincia Italiana della
Fondo librario antico
Pisa
Compagnia di Gesù

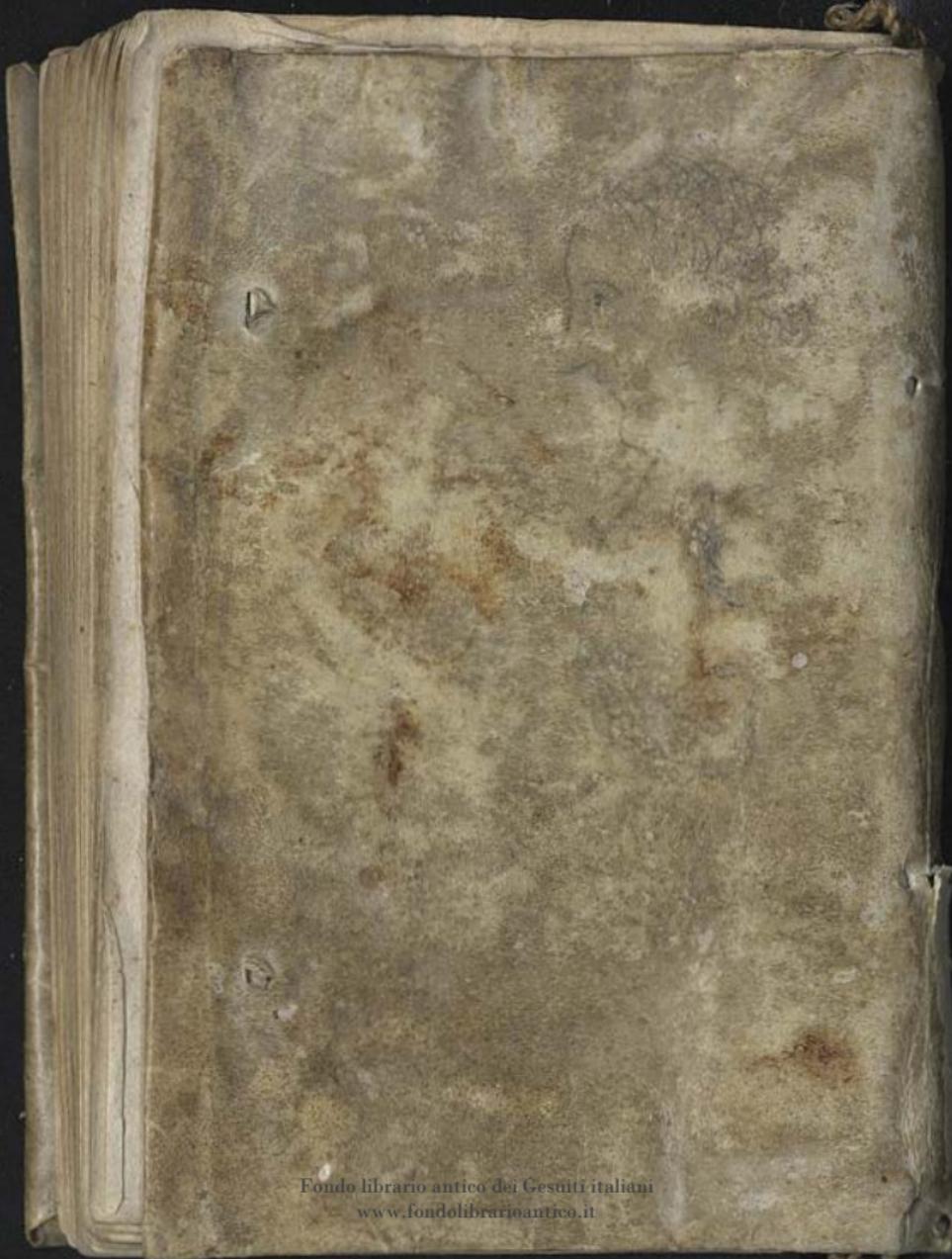
115212
Fondo librario antico dei Gesuiti italiani
www.fondolibrarioantico.it

Fondo librario antico dei Gesuiti italiani
www.fondolibrarioantico.it

1. *Quercus faginea*, *var.*
in sp. *spicata* *Wieg.*
apicata.

2. *Q. ilex* L. *septentrionalis*.
spicata *var.* *spicata* *Lobata*

Fondo librario antico dei Gesuiti italiani
www.fondolibrarioantico.it

Fondo librario antico dei Gesuiti italiani
www.fondolibrarioantico.it

Fondo librario antico dei Gesuiti italiani
www.fondolibrarioantico.it